

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

தி ரா வி ட ப் பி ர க ா சி கை க.

திருவாவடுதுறை

மாதவச்சிவஞானயோகிசுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

அருடாதேவமொழி

அவாநீன விநாயகமணியாய விங்காநின்ற

ச ப ப தி ந ர வ ல ர வ ர க ள ா ல்

நி ர ற் றி,

சித்தாந்தவிநாயக நபாலனயத்திரசாலையில்

அச்சி - நாயக மட்டது.

ஞாயகமொழி

சாலவானசபா - கருடக.

விமலி-ஞாயகமணியாய

1899

Copyright Registered.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உபே சாமிநாதையர்
ஜூலி 1900
சென்னை - 600090

எட்டுத்தொகை	கௌ
எழுத்ததிகாரம்	கூத
ஏ	
ஏகாங்கம்வாதவிருபசரிதவய்க்கி	கேசு
ழமு பரவிடுபெருகாமம்	
ஐ	
ஐங்கியவாதவைவசாததிரம்	கேசு
ஐங்குமறு	கௌ
ஓ	
ஓழிவிலோடுககம்	கேசு
க	
கடைச்சங்கம்	கௌ
கடைச்சங்கவிலக்கியம்	கௌ
கந்தபுராணம்	கௌ
கருப்பொருள	கௌ
கலித்தொகை	கேசு
கலலாடம்	கேசு
கலவிச்சிறப்பு	உ0உ
கலவியறிவியல்	உச0
களவியல்	சு
கங்குலமணிககரியப்பு	உ0க
கற்குணமுறை	உ0அ
கற்குமுறை	உ0எ
கற்பிக்குறலாசரிடரியப்பு	உ0டு
கற்பியல்	கூ0
கா	
காசிகண்டம்	கௌ
காஞ்சித்திரை	சுஎ
காஞ்சிப்புராணம்	கௌ
காவியவிலக்கியம்	கேசு
கி	
கிளவியாககம்	கௌ
கி	
குண்டலகேசி	கௌ
குமரகுருபரமுனிவரியறி	கௌ
பிரபந்தங்கள்	கௌ
குறிஞ்சிப்பாட்டு	கேசு
குறந்தொகை	கௌ
குறியியலுக்கரபுணரியல்	கௌ

கை	
கைவலையம்	கேசு
கொ	
கொழிக்கவி	உ0க
கோ	
கோயிற்புராணம்	கௌ
ச	
சகநபநிராசரணம்	உ0ச
சமயாசாரியா	சௌ
சமயாசாரியா சொருபசுவசாயுச	சௌ
சிடபபெறு	சௌ
சமயாசாரியா சொருபநீருபணம்	சௌ
சமயாசாரியா நிராசாரிசைகை	கௌ
சு	
சுத்தாரை சாததரம்	சௌ
சுத்தாரைசாததரநாற்பாசுத்தெளிவ	சௌ
சுத்தாரைசைவ நூனசாததரம்	சௌ
சுத்தாரை	சௌ
சுப்பபதாரம்	கௌ
சுவநூனசைதி	கௌ
சுவநூனசையாக்க எட்டறறிய	கௌ
பிரபந்தங்கள்	கௌ
சுவநூனசையாக்க எட்டறறிய	கௌ
பிரபந்தங்கள்	கௌ
சிவநூனசையம்	சௌ
சிவநூனசைய விவாகியானம்	சௌ
சிவநூனசையம்	சௌ
சிவநூனசையம்	சௌ
சிவநூனசையம்	சௌ
பிரபந்தங்கள்	கௌ
சிவநூனசையம்	உ00
சுவநூனசையம்	சௌ
சு	
சுளாமணி	கௌ
செ	
செநசமீழ்ச்சொல	கௌ
செநசமீழநீலம்	சௌ
செநசமீழவழக்கு	சௌ
செய்யுள்வல்	கூடு
சை	
சைவசமயநெறி	சௌ
சொ	
சொல்லதிகாரம்	கௌ
சொ	
சொனமீதம்	சௌ

தண்டியலங்காரம்	௭௭
தமிழ்நெய்யமொடகி	௬
தமிழ்ச்சொன்னாடிபு	௭
தமிழ்ப்பொதுவெலை	௧0
தமிழ்வேதம் திருச்சிறப்புடல்	} ௧0௫
மெழுவாயிறவாடாகவோ	
தமுறை தெரிததல	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைக	} ௧0௬
ணுசலிய பரம்பொருள் பரம்	
சிவன்	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைக	} ௧0௫
ள் பாராததொனமாத்த மந	
நீரவோத்தாயதறிவறுத்தல	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைக	} ௧0௬
ளோதுதறருரிய வக்காரிகள	
தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை	} ௬௬
கள வைக்கிசைவவோத்தா	
மாறு விளக்கல்	
தலைச்சங்கம	௨௬

தி

திரிபதாரத்தமனூதிநிதிக்யம்	௧௩௫
திருக்களிற்றுப்படி	௧௬௧
திருக்குறள்	௧௨௩
திருக்கொவை	௧0௬
திருத்தணிகைப்புராணம்	௧௭௫
திருப்பல்லாணம்	௧௧௧
திருப்புத்த	௧௨௧
திருமந்திரம்	௧௧௨
திருமுருகாற்றுப்படை	௧௩௩
திருமுறைகள் சகாவேதமொக	} ௬௩
கும் தமிழ்வேதமாத்திறித்தல	
திருமுறையிலக்கியம், திருமுறை	} ௧௨
யோத்தன முறை வையடி	
திருவருட்பாடல்	௨00
திருவள்ளுவமொலை	௧௬௨
திருவாசகம்	௧0௮
திருவிசைப்பா	௧௧௧
திருவுந்தி	௧௬0

து

துமபைத்திணை	௧௬
தெனமொழிமுடிபு	௬

தெ

தேவாரம்	௧0௬
தொ	
தொகைமரபு	௬௩
தொல்காப்பியப்பாயிரவிருத்தி,	௭௧
முத்தகுத்திரவிருத்தி	௭௧
தொல்காப்பியவுரைகள்	௭௧
தொல்காப்பியம்	௩0
ந	
நற்றிணை	௧௬௭
நன்னூல்	௭௮
நா	
நாலாயிரப்பிரபந்தம்	௧௨௨
நூ	
நூனமரபு	௩௨
நெ	
நெஞ்சவிடுதூது	௨0௧
நெடுநல்வாடை	௧௬௬
நே	
நேமிநாடம்	௭௭
நை	
நைடமம்	௧௭௩
ப	
பசுவழகிதை	௧௮௩
பட்டிடைப்பாலை	௧௬௬
பதிப்புரைகாரர் தொல்காப்பிய	} ௬௧
வரலாறு பொருந்தானம்	
விளக்கல்	
பதிற்றுப்பத்து	௧௬௮
பதினெண்கீழ்க்கணக்கு	௧௬௬
பதினொன்றிருமுறைப்பிரபந	} ௧௧௬
தங்கள்	
பத்தப்பாட்டு	௧௬௩
பரமகேரணநிரூபணம்	௧௬௮
பராபரசுட்பிரமணியநிரூபணம்	௮௮
பராபரஞானப்பாஞ்சாபு	௬௨
பரிபாடல்	௧௬௮
பரிமேழமுதியாருரை ஏகாணம்	} ௧௫௫
வாதிக்கட்டிட்டுவிகாதமா	
மாறு	
பல்லகைப்பிரபந்தவிலக்கியம்	௭௭
பன்னிருபடல்முதலியன	௫௭
பா	
பாடாண்டிணை	௧௭
பாடையிலபு	௩

பாத்தம்

பி

பிரபுலிங்கலீலை
 பிரபோதசந்திரோதயம்
 பிரமகிதை
 பிரமவிவர்த்தனவாதிராகரணம்
 பிரமோத்தரகாண்டம்
 பிரயோகவிவேகநூலார்கொண்ட
 அகத்தியவரலாறு பிழையா
 தல் சாட்டல்
 பிரயோகவிவேகநூலார்கொண்ட
 தொல்காப்பியவரலாறு பிழை
 யாதல் நிருபித்தல்
 பிரயோகவிவேகம்
 பிறப்பியல்

பு

புணரியல்
 புராணவிலக்கியம்
 புள்ளியங்கியல்
 புறத்திணையியல்
 புறநானூறு
 புறவிருளென்னு மந்தார
 மால்காதலின்பாவமாகாமை

பெ

பெயரியல்
 பெரியபுராணம்
 பெருமபிராணம்

பொ

பொருட்பொருள்படை
 பொருளதாரமபடை
 பொருளதாரம்
 பொருளியல்

பே

பேற்றிப்பல்லொடை 2.00

ம

மணிமேகலை களக
 மதரைகொஞ்சி சகசு
 மரபியல் னு
 மலைபடுகடாம் க.உ.சு

மு

முக்குணவசத்தரான தமிழ்ப்
 புலவர் பாக்கடிருவருட்பா
 வம் திருமுறைபுமாகாமை 50க
 நிருபித்தல்
 முதற்பொருள் 5உ

எள

களக
 க.கி.உ
 ச.கி.உ
 க.க.சு
 க.உ.சு

உசு

ரு.சு

எ.உ
 ரு.சு

ரு.சு

களக

ரு.சு

சு.ரு

ச.சு

ச.அ

ச.ரு.சு

ரு.சு

ச.சு.சு

ச.சு.சு

ச.சு.சு

ச.சு.சு

ரு.சு

ரு.சு

2.00

களக

சகசு

ரு.சு

ச.உ.சு

ச.உ.சு

ச.உ.சு

ச.உ.சு

ச.உ.சு

ச.உ.சு

முதறிருக்குறளகிருத்தி

க.உ.சு

முதமொழிவிவண்பா

ச.சு.சு

முததமிழ்ப்பாபு

ச.சு.சு

முதலிப்பாபு

ச.சு.சு

மு

முல்மல்கிருபணம்

ச.சு.சு

மெ

மெய்ப்பாபு

ச.சு.சு

மொ

மொழிமரபு

ச.சு.சு

யா

யாபடருவகலாரிகை

ச.சு.சு

யாபடருவகலம்

ச.சு.சு

வ

வருணை

ச.சு.சு

வினையாபு

ச.சு.சு

வா

வாணத்தலை

ச.சு.சு

வாணத்தலை

ச.சு.சு

வாயசகசகசா

ச.சு.சு

வி

விசுவநாதர் சாரங்கண

ச.சு.சு

சுருயமமுசுயாகாமை

ச.சு.சு

விளிர்பு

ச.சு.சு

விளிர்பு

ச.சு.சு

விளிர்பு

ச.சு.சு

வி

வீரோபநிய முதுணை மாறுபாடு

எள

வீரோபநியம்

எள

வெ

வெட்டுத்தலை

ச.சு.சு

வெண்பாபு

ச.சு.சு

வெண்பாமலை

ச.சு.சு

வே

வேதாசமபிரமாணியம்

ச.சு.சு

வேதாசமசாத்திரம்

ச.சு.சு

வேதாசமசூடாமணி

ச.சு.சு

வேதாசமமயங்கியல்

ச.சு.சு

வேதாசமமியல்

ச.சு.சு

வை

வைதிக சாத்திரம்

ச.சு.சு

திராவிடப்பிரகாசிகை.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

மன்னுமாழதற்குடவுளைமனத்திடை நிறுவி
யென்னையோர் பொருளாக்கோண்டாங்குரவனையிறைஞ்சி
யின்னமாண்டிராவிடப்பிரகாசிகையென்னுந்
தன்னைநேரிதநுத்தமிழ்வரலாறுசாற்றுவுவால்.

பாயிரம்.

சூளு ஞாலத்து மனனுயிரத தொகுதியு
லுந்அஞ் சுவையு நாறமு முமொளியு
மோசையு மெனனப பேசுமைம புலததொடு
நல்லத னலனுந சீயதன றிதும
பகுத்துணா காட்சி யகத்துணா வுளப்பட
வாறறி வுமமுடை வீறுசால சிறப்பின
மக்களுயிரத தொகுதி மனவிரு ளிரீஇ
மிககபே ரறிவு விளக்க மேவிய
வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவனன றநுளிய வெனைவகை மொழியுளு
மறம்பொரு ளினபம வீடெனு நான்குந
திறம்பா மரபிற றெளியவறி வுறுத்தலிற்
கூவுண்மா மொழியெனப புடவிநன நேத்தச்
சீரியல வரம்புடை யாரிய மொழியு
மமிழ்தியல வரம்புடைத தமிழ்வள மொழியு
நிகருநீஇச சிறந்து நிலவுவ வாலவை
கலிகெழு திரைவிரீஇக கலன்பல மாய்க்கும
வலிகெழு முவரி வளைஇய மாட்சிக
குறுகுநா மனங்கண் புயக்கல கூடாஅ
ரிறுமபூ துறநளி பொன்மய மியறறுந

திராவிடப்பிரகாசிகை.

தேவலஞ் சான்ற நாவலம் பொழிலக
தொன்பான் வருடத் தோங்குபா ரதமெனுங்
கரும பூமி மருவுகண் டங்களு
ளாத் தனருள்வோ தாகம வழுகுரு
சாதி வரம்புக் திராதமுந் தலனு
மேதகத் தாழன் விளங்குந் தெய்வக்
குமரி கண்டங் குலவுநீஇ மறாதன்
வடாநுந் தென்து மாபுளி மனநாடி
பயிலு மாலைப னனு பிரண்டுட
டமிந் வரலாறு தலையெய வெந்தழிண
டமைவுறக் கூறுதற் கமாங்குது தன்னை
தமிழின் மெய்வாய் பழமை மாப்ப
புலகனை மமலு மிலையண பாபே
கலைக்குவை சிவனு மலகநாய ராப்பி
யேத்தருவா சிறப்பற் சாதுகிச மாபென
நாலவகைய படுகது மேலவா மெழிபுற
வரன்முறை நிறவு யரிநா வகு பாரம
புரைதபு தநிநமுறை திகழுகரற பொருடெ

குதுவுமுது.

தமிழின் ஞானை மரபிணையும், அகனிலக்கண மரபிணையும், இலக்கிய மரபிணையும், சாத்திர மரபிணையும், நல்லாசிரியா வழிநின்ற தெளிதரநாகுரிய நறவ அறிவு மாட்சி யுடையரல்லாதா சிலா, இக்காலத்தாக தான்கா மநிநசவாநறான முறை பிறழக்கொண்டு தமிழ் மொழியினும பிறமொழியினும பலவாறெழுச் வெளியிட்டு வரய ப்பித்தலாஹும், அவர் உரையின் பொயமமை தேறமாட்டாத பெசைநாரா, அவரநினை மெய்யெனக்கொண்டு தமிழ் நல்லாசிரியா தெய்வப்புலமை மாட்சியிணையும், அவா நூலுரைகளின் ஞரதம்மிய முறையிணையும், வரன்முறை போறறகுது புறமபழிக்குத தமக் ளும் பிறர்க்குந் தேகிருமுதலாஹும், தமிழ் உலக மறறவறநின் உணமை தேநி யுறதிட பயனெய்துதற்பொருட்டு அத்திறனெல்லாம் விளக்கி, ' திராவிடப்பிரகாசிகை ' யென னும் பெயரினால் இவ்வசனகிரநதம் இயறதுவே மாய்ணெம்.

இனித் தமிழ் நூலுரைகளின் கால முறையெல்லாம் இதனகண் முறறவெளிதது ளுமபுக் கூற ஒருப்பட்டும். என்னை? தமிழ் நூலுரைகள் பிறநக கால வெலைகளை அந்நூலுரை யாசிரியன்மாருட் சிலரன்றிப், பலா, அவவவறறுட் டெரியக் கூறதொழித ளாமென்க. அந்முயினும், பின்னை நூலுரையாசிரியர்கள் முன்னை நூலுரைச் சொற பொருளுரைத் தத்த நூலுரைகளுள் வழிமொழிந்து கொண் டிரைக்குமாறு பறறி, இவை முறறென்றி, நடக்கு நூலுரைகள், இவை பிறறெனறி நடக்கு நூலுரைக ளெனபத ளிதறியுப்படுதலின், நூலுரைக்கு முற்பிறபாடு அவ்வாறறற கொண்டு, அம்முறை இதை, நினைபெறு நூலுரைகளுள்ளுந் தமிழ்ப்புலமைக்குரு சாதிராப்புலமைக்கு மீன

நிராகரிப்பு பிரகாசிக்கை

நியமனம் செய்யாமல் சிவகாம நூல்காரர்கள் வட்டப் பகுதி பெற்றி மாத்திரையே இதனைக் களவு விளக்கிக் கூறலுமாம்.

போலி யிடுகாண விலங்கு சாத்திர நூல்கள் வரலாறு இன்கட்கூறுதல் சூழ்ச்சிக்காதுமாயிற்று, சொன்ன பொய்யருக் தல், மாலாசிரியா வழிக் தமிழ்க்கல்வி சற்கடபெறும் தமிழ் மாலுக்காசூழல் பிறரும், இவை மெய்யிலக்கண விலக்கிய சாத்திர நூல்களாக, இவை போலி யிலக்கண விலக்கிய சாத்திர நூல்களென்று வெளியிட மாட்டாராய் பெயர் பெட்டிய மட்டும் போலி யிடுகாண விலக்கிய ராசலின், அவர் சுவம டாமன மாறையான சொல்லுந் தீய சொத்தாற்றி மயக்குகு சிலவற்றின் ஓபா உப டொழியினையு, அலை அன்ற இவ்வாறறி யிடுவதை கெழ்ததுக் கூறியொழி தகல் செய்ய வாயின். இனிமேல் தீயிலக்கண விலக்கிய சாத்திர புலமை கீர டபுமாறும், அப்பாண்டிணை தீய பர டொழிய வயதப்பயல்களை முயன்று சாதி தாண்டியுமாறும், நூலாழிபாண்டிணை தீயினிதுதீரட்ட டந்தவரத்தாம். இவ்வாற றுள்ள, இத்தகல், சாதிணையே வட்டாராமரபிபுடும், புலக்கணமாபிபுடும், இலக்கிய மரபியல், சாத்திரமரபியல், எழியிலக்கண மரபியல் டொழியு. அறிந்த லீல்தாக; இலக்கியத்தனமாய் புலக்கணமாபிபுடும், புலக்கணமரபியல் இலக்கணமரபியலின் முறையையே நூலாழிபாண்டிணை. — அறிந்த தாண்டிணையு, மரபியலிலக்கண மரபியல் முறையையே நூலாழிபாண்டிணை நூலாழிபாண்டிணை நூலாழிபாண்டிணை இலக்கண முறையையறிந்து, அது பற்றிய முடிசைத்தல் சாத்திர, மரபியல் முறையிடு இலக்கிய விலக்கணங்களை செய தீயும், அத்தகல், இலக்கண மரபியல் முறையையே நூலாழிபாண்டிணை

உதல்.

தமிழ்நாடு நூலாழிபாண்டிணை மரபியல்.

மாலாசிரியா.

மலர்நிலை புலந்ததல் செய்து பாரம்பரியை எழுந்தாரி சச யெனவு, இலக்கியத்தை பெனவு, இருவகையப்பல். இவ்வாறு, எழுந்தாரிசை வித்து முத்தகாரணமாக அதனி னினமும் விருத்தியுடல் தோன்றிச செவிப்புலனாவது இலக்கியத்தை ஆகாய முத்தகாரணமாக அதனை டோன்றிச செவிப்புலனாவது. வட்டாராம எழுந்தாரிசையை வுர் குத்தம் சசகெனன்று, இலக்கியத்தைப்பத தொனியாதும் சத்தமென்று கூறுப, சத்த தனமாதத்தையின் சாரியமாலிய வாகாய்மே சத்தத்திற்கெல்லாவ காரணமாகவின, எழுந்தாரிசைக்கு, வேறு காரணமாமா நெனையெனின், — அறந்து, ஆகாய மெழுத் தோசைக்கப புலப்படுத்தவந்தாக விலக்கியத்தைக்குக் காரணமாவதறி அதனா புல ப்பறிவதாகப் பெழுத்தோசைக்குக் காரணமாகா தென்க. ஒளிபு முருவமும போலப் புலப்படுபுதும் புலப்படுவதுமாகிய விசையோசைக்கு எழுத்தோசைக்குத் தம்முள் வேறறுமை அநுபவத்தின் வெளிப்படத் தோன்றுவதும், கட்டுவோசை முத்தலாயின, பெழுத்தோசையின் வேறுதல் எல்லாக்கு மொப்ப முடிந்ததாகலானும், அவ்விரண்டின் காரணமும் வேறெனபது துணியப்படு மென்க. இன்னும், அங்காபு முத்தலிய அதனாபு, நசியாறு புலப்படுவது எழுத்தோசையெனவும், அதனை புலப்படுப்புதாய் எழுத்தல்புதித் தன முத்தலிய புறமுயறசியாறு பிறப்ப திசையோசை யெனவும், தம்முள் வேறுபாடு தெரி த்தனாறுகொள்க.

இன்னும், இவ்வயிர்தவவோசை பவுதிகவோசைகளி னில்ககண வேறுபாடுகளும், எழுத்தோசைக்குக் காரணமான விந்து வெனனுஞ் சததமாயையின் துணைமகரூப பிர மாணமும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியசதப பிராரணவிய ல்ரண டாம்பாதத் திரண்டா மகிரணத்துத தடைவிடைகளை விநங்கக் கூறியருளாசலன், ஆண்டுக் காண்க. உகந்யிற சூசுருமா பெருந்த நாத ரெஞ்சினகட பைசுதியாயக் கண்டத்தினகண மததிமையாய பினளாத தன செவிசுருக் கேடருஞ் சூசுருமனசெரியும பிறர் செவிக்குக் கேடருந் துலவைசரியுமாய பலவே நெழுதகசுகளாய். இயவெழுத துக்கள வடமொழி தெனமொழி முதல்ய பாடைச சொல்லடியவாயச சவ்வற யணாச்சி நிகழ்தற கேதுவாம்.

இனி ஆசிரியர்கள் சொல்லககணம பலவாறு 4 மப. சசசுதரோ 'சுடமுதி யாதாறுக்கு இது குடமெனறல இது வெனனுஞ் சுடந் ஸுபடருந் குடமெனஹும டொரு னும் பேதமினறி யபேதமாயச தோனறுதலன், 'சொன னிசுதயம்' எனமப, 'வ்பு' என றும், 'திரவியம்' எனறுங் கூறுவா. சேனுவரையா "மொழிப்பொருட காரணம விஷ்ப ப்த் தோசுற" எனனு முறியியற சூசுதரதுகட 1 ம3மே பரதிப "பொருளொடு சொ ளியை பிபறகை யாகலான, அவவியறசையாக வியையா சொ பொரு ளுணாசது மென்ப" என்றரைதது, "ஒருசாரா பிசாரணாச னு முணாசது மென்ப" எனப பிரா மதம் கூறி யொழிவா. உரையாசிரியரு சச்சுராசகணியரும் "ச யாத்நீன யெனம னூர் மக்கட் சுட்டே" எனனுஞ் சூசுதரது குறைய "சொல் மெழுத்தரு ளுச்சுபப டுத் தீணையறி வறுககு மோசை" எனறும, "செருவன பொருடடனமயய யத்தறதுச சொற கருவியாய நிறகும" எனறுப, அவரோடு ப தபட்காரபப இன்ச "சொலஹம பொருளும் பேதா பேதமாய" எனக கொண்டா சூசுக் கருசுசாரா.

சததப பிரஹசும அாததப பிரஞெயமெனச் சா யருவகை பநம். இவை யிரண்டிற் தமமுள வேறுபாடுவையாயிதய, சசசமெனறஞ் சாதப ன வேறுபா டின் மையானும், சததப பிரவஞ்சம அாததபிரவஞ்சுமேதப பற தினறி ந் ளமையானும், சத்தமாயை யொனறுதானே சகதருமு மாசுசுபமுமாகய வினைநி தனமையுமுடை ததாய அவவிரண்டறகு முசுதகாரண மாமெனக் சொனபபறம். இன்ச சொற பொரு ளுணர்த்தறது கஹகூலமாகு ளாபகசுததிகளும், டொருநா சாரியப்படுற குபசுரமாலு வ காரகசுததிகளும் அவவிரண்டைகணனுந் சாரானமியசுதா லுனவாத லரு தாபத்தயா வையாற் கொள்ளப்படும். அறநேல, எழுத்தானிபதை பசுசுசாத்தல, பதசுசுளாணிபன தவாயநிலை தகுதி யன்மைகளான எழுவாய ப விலை முசுல்வாயத தொடா ஆ நிற சும் வாககியங்களைதல அவவப்பொருளகளை யறிவுறுசுதரு சததசுளாண்டெடபகறகுப பிரமாண மிலகையாலொவெனின்—அறநறு 'கால்'என்புழிக் ககரவாகார லகரவெழுத் துக்களையறி அவறநின வேறாய பதமெனப தொனநினமையானும், அகவாறே 'கால் கிடநதது' என்புழி அபபதங்களின வேறாய வாககிய மொனநினமையானும், எழு ததின் வேறாய பதவாக்கியங்கள் பொருளுணாததுவன வல்லவெனபது பெறப்படும். படவே, னையாயிதா மதம்பறறிக் ககரவாகார லகர வெழுததுக்களே அப்பொருளுணாத துமெனக் கோடல்வேண்டும். அங்கனவ கொளவறி, அவை யொருமுசு கூடிப பொரு ளுணர்த்தமோ ? ஒரோவொன்றே பொருளுணாததுமோ ? எனக கடா பினாககு, ஓசை யுணர்வு தொழின் மூன்று முக்கணப்பொழுதே நிலைபெறுமெனபது னையாயிகா முத சூசிரியார்க் குடம்பாடாகலின், முறையிற பிறதது நினறு கெடுமெழுததுக்களா ஒருறாகூடி

நின்று பொருளுணர்வுக்தமென்பது கூடாமையின், ஓர்ராவொன்றே பொருளுணர்ந்த மெனலவேண்டும். 'சு' என்ற மாசுதிருயானே 'கபாலம்' என்னும் பொருளுணர்ந்தாகைய யானும், உணர்ந்தமென்றது கூடாமொழிசூ, வெழுத்துக்களை யுச்சரித்தல பயனிலவாய முடியாம்கலாவும், ஒரு ரென்றே பொருளுணர்ந்த மென்பது பொருத்தாமையின், நூத்க் துப பதவாச்சிவங்கள் வேறுபடபொருளறிவறுபடவாகிய ரூபகசத்திகளுண்டென்பது கண்டுகொள்க சத்தியெனினும் பொருடமெனினும் ஆறறலெனினும் பொருந்தும். இவ வாரற்றா சொல்லாத பலபடபிப பொருளறிவும்குருகு ரூபகசத்திகள் சொற்றொறும் வெவ்வேறுண்டெனவே கொடும, தாயும், 'ஆ' 'ஆணம்' என்றமபொலவன வொன்றாய நின்று வெவ்வேறு பொருளுணர்ந்தகூடாண்டலின், ஒருசொறத்தியானே ஒருபொருள் என நிபபலபொரு ணுணர்வாப ந்தது முண்டாகுகொலெனின், — அறநன்று, ஆ ஆணம் என்ற மபொலவன வெவ்வேறு பொருளுணர்ந்தகூடாண்டலின், ஒருசொல்லென்பபடா, வெவ்வேறு சொற களே யாமெனக் இனி வெவ்வேறு சொற்றளாயினும், எழுத்தொபபடமையானே பலபொரு ணொருசொல்லென்று அகநாமை வழங்கப்படடனவென்பது. இன்னும், ஆவென்பது பெற் றுச்சினை யு மரவிச்சுத்தியை முணர்வதுமவழிப பெயாச்சொல்லெனவும், இரக்கக்குறிப பினை யுணர்த்துமவழி இடைச்சொல்லெனவும், ஆதற்புட்பெயாச்சிவய யுணர்த்துமவழி உரிச்சொல்லெனவும் கொள்ளப்படுகின்ற, எழுத்தொபபடமையறியே உபசாரத்தான அவ வானு வழங்கப்படடன வென்பது நேரென யுணர்ச்சு இன்னும், இன்னூபக சத்தியதன் னைமைச்சிவநூலாம்பாடியசாரா சிவநூலாம்பாடியத்துப் பிரமாணவோத்தி னிரண்டா மபாதத்து சாண்காமதக்கரணத்தற டா விடைகளான மிக விரித்தகரைத்தாரா. பொரு டொறும் அவ்வக காரியநிசுபுச்சிவ் சனு கலமா, குறு காரிச்சத்தக ளுணமைக்குப் பிரமாண மும் ஆண்டே மிக விரித்துரைத்தாரா. அவ்வாறெல்லாபாணங்க கூறிடப்படுகினை வாக்கிய மிக விரியுமென்க.

இனிச் சேலுவாய்ப்புறங் "கால முறை" மெனனுரு குடித்தித்து, "உலகமென்பது இடத்தையும் அக்குடியெயான இடத்து நிகழ்பொருளாகிய மக்கடொரு தீயையு முணர் த்துமாசாவன, இருக்கணைக்கணனுரு சென்றதனெருவெனின், — அறநன்று, வட நூலுள் உலகமென்பது இருபொருட்குமுரிந்தாக ஓர்ப்படடனமையின், மக்கடொரு குறுகைய யுணர் த்தும் வழியு உரிபெயாச்சொற்கலின், ஆதற்புட்பெயாச்சிவய யுணர்ந்தொருபொருட் கணனுரு சென்றதென்பபடாது இருபொருட்கு முரிமைபான இரண்டு சொல்லெனவே படுமென்பது. வேறு பொருளுணர்ந்தகூடாண்டலின் வெறுசொல்லாதலே துணிவாயினும், பல பொரு ணொருசொல்லென்பது எழுத்தொபபடமையறியே ஒருசொல்லென்றா" எனநிவவிய ளுபு தொகுத்துணர்த்தியது காண்க

இனி எழுத்துச்சொல்வடிவான பாடை பேசுதற்குரியார முப்பத்திரண்டு அவ யவத்தான அளவிற்பட்டு அறிவோடு புணர்ந்த ஆடே மகடே வெனனும் பகுப்புடைய மக்களென்ப, "மக்க டாமே யாறறி யுமிரே - பிறவு முளவே யக்கினைப் பிறப்பே" என்றார் ஆசிரியா தொலாப்பியனாரும். தேவநூற் தானெழு முதலாயினா மக்கட் கிளையென ஆண்டடங்குறு நெக்க. தேவா தானவர் மக்களி னுயாந்தோராயினும், காணப்படு முலக வழக்குக் கூறுகின்றாராகலின், ஆண்டு மக்களைச் சிறந்தெடுத்தோடுக் காணப்படாத தேவா தானவர் முதலாயினரைக் கிளையென அவ்வாறடக்குவாராயிற் நென்றுணர்ச்சு.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவியாக்கநூலாரும், "பேய்ப்பூத மந்தி கிளிபூவை பேசுந்லா - னுகுமே தன்மை பொது" எனபேசுபற்றி ஆசிரியா தொல்காப்பியனாரின்

கூட்டு தன்மைப்பை விரவுத்தீனையெனச் சாகிதாராலெனின, — “பேய் பூசந் செய்வச சாகியாதலால், “தெய்வஞ் சுட்டிய பெயாநிலைக்கின வி” எனபசுனு ளடகராமகலா னும், மந்தி பேசுதல் யாண்டு மினமையின, “ராகுநீர் யெமமை நோசக” என்ற மட்பாவி வங் புனைநதரை வகையாற கூறியதனறி ணமைபற்றிக் கூறியதனளுசலானும், கிளா பூவை கூறியவாறு கூறுதலெனது இச்சொல்லு யிவவாறு கூறியவன்கமெனச் சொல் ளுண்மை யறிந்து கூறுத ளுலகத்தினமையால், “ஆவையுங் கிளிபுங் கேட்டு” என்றற போலவனவும புனைநதரைவசையாற கூறியபக்தயாமாகலானும், சன்மை விரவுத்தீனையாகாதென மறுக்க. மரமுதலியன பேசுவன்வாசச சாண்டு செய்படசண வரூசல் ன, அனீவ புனைநதரையெனவே பரிமாசலான, இவையு மனை ளா மெனத இண்ப து முதலிய உண்மையாற பேசினவேயாமெனினும், “எறமபுகள ளுண்டறற பொருவே ன தன கேட்டு நகைத்தாக தன்மனவிசுருக கூறித் தலையிழ்ச்சான்” என்புராணங்கள் கூறுச லின், எறமபுகள பேசுகல பெறறும், அவை பேசுதல் சூறிப்பாலுண்டதானெறி மொழியாற பேசுதலெனப்பெ செல்லாசது மொழிமுடி கடி, மடியவே, 20 நினைப பெயாக்கெல்லாம இவ்வாறென்றற கொண்டு குறிப்பாறணாத்துமெனப்பது பெயாபட்ட தாகலின, மந்தி முதலிய பேசுகலும் அனீவியிட்டு யாமென. இவ்வகை மன்றியல், உயர்க்கினை யல்கினையெனனும் பகுப்பேலாமை யறிச, வசரவழியு ளிப்பொரு க மொழியாற பேசுவன வுளவாயின, அது செய்பவதன்மை மு ளயவல் சாணாநிப பொருட்டன்மையா னன்மையின, அமைகதுச்சொல்வதனது க ளிவல் தீயின யெனறல் சிறிதும் பொருநதாதெனக் கூறியல் னனறே அரிதா னாசைய யுபா தீனையெனவே கூறியதும்மெனக் இது கொள்ளாசாக்கசச “சொல்லி மரிகுளா ரெடு கெழீஇச-செட்டா மரபிவ ரெடு பந்த சச்சுடிய” என்பாண்ட தயுவச, “கேட்டுர் போலவங் கிளாகருக போலவு ளெறினை ளுருக நு மல யல் கடி” ளா வமுலமைத்தலும வேண்டி வெனக்” எனது இலச்சணா ளச சஞ்சுயபாயா சூரிடா சிலளுனயோகிகள அது பொரு ளாயை சா ளுபயா ளாபெச

தமிழ்விருையவா மாசி

ஆரிய மொழியுந் தமிழ் மொழியும் ஆக்கப்பட்ட பரமசிவனாற நேற்றறவச்சு ப ளி நடைபெறுந் தெய்வ மொழிக்களாம். ஆரிய பரமசிவனாற நேற்றறவிசுப்பட்டு ளுருத் தெய்வ மொழியெனப்பது வேதாசும முதலிய உரை ளுண்ட காட்டு இனிது பெறு தும், தமிழ் அனனதோ மாட்சி யுடைசெனப்பெ, வாரூர பெறுதடெனின, — “நய மல ரடியொன நடிப்பவா பரவத் தமிழ்ச்சொல்லு மவச்சொல்லு தாணிழா ளசேர வமமல ராக கொன்றையணிந்தவெம மடிசு ளசசு ளுபாக்கம காட்சிக்கொலை டாந்” எனறூ தமிழ் வேதத்தானும், “மாரியுங் கோடையும் வான்பனி னுங்சீனை நேரியு நின்றங் கடைகலனை தாலததே-யாரியமுந் தமிழ்மு முடனலகிக் காரிகை யா ளுசுங் கருண்செய தானே” என னுந் திருமந்திரத் திருமுறையானும் பெறுதமெனட்டது. இனறும், செனமொழி யிலக்க ணந் “குடமுனிககு வலியுறுத்தாரா கொலலெறுப பாசா” எனக் காந்தசுதன் காளிகா கண்டத்தக காஞ்சிப்புராணத்தும், “திராவிடமெனப் பெரியு மாபாடைக் கிலக்கணஞ் சிவபிரான் அகத்தியனாகத் அருளிச்செய்தான” எனக் காந்த சூபந்தச்சாண்டசுதும், “கிரிபுர மெரித்த விரிசடைக்கடவுளுங் குன்றமெறிநத் குமரவேறும் அகத்தியனாடாடு தலைச்சுகமிருந்து தமிழாராயந்தார” என இறையனா கனவியலுரையுள்ளும் பெறுதலா னுந், தமிழ் கூடவுண் மாமொழியெனப்பது தெற்றென வுணாந்துகொள்க.

‘தமிழ்’ சீசோள்முடி

இனி ‘தமிழ்’ என ஒரு சொல் இனிமைப் பண்புணர்ந்தும். அது “தேனுவை தமிழாக நீருவளை கூடலு-மணத்தலிண மகிசுருல மனை குகியும்” என்னும் கல்லாடத் தூணை, “ தமிழகழிப் சாயலவா சங்குமலாக தூரி-ருமிழகரக மேந்தவர வேனமாரது தூசி” என நூறு சிந்தாமணியினும். “தமிழ்மென சாயலவளோடும்” எனலும் வாயவ் வியசங்குகை தமிழினும். “வணர் தமிழ்ப்பாட டிசைசுருந சாமரையே” எனலும் இரா மாடனசதினும். செனிர் “ தரிழ் தமிழ சாயலவா” எனபதற்கு நச்சினாகுகியிற் “இனிமை - முவிய சாயலையுடையவா” என்று பொருளுரைத்தார். தமிழ் எனலும் தரும் மொசிய தருமிமே னினறது, முருகு எனலும் பண்பு முருகெனலும் பண்பிமே னினற வரறுபோல ராணிக் தருமி மொழி மொழியெனினும் பாடையெனினும் ஒசுமும். பிர யோக விவேக நூலாம் “தமிழ்மெனலும் ஆரியச்செரற நயிமுனை திரிந்தது” என்று கொண்டாரானெனின, —முதனமைபுடைய இமொழிபுண்பதசோநியசாலதது இறைவன சனசொல்லால் இதனை வழங்க இதற்குக் குறியீடு கருசலனதிப் பிற பாடைசொல்லால் இயற்கு புணனேதோ பெயரினைக் திரிந்தது நிறுக்கினுன்னெனல் பொருத்தாமையின, அது சொல்லசென டறுக்க. இன்னும், இனிமைப் பொருளுணாதது தமிழெனலும் பண்புச் சொற நனசொல்லாம் இக்காண நிலைபெறுவதாகும் அகனை விலக்கி அவ்வாறு கோடல் சொல்லாமை யனாக. இன்னும், “தமிழ் திராய்-மெனலும் வடமொழித் திரிபு” என்று கொண்டா மத மறுக்கப்பட்டவாறு மறிக. வடமொழிக் கூடலுந் தெனமொழி கூடலு நிலைபெறெனாக வாயிரியா சிவஞானிய க்கை “எவவினைபு மோபபுதலிற் திராவிடமென திரிப்பான” யென்று வடமொழியார் தனமொழியாற நெனமொழியை ஆறங்குறியீடு வேறு கூறிகைகது, “முன்றுமுருக பதிநறமுததான முருவதுமா யுனக் கினதாய்ச-கோனறியெக தமிழ் பாண்ட”யென்று தெனமொழியார் தன்மொழியாறநென மொழியை ஆறங்குறியீடு யாங் கூறியவாறே பொருடொகிது வேறு நிறுதறதலின, இச்சொன முடிபே தொலலாகிரியா வழக்காரபப் பயினறுபோதரும் இயன முடிபென பது அப்பெரியார் குவ கருத்தாதல் பெற்றும். இன்னும், அகத்தியர் தமிழ்சு சுதந்திர இலக்கண முருளுரைக்கவும், அது வடமொழிப் “பாணியீய வியாகரணத்தின வழித் தோன்றியதோ நூலாம்” என்றும், அகத்தியத்தன வழித் தோன்றியது தொலகாப்பிய இலக்கண நூலாகவும், அது வடமொழி “குந்திர வியாகரணத்தின வழித் தோன்றியதோ நூலாம்” என்றும், பிரயோக விவேக நூலார் முறைதிமயி யுரைத்தார். அவையெல்லாம் ஆரியாபிமானங் காரணமாக வரலமுறை திரமபிக கூறினவேயாம். அவை வரன்முறை திரமபிக் கூறியவாறன முனனாக் காட்டுதல்.

இனித் தொல்லோராகிய தமிழ் நல்லாகிரியா இருவகை வழக்கே பற்றித் தமிழ் இலக்கண விலக்கிய சாததிர வரலாற்றின உணமைத்தனமை துணிவு தோன்றச சொல்லு மிதனகன் அணரலலராகிய இக்காலத்தார் சிலர் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய வரலா நெனத் தாந்தா மனம போர்வாறெல்லாங் குழறுபாடாகக் கூறிய வசனங்களிற் பரிம் பொயப்பொருள்களை ஆசங்கிததெதிதது மறுத்துப்போதல் வேண்டற்பால தொன் மனா முாயினும், தமிழின ரெல்லாவரமபு சிதையாமே அதனைப் பெரிது வளர்த்து வரும் இக்காலிச் சங்கத்த நல்லாகிரியர்களை வழிப்பட்டு அதுதனைக் கசடறக் கற்று உணரப் பெறுதார் மாட்டுப் பொதுவகையால் ஒருவாறு தமிழ் பயிலு மாணுக்கர்களும் ஒணையோரும், அவா பொயத்திற மெய்த்திற மாங்கொலென்று கொண்டு புரைப்பா

மன் மற்றவற்றை மறத் தண்மை நீலையிடலும் ஒருதலையாக வேண்டிச் செயற்பால தொன்றாய் முந்தறுதலின, அதவும் இதன்கண் ஆண்டாணடுக கடைப்பிடித்துச் செய்து போதர ஒருப்படுகின்றும். இது பாயிரத்துக் கூறினமெனும், ராணி அனுவதித்தது ரூப கஞ்சீ செய்தாம்.

வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் தமிழ்ச்சொறகு முடிபு துணிபு தோனறக் கூறு வார் போன்று தொடங்கி, “இகழ், இயிழ், உயிழ், கமழ், கவிழ், குமிழ், சிமிழ் என முகரப் பேறு பெற்ற பதங்களபோலத் தமிழ் எனஊரு சொற நனிமைப்பொருள் குறித்த தமிழென்றும் வினையடியாற் பிறந்த வினைமுதற்பொரு ளுணராத்திய விருதி குணறி முகரம் விரிந்த தனக்கிணையல்லாப பாடை யெனஊம் பொருள் பயக்கும்” என்று பெரிதும் வழு ப்படப் போலி முடிபு சொல்லினார். அவர் அச்சொற்குக் கூறிய அடிமுடிபு போலியாதல் சிறிது காட்டுதும்.

● இனிமைப் பொருள் பயக்குற தமிழ் என்னும் இயற்சொற நென்மொழியாய், அம் மொழிககுப் பெயராதற குரிமையுடைத்தாய் நிறக், அதனை விலக்கித், “தமிழென்னும் வினையடி வினைமுதற்பொருள் விருதி குணறி இகழ் முதலியன போல முகரம் விரிந்த தமிழ் என்றாயது” என்று இடர்ப்பட்டு அவ்வாறு போலி முடிபு கூறதல் அவர்குப் பெரிய தோர் இழுக்காதல் காண்க. இனிமைப் பண்புணாததுற தமிழ் தென்மொழிககுப் பெயரா தற் குரிமையுடைத்தாய் நிறக், அதனை விலக்கி அந்நன் முடிபு சொறறது அவர் சமக்குப் பெரியதோர் இழுக்காமென்பது யாவரும் ஒப்பறதல்தொரு நியாயவுரைபாடம். அது கிடக்க, “தமிழென்னும் வினையடி வினைமுதற்பொருளுணராத்தும் விருதி குணறி இமிழ் முதலியனபோல முகரம் விரிந்த தமிழ் என்றாயது” என்று அவர் கூறிய சொனமுடிபு போலியாதல் யாந்நன்மெனினர், — கூறதும்.

இக் என்பது நீங்கென வினைப்பொருளபடும். இகழ் எனபதோ அவமதியென வேறு வினைப்பொருளபடும். இமியெனபது தமிழிற பொருள் குறித்ததெருரு சொல்லாதல் கண்டிலம். இயிழ் எனபதோ ஒலியென வினைப்பொருண் முத்த பலப்பொருள படும். உயி என்பது பெயாப்பொருளபடும். உயிழ் எனபதோ கொப்புளியென வினைப்பொருள படும். கமம் என்பது கமவென விநியீரூயின நிறையென வினைப்பொருளபடும். கமழ் எனபதோ நாறு என வேறு வினைப்பொருளபடும். கவி என்பது மூடு எனஊம் வினைப் பொருண் முதற் பல பொருளபடும். கவிழ் எனபதோ கிழ்க்கிடு என வினைப்பொருள படும். கிழ்க்கிடுதல் மேல் கிழாக்கச்செய்தல். குமி என்பது தமிழிற பொருள்குறித்தவரு வதோர் சொல்லாதல் கண்டிலம். குமிழ் எனபதோ முகை எனஊம் வினைப்பொருண் முதற்* பலப்பொருளபடும். சிமி என்பது குடியெனப் பெயாப்பொருளபடும். சிமிழ் எனபதோ பிணியென வினைப்பொருளபடும். இனி இமி குமி யெனபன பொருள் குறித்த வரிஊம், அவர் கருத்த நிரமபும் பொருள் குறித்த வரும்நிலை. இவ வாறு பொருள் குறித்ததும் குரியாதும் வரும் இக் இமி உயி கம கவி குமி சிமி என்னும் ஈரெழுத்து மொழிகள், அந்நன்ம பொருள் குறித்தவரும் இகழ் இயிழ் உயிழ் கமழ் கவிழ் குமிழ் சிமிழ் என்னு மூவெழுத்து மொழிகளாய்வென்றல் சிறிது மேலாக, இத்தனும் அவர் காட்டு உவமைப் போலியேயாம். காட்டு உவமைப்போலி யாகவே, அவைபோலத் தமிழ் முகரம் விரிந்த தமிழ் என நிறைதென அவர் சாத்தித் முடிபு சிறிதும் உணர்வில்லார் உரையேயாய் வெறும் போலியாதல் காண்க. இன்னும், தனிச்

பொல்லியுகைகண் ஆன மான சோன ரெண்டையலென்ச் சாரியை பொருள் குறித்துவர் திபையா திறிபதல்லது கொன்னே யெழுந்து விரிந்து நிறமல வழக்கிரண்டினுந் காணு மையானும், அது போலி முடிப்போமென்று மறுக்க.

“தென்மொழி” முடிபு.

ஆரியம், ‘சமஸ்கிருதம்’ என இருமொழியிறை பெயா பெறுதல் போலத் தமிழ் முந் ‘தென்மொழி’ யென இருமொழியிறை பெயா பெறுப. தென்மொழி அழகுடைய பாடை. ராணி அழகு இயல்வரம்பு. இயலெனினும் இலக்கணமெனினும் பொருந்தும். இனித் தென்மொழி யென்பதற்கு இசையுடைய மொழியென்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும். எனது இசையைபெறந்து கரணத்திறை செயற்படுத்திக் காணும் இசையாணி இப்பொரு இயல்வந்து மொழியோடு நோற்று மெல்லோசை இன்ப மாம. இயல்வாசை யின்பம் இத்தகுப்பால் ஏனைப்பாடைசளுக்கு அதனை வாய்ப்பப் பொருந்தாரை செவிப்புல அறுபவாசுற்ற காண்க. இவ்வோசையின்பம் வடமொழிக் கினரேவெனின,— வடமொழிக்கணனும் இயல்வாசையின்ப முண்கு. ஆயினும், அது உரப்பியு மெடுத்தது கனைத்தும கூறும் வல்லோசைகளோடு விரவித் திரிபெய்துதலன், வல்லோசையோடு விரவாமன் மெல்லோசையே பயிற்ற விதற்கே அது சிறப்பாமென் றுணாக தமிழ்நூலாருங் ‘கசுடநபம்’ யென வல்லெழுத்துக்கள் கொள்வராலெனின,— அவை ‘நகுணநமன்’ ‘யரல்வழன்’ யெனனு மெழுத்தோசையை நோக்க வல்லோ சையாக விசைதல பற்றி யவ்வாறு கொள்பவாயினும், வடமொழிக்கண் வருக்கபஞ் சுகத்தினைப்பபட்டு நடக்கும் அவயலெழுத்துக்களை நோக்க அவையு மெல்லெழுத் தென்றே சொல்லப்படு பாடலால், அது கடைவனறென்க. மொழியோடு இயல்பாகப் பொருந்தி யியலும் இயலினனிசை யித்தற்குச் சிறத்தலெனன்றே இறையனார் ‘தமிழ்’ எனப் பண்பால் விதந்த இத்தற்கு ஆதிக்கண குறியீடு செய்வாராயினது உமென்றுணாக.

இவ்வாற்றால், தமிழ் தென்மொழி யென்பன ஒருமொழி கொடாமொழியாய் வேறுபடினும் பொருளால் ஒற்றுமை யுடையனவேயாமென்று கடைப்பிடிக்க.

தென்மொழி யென்பான்கண தென்னென்பது வடமொழி யென்பதன்கண் வட வென்பது போலத் திசை குறிக்குந் சொல்லையாகலின், அவ்வடைமொழிக்கு அழகு இசையென அங்ஙனம் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாராமபிறவெனின,— ஆரியமொழி வடநாட்டின்கண்கணினது தென்னாட்டின்கண வந்து வழங்குதலின், தென்னாட்டாராகிய தமிழ் மாந்த ருனை வடமொழிபென்று அங்ஙனந் திசையடுத்து விசேடித்தல் வழக்கா ரும், தென்னாட்டினா தமிழெழிலைக்குள் ளிருந்துகொண்டு அதனைத் தென்மொழி யென்று திசையடுத்து அங்ஙனம் விசேடித்தல் வேண்டாமையின் அது வழக்காறுகாது; அது லைத் தென்னென்பது திசைப்பொருள் குறித்துவந்த அடைமொழியன்று; அழகு இசையென்பன குறித்துவந்த அடைமொழியே யாம். இங்ஙனமாகலின், பொருந்தாமை யாண்டைய தென்க. இனித் தென்னாட்டினா தமிழினை அங்ஙனம் விசேடித்தல் செல் லாதேனும், வடநாட்டினா தென்னாட்டு வழங்குதல்பற்றித் தமிழ்மொழியினை அவ்வாறு திசையடுத்து விசேடித்தல் செல்லுமெனின,— வடநாட்டார் அங்ஙனந் தமிழினைத் தம் மொழியால் அப்பொருளபடக் குறியீடு செய்த வழங்குதல் செல்லுமல்லது, அவர் தமிழினால் அதனைத் தென்மொழியென்று அங்ஙனந் திசையடுத்து விசேடித்து வழங்குவ ரென்றல் செல்லாமையின், அது தடையாசாதென்க. தடை - ஆசுங்கை.

இனிப் பரதகண்டத்தினை வடபுலந் தென்புலமென விரணநிபடக்கொண்டு வழங்கு முறைபற்றித் தெனனாட்டினா தநாடநி மொழியாகிய தமிழினைத் தென்மொழியென்று திசையறிந்து அங்கனம் விச்சடிந்தலை செல்லுமெனினும், அவ்வழகு அவ்விரு மொழிகளையும் வடமொழி தென்மொழியென ஒன்றொடு மறநொன்றினை யெதிர்த்து கூறும்வழிச் செல்லுதலன்றித், தென்மொழியென்று தனித்தக கூறும்வழியுரு செல்லுமென்ற னிரம்பாது, திராமபிழை, சமீழை அழகு இசையெனும் பொருள்கள பற்றித் தென்மொழியென்று அவ்வாறு விச்சடிந்தலை அது தங்கும வையுடைக்காதல இல்லை. அதனால், 'தென்மொழி' 'தென்சொல்' 'தென்கலை' யெனப் பயின்று தனித்து வழங்குந் தொடாமொழிள்ளிசை படமபலும் அவ்வடைமொழிக்கு யாவ் கூறிய பொருள் சிறப்புடைப் பொருளாமென்று கடைபிடிக்கல.

தமிழ்ப் பொதுவெல்லை

ஆரியமொழி இப்புடவிற புண்ணிய பூமியெனச் சிவமொடு தோதப்படுங் குமரிகண்டத்தினை வடபுலந் தனக்கு முக்கிய நிலைச்சளமாக்கொண்டு பயிலவதாகத், தமிழ்மொழி அதன தென்புலந் தனக்கு முக்கிய நிலைச்சளமாக்கொண்டு பயிலவதாயிற்று. தென்புலநிலை மற நித்தநெல்லை வடக்கண் வங்குடமும, தெற்கு குமரியும், கிழக்கு மேற்குங் கடலுமாம். அது "வடநெல்நாடு என்குமரி-பாயிடை- சமீழ்கூறு நல்லுலகத்து" எனவருந் தொல்காப்பிய வுப்பொற்காதச் சூத்திரத்தானும், "நெடியான குன்றமுந் தொடியோள பெளவமுந் - சமீழ்வரம் பறுக்கி தண்டன னுடு" என வருளு சிலப்பதிகாரச் செய்யுளானு மறிக்க. "வடக்கை மருங்கின் வடுகு வரம் பார்து - தென திசையுள்ளித் தெஞ்சிய முனறும் - வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த - நாட்டியல் வழக்க நாணமையின் கடைக்கண - யாபயின் திலக்கண மறைகுவன் முறையே" எனச் சிறுகாக்கைப்பாடினியார் தெற்குங்கடல் எல்லை கூறியது குமரியாறு கடல்கொண்ட பிறகாலத்தச் செய்ததென எறிக்க. சமீழ் வரம்பு இராங்குது சிவந்தது வேறுபட்டிச் சுருங்கியதுபோல அகன்று விரிந்தது முண்ப் தமிழ் அவ்வாறு வளர்ந்து அகன்று விரிந்தன நாழநாடு முக்கலியவாம்.

இனித் தெனனாடு 'தமிழ்நாடு' எனப் தடிப்பாட்டு வரும் வழக்காசலானும், மஹாதனகட்டமிழ்மொழிக்கு முற்பாட்டு வழங்கி விழந்நோர் மொழியென தென்பதற்குப் பிரமாண மினமையானும், தமிழ்மொழி தெனனாடு தோண்டுகாசலத் துண்டேருன்றி அதனகண வாழு நனமக்கள் பயிலு மொழியாய்ந்தென்பது தோற்றமாய்.

செந்தமிழ்நிலம்.

இனிச் செந்தமிழ் நிலம் இப்பொதுவெல்லைபுள் வைத்து வரைநட்கொள்ளப்படுமும், தொல்காப்பிய வுரையாசிரியர்கள் செந்தமிழ் நிலம் "வைக்கையாற்றினை வடக்கு மருதயாற்றினை தெற்குங் கருவூரினை கிழக்கு மருவூரினை மேற்குமாம்" என்பார் இத்தனம் செந்தமிழ்நிலங்கு சோண்டாயிற்று. திராவிடமாபாடியமுனிவார் "காசிய் னினறும் போந்து கம்பர்தா மருளப் பெற்று - மாசிலாக் கசசிமுதா மனனினை நிருந்து பூதம-லாசிலாந்தமிழ்ப் ரபயிருந்தமிழ்க் குரவு பூண்ட-தேசினான மலைய வெற்பிற குறுமுனி திருத்தாள் போற்றி" எனக் காஞ்சிப்புராணமுக்கத்து அக்கத்துணை வாய்த்து முக்கத்துணை செந்தமிழ்நிலந் தொண்டைநாட்டுக்கு காஞ்சிரகர் உரைப்பென உணர்த்துவார்.

நன்னூல் விருத்தியுரைகரர் செந்தமிழநிலம் “சகரண பொதியுச் செந்தமிழ் முனியுஞ்
 செனகர பாண்டிய னெனூந்தமிழ் நாடனுஞ் - சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி தோங்கு-
 மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப” வெனறுரைப்பா. சேர சோழ பாண்டிய மன்னா
 தனை “தமிழாடமி முள்வர” ரென யானமும் வழங்குதலானும், கடைச்சங்கப்புவர்
 சீவலைச்சாத்தனா திரு. குற ஞ்சொல்காத்தானா, “முமடையு முநநாடு முந்தியு முப்
 பதியு - முமுமுர முந்தமிழு முச்சொடியு - முமமாவு, தாமுண்டய மன்னா தடமுடி
 மேற ருரனெற - பா மறையின வளவையமுப் பால” என முகசுமிசையும அடமுலவர்க்
 கும உடைமையாள் செந்தமிழ் உத்தரவேதனை அவாத “முடிமேறறா” எனப்
 பொதுவாக் கோதுவாறு, பத்து பாடலி எட்டுசொல்காத்தொழிவு சங்கவிலக்கியங்க
 ளுட சில அபுமுகா பிலவாங்கியும் சில ளுலகொருவா மேலவாங்கியும் வருதலானும்,
 ஆருடைப்பினையார முடிய சம்பாசாரியர் நால்வரும், சேரமான்பெருமான முதலிய
 மறையுண நம நாடமமாநம, ஆந ல்செய்க சருந்திச் செந்தமிழ்வேதமுதலிய திரு
 கரு - பாடலெ. நாடை திருத்தமிழ் டமிநாட்டுள் ஒன்றன்பால் தாதலினதி, துநநாட்
 டகூது முன்னமயாயும், பிறவாறுதானும், செந்தமிழிலும் பரித முநநாட்டகத்தம
 ஓபகக் கொளர பிமெனச் சப்தல, திருந்திச் செந்தமிழ் வேதத் திருப்பாடல
 கொண்ட திருக்களினா உடகட டிருத்தமிழ்ப்பங்கார முற திலவும், தென்கீழ்த்
 திசைக்கட டிரு த்காணாமலை தரு லெச்சர மெனக் சிலவு நாளனவனதே, அவ
 வாறும் அமைபெலகாது செந்தமிழ் நல்லமாவான செனூபிறவெளினை, - வடவேங்
 கடற் கொள நமரி உடலி எடற் - திகூறு நல்லவர தின்கணனை இவவாராய்ச்சி யாக
 லின, அதுகடா வறெறந் தெறிந் - மற நெவல் - டுயினு மாகுக, ஒருநிலத்தின்கண
 முத்துதூலப்பறி வட - சரு செந்தமிழ்மாய்ச் செ தமிநாராயலது நனமக குளராங்
 கால், அதுதனைச் செந்தமிழ் நிலைகொண்ட யிலக்கல் கூடாது. எனனை? இலக்கண
 முாவழி இலக்கியபால் முழுவையாசின்கொண்டது மறமுக தமிழ் செவவகாராயு
 நனமகக் காளரநல் பற்றிச் செந்தமிழ் நிலைகொண்ட பழங்குப்பட்டது. பிறசாலத்து அவ
 வாராட்சி சீழ் - பரிதிக்கு டமிநாட்டு கிடலுசுவால், அதுதான், முறப்பொழுதா
 னைறி அபரிதொழுதாலுள் செந்தமிழ் நிலைகொண்ட செல்லது. எனனை? இலக்க
 னைகு சிலத்திய இலக்கிய நிலைபெறல் கூடா பயி கொண்டது.

இனி. “உணர்ச்சியுடைய பாண்டியர்களே” எனச் செந்தமிழ் வேதத்
 தம, “உயாமதந் கூடல் சூயப்பொண செந்தமிழ்ச - உறைவாய துழைந்தனை
 யோ” என வெட்டாததிருமுறையான திருக்கோவையுள்ளார், “செனநனைநது மது
 வரயினிற் திருந்ப்புது சங்கத்த - னன்றிருந்து தமிழாராயத் தருளியவங் கணா
 சோயில” “தேவப்பொழியு செந்தமிழ்நாட்டு டினிலெங்கு செனநினைநுஞ்சு” “செய
 வார சமுதிந் துரிமுநாட்டித் திருமா மதரை முதுவான” “பாண்டியந் தமிய நாடு”
 “நனநியி நெநியி லமுநகிப லாடு நதமிழ் வேதத்து முயந்த” என்ற ரெட்டகத்
 தாற பன்னிரண்டாம் திருமுநையான திருக்கொண்டர் புராணத்துள்ளும், “தமிழ்நிலை
 பெறற தாங்கரு மரபின - மழிமுனை மறுகினை மதரையும” “தேனூரை தமிழுந் திரு
 வுறை கூடலு - மண்தலின் மகிக்குல மன்ன ளுகியும” “வண்டினை யாரப்பொழில்
 சூழ்நறை உயாதுமன தோடைவல்லவ - கொண்டினை நீக்கிய தெனவன் கூடற்
 கொழுத்தமிழின் - ஒண்கினை மேலுள்ள மேடியதோ” “ஆமா நறிபுள் யாரே விதிய
 யந் தீந்தமிழா - கோமான” என்றறெட்டகத்தாற சிறுபுணையுட்பட்ட கலையா

முதலிய சங்கச்செய்யுளுள்ளும், இறையரா களவியலுரையுள்ளும், பெரும்பான்மையான் வருதலின், பாண்டிவளநாடு ஏனைச் சேர சோழ வளநாடுகளினும், செந்தமிழூராய்ச்சிக்குச் சிறப்புடைத்தாயிற்றென்பது கடைப்பிடித்த கணரடப்படி டெனக.

செந்தமிழ்ச்சொல்.

இனிச் செந்தமிழ்ச்சொல் 'இயற்சொல்' லெனதுந் 'திரிசொல்' லெனதும் இரு வகைப்படும். இயற்சொல்லாவன: "அவையுள், இயற்சொற்றொடும்-செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவனித-தம்பொருள் வழாமை யிசைக்குரு சொல்லெ" எனனு மெச்சவியற் சூத்திரத்தானுணாக. அவை நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி, உயிர், உடப்பு எனனுந் தொடக்கத்தன. திரிசொல்லாவன "ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல்லாகியும் - வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல் லாகிய - மிருபாற நென்ப திரிசொற கிளவி" எனனு மெச்சவியற் சூத்திரத்தா னறிசு. வடநூலார் ஒருபொருள் குறித்தவரும் வேறு சொல்லிச் 'சமாநாத்தகபதம்' எனதும், வேறு பொருள் குறித்தவரும் மொருசொல்லை 'நாநாத்தகபதம்' எனதும் கூறுவார். 'கெற்பு' 'வினை' 'விலங்கல்' எனபன ஒரு பொருள் குறித்த வேறு பெயர்க்கிளவி. 'எதின' மென்பது அனைமறங் கவரிமாவும் புளிமாவு நாய் முணாத்தலானும், 'ஆ' வென்பது பெற்றமும் ஓ மரவிசேடமும் இரக கக்குறிப்பும், ஆதற்புடையொச்சியுமுணாத்தலானும், 'உற்தி' யென்பது யாழ்ப்பத்த லுறுப்புங் கொப்புநூற் தோத்தட்டுகா சானயாறு முணாத்தலானும், இவை வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல். இவை பெயாத்திரிசொல். 'டாடித்தை' 'செப்பினை' 'நாகு வந்தீத்தாய்' 'புகழந்திமுலலரோ' 'பெறலெருககுரைத்த' இவை வினைத்திரிசொல். இடையு முரியுந் திரிசொல்லாய வருமெனு முணாக.

இனித் திசைச்சொற்களும் வடசொற்களானு செந்தமிழ்ச் சொற்களோடு தலைப பெய்து வழங்கப்படும். திசைச்சொற்களாவன "செந்தமிழ் சொற்க பனனிரு நிலத்துந் - தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற கிளவி" எனனு மெச்சவியற்சூத்திரத்தா னறிசு. பன்னிருநிலமாவன பொங்காநாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவாகுட்டலை எனத் தென்கீழ்ப்பான முதலாக வடகீழ்ப்பாலீரக எனணிக்கொள்க.

இனி இப்பனனிர்ணடையும் புறநு சூழ்ந்து வேறு பனனிருநிலமு முள. அவை சிங்களமும், பழந்தீவும, கொல்லமும், கூடமும், கொங்கணமும், அருவும், குட்டமும், கருடமும், குட்டமும், வடுமும், வெலுவமும், கலிகுமுமாமென்பா நச்சிலாகக்கினியா. இனி வடசொல்லாவன "வடசொற கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ-யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா குமமே" எனனு மெச்சவியற் சூத்திரத்தா னறிசு. வடவெழுத் தொரிஇ யெழுத்தொடு புணர்ந்தவெனவே, பொதுவெழுத்தானியன்ற வடசொற்கள சிந்தமிழறி பயின்ற வருமென்பது தானே பெறப்படும். அவை 'வாரி, மேரு, குங்குமம், மணி' என்னுந் தொடக்கத்தன. வடசொறகேயுரிய சிறப்பெழுத்தின்க்கி இருசாயொழிக்கும் பொதுவாகிய வெழுத்தானியன்ற சொற்கள் 'வித், உறபலம், தற்பலம், அற்புதம்' என்னுந் தொடக்கத்தன. இன்னும், தொல்காப்பியனார் "சினதந்தன வரிமு யியைந் தன வரையார்" என்றோதுதலின், பொதுவெழுத்தா னியன்றனவே யன்றி வடவெழுத் தானியன்ற வடசொற சிதைந்து வரினும் பொருத்தமுடையன கொள்ளப்படும். அவை

“அரமிய வியலகத தியம்பும்” “தசநான செயத்ய பணைமரு னேனரூள்” “கடுந்தே ரிராம னு டனபுனா சீதைமை” “பேதை யலலை மேதையம் குறுமகன்” எனனூ தொடங்க்ததன்.

இனிப் பிரயோகவிசேசநூலார “உரிச்சொல்லென்பது பதினெனட்டெசிகச்சொல் ஁டசொல்லெனச் சொகையாற பததொன்பதாம்” என்றும், “தமிழுந் திசைச்சொல்லிலே யாம்” என்றுவ் கூறினாராவெனின, — தமிழ்ச்சொற்கள் பெயர் வினை யெனச சிற ப்புப்பற்றி இரண்டாமாறும், இடையரி பெனனு மிரண்டும் அவற்றுவழி மருங்கிற ரேன்றி யவற்றொடு தலைப்பெயப்படடு ானகாபாறும், தொல்வாசிரியர் துணி பாம அவா அவ்வாறனதி எல்லாச்சொல்லும் உரிச்சொல்லெனறது தொல்வாசிரியர் வழக்கு மாறகோளாம். அதுகிட்டகக. ஆரியமொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கு முதற்குர வா சிவபிரானென்பது மேற்கூறியவாறற னன்று பெறப்படுதலானும், அவை யிர ண்டறகு மிலச்சனம் அவ்விதறவா செயியறிவுறுத்தக் கொண்டி முறையே பாணினி யார அகத்தியனாரென்று முனிவேந்த ரிருவரானும் வழிப்படுத்திச் செய்யப்பட்டமை யானும், இரண்டு மான்குறாற நமுப்படுத்தலானும், ஆரியம் பிராகிருதமுதலிய பாடை களுக்கு மூலமாய வடநகைக்ககன் திறந்த தமிழ் ஆகதீரமுல்லிய பாடைகளுக்கு மூல மாயத தெனநிகைக்ககன் திறமலானும், இரண்டும் வடமொழி ரெனமொழியென ஓன தறகொன்று எதிர்த்தது வழங்கப்படும பெருமை யுடைமையானும், பிறவாறறானும், தமமுட் சமந்தவமுடைய செயவ முதனமொழியெனபது இனித்தியப்படுவதாம். இச்சாமியமுடைய இவ்விதண்டனா, ஓனரண்த தெயவ முதனமொழியென்று கொண்டு, மறறெனறனைப் பதின்துநிலகது மொழிகளோ டொப்பதொரு திசைமொழி யெனறல, நடுவழிகில யுறையாகாமயின், வயருநர உறையளவையொடும ஆனரேறர் வழ ககொடு மாறபாந்து மயகவுறாப்பயாமென்று மறுக்க. இனி இனரேறன மயக குரைகபற்றித் தமிழுலக மயகமுறுது செந்தமிழின தனிமுதற நெயவடெயமமைத தனமை தேறி யறுதி கூறித்தரண்த, திராவிடமாபாடியமுனிவர், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கணையாக - டொடாபுடைய தெனமொழியை யுலகமெ லாந தொழுந்தத்தும் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார கொல்லேறறப் பாகரெறிந - கடல் வரைபதி வந்தனபெருமை யாவர் கட்டுரைப்பார” என்றும், “இருமொழிகளுங் கணனு தலா முத்தகுறவ ரிமலவாயப்ப - விருமொழியும் வழிப்படுத்தார முனிவேந்த ரிசைபர ப்பு - மிருமொழியு மாணவகே தீனீயின ரெனரூவிய - விருமொழியு நிகரென்னு மிதற் கைய முனதேயோ” என்றும், அத்தசனமைபெல்லாங் காளுகிப்புராணத்தக கிளரதெடுத் தோதித் தமிழின நெயவத்தனிமுதனமை திறுத்துவாராயினனூஉ மெனதுணாக. இன் னும், இக்கருக்தப்பற்றியன்த, கடைச்சங்கப்பலவா வண்ணக்களுசாதத்தார, “ஆரிய முந் தமிழு மாராயந் தீர்ணினிது - சீரியதென ரெனறறைச செப்பரிதால் - ஆரியம், வேத முடைததுத் தமிழ்திரு வளருவன - ரோது குறடபா வுடைதது” எனத திருக்குற ள்பொறகாதது எவ்வாறு சமனசெயது எடுத்தோதியதுஉ மெனக.

இனி நனனூலாரும் இலக்கணவிளக்கநூலாரரு “செந்தமிழ் நிலஞ்சீர் பன்னிரு நிலத்தினு - மொன்பதிற திரண்டினிற மறிமொழி நிலத்தினூ - தங்குறிப் பினவே திசைச்சொல் லென்ப” எனதுரைத்தாராலெனின, — சிவஞானயோகிகள், “ஆசிரியர் தொலகாப்பியனா அவ்வாறு கொள்ளாமையானும், உரையாசிரியர் சேனாவரையர் கூற மையானும், வடசொற்போல வேளை நிலத்துச் சொற்கள சான்ரேறர் வழக்கினுள்ளுந்

செய்யுளுள்ளும் வாராமையானும், சிலசொற்றாள் இக்காலத்த வரினும் இலக்கணமுறை யனமையானும். அவை தமிழ்ச்சூரிய திணைச்சொற்க ளாகாவென மறுக்க” என்று ஆணை தருதலின், அவ்வரை கொள்ளாமென்பது.

செந்தமிழ்வழிக்.

செந்தமிழ்வழிக்கு உலகிலுள்ள மூல தூற பன்னெறிவழிமுறமென விரண்டுகைப்ப படும். உலகியல்குழகசெனினுப, உராமென்றிப, உரைமென்றி, ஈடைமென்றி யொக கும. புலனெறிவழிகென்றி, மொடியுள்ளி யம். டாகெட்டி யம் பாட்டென்றிஹம், யாப டென்றிஹம் தூசென்றிஹம் மொச்சு உ ஆசிரியர் மொட்டியுறா “வழிகெனப்படுவ துயாச்சீதாராமேற்றி நிச்சயக் கைய டட்டாரான்” என்று மரபிடலுட கூறக்கூற வழிகென்பது இரண்டறகுமாம். ஆயினும், மொட்டிமொட்டிச் செய்துமென வேறு யிரி தது அவ்வாறு வழங்குவ ராசிரியரென முண்ட

இனி உலகியல்குழக குணமாணமுடையுடைய பொருள் சொடறகுரிய ஆன்றோ ருறுதிக்கடந்திரயும் விடா பொருள் தீராத சா மொளையுமென விரண்டாம். இவற்றை, ஆன்றோ ருறுதிக்கடந்திர செய்துள்ளொடையல்ல, உரைச்செய்யு ளெனவும் படுப சிலஞ்ஞனம்பாடிச்சாரருர், ‘உராமெட்டி’ ‘பாச்செய்யுள்’ என தகநுணஞ் சிவஞானமாபாய்சது உரைசாரி உடனூலா இன்றோள்ளன வுலகிபல வழிகெனை லொகிப்பிரசகிரிசய யென்பா. இனி உடமெழி ிரையும் பாட்டு மெனனு மிரண்டும் லெளகிசுடிரசிரிசையென்பா சமீழ்வொழட்டா உரைமாதிகையே உலகியல்குழகென்பா. இது சயமுறையு உறமையொ துணை இன்ப புலனெறி வழிக்கு உணமைநாயனமா திருமுறையச் செய்யாளு சங்க துச சாள் றா செய்யு மறறை யானறோ செய்யுளுமென முறரும். இவற்றுட டிமுறைச்செய்யுள், முறவை முதனமையான ஐந்தவித மனா தூயராய முக முணங்குந முறையுத, திரிய முழு முதல்வணை பரமசின திருவருண் ளாசமபொ வணமைராயனமா மந்திர மறை மொழியாய நிறநலின், சமீழ்வ பெளஷும், திருமுறையெனவா, அங்கவளம் வேறுக்க கொண்டு அத்தியயன் யொச்சாடி பெரியோரார் டே ராப்பட்டன் வென்பது இம் முறை உத்தரவேதமான திருச்சுறையு மொ சூர்மது நீதினூலாதல்பற்றித் திருமுறைய களின் வேறுவைத்துப் பொறுபட்டா சின்றுடெடது.

இனி இக்காலக் தமிழ்ச் காவியப்புவா திருமுறைச்செய்யுள் பத்தர பாகங்களாய அத்தியயனவோத்துக்களாயினும், சங்கசமீழ் மறறைக் காவியத்தமிழ்போலச் சவையுண்டையவாகாவெனது உறகூறுபவாலென்றன், — ஆர பருப்பொருட காவியப்பயிற்சியினுஹம், மறைமொழியான திருமுறைச்செய்யுட்களின் சொற்பொருளுடம ஆறிசுற கேறகு மியலிசை மீதினுடம வாயுடய பெருமைபாறும், இக்காலத் த அவ்வாறு பிற்ற றினும், சலவாசிரியர் வழிப்பெற்ற சலவியறிவுண்டயா, டரமாதிரியுண வினைவஹம், ஆசிரியர் அக்கதிடனா உயமணியனா முதலிய கூவுட்பெற்றிபாளரும், நமபிடான டாரம்பி முதலிய உயாநசொரும, சங்கராசாரியர் முழுவிய பெரியோரும், முறையே சிவரகசியத்தானும், பத்தவிலாசங்குளானும், பத்தொராதிருமுறை யானும், சொந்தரியலகரி முதலிய பிரபந்தங்களானும், புத்தநகூபொற்றம் பெருமைமுண்டய சுருதிமொழி டான திருமுறைச்செய்யுட்களின் மகிமை தேற்றவல்லராகல், அவா பழிச்சுறை அவா

வெள்ளநீலின் திறமாமென நவநகர நலையாடி விநியபரென நெறுதிக “என்று மழியவ நூரநத கிருப்பன விவடிவகோர எழ மொகொரி தூவித துத்பபன நலசைக்கத தொனநம புலவாசன யாடி துதிரியன கொைகல்பைப - பொனநது கவுணியுன சைவ சிசாமணி டெனாடிபெ” என்ற மயிபாண்டாநமபி பதினொராத்ருமுறை யிளி எரிதக துத நலன, திருமுறையி வகநிய செடியுடகா சுககபடபுவா செநதமிழ யாபபிற தேயிப்பொருடாமெனநு ஈடைபிடிசு துணாங்குகொளச. ஆண்டு “நலசைக கத கொனநம புலவ கா டா பு” என்றது— அக்கிடத கொலொபபிபக களவியன முசலிபனபும பிறவுமாம. இவ் துபுங்கணமாசலிசை, ஏனைத திருமுறைகட்குறு கொள னப்பநிம

அறநெலிசகங்களுடா அச தியா கொரா பிபக கரவிடன முசலிய சூததிர தூலகர மெநசச செயபொனந நிரண்டை மரணடார்படுவகொலெனின்,— ஆவ வமடிகியவனு செ யுரடி சமசடபெருநநி வின, தூரண்டனு ளொனநடைல தாமெனா சேலொரபின் நலவ ர பொள அவநரின டெனாமொண்டு போறநப பநிமெனபற நசசநு தினி நம “பாடபி டெவவசச குறி பி ளுறம” எனினுரு செயபுரிசு சூததிர ம, “சு தரம பாடபென பபாடொலெனின்,— பபா, பாட மிம உரைபும தூலம டெ ளுதனமமபின்” எனினுரு இனிச சூ த்ரம டாட்டாகா வேணும, ‘உரைசெயபுள்’ எனகுறிப ச ‘சுகரீச செயபுள்’ எழவவாறு வழங்கப பநிமெனச சஞ்சுககிண்டிநம பொநளதசாரிச ச ‘சூததிரசெயபுள்’ எனது அக்ந னை வழங்கினா. இனி ஆசிரியர் அசசது ளொ கொலா பிடபா முதலாயினு தவதசான மனநதுபராய முசகணங” புப சடா இநநவானரு டெநறுடைபராகலின், அவரருளிசசெபச அசசதந கொலச பிப மு ளாயின் இநநபடா சளவியலொ டொசருக தெய வெவோதுககனாமென துணாங்குகொரச “ஆறுகைபபட்ட பாரப பனப பசசமும” எனநம புந சணிய ந சூ திரிது, “இனிச சூ தித இநநபனரும அகததிகனரு மா கணையுரும வானி ஈருருக சவசமருரும டொலவா செய தன ஈலையிடெ வகா, இடசசங்கசரா செடதன் வினையாடி வேவக்தும, சை சசங்கசதார சே ளிச ச யரப டெ துமெனக கொரச” எனருராசசிலு க்கினியா.

இனி நூதன முசநூலம வநிநா உடமன விரண்டாம அத “மரபுநிலை திரியா மாட்சிப கொகி வரைபந் தாரு நடுவ சயில முசலி வநியுமென துசலிய நெநி யின்” என நபரபிப நுதொசரா நி: 96 நலசகணந “வினையி வீங்கி விளவ கிய வநி ந முசகண ஈடைது முசநாசும” “வழியெகரபநிய ததனவழித தாகும” எனனு மரபிபற சூசகரகசு வநி: 96 விரணநிமலைசிச சாரபுநூலென வேறெனநு சு நுவதெனனைடெனந,— ஆறானவழியாசச செயவனகெலொம வழி யேயாயிதம அகை முசுனெனா தூவின முடிபொருவ கொசசலந த்ரிபு வேறுடைததா தலுமென இரு வேறு வனசபப நிகழுகிநைமையின், அதுதரநிச சாரபுநூலென வேறு கோடலு மமைடமென விக்கச அங்ஙவனத த்ரிபு வேறுடையதுஉம பொருளா னெருநு கொத்தலின், ராபுநிலை த்ரியானமயின், வழிநூலெனநற கெறபுடைததாசது மநிக

இனி வடமொழியா சூததிரகு செயபுள்ளெனு மிரண்டானு மனநி உரையானு தூலியநறப, அவை காதயபரியச கசகுமாரசரித்திரம போலவன, தமிழமொழியா சூததிரகு செயபுள்ளெனு மிரண்டாறகுனே தூலியநறப, உரையானியநற தெரல்

காசிரியர் தமிழ்நூல் அரிதென மூணாக. சூத்திர மோத்தப படலமென நிவறறுட் சூத்திர மூதலியவற்றினே உண்ணினறகண வரையொடு பொருந்தி நடப்பது நூலென்ப வாயினும், மறறைப் பாக்களானு முறையானு நடப்பனவற்றையு மொப்புமையான நூலென நவ்வா முனரோ வழங்குவ ரென்பது. இன்னும், வடநூலா பதத்யததானிய ன்ற விலக்கியநூலை 'காவிய' மெனறும், பதத்யக கதத்யமெனனு மிரண்டானு மியன்ற விலக்கியநூலை 'சமபு' வெனறும், பதத்யநகதத்யம் பிராகிருமெனனு மூனரூனு மியன்ற விலக்கியநூலை 'நாடக' மெனறும் கொள்வா சமியநூலாரும் உரைவிராய செய்யுளறும் பழைமையவாகிய கதைபொருளாக நூல செய்யப்படுமென்பா. அது "தொனமைதானே— உரைபொடு புணராத பழைம மெறறே" யெனனுரு செய்யு னியறசூத்திரததின னுணாக. அவைசரம் யாவையெனின,— பெருமேவாராய செய்ய ப்பட்ட பாரதமுந தகரோ யாததிரையும் போவென வெனறணாக.

இனி நூலுரை காண்டிசையுரையம் அகலவுரையமென விரண்டாம். இனிக காண்டுகையுரைதான— "பழிப்பில் சூதிரம் பட்ட பண்பிற் சரப்பினறி முடிவ" னாஉம, "விட்டகல வினறி விரிவொடு பெருகிச - சுட்டிய சூத்திர முடிதகற பொரு ட்டா - வேத நடையினு மெடுத்தக காட்டினு மேவாக கமைநக மெயநநெறித" தாவ தாஉமென விரண்டாம். இவறறண, முனனது பிண்டப்பொழிப்பெனவும, பிணனது வார்த்திகப்பொழிப்பெனவும வழங்கப்படுமெனறணாக. இனி அகலவுரைதான— சூத் திரத் துட்பொரு ளன்றியு மாண்டைக கினறி யமையா திரைப்பவ வல்லா - மொன்ற வுரைதத்" னும், "மறுதலைக் கட்டா அ மாற முமு முடை சாயச - தனனூ லானு முடிநக நூ லானு - ஸையமு மருடையுரு செய்விக நீசகிச - தெறறென வொருபொரு ளொற றுமை கொளீஇத - துணீவொடு கிறற" னுமெனனு மிலசசணசத்தாம், அகலவுரை யெனி னும், விருத்தியுரையெனினு மொசகுமென றுணாக ஆசிரியா தொலகாடபியனூ அகல வுரை யிலக்கணம் இவறணம் இருசூத்திரமாக வோத்பது, சூத்திரத்துப் பொருளன்றி யும் ஒருதலையாக அதற்கு இன்றியமையாத பொருதுவனவெல்லாம் அதிலெடு கூட டிச் சொல்வதாஉம, அவவெவிலெழியாது பூவபகசம டறறி நிபமு மாசநகையும் அதன் பரிசாரவிடையு முடைததாடத தனனூறசூ திரசாரனு முடிநக அற சூத்திரத்தா னும் போலியும் பொய்யுரு செய்பொருளினு னீக்கிக் கேட்பான மெய்யணாது தெளிய ஓறறமை கொளுத்தித் துணி வொருப படுப்பதுஉமாகிய விருத்தியுரை வேறுபாடறி வுறுத்தற்கென றுணாக. எனவே, காண்டுகையுரைபோல் விருத்தியுரையும் அநறணம் இருவகைத்தா மொறவா ரூயறறும். இனி இதனுட பிணனது பாடியமெனறும் விருத்தி யுரையாமென றுணாக. இவ்விலக்கணம் பெறற அகலவுரை வடமொழியிற பதஞ்சலி யார மாபாடியமும, தெனமொழியிற சிவஞானியோகிகள் மாபாடியமும போல்வன. கட்டா - ஆசநகை. மறுதலையெனிணும் பூவபகசமெனிணு மொககும. மாறறமெனிணும் விடையெனிணு மொககும. தனனூலெனறது— தான உரையியறற நூலின. முடிநத நூலெனறது— அதன் முதனூலின. இனி வினையி னீநகி விளங்கிய வறிவின முனைவ னால் அருளிச்செய்யப்பட்ட முதனூல் இவ்விலக்கணம் வேண்டாதென்பது கூறமே விளங்கும்.

தமிழின்றெய்வப்பழமைமரபியன்

முற்றிறறு.

இலக்கணமரபியல்.

அகத்தியம்.

தமிழ்மொழி இலக்கணம் இலக்கணமென இருக்கப்பட்டு நடக்கும். இவ்வீரன் டனார் இலக்கண முரதற்ருள் மறு இலக்கண முக்கற்ருள் வென்று ஆராப்சி செய்ய வறுவாட்சு, இலக்கண இலக்கணகணை அன்றையையாகக் கூறப்படுவ தொற்றை லால இலக்கியம் முற்பட்டி னடா ஒருசாரார், இலக்கண அமைதியாய நிலைபெறுவது இலக்கியமாசலில் இலக்கணம் முற்பட்டொன்பா மறொருசாரார். இவ்விருசாரார் உரைகளும பொருட்டெறுகடனவாம். அயி உம், இலக்கணமாவது இலக்கியத்தன் மையை உரைத்துகொள்வதென நிப மாய ஒப்ப நிறப்பொரு பண்பாதலால், அவை தமனாலே நுபட்டது இது முற்பட்டது பின்பட்டது என்று பெரிதும் பேசுமபட அங் றன முறப்பிராதி கொள்ளு ல வும். இனி எணங்க திரண்டமயமே பொருளமா யினுங் குணத்திக்கு குணமுதப்பொருள் பற்றுக்கொடாம். குணமுடைபொருளுக் குக் குணம் பற்றுக்கொடாது. ஆலா, இலக்கியமடற்றி நியமாய ஒப்பநிற்பது இலக் கணமென்று முடிபு கூறுவேல் திராயொட்டி இனிப் பொருட்குப் பொருட்குணம் வியாபிடமாமென ஒரு பற்றி இலக்கியக்கண டண்பாயினா இலக்கணம் அதற்கு வியாபிடமாய அது பற்றுக்கொடா நிலைபெறுவென்பது தானே சித்திக்கும். “வட வேங்கடந தென்குமரி மாயிடுசு பட்டகூறு லலலுல கத்து வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முசலி-னெழுத்துஞ் சொல்லுட பொரு ளாடி” எனவும் பண்பாரஞா கூறும் இச்சை வலியுறுத்த மெனக். (வகாநாச பெர்வாளு சைவசிதநாத தூலாருஞ் சிவத்தின குணமான சிந்தனை சிவசக்தி வயாடபிடமாமெனும், அது சிவபரம்பொருள் பற்றித் தாதானியமாய விக்ருபுயொரு பண்பாமெனும், கூறாமாறு காண்க.

அக தியல் சொசமயில் கணமுள்ள பரமசிவனைக்குறித் தருந்தவ யிரு நது அவருள் அவ டைப்பிடி து திருவினா. இது வடநா நென்னால் கள அண்டாண்டொ டு முறையிடம் பிர ம ஷுநரயாம். அகச்சிட்டுளா வடகாசி நீத தகன்று காஞ்சிமார்க்காயிற் திருவேங்கடமுடைய சிவபிரனை வழிபட்டு அககடவுளரு ளினுற நயிழிலகணஞ் செய்தலும் சாநி யுக்க சாஸிகாகண்டத்துக் காஞ்சிப்புராணத்து வ்ளங்க டுதப்பட்டது அது “அடியின்ன வடாசி நீதகன்று நிககினிய - கடிமகில் குழ கொடியுடை காஞ்சியினை தலைப்பட்டு-பொடியணிகை திருமேனிப் புண்ணியமே யிமபவரைப - பிடிமணநத மரகினேரே பெருமேயு பெற்றுயநதேன” “இத்தகுபே றுடையேறகு மறிந்து மொருக்குது - மெய்சதபெரு வேடகையிலு லொழியாது மேனமேலுஞ் - சித்தியிசை மூண்டெழுமா லதநிரமபச சிநியேனபால் - வைத்தபெருங் கருணையினுல வழங்குவா யென்பபோற்றி” “எவ்வீனையு மோப்புதலிற் திராவிடமென் நியல்பாடை - பெவவமறப் புதிதாக யானவகுப்ப லலகியது - வெவவருணத அள்ளா க்கு மெளிதாகப் புத்தேளி - ரெவவெவாகக்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாகச செய்தருளாயு” “மூன்றுமுநத பற்றெழுத்தான முழுவதுமா யுனக்கினி தாயத - தோன்றிடுமத் தமிழ்ப் புடைத் துதிகொண்டி மகிழநதருளி - யானவர மெல்லாக்கு பிவ்வரைப்பி னுள்ளித் தருளா-யேனறெடுத்த மொழிக்கல் யெவறநினுக்கு மிறையோனே” “மனையிவ் தழிழ்க் கிளவி மநதிரகுகள கணித்தடியேன - செநநெறியின வழுலாதித் திருக்காஞ்சி டகவ்வரை

பீட்டி - னுள்ளனாகக் கூடியினி னுறைநதிலும் பெறவேண்டு - மின்னவர மென்கருளா செயம்பெருமா னெனநிரந்தான” “கூயியகை, சமமுண்டய குறமுனிசுருப பிஞ்ஞக னூ - தாமபரிந்த தமிழறினகரு மாசிரியத தலைமையொடு-மேம்பட்டு, எ நிசைக்கண்டை நல்குவேட டனபிறவு, மாடமிசின எளிசு ருவி யவலிலிநசத சிடைசு ரந்தார” “இவ வண்ண மருளெற்ற விந்நவனது மண்டுகின மெப்பணை கொடுத்தமுறைக தீ - தமிழைழ விளகருவிததச செவவனை ச திரு மலிப டெருமாணா திருவடிசு எவவண ன்க தொழுதேத்தி நெடுநகால மங்குந்தான” என்குரு செயுடசுர னனிச

இனிப் பரமசிவனானறி “அருமுக்கட்டவுளா ந மகசெரி னூக்குச செந்த த் திலக்கணஞ் செயியறிவுறுத்தருளபட்டத” என்று மெய் னூலுரைகள் கூறும் இவ்வப்பாக்கிபானநகர காலவேறுட்டாற சமொடெ முயமாப முன்னாக் கூறும்

மறந்து கொள்சாடியினு: “வீணையினிநகி விளவகி மறிய் வ ருணைகளை டது முத்தனாலாகும்” என பராசுலின அகத்தியனாராற செயி பபட்ட அஃது முத்தனாலமா தியாநினைமெனின, தா ன தலைகருயினுணும், தடனநனை லு பட்டுத் தலைவராயினு குமெனத் தலைவரிருவகையா தா ன தலைகருண பரமசிவன குறகாதெறுத சயிமுது செய்தல்குதலின, அடசீயவன வழிநிற் று னருளியவாறு தலைவரான அகத்தியனா ராற செய்யப்பட்டத அநவன முன்னுலாயிற் றெ பது அறறியும, அகத்தியந தமிழிலக்கண நூலாதலின, இலக்கியநகசனை டலை கலகூணங் கூறலாசானமயின, அகத்தியந தின முறப்பட்டுத் தோனறி அதற்கு மூலமாய னுட்பெற்ற சடவுட டமிழிலக்கியநூ லுண்டெனவே கோடுமெனின, தமிழ்ப்பாடையிலக்கிய முன்னுள்ளநிகள கோடலனறி அனைகோர் கட்டவுட டமிழிலக்கியநூல அதற்கு மூலமாயனடெனபதற்குப் பிரமாண மில்லாமையின, அவவாறு கொள்ளாமென்க.

அகத்தியனா அநநகந தனிமுத்தசட்டவுளான பரமசிவனை மீழ்பட்டு முகசுணக சுருங் கட்டவ விறைவனருள பெறந்து தலைமெட்டியது பறநியன ற மாநகுடி முருத்தூர், “தென்னவற பெயரிய துன்னருந துபிற் றெனமுது கட்டெ பின்னா மேய - வரைத்த நுருவிப் பொருப்பிற் பொருந” என்று அ யாறு மதரைக்காஞ்சியுள் ஓதவராயிறென துணாக இதொடரினை— வரைத்த நுருவிப் பொருப்பிற் றென வற பெயரிய பன்னருந துபிற் றெனமுது கட்டவட பிலை மெய்ய பொருந” என்று கொண்டு கூடுக “தெனநிசை யுயராத ரொயமமை போக இறைவனுக்கரசு சீரோட விருந்தான” எனபதுபறநி அகத்தியனாரைத் “னெமுது கட்டவுள்ளனாரா” என ஆண் டிரைத்தார நச்சினாக்கினியா. கல்கொண்டையு, “முத்தோ முதுவலாய நாமணம் புகக்ககா - லப்பொழுது பொழுதென நதுவாயப்பக கூறிய வெக்கடவுண் மறநக கட்டவுள்” என இழுக்களைக் ‘கட்டவுள்’ என நல்லறதுவருநது கூறினாரென்க.

அகத்தியநதுள் இர றறமிழ இசைகத்தமிழ நாடகத்தமிழெனது முததமிழிலக்க னுக்கனும் விரவிக் கூறப்பட்டன. இயறறமிழெனினுஞ் சததநூலெனினு மொசுமும். இசைகத்தமிழெனினுங் கீதநூலெனினு மொசுமும் நாடகத்தமிழெனினுங் கூதநூலெ னினு மொசுமும். இயறறமிழுள், எழுத்தாமாறும், அவறறற சொல்லாயப் பொருளுண் டித்தாமாறும், அப்பொருள் அகம் புறமெனனும் பதினாறநினைப் பருகியவாமாறும், அச ிசுந்தொடொருங்களாற் செய்யுள் யாகமுமாறும், அவை அணியுறுமாறும் கூறப்படுமும்.

இசைத்தமிழா, மாபூத முதலியவற்றை புறகலமாய் இசைக் காதாரமாமாறும், அவ்வாறார் தாரந் தொடங்கி யெழுந் சூக்குமநாதஞ் சரிசமபதநி யென்னும் எழுத்திசை ஏழாய்ப் பிறக்குமாறும், அவ்வெழுத்திசைகளை மாதிரைப்படுத்தித் தொழில் செய்தலாற் சட்சம், இடபம், காநநாரம், மச்சிமம், பஞ்சமம்; தைவதம், ிடப்தெண்ணுமேழிசைகளை பிறக்குமாறும், இவற்றுள்ளே பண் பிறக்குமாறும், அப்பண்கள் நூற்று மூன்று பேதமாமாறும், அவற்றினை யின்பமபட மிடறறுகருவியானே நரப்புகருவி முதலியபற்றிப் பாடுமாறும், நரப்புகருவி முதலியன செய்யுமாறும், பிறவுந் கூறப்படும. நாடகதகயிழா, கூடக விக்ரபமும, அலினய விக்ரபமும, தோரியமகளிர் முதலிய கூடகயி லககணமும, தலைககோலியலபும, ஆடலாசிரிய லிலககணமும, சூழலோன யாதோன இசையோன கவிஞனென்பா லிலககணமும, ஆடரங்கிலககணமும; ஆட்டிலககணமும, பிறவுந் கூறப்படும. இன்னுமிககூடகநூற் பொருடான, சாநதிக் கூடக விநோதககூடக என நிருசிறத்தார பலவாகப்பட்டு, அறுவகை நிலையும், ஐவகைபதமும, பதினாறுவகை கிரியையும், நான்கு வருககணையும், மூப்பான் நிருத்தக்கையு முகைதநாயப் பொருள், யோனி, விருத்தி, சந்தி, சகவ, சாத, குறிப்பு, சத்துவீம், அலினயம், சொல, சொலவகை, வணணம், வரி, சேதமென னும் பதினான்கு விலக்குறுப்போ டும் புணர்வுற்று நடப்பதாம்.

இனி ராண்க கூறிய விலககண மரபிற்கு மாறாக நெசிலா ஆனடாண நிரைத தார, அவை தமிழ் வரணமுறை மரபிற் போலியாத நெரிக்கு முககதானே மேலது வலி புறுததுதம். வீரர்சாழ்ப்பப்பப்பாநாரார, “கெளுநமுனிவரர் அகத்தியாரை தமிழ் பூமியில் உறபத்தியாயின்கொகை கொணர், அகத்தியம் “பச்செநமிழ்நிலத்தது மொழி யோடு முறபட்டித் தோனது னாம்” எனவு, “கெட்டிழ்நிலத்தது மொழிதோன்றும் காலத துடனேறேறிய தூ” எனவு மயங்குவாராயினா. “முந்ததூல” “முந்தத தூல” எனபண முன்னுறகுப் பெயர்க்காகவும், இரப்பூரணநாசரினாசகினியரும் அவ்வாறே பொருள் கூறி நிலைப்பொடி எனபதற்குச் செம்பிறழலத்தது வழக்கொடு எனப் பொருளுரைத்திருப்பத கண்டாராயவும், நிலைப்பெய் முத்ததூல கண்டு எனபதற்கு எனனுப்பொருள் நிலைமைய அடாவ நிலைப்பெயர்முள்ள இவற்றமிழ் வழக்கையு முத்தனூலையு கண்ட என் செப்பாசமா ி பொருள் வெட்டவெளி பாலக் கிடப்பதாகவும், இவா உணர் முசுப்பாபாறா பொத்த முந்த எனபதை விளைத்தொகையாக்கி, அறுகம்புலவீற் றடக்கிய யானே பால; குயவாறு இடாப்பட்டது காலகதியோ? அன் நேல, பிற ஆசிரிய மதங்களை மறு உணர், ஆசிரிய நுத் தமது து ன மதத்தை நாட்டு ததுற் சமக்கு எனமும் இயலவாமியைம புறநி யா” அறிப்பெம்” எனது சிறிதும் உணர் வின்றிப் போலியுரை பலவாறு பிழைநீசா, அவா அங்குணம் பிறறுததற்குக் காரணம் தெய்வப்புலவராகிய கெளுநானையோ டுள்ள பெயராயவுரை கூடபம் அறிதரற்கேற்கு மதி துடபம் வாய்ப்பப் பொருந்நாணமய யார, கெளுநானையாடிகள ருந்நது அதுவன நெனபதூஉம், அவா அமுனிவா உரை துடபம் அறிதரற்கேற்கு மதி துடபம் வாய்ப்பப் பொருந்நதாக் குமறயினுல் அங்குண மெல்லாம் பித்தறியு ரெனபதூஉம், தெரிப்பாம்.

“இருமொழிக்கு முற்ற தரவா கண்ணுதலா றியல்வாய்ப்ப - விருமொழியும்வழி ப்படுத்தார முனிவர்தா” எனக் காஞ்சிப்புராணத்துட் கூறு முறையினுல் வடமொழி தெனமொழி யிரண்டும் ஆதிககணனே பரமாசாரியனாகிய எண்ணுதலிபிராணற் ரேற்ற

நூறு நினைபெறுத தொன்மொழிகளென்பன உம, பாணினிமுனிவரும் அகத்தியமுனி வரும் பிற்காலத்த அருந்தவமிருந்து அவவிற்றைவன உபதேச வருளபெற்று அவவிற்கு மொழிக்கு முறையே பாணினியம் அகத்தியமென்னும் இலக்கணநூல்கள் செய்தருளிய வறுசிரியர்க ளென்பன உம, மாதவச சிவஞானயோகிகளுக்குக் கருசகாக நெளளித்த புலப்படிம். இனிச சிவபிரான 'நென்மலைக்கட போய உறைக' வென்று தற்கருளிய ஆணை தலைக்கொண்டு அகத்தியமுனிவா ஆண்டுப் போதற கொருப்பட்டனராயின "எம் பெருமானே அடியனென சென்றுறைய நிறகுந் செயல் சமீழ்நாடாம், ஆண்டினளா தமீழ் நனகாராயந்து வலவராய வாழ்வா, அவரெல்லாந் சமீழ் இயலப்புறறி நிகழ்ச்சுதம் ஆசுவகைகள் போககி அவாகுக்கு துணிபொருப்படுத்தல் வேண்டினென, தமீழ் இலக்க ண்கு செவியறிவுறுததி யருளுவாய" என்று வரமிர்த்திட, இறைவன் அவ் சகுத தமீ ழிலக்கண்கு செவியறிவுறுதகியருளினைமை கூறும் ஆலவரம மையி உறையும், அகத்தி யுறா தமீழ்முத இயலவரமபுசண்டு சிறக்கய ஆசிரியரென்று நூ ளாருசிமானமிய உறையோ டொனறுபட்டிச சில நூனயோக்கள் கருது வ பொரு ப இ ளா கிறுத்து மெனக். அஃதேவ, "வடமொழியைப் பட்டினி யு குருளி யாகண்பாதத் தொட்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தெருகு துறு குடமுனிக்கு வலியுறு ததார கொல்லெறைய பாரொன்ற கட்டுவரைத் துறவெரு மயாவு ர சட்டுரைப பா" என்று அவா முறபடக் கூறிய செய்யுளொரு உறுமுறபட்டு டோ டெனின, — அறியாது கடாயியுய, அதனெடுத் இது மாறுடமொ ள் ளை அசெய்யுள் நென்மொழி யென்றது இலக்கணத்தினையே, அன்றி, இல சண கணமதுபட்ட இல கிடமென்னும் பாடையை யன்று. அது "வடமொழியைப் பாணினி யு குருளி யு தற்கணையாக- தொட்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தெருகு துறு குடமுனிக்கு வலியுறு ததார" என்று சிவபிரான பாணினிமுனிவாக்கு வடமொழி யிலக்கணம் வகுத்தருளிய தொட்புறறிக்க கூறியதொருறானே இனிச புலப்பட்டுவெனச் சிவபிரான பாணினிமுனி வாக்கு ஆரிய இலக்கியமென்னும் பாடையை வகுத்தருளிளுனெனும் அறமகுப் பொருள் கூறலாகிதோவெனின், — வேசாகமமுன்னும் அந் பாடையடிபாய்ச "சுருட்டி யாரமந் தொட்டு நிலைபெறு" மென்று யானிட்ட, "ஆறமொழி கு முசுறகுரவா சண னுதலா ரியலவாயப்ப விருமொழியும் வழிப்பட்டு ளா முனிவர" ரென்று அண்டிம், "சிவபிரான சுருட்டியாரமபத்தில் அமபிசுக்கு ஆரியமுந் சந்யு ஒருநகு நலகி அறி வுறுத்தருளிணை" எனப் பிறுணங்கும், ஆறுதவுரைப்பாய மெ பெறு கரும் தேவழக கொடு முழு மாறுகொளுதல்வின, அவருணம் அச்சுக்குப் பெரு மெ ளு ஆசாபென்க.

இன்னும், "எ ினையு மொப்புதலி ிநிதாவிடமென தியம் பாடைய எவ்வழப புதிதாக யானவகுப்ப லகியது வெவ்வருணைத் தாளாகக்கு வெளிசாடிப் புத்தேசளி ரெவ்வெவாக்குகு சுவையமிழிதி னினிதாரச செய்குருளாய" என்றும், "முன்னுறழ்நக புதிற்றெழுத்தான முழுவதுமா யுனக்கினிராயத ளோனறிமெத தமீழ்ப்பாடைய துதி கொண்டு மகிழ்ந்தருளி - யானதவர மெல்லாக்கு மிலவரைப்பி னளித்தருளா யேன நெடுதித்த மொழிகலவி யெவற்றினுக்கு மிறையோன" என்றும், "கூம்பியகைத் தலமு டைய குறுமுனிக்குப் பிடுகுக்குற-தாமநிந்து தமீழ்வொக்கு மாசிரியத் தலைமையொடு மெய்ப்படுதென நிசைக்கிறைமை நலகிவேட்ட டன்பிறவு - மாம்பரிசி னனித்தருளி யவலி கித்தித் திணைக்கரந்தார" என்றும், அதன முறபடக் கூறிய செய்யுட்களும் இதனை வலி யுறுத்தும். யானுணமெனின், — ஸ்ராவானுபவம் உள்ளிட்டு எவவினைய மொப்புதலிற்

திராவிடமென் நியல்பாடை” “மூனறுழ்ந்த பதிற்றெழுதான முழுவதமாய” என
 மும், தொன்று கலந்த எவ்வமற இன்று இலக்கண வரம்பினுறு புதிதபடுமாறு யான
 உரைக்கவருளெனமும் பொருள் உளளிட்டு, “எவ்வமறப் புதிதாக யான வகுப்ப நல்கி”
 யெனமும், ஒத்தலானும், பின் இதனகண் ஐயநீங்கிற் துணிபெய்த எல்லா மொழிகட்கூழும்
 சீல்வாச சமயவிததைக்குக்கு சிவபிரானே முசலவெனனமும் பொருள் உளளிட்டு
 ஏனறெடுத்த மொழிகலவி யெவற்றினுக்கு மிற்றையானே” எனமும், தமிழ்மொழி தன்
 கட கலந்த வழுவின்ல்க்கிச் செமமைபுறுமாறு இலக்கணவிளக்கஞ் செய்யும் ஆசிரிய முந்
 நமையே சிவபிரான அகத்தியனாகக் அன்னுழி வழங்கினுனைனமும் பொருள் உளளிட்டு
 க்க “சுமயிசைக்க தலமுடைய சூறுமுள் க்குப் பிஞ்சுகளு தாமபிந்த தமிழ்வினக்கு
 மாசிரியத் தலைமையொடு - மெய்ப்பிடு - ன நிசைக்கிறமை நல்கி” எனமும், ஒத்தலானு
 மெனக.

அறறுச, அருக்கந்தருட பட்ட புத்தமிழ்தர் நென்பான, வீரசோழியப் பாயிரத்
 தில், “ஆயுந்ருண் கவ ல்லாதின பக்க வராகயன கேட - டையும புவனிக கியமயிய
 சண்டமி முங்குரை” என்று கூறி ரணத்திரை வரலாற்றினுடு மாறுகேரநறந்
 தெனனெனின், — புவதவழங்கொடு மாறுட்ட வரைதகலே தேறுபொருளாகக் கொளவர்
 புறப்புறச்சமணா. அவா பொய்யுறப்பி ரண்டு வக்கடவதொ ரிழுக்கின்ற. ஆதலின்,
 அதுவோ தடைபென்று கொண்டு பரிசீலித்தல் வேண்டாமெனக.

ரணநிக் கூறியவாற்றால், கொண்டு விதிசரட சிவபிரான அருளிச்செய்யப்
 பட்டு நடைபெறுக தொன்மொழியென்பதும், அகத்தியனா அருங்கவமிருந்த சிவ
 பிரான உபதேசித்தருளியவாறு கடைபிடித்து அறறுகு இலக்கணந தெளிவுற வகுத்த
 வாசிரிய ரென்பதும், சிவனானயொடுகளு நல்க கருந்தாமாறு வச்சிரவேபமாக நாட்
 டப்பட்டது. இன்னுளே, “சிவனானமுன்வரா அகத்தியரார மமிழ பூமியிலே உறபத்தி
 யாயினதெனக கொண்டா” என்று பிரசோழியப் பதிப்புரைகாரா கூறியது அறிவு
 புறம்போய் பிதறறுரைப்பயாநல சிறுமகாக்கும் இனிது விளங்குமெனக.

இனிச் சிவனானயொடுகன, அகத்தியந் “செந்தமிழ் நிலத்தது மொழியொடு முற
 பட்டிந் தோன்றுது” லெனவுகு “செந் மிழயில்தது மொழி தோன்றுநகாலத் துடன
 றேனறிய நூல் எனவு மடங்குவாராயினா” என்று, அம்மயக்கவதிவுடையா அஞ்சா
 துரைத்தவை வெறுப் பிதறறுத் தொரிந்தம.

மேற் கூறியவாற்றினே தமிழ்மொழி அகாக்கியருக்கு முறபட்டுத் தோன்றி
 நடைபெறுக தொன்மொழியென்பது சிவனானயொடுகளுக் குடம்பாடாதல் இனிது
 துணிய நிறலின், தோலா நாவிலையுடைய மேலோராகிய அம்முனிவா தொல்காப்பியப்
 பாயிரவிருத்தியில், “செந்தமிழ் நிலத்தது மொழியொடு முறபட்டுத் தோன்று நூலின்
 நோக்கி” “செந்தமிழ் நிலத்தது மொழி தோன்றுநகாலத் துடனறேனறிய நூல் அகத்
 திய மொன்றே” எனமும் வாககியக்தொடாக்கை அகத்தியனார மமிழ முறமகட்
 பூமியில் உறபத்தியாயின தெனனுந் கருத்தது கொண்டி நிறுத்திறுரைப்பது சிறிது
 மேலாகு. ஆதலின், அவ்வாககியத்தொடாக்களுக்கு அது பொருளன்று, மெய்ப்பெருகு
 வேறுண்டென்றே தேறுக. இனி அவா சிறிதும் விசாரமின்றி, அவ்வாககியத்தொடா
 களுக்கு, அகத்தியனார மமிழ பூமியில் உறபத்தியாயினதென்பதே, முனிவர் குறித்த

பொருளென்று கிபீர்தம்பட விரையக்கொண்டு, அப்பெரியாக்கு மயக்க மேறதிப பழிப படடது அறிவன் நென்க.

அவர் அப்பெரிடாக்கு அதியாமை யேறதிப பழிப்படுதலைப் படனாக வேண்டினு ரல்லா ; செந்தமிழ் இலக்கண முன்னாலாகிய அசத்திபம், சிவஞானமுனிவர் கூறியவாறு செந்தமிழ்நிலதது மொழியோடு முறப்படடுத தோன்றவதாயின அதனோடு சாததப்பட்ட தமிழ்மொழி சொன்று தொடங்கி நிலவரையில் நிலைபெறுவ தொன்றனது, அவ்வகத்தி யந் தோன்றும்பொழுதே தோன்றிப் பயிலவற்று வருவ தொன்றம் என்று பொருள்படும். இனி அது பொருளாயின, தொழிபு அகர்த்தியனாக முறப்படுத தொன்றுதொட னகி நிலவரைப்பில் நன்று நாட்டென்று மொழியென்று பேதாவியா மாற்றம் வேதவழ க்கு யாதாருகொல்' இனி வேதவழக்க எக்காலதம என்னுந்து மெய்யாகி நிலை பெற்று வருவ தொன்றாகலின், அப்பெற்றித்தாம் வேதவழக்கொடு மாறுபடுதலின், அவ வாக்கிராததொடாகள் ஏதமுடையனாம் ஆதலின், "வை கொன்ற நிலவாந் தெளி வுதையாகி, நன்னறபாலவாய் வருவாரையே யாம் என்று அவர் புத்தியற்கொண்டு அந வன் முறைதகாரெனின், - அகா அசசெய்தி விழுமிய கலவி துழைபுல முடையார் ஏ ஏ இவ்வோ இவா அறிவின பெற்றியென நெளவித் கழிப்பெரு நகையாட்கே யெதுவாம்' யாதினாலெனின், - ஒத்தீர்வலி யுலகினகணென வேதவழக்கொடு மாறுதொளவார மதந் களை மறுதது இருவகைத் தமிழவழக்கையு நிறுத்தி யோம்பு வ சிவநானயோகிகள எழுத் லாரும், அப்பெற்றியுடைய முனிவர் வேதவழக்கொடு மாறுபடக் கூறமாட்டார், அத னால் அவவாகியதொடாகளுக்கு அது பொருளென்று மெய்ப்பொருள் வேறுளதாலை வேண்டும், அது தனனை அறிவுடை யார்பால் உசாவித் தெளிதவன் என்றுதொண்டு மதித்துப் னாலோடுடையாராகப் பெற்றுச் சிறககு நல்லாசிரியரை யடுத்து உசாவி, அவற்றினுண்மை காண்டலை அவர் விருமபாது, சரிதியில் வேதவழக்கொடு மாறுபட முனிவர் அவ்வநன் கூறினாரென்று திரியக்கொண்டு, அருசாது அவாக்கறியாமை யேறதி வழி வழி நிறகும பழிப்பெரிதுமாகிப் "தொய்படு மொன்றே புண்புணுங் கையறியாப்- பேதை வினைமேற கொளின்" எனலும் பொய்யாமொழிப் பொருட்குத்தாம் பெரிதும் இல க்கியமாகலி னென்க. அவர் பெற்றி அங்கனங் கிடக்க, அயாகியதொடாகளின் மெய்ப்பொருளான யாது? அறியல வேண்டினெனினின்- கூற்தம் "கூடவேங்கடந தென்குமரி - யாயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்தை-வழசு துந் செய்யுந் மாயிருமுதலி னெழுத்தத் தொலலும் பொருளு நாடிச் செநநம் திபுறகை சிவணிய நிலத்தொடு முந்தானல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணப் புலந், ருத்த தோன்" எனநெழுந்த தொல காப்பிய பாயிரசு குத்திராயாப்பிறகு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள கண்ட மெய்ப்பொ ருள். உட்கண வேறுபடும் தெற்கட குமரியும் எல்லையாகுடைய அவவிடமாகிய தமிழ்மொழியைக் கூறு நல்ல வுலகத்தனகண வழங்கும் வழக்கினையுந் செய்யுளினையும ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தானே, அவற்றினகணவைவாகிய எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல சிலக்கணமும பொருளிலக்கணமும ஆராய்து செந்தமிழி னுண்மைப்பப பொருந் தியுணரும் பொருட்டு, அச்செந்தமிழ்நிலத்த மொழியோடு முறப்படடுத தோன்று னாலின் திராவிட அந்நூலிற் கிடந்த இலக்கணம் பிறகாலத்தார உணரு முறைமைப்படக்கருதி னுணர்த்தொருத்துச் செய்தான்" என்பதனறே' அப்பாயிரச் சூத்திராபயிற்றகு மாபாடிய

காரா இங்ஙனம் விரித்தபொருள் இளம்பூரணர் சச்சினூர்க்கினியர் உரைத்தபொருள்கள் போல் இடாப்பாடு மலைவு மினறி நெறிப்பட்டித் தெளிவு பெரிதுடைத்தாம

இனி ஆசிரியர் பனம்பாரணர் “வடவேங்கடர் தென்குமரி - யாயினுடை - தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து” என்று முன்னாப பொதுவெல்லை கூறித் தமிழ்நாட்டினை வரைசெய்துணாததிச், “செந்தமிழியறகை சிவனாய் நிலத்தொடு” என்று பின்னர் விநரதோதுதலினை, ஆணிரைத்த நிலஞ் செந்தமிழ் நிலமேயாதல இனிது பெறப்படும், இனி வடக்கண வேங்கடமுட தெற்குட குமரிபு மேல முழப்பாலெறிற் கடலும் பேரெலையாகவுடைய தமிழ் நாட்டுள வைத்த ஒரு நிலத்தினை இது செந்தமிழ்நிலமென ஆசிரியர் வழங்குதற்கு ஏது அந்நிலை தன்குட டமிழ் செம்மையுற்று நடைபெறப்படுதலெனது பிற்சனறும். இனித் தமிழ் செந்தமிழென ஆசிரியரால் அங்ஙனம் பிற்சினியையு நீச்சு விசேடிககப்படுதற்குக் காரணநாசன் யாது என்று ஒருங்கி ஆராயலுநின், அக்காரணம் அது வழுவின்ங்கி இயலவரம்புற்று ஒருகு நீர்மையுடைக்காதலே என்று செள்வாம், இனித் தமிழ்தான வழுவின்ங்கி இயலவரம்புற்றுச் செந்தமிழ் என அவ்வாறு சிறப்பிக்கப்பட்டு நடைபெறுதலுடைத்தாயதுதான யாதுபற்றி யெனறாராயலுநின், அருந்தவகொள்கை அகத்தியமுனிவா பெருந்தவ பிருந்த சிவபிரான உபதேசிக்கருளிப்பவாறுபற்றி இயற்றிய முததமிழிலக்கணமாய அகத்திய முதனூல் பற்றியே டென்று புலமும். ஆகலின், அச்செந்தமிழும், அதுதனக்கு வரயபாகிய அவ்வகத்தியமெனது மிலக்கண முன்னூலும் வடவேங்கடர் தென்குமரி எல்லையாகவுடைய அத்தமிழ் நாட்டச்சத்துட்படும் ஒருநிலத்து ஒருங்கு நிலவியனவேயாம். மாபாடியகாரா இக்கருத்தபற்றியே “அகத்தியு செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டித் தோன்று டூல்” என்றும், “செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுநாலுத் துடன் றேன்றிய டூல்” என்றும், பாயிர் விருத்தியில் அங்ஙனம் உரைத்தனா; ஆகலின், அவ்வாகியத்தொடாகளின் மெய்ப்பொருள் அதுமேயாரென்று கண்டபிடிச்சு. இதுனின, அகத்தியனா முதற்குட் டெனமொழி யிலக்கண முதனூல் வகுத்துச் செந்தமிழ் வழிப்படுதியபேராசிரியரெனனும் பொருளே பொது மன்றி அச்சதியராத் தமிழ் பூமியிலுறபத்தியாயினது” “அகத்தியாச்சுமுல் தமிழ் நிலவரப்பில்நூதலது” எனனும் பொருள்கள் போதருமா நிலலை. இவையாகவே, “தமிழ்மொழி அகத்தியமுனியாகு முன் சிருட்டிமுதலிற் சிவபிரானா றேற்றமுற்று நிலைபெற்று நாடகூர கொனமொழி” யென்று கூறும் வேதவழக்கோடு அவ்வாறாகியத் தொடரள ஒரு தொழுக காண்கின்ற மன்றி மாறுபட்டு ஏசமுநக காண்கின்றிலம். அவர் இங்ஙனம் நூறுகிப புடையட வொற்றி ஆராய்ந்து இம்மெய்ப்பொருள் காணமாட்டாது அப்பிரதிவாளர்ப் பழித்து உய்தியில் குறமுறறன ரெனக். இவ்வாற்றும் “புள்ளொழிற் சயவா தமத்தி யாமை புலமையாய்ப் பரிணமிற் ததுவே” எனனு முறுரையை அவா புதக்குமா றுணர்க்.

அற்றே லக்கிங்ஙனமாக, வழக்குந் செய்யுளுமாகிய செந்தமிழிலக்கிய முன்னுள்ளதாம். அகத்தியம் அவ்விலக்கியப் பண்பாய இலக்கணநூலாய்ப் பிற்றேன்றிற்றும், ஆகலின், அகத்தியம் ஒருநிலத்திடைச் செந்தமிழ் மொழியோடு முற்பட்டொருங்கு தோன்று மென்றல் அமையாதாலேயெனின, — அறியாத வினயினாய், செந்தமிழ் முன்னுள்ளதே யென்பது எம்சுமுட் உடம்பாடாயசே, அதுபற்றி னண்டு ஆசர்க்கை யெழுமாநிலலை. அத்தமிழின் செம்மை அம்முறப்பொழுதில் வழுவிரவி இழுக்கமுற்றது; அகத்தியமெனும் இலக்கணநூல் அக்கினை வழுவின்ங்கிச் செம்மையுறுதிகை நெறிப்படுத்தி

உட்களரேன்றிறறு. அதனால் அது “செந்தமிழ்நிலத்து மொழியோடு முறப்பட்டது தேர ன்று நூல்” என்று அந்நாளை ஒதப்பட்டது. இவ்வாறு நெறியுறுதலினை, அஃ தமைவு ளைத்தே யாம், மறு அமையாமை யாண்டைய செனக இனி யாமெய்து தேர்திய இப் பெருநீனை அவ்வாக்கியத் தொடர்களுச சூரிய மெய்ப்பொருளா மென்பது, “காசியினி ன்நம் போர்து கம்பாதா மருளப் பெறு - மாசிலாக் கச்சிமுதா மணனிவீற நிருநட பூமே - லாசிலாத தமிழ்ப் ரபயி யருநதமிழா சூரவு பூண்ட - தேசினுள பசிய வெற பிற் குறுமுனி திருகதாள போற்றி” என அமமுனிவா திருவாக்காக வீளக்குற காஞ சிப்புராணசெய்யுள் சரிப்பாசுது மாற்றமும் இனிது செனக. ஆசிலாந்தமிழ் - செந தமிழ் மெனக. எனவே, கம்பாதா மருளப் பெறு அகாசியனாராற பரப்பப்படுக ற்குமுன அது ஆள்விரவி யனதாய்தென்பதும், அஃது குற்றநிங்கிச செமமையுற தது அகத்தியம் பற்றிய யென்பதும், இவை வருகதாசல கானக இனி “அக தகியன் பயரத் செஞ்சொல்” “அகத்தியன் தமிழ்” என்றறொட்கது ஆனரோ வுழக்குகளும இக்கருத்துப்பற்றி டெமுதானவ யாம் அவா அகருசுத்தியாது “அவ்வுழக்குகளை உபசாரமா” மென்று டிரசோழியப் பதிப்புரையி லுரைத்துப் புராணமுறா. அதுமட்டோ, “முக்குதல்” எனகது “முணாறபெட” ரென்றும், “உடனிக்குச்சிப் பொருளொண்டு அஃனை வினைத்தொகையாக்கியது இடாப்பாடா” மென்றுரு சொற்றா உடனிப்புகுச்சிப்பொருள் ஆண்டுச சிறப்புடைசுதாதல மேற டிசால்லியவாறு பற்றி இனிது துண்டப்படும இனித சமக்குடம்பாடாகிய முதனூ லென்றும் பொருடான அததொரை வினைத்தொகையாய் நின்று பயககுடம் பொருளே யென்பது தெரியமாடாமையின், “முக்குதல்” என்பகை “வினைத்தொகையாக்குதல் இடாப்பாடா” மென்று அவா பிசுறறினா. இனி முக்குதல் என்பது முன்னிலை மாதகிர யாய் நின்ற தொழிற்பெயரென்றும், அது ஆகுபெயரால் இறந்த காலச்சினை யுணர்த்து மென்றும் கொண்டு, முறாலாதி டிரசாகிய நூலென்று ஏறாமல்புற நமைக தொகை ப்பொருள் அதற்கு அவா கொள்கரெனின, அவா இடாப்பட்டு அந்நாளைகொள்ளும் அவ வேறறுமைத் தொகைப்பொருளும், இடாப்பாடினறி முனிவா கூறும் வினைத்தொகைப் பொருளும், முதலெனவே முடிசுவிர, அவா அகருசு சூறறிப்பொயுரு சுங்கத் துறைசோந்த நியாயத்துக்கு இலக்கியமாயப் பழிகுப்பட்டுமென ரெழிக

இன்னும், சிலநூலையோக்கிசனைப் “பிற ஆசிரியா மதங்களை மறுத்து நூதனமத நாட்டுக்குண முடையா” என்று அவா அஞ்சாது பழித்தனா அஃகுறறியுழ வசக ளுறற மமமத மறுகதுப் பரமதந தமுவி பழிபூண்ட தம் வரலாறு வாய்சோராது புல மயி, “யானு மறியே னவளும் பொய சொல்லாள” என்பதை விளக்கி யிடனரென றுணாக.

இனிப் பிரயோக விவகநூலா அகத்தியத்திற்கு வடமொழிப் பாணினிய வியா ளான முதனூலாஃமெனது பொருநதாமை தெரிப்பாம். “ஏழியன் முறைய தெதிமுக் கெற்றுகளும் - வேறென விளம்பான பெயரது விகாரமென - ரேறிய புலவனு முளரெரு ளுணையா - னிரதிர னெட்டாம் வேறறுமை யென்றன” என அகத்தியத்தின்கண் வரு தலின், “அகத்தியனா தந்நாற்கு முதலாக்ககொண்டநூல் பாணினியமென்று பிர யோகவிவக நூலா சொற்றா. அசுக்குத்திரத்திற்கு மெய்ப்பொரு ளுரைக்குமுக்க ளுளே அஃகுறையுறாம தேறறுவாம். (இ-ள.) பெயா, ஐ, ஒரி, கு, இன், அது, கண் ளுள்ளும், சமுவேறறுமையும் இயமெறிப்பட்டனவா மென்றுகொண்டு, எதிருககெண்

னும் விளிவேற்றமை எட்டாவதென நின்று வேறொரு வேற்றமையாமென் றுடம்படா னும் ஆல்த பெயாவேற்றமை யென்னு முதலாவதன விகாரமென்று உரைத்த பாணினி யெனனும் அறிஞனும் உளமை. அது நிகழ், இரத்திரனென்பான் ஐந்திரத்தன் விளியும் ஓர் வேறறுமையாதலான அச்சைப் பெயருள அடக்காது எட்டாம வேறறுமை யென்று நோந்தான, மறந்து தனனையே நாம் இரத்திரனு ணந்தணிபாக்ககொண்டு கூறுகின்றும் எனறவாறு. பிரிநிலைக்குற நேற்றத்திற்கும் பொதவாகும் ஏழே எனனும் ஏகாரமும், முறறுமையும், விகாரத்தாற் றொட்கன. ஏழியன முறையதென்பது ஒருமைப்பனமை மயக்கம், விளம்பான எச்சமுறறு. விளியும் எனபதும் அத்தனை யென்பதும் அவாய்நிலை யான வந்தன. ஆதல சொல்லெச்சம். எனறுகொண்டென்பதுஉம, அதுநிற்க வென்ப துஉம், பெயருள அடக்காது என்பதுஉம, இசையெச்சம். மறந்து தனனையே நாம் இரத்திரனுள் நந்தணிபாக்ககொண்டி கூறுகின்றமென்பது குறிப்பெச்சம். எதிராமுகவேற் றமை யெனினும் விளிவேற்றமையெனினும் ஒக்கும். ஓவகையாதல் அது பெயர்வேற் றமையுளடங்காது விளிப்பொருட்டாய வேறுபட நிறறல். வகைநாண்டு வேறறுமை யெனனும் துணையாய் நின்றுது. “பாணினியமுதலிய வியாகரணங்குமுளவாக ஐந திரநிறைந்த தொல்காப்பிய நெனரா, “பெயரது விகாரமென றேகிய புலவனு முளான” எனப பிறாமதங்கூறி, “இரத்திர னெட்டாம வேறறுமை யெனறன” என இரத்திர னேகி யத்தனை நந்தணிபாக்க கொண்ட அத்ததியுரைக்கு, ஐந்திரமே உடம்பாடென்பது பெற ப்படுதலின, அதுவே தொல்காப்பியனாக்கு முடம்பாடென்பது பற்றிப் போலுமெனக்” என்று பாயிரவருத்தியள ஒத்தலின, ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் அச்சுத்திரத்திற் குக கொண்ட பொருளும் இதுவே யாதலதிக, இனிச சேனாவரையா வேறறுமை யோத்தன “அதனினியறல்” என்றுஞ் சூத்திரவுரையில் இச்சுத்திரத்தை யெடுத்த துரை தது “ஐந்திரதூலார விளிவேற்றறுமையை எட்டாமவேறறுமையாக நோந்தார” என றும், “ஆசிரியர் அவா மதம்பற்றிக் கூறினா” எனறும், “இக்கருத்து விளங்கியவனறே பாயிரத்தன ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன எனக் கூறிற்று” எனறும், கரிப்போக்கின ராகலின, அவா தமக்கும இதுவே உடம்பாடாயிற நெனக், இயவாறறான அச்சுத்திரத் திற்கு இதுவே மெய்ப்பொருளாதல் இனிது பெறப்படுதலின, அத்ததியுரைக்கு அப் பாணினியார் மதம் உடம்பாடென்பது தெளளித்திற் பெறப்பட்டது. படவே, பிர யோகவிவேகநூலார அத்ததியுரை பிறா மதமாகக்கொண்ட அது தனனை உடம்பட்டன ரென்று திரியக்கொண்டு அவாக்கு முதலால் பாணினியமென்று சாத்தித்தது, வெறும் போலியுரையாயப் பொருந்தாமை காணக். அறறாக, அத்ததியுரை ஐந்திர தூனமுடி பைத் தந்தணிபாக்க கோடலின, அத்ததியுத்திற்கு ஐந்திர முதலாலெனற மமுடிப்படும போலுமெனின, — அறறனது, அவ்வைந்திர முடிபு தந்தணிபெனறன மாதந்திரையானே அத்ததியுத்திற்கு ஐந்திர முதலாலாதல் செல்லுமாயிலலை. இது ‘மறுதலை சிதைத்ததத் தனறுணிப்புரைத்தல்’ எனனும் உத்திரெறி யாக்கலெனனக். அனறியும், அதுவேபற்றி அத றகு ஐந்திர முதலாலாமெனின, அத்ததியுரை ‘வேற்றமைப் பொருள்கொண் முறையில் அப்பாணினியார் மதம் உடம்பாடென்று, அவ்வைந்திர மதமே நந்தணிபாம்’ என்று கூறி யாங்கு, மறறையுளமுறைக்கண்ணும் ஏனை இசை நாடக முறைகளினகண்ணும் அத்ததி யத்தன் அங்கன மறுதலை சிதைத்தத தந்தணிபு கூறற்பாலராவரனறே; இனி அவை பற்றி அவ்வகைகளும் அத்ததியுத்தியத்திற்கு முதலாலாவான் செல்லும். செல்லவே, முதலால்புல்கி வரையறை பெருதாமெனக். அல்லதுஉம, தமிழ்மொழி ஆரியமொழி

பொலத் தெய்வமொழியாய் நிலவரைப்பில் ஆதிக்கட் டோன்றி நடைபெறற் தென் மொழி பெண்பது மேலே நிறுத்திப்போரநா மாதலின், அதற்குரிய விலக்கணம் ஓவ வோர் துறையில் வடமொழியோடொத்து ஒழுக்கினூர் தனமொழிக்கட் பரிசூ செய்கை கருநீழ் குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங் களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாசுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாசுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய யுளிலக்கணமும் இன்றோரன்ன பிறவும், வேறு தன்னியல்களாகக் கொண்டே ஒழுகு நீர்மைத்தாகலானும், இலையெல்லாம் பாணினியததள்துள்ளும் ஐர்திரத்தாளும் பிற வடநூலுள்ளும் பெறப் பட்ட வாக்கலானும், அது பொருந்தாமை ஒருநிலையாக வுணாக. இவ்வனமாசலின், தாவ ருள் சித்தியினு மேவரு ஞானத்தினூர் தேவரினு முனிவா யாவரினு மேம்பட்டு உலகமெ லார் தொழுதேத்த நிறகுந் செய்வப் பெற்றியாளராகிய வகச்சயனா இறைவனா கருணை கூர்ந்தருளியவாறு பற்றியே தமிழிலக்கண முதலான நனி யியற்றி நடாத்தின திரண்டி தெற்றென வுணாக. வேதவழக்கும் இதுவேபா மெனக. கிராவிட மாபாடிய காரர் கருத்தும் இதுவேயாதல் பாயிரவிருத்தியுட் காணக. அகத்தியனா ஞானசித்திக ளிற் நேவரினு முனிவா யாவரினு மேம்பட்டவாறு, நிலைபிறழ மாநிலகு சமமுறக் காண் டல் குடங்கையி னெடுங்கடனீர் முழுது மடக்கிக்கோடன முதலிய பிறா செயற்கரிய அவர் தெய்வச் செய்திகள்பற்றி இனித்திக. இஃதுணாத்துதற்கனறே பாயிரவிருத்தியுள் “முனிவர் வந்தார அகத்தியனும் வந்தான எனபுழிப்போல” செனதும், காஞ்சிப்புராண த்தள் “உலகமெலார் தொழுதேத்துவ குடமுனி” யெனதும், சிவஞானயோகிகள அவர் தலைமை விதந்தெடுத்த அவ்வாறு ஒதுவாராயினது உ மெனக. இனிப் பிரயோகவிவேக ஞாலர் அக்கூறது மேற்கூறியவாறு உத்தியோடு மாறுபடுதனமெலும் வேதவழக்கொடு மானறோர் வழக்கொடு மாறுபடுதலு முடைத்தென நறி.

இன்னும், அகத்தியர் தமிழ் வழக்கிற்கு முதலாலாய எழுந்ததொன்றாகலின், அது முதத்தமிழ் வழக்கிலக்கணம் அம்முறைப்பற்றியே எடுக்கப்பட்டவதாம். அன்றி வடமொழிக் கணுள்ள அச்சத்ததூல கீததூல ஈரடகூறா பொருக்களை மொழிப்பெயாத தெடுத்திக் கூறுவ தனறென துணாக. இனி அகத்தியத்தட கூறும் முததமிழ் மரபுகள சில வட மொழிக்கும் பிற பாடைக்கும் பொதுவாய நோவன உள்ளாயினும், அவையந் தமிழ் வழக்கு நோக்கியே அதன்கண இலக்கணஞ் செயப்பட்டனவாகு மெனறிக. இத் தனே முத்தமிழ் வழக்கு முதலாலாகிய அகத்தியத்தன மொழிப்பெயாதிக கூறிய இல க்கணம் யாது மினறென துணாக. இனி “எதிர்முக் வேறுமை வேறென விளம்பான பெயரது விகரமென ஞேகிய புலவனு முளன, இர்திரனெட்டாம வேறுமை யெனற னன்” என்பனவாக அகத்தியனா அகத்தியத்ததள் ஒத்தியனவும் பிறவும், ‘மறுதலை சிதை த்துத் தன்றுணி புரைத்தல’ ‘பிறனுட்பட்டது தானுடம்படுதல்’ ‘பிறனகோட்கூறல்’ முதலிய உத்திவகையாகத் துக்கி யுணரப்படு மெனக. இனி அப்பாணினியார மத மறுதலையாயச் சிதைக்கப்படுவதாயின, அது வடமொழி மெயநிலை வழக்குநூலன்றும் பிறவெனின், அற்றன்று. ஆண்டு அது மறுதலையாயச் சிதைக்கப்படுமெனற கருத்த, அகத்தியனா தற்கணிப்பாக்கக்கொண்ட வேறுமை பெய்தெனனும் அக்கொள்கைக்கு மாறும் அவர்தம்மான் வேண்டப்படுவ தன்றாயது என்பதே யாகலின், அதுகொண்டு அகத்திய மெயநிலை வழக்குநூ ளன்றென்பது பெறப்படுமாறு இல்லி யெனக.

இனி வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் “அகத்தினர் தமிழ்த் தனி யிலக்கணமுத னான் முறை பொருந்த இயற்றமாட்டா ராயின” ரென்று ஒதியினறிப் பேசியது யிதற் றுரையாதல் அறிவுறுப்பாம்.

அவர் அகத்தியனார்க்கு அறிபாமை யேற்றிய பித்தற்றுரை வருமாறு:— “அகத்தி யா மசாரிஷ்டீசுரா. அனனோர் அவறறைக் கறபித்தல எளிதனறேயெனின்,— ஐந்திர பாணியீய வியாகரணங்களை நனகுணாந்தம அவறறள்ள அதிகாரமுறை ஒத்துமுறை சூததிரமுறைகளின் சிறப்பினைச் சீரீகிறக்கண்டும் யாதொரு கிரமமு முன்பின் சமயந்த சார்பு மினைதித் தமிழுமா இயல விசை நாடகவிதிகளும் இயற்றமிழுளறும் எழுத்துச் சொற பொருள யாப்பு அணி விதிகளு ரொறி முறை பிறழக் கண்டபடி விரவத் தமது இலக்கண நூலியற்றியமைப்பானே அஃது எத்துணை வல்லராயினும் ஒருவாக் கரியதென் றுணாக” எனபசாம். எனடு அகத்தியுத்துள் முத்தமிழிலக்கணங்களும அவறறின பகுதிகளும் முறைபிறழ வியுற்றப்படடன வென்று அவா அகத்தியம் பெரிதாராயந்த உணமை கண்டு கூறுவாரீபோல அபினயிந்த உரையாடினா. எனனை? முத்தகிழிலக் கண முத்தூலாகிய அகத்தியந் கூடைசரங்கம் ஒடுங்கிய பிறறைளுனறே நிலவரைப்பில் வழங்கற்பாடினறி இறந்தபட்டபென்பது எல்லாராகும் ஒப்ப முடிந்த பட்டாங்காதலி னெனக். பட்டாங்கு-உணமை, இயி அகத்தியம் அக்காலத்து இறந்தபட்டத்தென்ப துணமையே, அவா அகக்கண்டு அறிஞரல்லா, தொல்காப்பிய உபோதகாதததுள் “முறது தூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” எனறும், “மயங்காமரபின் எழுத்து முறைகாட்டி” எனறும், போந்த வாக்கியக் கூறுசுக்கு, இளம்பூரணர் ரச்சினூரக்கினியா சிவஞானமுனி வா அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாக் இயுற்றப்பட்டதென்று உரைத்த உரைகள் கொண்டே அங்கனவ் கூறப்பெற்றறெனின், அவயாங்கியக் கூறுகட்கு அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாய தென்பதுபட அவவுரையாசாரியாசுள் யான றுரைத்தனா? இளம்பூரணர் “முறதுதூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” எனபதற்கு “முத்தூல்களிற சொன்னவறறினைக் கண்டு அவவிலக்கணங்கு முறைப்பட ஆராபந்த” என்று உரைத்தனா. ரச்சினூரக்கினி யா “முனை யிலக்கணங்க ளீயையந் படிப்பை முறத்ககண்டு அவவிலக்கணங்கள்ளொஞ் சில வாழநாட் பல்பினிச சிறறறிவினோர்க்கு, அறிபலாகாமையின யான இத்தனை வரை யறுத்துணாத்தவலென்று அந்நூலிற் கிடந்தவாறறி அதிகார வகையான் முறைப் படச் செயதலை யெண்ணி” என்று உரைத்தனா. சிவஞானமுனிவா “முறபட்டுத தோன்று தூலினை நோக்கி அந்நூலிற் கிடந்த இலக்கணம் பிறகாலத்தார உணரு முறை மைப்படக் கருதி” என்று உரைத்தனா இனி “மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை காட்டி” எனபதற்கு இளம்பூரணர் “முனைதூலபோல எழுத்திலக்கணரு சொல்லுட் சென்று மயங்காத முறையானே எழுத்திலக்கணத்தனை வேறு தெரிவித்த” என்று உரைத்தனா. ரச்சினூரக்கினியா “அபமாவகை யிலக்கணமு மயங்கா முறைமை யாற செய்கின்றமையின எழுத்திலக்கணத்தனை முணனாக் காட்டி” என்று உரைத் தனா. சிவஞானமுனிவா “இயற்றமிழும இசைகத்தமிழு நாடகத்தமிழு முணனாவுட் போல விரவாதந்நமைப்பானே இயற்றமிழை வேறு பிரித்த உலகிற கறிவித்த” என்று உரைத்தனா. இன்னுரு சிவஞானமுனிவா “முறைப்பட வெண்ணிப் புலரதொரு த்தலாவது, முத்தூல பரந்த கிடத்தலின் இக்காலத்துச் சில் வாழநாட் பல்பினிச் சிற் றறிவினோர்க் கறிபலாகாமையின அவா அறியு முறைமைப்பட வெண்ணி அதற்கேற்பத் தெகருத்துச் செய்தல்” எனறும், “அகத்தியத்துள் முத்தமிழும் விசவிசு கூறப்பட்டன”

என்றும், “இயற்றமிழ்மூன்றும் எழுத்துச் சொற் பொருள் மூன்றையும் முன்னூலுட் போல விரவிக் கூறுத முன்னர் எழுத்தணர்த்திப் பின்னர்ச் சொல்லுணர்த்தி அதன் பின்னர்ப் பொருளுணர்த்தினு னென்பா ‘காட்டி’ யென்றெழியாது ‘முறைகாட்டி’ என்றார்” என்றும், அவற்றின் பொரு ணுட்பம ஆண்டு இனிது விரித்தனர். அகத்திய னார் பிணிதபு நோன்பும் பெருகுறு வாழ்நாளு முழுதனா வலியமுடைய முறகாலத் தார் அறியு முறைமைப்பட முததமிழ் இலககண முழுதம விரவிய நெறியிலுல அகத் தியத்துட் கூறினாரென்பதுஉம, தொல்காப்பியனா தம ஆசிரியா அநநம அகத்தியத் துட் கூறிய முததமிழ் இலககணப்பரப்புள இயற்றமிழ் ணைமையும வேறு பிரித்துச் சிலவாழ்நாளும் பல்பிணியுஞ் சிறுறிவுமுடைய பிறகாலத்தா உணருமுறைமைப்படத தொகுத்தல் யாப்பான முறைகாட்டித் தொல்காப்பியதள ஒதினாரென்பதுஉம, இவ வுரைகளாற் போதரும பொருள்களாம, மறு அகத்திய “முததமிழ் இலககண நெறிமுறைபிறழக கண்டபடிவிரவ உரைகருவ குறமுடையதூலாம, தொல்காப்பியம அவ்வாறன்றி இயற்றமிழ் இலககண முறைமைப்பட உரைகருவ குறமீ ணுலாம” என்று அவர் குறித்த பொருள அவற்றாற போதருமாறிலையாம. ஆகவே, அவர் அவ வுபோறகாத வாக்கியக கூறுகளின் உரைகள் கொண்டு அநநம கூறப்பெற்ற ரென ரல் சமீகேயாதலன்றி வழக்காதல இல்லையென. உபோறகாதம - சிறப்புப்பாயிரம.

இனி “அகத்தியத்தின் முததமிழ்இலககணங்கள் விரவிக் கூறப்பட்டன” என்றது கொண்டே அதனுள் அவ்விவக்கணங்களை முறையின்றி ஒதுப்பட்டமை தானே பெறப்படும் என்று அவர் அநநமக் கொண்டு கூறினாரென்றே, — அறியாது கூறினாய், எனனை? ஆண்டு இலககணம் விரவுதலென்றது ஒருபொருட் கிவககணங் கூறுமவழி அதன்றிறன் புலப்படுத்தற்குபகார முடையனபிற ஆண்டு இடைபெய்து சொல்லுதல, அது திராவிட மாபாடியகாரர் சூகதிரவிரூத்தியுள இடைசொற்கு இலககணம் விளங்கத் தெரிக்கலு மறுழி அதன இடலபு உள்ளகொன்ற பொருட்புப் பாயிற் தனை யெனது நடுவுநிலை தினை யிலக்கணமும் அதனே டியையுடைய ஏனை பொருளிலககணங்களும ஆண்டு இயையுபற்றி இடையிடீடு எடுத்த விரித்துக் கூறியது போலவனவும் பிறவுமாம, ஆசிரி யர் தொல்காப்பியனார் இந்நூறுபுணாபிணை ‘பொருள இடையிடுத’ லெனனுமோ தநதிரவுகதி யென்பர், இனி அகத்தியத்தளள இயற்றமிழை வேறு பிரித்துத் தொகுத் தணர்த்த வெழுந்த தொல்காப்பியதளளும் இவ விரவியற்றிரயோகம அருகிவந்தன ஆண்டாண்டுச் சிலவுள்ளன. சேனாவரைபா முதலியோ “இவ்வு இவ்வோத்துட் கூறுதற் கியையில்து” என்று தடையாக்கியும், “மற்றிவவுபகார இயையுநோக்கி இவ்வோத்துள் மறந்தி கூறுதற்கு இயையுடைத்தாயிற்று” என்ற விடைபோக்கியும், ஆண்டாண்டுக் கூறுமாறுபற்றி, அது கடைபிடிக்க, இன்னும், இவ்விரவியற்றிரயோகம தூல்கடோறும் அருகியும் பெருகியம பலவாறு வருவனவேயாம, அவையெல்லாம் ஈண்டிக் காட்டப்புகின மிக விரியுமெனக.

இனி வடமொழி இலககணதூலாகிய பாணினியமும் பிணிதபுநோன்பும் பெரு குறியாயுமுடைய அக்காலத்துப் பேரறிவுடையார் அறியு முறைமைப்பட இவ்விரவிய நெறியால் இயற்றப்பட்ட தொன்றென்றும், சத்தகளைத்தபதூலா முதலியோ பிற் காலத்தார் உணருமுறைப்பட அதன் சூத்திரங்களைப்பிரித்து முறைகாட்டிச் சித்தார்த கொழுதி முதலியன விளக்கச் செய்தனரென்று முணர்க, இனி இறைவனூல்களா

கீய வேதாகம வோத்தக்களும் இவ் விர்வியனெறி மருவியனவேயாதல் அவை வல் லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

அல்லதாடம, பாயிரஞ்செய்த பனம்பாரணாக்குத தொல்காப்பிய முந்து னூடுஸ் னாறெடுத்தோதிய அகத்தியம் விழுமிய முன்னுலென்பதே கருதாததலன்றி முறைபிறழ்ந்து கிடக்கும் ஓர் விழுப்பயினூலாமென்றல கருதாததலிலை. அது பிறழ்ச்சியுடைய விழு பயினூலென்றல அவாகசுக கருதாதாயின, “வழியெனப்படுவ ததனவழித்தாகும்” என்ப ததபற்றித் தொல்காப்பியத்திற்கு வழியாசக காட்டற கெடுத்தோதிய முதலூலாகிய அவ்வகத்தியம் வருவுடையதென்றய அதனவழிவந்த தொல்காப்பியமும் இயல்வழிக்கு னூலாதற சிறப்புடைத தனநெனப்படடுப் பாயிரப்பொருள் புரையற ரெழியு மெனக. இதலை, உரைகாராகளும் அகத்தியத்தன மகிமை புலப்படுத்தல் கருதியே பாயிரவுரையுள் அது முதலபிழவிரவிக கூறப்பட்டதென்று அங்கனம் ஒதவாரா யினூரென்று துணிக. இனி இவ்வாறு செம்பொருள் பயக்கும் விர்வியறபிரயோகத் தனை அவா முறைபிறழ்வாகத் திரியகசொன டந்நறவ வேறதாகுத குறதம பெர் சேறறிய தருகமுநாகசரி, “ஆனை பெருநட ம பொலிய” வென்பழிப் ‘பொலிய’ வென் பதற்குப் பொருளறியாத தமககுக் தெரிந்த பொருளைப் பறறிப் ‘பாடம் பிழை’ யெனத தளளி வேறு வேறு பாடங்ஊண்டார முறைமையோ டொப்பதென நங்நன நகையாடி விடுக்கறபாலதென்பது கறதுணர்வுடையாக் கினிது புலப்படுமெனக. இப் பெரியாப பிழைப்புக் கருவாயிலப்பெருங் குறதமாம, கமுவாய - பிராயச்சித்தம். அஃது அப்பெற்றித்தாத னேககியனறே, “எரியாற சுடப்படினு முயவுண்டா முய்யா + பெரியாப பிழைத்தொழுகு வார” என்று அருளிச்செய்தார் தெய்வப்புலமைத் திரு வள்ளுவநாயனருமென துணாக. இனி இன்னொருனன பெரியாப பிழைப்பினை வைதிக தெறிவருகு சரியா செய்யார, அவா அண்டாலலராதலின, அவ்வாறு குறதம் கூறிச் சிறுமைக கிலக்காயினூரென ரெழுக.

தலைச்சங்கம்.

தமிழ்மொழி தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கந கடைச்சங்கமென்னு மூன்று சங் கங்களினு நன்று ஆராயப்பட்டது. இச்சங்க மூன்றினையும் இரீஇயினூ பாண்டியர்கள்.

இனித் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராயநதார் அகத்தியனருந திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளுந குறைமெறிந்த முருகவேளு முரிஞ்சிபூ முடிநாகராயரு நிதியின் கிழங்குமென இத்தொடக்கத்தார ஐந்தாறு நூறத்தொன்பதின்மா. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூறு நூறத்தொன்பதின்மா பாடினார். அவர்களாற் பாடப்பட்டன வேததுணையோ பரிபாடலு முதலாகையு முதலுருகுங் களரியாவிரையுமென இத் தொடக்கத்தன. அவா நாலாயிரத்து நானூறு நூறத்திறியாண்டி சங்கமிருந்தார். அவாளைச் சங்கமிரீயினூ காயசினவழுதி முடலாகக் கடுங்கோன்றாக என்பத் தொன பதின்மா. அவருட கலியரங்கேறினர் எழுவா பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் நாராயநத்து கடலகொள்ளப்பட்ட மதுரை. அவர்கு தூல அகத்தியம்.

ஆசிரியர் அகத்தியனா தாம இயற்றிய முதல்தமிழ் முதலூலாகிய அகத்தியந் தினைத் தொல்காப்பியனா முதலிய பன்னிருமாணக்கர்களுககுங் கம்பித்தருளினர். இன் னும், அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் முதலாயினார்க்கு ஐந்திரமுதலிய வடநாள் பலவுளு

இசுவியரீவுறுத்சுருளிணர். தொல்காப்பியனார் திரணனாமாக்கினியென்றும் வழங்கப்படுவர். தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவராவார தொல்காப்பியனார், அதக்கோட்டர் சிரியர், தராலினகர், செம்பூட்சேடார், வையாபிகர், வாயப்பியாடி பனம்பாரனார், சமார் சம்பர், அவினயர், காக்கைபாடினியார், நறறத்தர், வாமனா எனபவரெனக.

இப்பன்னிருவரும் அகத்தியனார்பால் அவரியறறிய முதத்தமிழ முழுமுதனூலாய் அகத்தியமு மறறை ஐந்திரமுதலிய வடநூல்கள பலவு நனகு கறறு வல்லராயின ரேனும், அவர் தமமுட் தொல்காப்பியனார் தெனகலை வடகலை நனகு முழுதனார் அறிவின மதுகையினும் அருந்தவ ஒழுக்கத்தினுங் கறைவனா மிடறறவ விறைவன ருட் பேறறினு மிககாராய அவாக்குத தலைவராயின ரெனக. இவவரலாறு பன்னிரு படலப் பாயிரச் சூத்திர முதலிய பறறித தெளிச.

இனித தொல்காப்பியனார் முதலாயினார் அகத்தியத்தினையுள்ள இயற்றமிழை வேறுபிரித்த வழிப்படுத்தார. பெருநாரை பெருங்குருட்சமுதலிய நூலடைபாரா இசைத்தமிழை வேறுபிரித்த வழிப்படுத்தார, முறவல சமாதக குணநூல செயிறறிய முதலிய நூலடைபாரா நாடகத்தமிழை வேறுபிரித்த வழிப்படுத்தாரென வுணாச. தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவரும் அகத்தியத்தினையுறி, தனித்தனி இலாகண நூல்கள பல செய்ததூஉமனறிப புறப்பொருட பன்னிருபடல மென ஒருநூல ஒருங்குகடி இயற்றினர்.

இனி அப்பன்னிருவரும் அகத்தியத்தினையுறி இயற்றமிழநூல்கள பலசெய்த னரேனும், தொல்காப்பியனார் இயற்றிய இயற்றமிழ நூலாகிய தொல்காப்பியம் ஏனை யோர் இயற்றியநூல்களினு மாட்சி மிகவுடைத்தாய அவவசுத்தியத்திற்குச் சிறந்த தோர் இயற்றமிழ வழிநூலாய்றறு.

இடைச்சங்கம்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்து தமிழ ஆராயநசார அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும், இருநதைபுராக் கருங்கோழியும், மோசியும், வெணனூராக் காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையனமாறனும், துவரைக்கோமானும், சீரநதையுமென இத தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பத்தினமா. அவருளரிட்டு மூவாயிரத்து எழுதூறறுவர் பாடினார். அவர்களாற பாடப்பட்டன கலியும், குருஷும், வெண்டாளியும், வியாழ மாலையகவலுமென இத்தொடக்கத்தன. அவாக்கு நூல அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும், மாபுராணமும், இசைநனுக்கமும், பூகபுராணமுமென இவை. அவா மூவாயிரத்தெழுதூறறியாண்டு சகசமிருந்தார. அவரைச சங்கம் ஓர்இயினார் வெண்டாச் செழியன் முதலாக முடந்தூறறமாறனீராக ஐம்பத்தொன்பத்தினமா. அவருட கவி யாரக்கேறினார் ஐவர் பாண்டியா. அவா சங்கமிருந்து தமிழ ஆராய்ந்து கபாடபுரத்த. அக்காலத்துப்போலும் பாண்டியனாட்டைக கடல கொண்டது.

தொல்காப்பியம்.

இத தொல்காப்பியமுனிவரா லியற்றப்பட்டமையின, அப்பெயாததாயிற்று. "தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்துச் சானரோக்குங் கடைச்சங்கத்துச் சானரோக்கும இயற்றியிழாராய்ச்சிக்கு நூலாய்" தென்று கணக்காயனார் மசனார் நகரீரா களவிய நூலமுதல்துக் கிளந்தெறித் தோதினார். இனனும், இததொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்துமுதலின்தூறறும் இயற்றியிழாராய்ச்சிக்குச் சிறந்த வாரிட இலக்கணநூலாய் நில்

வுவ சாயிறறு. மறநிநூல், எழுத்தகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென மூன்றதிகாரங்க றுடைத்தது. இனி நூறான ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரமும், இன மொழிகளநத வோததும், பொதமொழிகளநத படலமு மெனது மூன்றுபடபடக்கிய பிண்டமாம. அவற்றுட டொலகாப்பியம் ஒருபொருணுதலிய சூத்திரங்களும், இன மொழிகளநத வோததகளும, பொதமொழிகளநத படலங்களு மெனது மூன்று பபுந தனகண்டங்ககொண்டு நிறகு மோர் பிண்டதூலாம. இனி அகத்தியம் இயற நயிழ இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழெனது மூன்றுபபிணையு மடக்கி நிறறலின், அஃது பிண்டதகிணை மடக்கிய வேரூர பிண்டமெனறூ நசசிணாககினிபர். பொதமொழிகள நத படலமாதல்— ஒருநெறிப்பொருட்டாய மொழியபபிடுதலனறித தனனுள விரவிய பொருட்லலாம பொதுவாய மொழியபபிடுதல். இவவுறுபபுககள் இனறேரன்ன நூறதிகயரிப வுறுபபுககளென்று தேறமாட்டாத நன்னூல் விருத்திகாரர் “ பாட்டுடைத் தலைவன சரிசையே யனறி மலை சட ஓநி முதலிய பலபொருட் டிறங்களும விரவி வருத லும பலபொருளுணரத்தும் பொருச்சொற்க னொரோவழி யனறித தொடர்ந்தவருத் தும் படல் ” மெனத தமக்கு வேண்டியவாறு ஒதினூர். பாட்டுடைத்தலைவன் சரிசை யொடு மலை கடனடு முதலிய பலபொருட்டிறங்கள விரவியரும் படலங் காவிய வுறுப பாகலின, ஈண்டாராயச்சி யிலலையெபை துணாக.

இததொலகாப்பியவிலகரணதான முததமிழ் மூரூலான அகத்தியத்தின் வழிப் பிறந்தனலகளுா இயறநயிழப்பெறநிபெல்லாம இனிது விளங்க வெடுத்தணரத்து மாட் சியிற றுனே தனக்கு நிகராய ஏனூர் இயறநயிழ தூலகட்கெல்லாம பெரிய வாணை வர மபாய நிலைபெறுவதாகலின, முறமாலபுதாரும் பிறகாலத்தாரும் இதனிலககண நெறி கடைப்பிடித்தே எழுத்துச் சொல்லிலககண தூலகளும யாபிலககண தூலகளும பொரு ளிலககண தூலகளுந தனிதபுள் ரொகுந தும் விரிகுதும் பல வியறநினூர். இஃதகத்தியத் திறகு வழி தூலாயினுந னவழிந் தோன்றிய பலகாட்டியமுதலிய வியறநயிழ தூல்களு க்கு முதனனுமாமெனக்.

இதன் எழுத்ததிகார தூலமரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகை மரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல், குறநியலுக்கரப்புணரியல் என ஒன்பட்டோத்தகங்களுடைத்தது. ஒத்தென்றும் இயலென்றும் ஓகும். சொல்லதிகாரங் கிளவியாகம, வேறுறுமைபியல், வேறுறுமைமயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், விணையியல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியலென வொன்பட்டோத்தகங்களுடைத்தது. பொரு ளதிகாரம் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், சுளவியல், கறபியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்புளியல், மரபியலென ஒன்பட்டோத்தகங்களுடைத்தது. இனி எழுத்ததிகார நானூறநெண்பத்துமூன்று சூத்திரங்களும், சொல்லதிகார நானூற நறுபத்துமூன்று சூத்திரங்களும், பொருளதிகாரம் அறுநூற்றறுபத்தாறு சூத்திரங்களு முடையனவாம.

எழுத்ததிகாரம்.

எழுத்ததிகாரமென்பது எழுத்தினததிகாரத்தையுடையதென அனமொழித்தொகையாய்ப் படலத்திறகுக் காரணக் குறியாயிறறு. எழுத்தெனதது— அகரமுத ளகர விறுவாயக் கிடந்த முதலெழுத்த முபபதங் குறியிலகரங் குறியிலுக்கர மாய்த மென் னுஞ் சார்பெழுத்த மூன்றுமாம. அவறநிற கெழுத்தெனனுக்குறி மூன்வர் “எழுத் தெனப்பிய” என்னுஞ் சூத்திரத்தா லோதபவாகலின ஈண்டெதிகர து போற்றியாராய்

புட்டது. அதிகாரம்—அதிகரித்தல். அதிகாரமெனினும் படலமெனினு மொக்கும். அஃது யதோத்தேசபக்கம் காரியகாலபக்கமென விருவகைப்படும். அவற்றுள், ஈண்டிதிகாரமென்றது முன்னையது. அதனை யுடையதெனவே எழுததை துதலி வரும் படைவோத்தினது தொகுதி எழுத்ததிகார மெனவாறாயிறது. எழுத்தினது அதிகாரத்தை யுடையதென்புழி ஆறுவது வினைமுதற பொருணமையின்கண வந்த காரகம். வட்டாளார் வினைமுதற்பொருளின்கண வரு மாறுவதனைக் காத்திருசட்டி யெனவுங் கிரியாசட்டியெனவுங் கூறுவர். இப்படலத்தள விதக்கப்படுவனவெல்லாங் கருவிபுளு செய்கையுமென விருவகைப்படும். அவற்றுட கருவி நூனமரபு முதலிய நான்கோக தளும், செய்கை தொகைமரபு முதலிய வைரதோத்தானுங் கூறப்படும். கருவி பொதுவுஞ் சிறப்புமென விருவகைத்தது. புணரியலுட கூறப்படுவன செய்கை யொன்றறகே யுரிய கருவியாகலிற் சிறப்புக்கருவி. ஏனை மூன்றேத்தினுங் கூறப்படுவன பொதுக்கருவி.

நூன்மரபாவது— நூலினது மரபுபற்றிய பெயா கூறுதல். எனவே, இஃது சிவ்வோத்தட்ட கூறுகு சூத்திரங்களுக்கெல்லா மதிகாரமென்பது பெறப்பட்டது. மலை தடல் யாறு குள மென்றறறொடக்கத் தலைமரபுபற்றிய பெயா போலாது, ஈண்டிக் கூறப்படும் எழுத்தது, குறில, நெடில், உயிர், மெய் யென்றறறொடக்கத்துப் பெயாக ஈண்டி ன்க ஈளுத்தற்பொருட்டு முதலூலாகிரியலுற செய்துகொள்ளப் பட்டமையின, இவை நூன்மரபு பற்றிய பெயராயினவென வறிசு. ஏனையோத்தகுகளின் விதிகப்படும பெயா களு நூன்மரபு பற்றி வரும் பெயராத லுபத்தனாரது சோடறகு இது முற்கண வைக்கப்பட்டது. “எழுத்தென்ப படுப-வகரமுத-னகர விறுவாய முப்பலி டென்ப-சார்ந்துவரன மரபின மூன்றலங் கட்டையே.” இதன்பொருள்: நெடில்கணக்கிணுள் ககரமுத னகரமீறக்க் கிடந்த முப்பதும் எழுத்தென்று சொல்லப்படுவனவென்று கூறு வர் நூலோர்; தனித்தானுங் ககரமுதலியனபோல அகரமொடு வெண்பாறு மியங்கு மியல்பினி ஒருமொழியைச் சாராதவருதலே தமக்கிண்கணமாக வுடைய மூன்றலாத விடத்தென்றவாறு. அகரமுத னகரவிறுவாய முப்பலித்தாவன ஊ, ஐ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஏ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஒளவெனலும் பன்னிரண்டும், க, ங், ச, ஞ, ட், ண, த், ர, ப, ம, ய, ர், ல், வ், ழ், ள், ற, ன எனலும் பதினெட்டிமாம். மொழியைச் சாராது வருதலே தமக்கிண்கணமாகவுடைய மூன்றாவன: குறியல்கரங் குறியலுக்கர மாயுமென்பன. நாகியாத— குறியல்கரம், வீதி—குறியலுக்கரம், எஃகு—ஐபதம் இவை மொழியைச்சாராத தோன்றினமை காண்க. இம்மூன்றுமேபனறி உயிர்மெய் முடலிய, நறையுஞ் சார்பெழுத்தென்பாரு முளராலோவெனின,— ஆசிரியா * சாராதுவரன மரபின மூன்றலங் கட்டையே” யென்றேண்கருதலின, அது மரபுகிலை திரிபாமெனக் கூறுதவவாறுதல் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க. இவ்வியலுள் எழுத்தகுகளது மரபுபற்றிய பெயரும் அவற்றி னொலியளவும், உயிர்மெய்ப் புணர்ச்சியும், தனிமெய் தனமெய்யோடும பிறமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடுந தனிமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மெய் மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மெய் மயங்கு மயக்கமும், பிழவுங் கூறப்படும், மயக்கமெனினுஞ் சையுத்தமெனினுஞ் சையோகமெனினு மொக்கும். இச்சையோகம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினும் கொள்ளச் சூத்திரகு செய்தாராசிரியா. வட்டாளாரும் அவ்வாறு கொளப. அக்கருத்தறியாத நச்சினாக்கினியர் சையோகம் ஒருமொழி விதிக்கொண்டு, இருமொழியிற் கொள்ளாது, உதாரணம் இறந்தவெனறார்.

மொழிமாபாவது— எழுத்தான மூவகை மொழியது மரபு கூறுதல். மூவகை மொழியாவன— ஒரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழி தொடர்மொழி பெய்து பன.

பிறப்பியலாவது— எழுத்துக்களினது பிறப்பிலக்கண முணர்த்துதல். சரீரீயீற சூற்றதது எழுத்தூர் தனிமெய்யு மொழிக்கணனறி புணர்த்தலாகாமையின், அவை புலப்படு மொழியை மரபியல் னுணர்த்திப் பிறப்புணர்த்தவேண்டுதலின், இதனை நூன்மரபின் பின்வையாது மொழிமரபின் பின்னர் வைத்தார்.

புணரியலாவது— மூவகைமொழி ஒரு செய்கை யோத்துக்களுட் புணர்த்து குரிய கருவியியலுபு கூறுதல். அக்கருவியாவன— மூன்று திரிபும், ஓரியல்பும், வேற்றுமை அல்லவழியும், எழுத்துரு, சாரியையுமென நித்திறத்தன. மூன்று திரிபாவன— நிறுத்தசொல்லுங் குறித்தவரு கிளவியுந் தமயிற புணர்ப்பு, ஆண்டு இலலாதவெழுத்துத் தோன்றுதலும் உள்ளவெழுத்து மறறொன்றாக மாறுதலும் கெடுதலுமாம். வடநூலார் இம்முனைமையு முறையே ஆசமம், ஆதேசம், லோபமென வழங்குப. வடநூலார் நின்றவெழுத்து நீங்க அதனிலைக்களத்து மறறொன்று வர்தியைத் லாதேசமென்று கொள்வார்.

தொகைமாபாவது— மேல் அகத்தோத்தினுள் இருபத்துநான் கிறநிலும் விரித்துப் புணர்த்து முடிபனவற்றை யெல்லாந் தொகுத்துப் புணர்த்துமுடிபு கூறுதல்.

உருபியலாவது— உருபுகளோடு பெயர்புணரும் இயலுபு கூறுதல்.

உயிரீர்மயங்கியலாவது— உயிரீற்றுநின்று பெரும்பானமை வனகணத்தோடுஞ் சிறுபானமை மென்கணம் இடைக்கணம் உயிரீர்க்கணங்களோடு மயங்கிப் புணரும்பு கூறுதல். வடநூலார் இப்புணர்ச்சியை அச்ச சந்தையென்பார். மயங்கிப்புணர்தல்— ஒன்றுபட்டுக் கூடுதல்.

புள்ளிமயங்கியலாவது— புள்ளியீற்று பெரும்பானமையும் வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபானமை பிறகணத்தோடும் புணரும்பு கூறுதல். வடநூலார் இப்புணர்ச்சியை அல சந்தி யென்பார். அச்ச அல்லென்பன பிரத்தியாகாரரூ செய்தபெயர். வடநூலார் உள்ளது தொகுத்து முகலுமீறுங் கூட்டிக்கூறுதலைப் பிரத்தியாகாரமெனும், இல்லது வருவித்துரைத்தலை அததியாகாரமென்றுங் கூறுவார்.

குற்றியலு மாப்புணரியலாவது— குற்றியலுகரவீறு வருமொழியோடு புணரியலுபு கூறுதல்.

சொல்லக்காரம்.

சொல்லக்கார மென்பது சொல்லின் ததிகாரத்தை யுடையதென அன்மொழித் தொகையாயப் படலத்திற்குக் காரணப்பெயராயிற்று. ஈண்டதிகாரமென்றது—சொல்லு துதலிலும் பல்வோத்தினது தொகுதியை, சொற்றூண் தனிமொழியுந் தொடர்மொழியு மென இரண்டுவகைப்படும். தனிமொழியாவது— சமயவாற்றலாற் பொருள்விளக்குவது. அது பெயாச்சொல்லும் வினைச்சொல்லு மிடைச்சொல்லு முரிச்சொல்லுமென நான்கு வகைப்படும். அவற்றிற் குதாரணம்— மரம், உண்டான, மற்று, நனியென் முறையே காண்க. தொடர்மொழியாவது— பயனிலை வகையானுந் தொகைநிலை வகையானு மெண்ணுநிலை வகையானு மியைந்து பொருள் விளக்குந் தனிமொழி யிடும்.

தொடர்மொழி இருமொழித்தொடரும், பனமொழித்தொடருமென, இருவகைப்படும். சாததன் வந்தான்—இது பயனிலைத்தொடா. யானைக்கோடு—இது தொகைநிலைத்தொடர். நில நீர்— இஃ தெண்ணுநிலைத்தொடா. இவை யிருமொழித்தொடர். அறம வேண்டியரச னுலகம் புரநதான்— இது பனமொழித்தொடா. இனி உடனாலா கூறியவாறே அவாயநிலையானும், தகுத்யானும், அண்மையானுந் தொடரு மென்றலுமாம். அவாயநிலை— ஒருபதந தன்னை முடிப்ப தொடர்பதம் இல்லாதவழி முடிபு பெருது நிற நல். 'வந்தான்' என்பது, 'சாததன்' எனனு முடிக்குஞ்சொல்லை அவாய ந்நறமலலது முடியாமையின, அவாயநிலைத்தொடராம். 'ஆ குதிரை ஆண் மகன் யானை' என்பது அவாயநிலை யின்மையான மொழித்தொடராகாது. தகுதி— டொருடகு வாழையினமை. அது 'நீரா னனை' 'தீயாற சுடு' வென்பன போலவன, 'நீராற சுடு' 'தீயா னனை' யென்பன தகுதியினமையான மொழித்தொடராகா. அண்மை— பசுவனை ஒரு தொடராக விரையக் கூறுதல். அது "அறம வேண்டியரச னுலகம் புரநான்" என்ப பசுவனை விரையக்கூறிக் குறித்த பொருள் புலப்படச்செய்தல் இவ்வாறணி, 'அறம—'வண்டி'— 'அரதன்'—உலகம்—'புரநதான்' என யாமததசகு னெற்றெனருக்ககறின, அண்மை யின்றாய்க் குறித்த பொருள் புலப்படாமையான, மொழி தொடராகாது. மொழித்தொடரெனினும் வாக்கியமெனினும் பொருத்தம்.

கிளவியாக்கம்— வருககளைந்து சொகளை யாகக்கொண்டமையால் இவ்வேதத்தை கிளவியாக்கமெனனும் பெயர்த்தாயிற்று. ஆக்கம்—அறமததக்கோடல். அது நொய்யுநொறுவகுங் களைந்து அரிசிபமைத்தானர அரிசி யாகக்கொன்றெனனும் வழக்கானுமறிக. பொதுவனகயாற 'கிளவி' பென்றமையாற நனிமொழியுந் தொடர்மொழியுங் கொள்ளப்படும். கிளவி, சொல், மொழி எனனூந் தொடக்கத்தன ஒருபொருட்கிளவி. இனிச் சொற்கள பொருள்கண மேலாமா னுணரத்தன்மையாற 'கிளவியாக்க' மாய்ந் நெனினு மமையும், ஒருவன்மேலாமாறிது, ஒருத்திமேலாமாறிது, பலாமேலாமாறிது, ஒன்றன்மேலாமாறிது, பலவற்றின்மேலாமாறிது, வழுவாமாறிது, வருவமையுமாறிது எனப பொருள்கணமேலாமா றுணரத்தன்மையின. "உயாதனை யெனமறா மககட சுட்டு— யன்றினை யெனமறா ரவரல பிறவே யாயிரு தீணையி னிசைச்சுமன சொல்லே." மக்களாகிய நனகுமதிகப்படும பொருளை உயாதனையென்றும், அமமக்களலலாத பிறபொருளை அன்றினையென்று மாசிரியா கூறுவா அவலிருதீணைப் பொருளையுஞ் சொற்க ளுணரத்தம். எனவே, இருதீணையும் பற்றிவரு மைந்தபாஹம், எழுவகை வழுவும், எட்டுவேறறுமையும், ஆறெட்டு மூன்றிடமு மூன்றுகாலமும் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய இரண்டிடமுமெனனும் பொருட்பகுதிகளையு மினனெனவற்றினை யுஞ் சொல்லுணரத்து மென்றவாறாயிற்று.

வேற்றுமையியல்— இவ்வொத்தச செயப்படுபொருண் முதலாயினவாகப் பெயாப்பொருளை வேறுபடுத்த துணரத்தலின், வேறறுமையியலெகை காரணகருதி பெற்றது. கிளவியாக்கத்து நான்கு சொற்கும் பொதுவிலக்கண முணரத்திய வகிரதாதானே பொதுவிலக்கணமாற்த் தொப்புமையானும், உருபேற்றல் பெயாக்கிலக்கணமாகலின் வேறறுமை முணரத்திய பெயருணரத்தன் முறையாகலானும், கிளவிடாகக்கதிற்கும் பெயரிய நகுமிடை வேற்றுமை யிலக்கண முணரத்திய வெடுததக கொண்டா. வேறறுமை யாவன பெயரு மோரிடைச்சொல்லு மாகலின், அவற்றிலக்கணமும் பொதுவிலக்கண

மேயாம், வேற்றுமை யிலக்கண மொன்றாயினும், சிறப்புடைய எழுவகை வேற்றுமையும் அவற்றது மயக்கமும் விளிவேற்றுமையுந் தனித்தனி யுணர்த்தத்தகும் வேறுபாடு யாபபுடைமையான, மூன்றேத்தர னுணர்த்தப்பட்டது. “வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப.” “விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.” வேற்றுமைதாம் பெயா, ஐ, ஓ, ஐ, ஓ, இன, அது, சண்ணென ஏழாமென்பா ; விளிகொள்வதன கண்ணதாகிய விளியோடு தலைப்பெயய வேற்றுமை யெட்டாம். செயப்படுபொருண் முதலாயினவற்றின் வேறுபடுத்திப் பொருணமாதிரி முணர்த்தலின் எழுவாயும், செயப்படுபொருண் முதலியவாகப் பெயாபொருளை வேறுபடுத்தி தணர்த்தலின் ஐ, ஓ, ஐ, ஓ, இன, அது, கண்ணென்பனவும், விளிப்பொருட்டாயத் திரிந்து மியலபாய நிறவின் விளியும், வேற்றுமையாயினே.

“அவற்றுள்— எழுவாய் வேற்றுமை பெயாதோன்று நிலையே.” எனவே, உருபும் விளியு மேலாது யித்தொன்றிட்டு சொகாது வினைமுதலாய நின்றது பயனிலைகோடல எழுவாய்க்கிலக்கண மெனவாறுயிறது. ஆ வுண்டு எனப் பொருணமை சுட்டியும், ஆ செலக் என வியங்கொண்டும், ஆ கிடாது என வினைநிலையுரைத்தும், ஆ யாது? என வினாவிறுதும், ஆ கரிது எனப் பண்புகுறித்தும், ஆ பல என்ப பெயா கொண்டும், எழுவாய் வினைமுதலாய் நின்றது பயனிலை கொள்ளுமாறு காண்க. இனி வடநூலார் எழுவாய்க்கு ரூபபேதக் காட்டும் வேற்றுமைபுருபு கொள்வா. வடநூலார் எழுவாய்வேற்றுமையினைக் காத்திருக்காமென்பார்.

“இரண்டாகுவதே— ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யெவவழி வரி’ னும் வினையே வினைக்குறிப் - பவவிரு முதலிற றேறாது மதுவே.” குடத்தை வளைந்தான், குழையையடையன் என, இரண்டாவது தெரிநிலைவினை குறிப்புவினை யென்னு மவ் விரண்டு முதற்கண்ணுந் தோன்றமாறு காண்க. அவ்விருமுதலென்றது— அவ்விரண்டன செயப்படுபொருளை. கருத்தாவேயன்றிச் செயப்படுபொருண் முதலாயினவற் தொழிற்காரக மாமென்பது, “வினையே செயவது செயப்படு பொருளை - நிலனை காலந் கருவி யென்ற - வினைத்த சித்யபய னாக வென்னு - மனை மரடி னிரண்டொடுத் தொகைது - யாவெட டென்ப தொழினமுத னிலையே” யென வேற்றுமை மயங்கிய லுட் கூறுமாற்ற னுணரக. இது அரிசி தானே யட்டது எனக் கரும்கருத்தாயும் வரும். எனவே, தனனையேற்ற பெயாபொருளைச் செயப்பொருளாக வேற்றுமை செய்தல் ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிக் கிலக்கண மெனவா ருயிற்று. வடநூலார் ஐயெனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைக் கரும்காரகமென்பார்.

“முன்றாகுவதே— ஓடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - வினைமுதல் கருவியனைமுதற் மதுவே.” “சிறப்புடைய பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்” என்பதனால் ஓடு’ வென்றாரேனும், ஆறுருபுத் தமுபபபிடு. வினைமுதல் கருவிக்கண் ஆறுருபு பெருவர விறறும். ஓடுபுருபு இக்காலத்து அருகியல்லது வாராது. கொடியொடு துவக்குண்டான்; அகத்தியனற நமிமுரைக்கப்பட்டது; ஊசியொடு குயினற துசும் பட்டும்; வேலா நெறிந்தான் என, மூன்றாவது முறையே வினைமுதலுந் கருவியுமாகிய அவ்விருமுதலிற் றேறையியவாறு காண்க. வினைமுதல் கருவியென்றாரேனும், உடனிகழ்வல் கொள்ளும்பிடு. உடனிகழ்வின்வரு மூன்றாவதனை வடநூலார் சகார்த்தத் திருதியை யென்பார். மாண வகனோ டாசிரியன் வந்தான் ; ஈண்டு ஓடு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்டாயிற்று. வினைமுதலாவது— கருவி முதலாய் சரணங்களைத் தொழிற்படுத்தவது. கருவியாவது—

வினைமுதற்சொழிற் பயனைச் செயப்படுபொருட்க ணுயப்பது. வடநூலார் ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிடைக கரணகாரகமென்பா.

“நானகாகுவதே— குவவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - பெய்பொரு ளார்வினுங் கொள்ளு மதுவே.” அந்நணாக காவைக் கொடுத்தான எனக் குவவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி கொளற்பொருட்டாடவாறு காண்க. வடநூலார் குவவெ னப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியைச் சமயிரதான காரகமென்பா.

“ஐந்தாகுவதே— இன்னென்ப பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - ய்தனி நிறிந்து வெனனு மதுவே.” ஐந்தாவது பொருவும் ஏதுவும் எலையை நீக்கமுமென நான்கு பொரு ளுண்டதது. இனிப் பொருஉ உறழ்பொருவு மொப்புட பொருவு மென விருவகைப்படும. கீர்க்கைகீற சரிது களம்பழம், உறழ்பொரு, வேயின் மென்றோள், உவம்பொரு. ஞாபகவேது காரகவேதுவென ஏதுவு மிருவகைப்படும முயற்சிபிறப்பிற்சதலின் ஒலி கிலையிடுது, ஞாபகவேது. வாணிகத்தினுயினை, காரகவேது கருவூரின் கிழக்கு, எலையை ஞாபகஞள். ஊறிற் றீர்தான, காமத்திற் பறறுவிட்டான, நீகப்பொருள். வடநூலார் இன்னென்ப பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அபாசான காரகமென்பா இனி ஐந்தா வது எலையீப்பொருட்டாகுகால காரகவேற்றுமை யாகாதென னுணர்க

“ஆறாகுவதே— அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - தன்னினும் பிற் றினு மிதன திதுவெனு மன்ன கிளவிக் கிழமைத ததுவே’ சிாப்புப்பற்றி அதுவென்ப பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிபெனருரேனும், அகரவுருபுங் கொள் எப்படும சன்னென றது— தன்னே டொற்றுமையுடைய பொருளை, பிறிதென்றது— தன்னின் வேறாகிய பொருளை. எனவே, ஆறாவது சிழமைப்பொருட்டெனவம, அக்கிழமை தன்னுள் வர்த தற்கிழமையும் பிறிதான வர்த பிறிதன்கிழமையுமென விருவகைப்படு மெனவும், சு.றிய வாரூயிறறு. இதத்தகிழமை எள்ளது குப்பை என வெனறு பலசுழீஇய தற்கிழமை யும், பட்டையது குழாம என வேறு பலசுழீஇப் தற்கிழமையும், சாத்தன தியறகையென வென்றியறகிழமையும், புலிய துகிர என வுறுப்பின்கிழமையும், அர்சனது முதுமை சாத்தனது தொழில் என மெய்திர்தாய தற்கிழமையுமென, ஐவகைப்படும பொரு ளின்கிழமையு நிலத்தின்கிழமையுங் காலத்தின்கிழமையுமென்ப பிறித்தின்கிழமை மூவ கைப்படும. சாத்தன துடைமை, சம்பந்தன தமிழ், சபிலாறு பாட்டு, பரணரது பாட்டு, இவை பொருட்பிறித்தின்கிழமை. இவற்றுட பின்னைய மூன்றாகு செய்யுட பொருட்கிழ மையாம, செரிந்து மொழியாற செயப்படுதலின். முருகனது குறிஞ்சி, யானையது காரீ, நிலப்பிறித்தின்கிழமை. வெளரியதாட்சி, காலப்பிறித்தின்கிழமை. வடநூலார் அது வெணப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைச் சம்பந்தசட்டியென்பா இவ்வாறாவது காரக வேற்றுமையாகாதது; வினைகொண்டு முடிவதனறகலன். மறறு ஆறாவது கடவுள றுண்டி அமிாதவுண்டியென முறையே வினைமுதற்பொருளினுஞ் செயப்படுபொருளி னுறு வகுங்கால், காரகவேற்றுமையுமாம். வடநூலார் வினைமுதற்பொருளிலவரு மாற வதைக் கர்த்திருசட்டியெனவுஞ் செயப்படுபொருளிலவரு மாறாவதைக் காமணிசட்டி யெனவுங் கூறுப.

“ஐயாகுவதே— சன்னென்ப பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - வினைசெய் யிட தி லிலத்திற் காலத்தி - னனைவகைக் குறிப்பிற் றோன்று மதுவே.” தட்டுப்புடைக்கண்

வந்தான் என வினைசெய்யிடத்தும், மாடத்தின்க ணிருந்தான் என நிலத்தின்கண்ணும் கூடிக் கண் வந்தான் எனக் காலத்தின்கண்ணும் ஏழாவது வந்தவாறு காண்க. எனவே ஏழாவது இடப்பொருண்மைத் தென்றவாறாயிற்று. வடதுலார் கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அதிகரண காரகமென்பர்.

வேற்றுமைமயங்கியல்— இது தனபொருளிற்றீராது பிற்தொன்றன் பொருட் கட்செல்லும் பொருண்மயக்கமும், தனபொருளிற் நீர்ந்தசெல்லு முருபுமயக்கமு மெனனு மிருவகை மயக்கமுமாகிய வேற்றுமைமயக்க முணாத்துதலின், அப்பெயர்த் தாயிற்று. “யாதனுருபிற் கூறிற் ருயினும் - பொருள்சென மருங்கின வேற்றுமை சாரும்” என்பதனானே உருபுமயக்கமும் அல்லனவற்றுனெல்லாம் பொருண்மயக்கமு முணாத்தபட்டன.

விளிம்பு— இது விளிவேற்றுமையினதிலக்கண முணர்த்துதலின், விளிமர பெண்மும் பெயர்த்தாயிற்று. “விளியெனப் படுப கொள ள்ரம் பெயரோடு - தேனியத் தோன்று மியற்கைய வென்ப.” விளிவேற்றுமை எதிராமுக்கமக்குதற பொருட்டாம். ஈறு திரிதலும், ஈற்றயனீடலும், பிறிதுவந்தடைதலும், இயலபாதலுமென விளி வேறுபாடு பலவாம்.

பெயரியல்— இனிப் பெயர், வினை, இடை, யுரியெனனு நான்குசொற்குஞ் சிற பிலக்கண முணாத்தவா னெடுத்தகொண்டு முத்தகண்ணதாகிய பெயரிலக்கண முண ர்த்துதலின், இது பெயரியலெனும் பெயர்த்தாயிற்று. “எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித் தனவே.” பெயர், வினை, யிடை, யுரியெனனு நாலவகைச்சொல்லும் பொருள் குறித் தனவே, பொருள் குறியாது நிலலா. முயற்கோடு யாமை மயிரக கம்பலமென்பன பொருளுணராததாவாலெனின, — அவை, முயல், கோடு, யாமை, மயிர், கம்பலம், எனத் தனிமொழியாயநின்றவழிப் பொரு ளுண்மையும், அந்நவநர் தொடர்மொழி யாயநின்றவழிப் பொருளினமையும் குறித்தலின், அவையும் பொருளுணர்த்துவன வேயாமென்பது. பெயர் பொருளென்பன வொருபொருட் கிளவியாகலின், பொருளை யுணர்த்துஞ்சொற் பெயாச்சொல்லென்பபிடும். பொருட்டுப் பண்பு உரிமை பூண்டு நிறறலின், அதனை யுணர்த்துஞ்சொல் லுரிச்சொல்லென்பபிடும். விளையென்பது பல பொருளொருசொல்லாயத் தொழிற்பண்பினையும் அதன காரியமாகிய வினைநிகழ்ச்சியை யும் உணர்த்தும். அவற்றுட் தொழிற்பண்பை யுணர்த்துஞ்சொல் லுரிச்சொல்லென வட ன்கிணமையின், ஏனைக்காரியமாகிய புடைபெயாச்சி விளையை யுணர்த்துஞ்சொல் வினைச் சொல்லென்பபிடும். பொருளையும் பொருளது புடைபெயாச்சியையும் தம்மானன்றித் தத்தந் குறிப்பானுணர்த்துஞ் சொற்கள் பெயாச்சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது அவற் றின் வேறுமாகாது இடைநிகரணவாய நிறறலின், இடைச்சொல்லென்பபிடும். பொருட் புடைபெயாச்சியாவது பொருட்பண்பின புடைபெயாச்சியெனவே கொள்க. புடை பெயாச்சியெனினும் வினைநிகழ்ச்சியெனினு மொககும். “பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொ ன்மை தெரிதலுஞ்சொல்லி னொகு மெனமொர் புலவா.” தன்னினவேருகிய பொருண்மை தெரிதலுந் தன்னைமை தானேதெரிதலுமென நிரண்டுஞ் சொல்லாரும். சாத்தன் வந் தான், பண்டுக்காடுமன், உறுகால், என்பனவற்றுனே பொருளுணரப்பட்டவாறும், ‘நீயென்கிளவி’ ‘செய்தெனச்சம்’ ‘தஞ்சக்கிளவி’ ‘சுடியென்கிளவி’ என்பனவற்றுந் பொருளுணரப்பட்டாது அச்சொற் ருமே யுணரப்பட்டவாறுந் கண்டு கொள்ச. இனி

திராவிடப்பிரகாசிகை.

பொருள்பெறு நிலையதும் குறிப்பிற் றேன்றலு-மிருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.” பொருண்மைநெறிதல்—சொன்மாத்தீர்த்தான் விளங்கி வேறுகிற்றலும், சொன்மாத்தீர்த்தான் றேன்றலுது சொல்லோடுகூடிய குறிப்பாற் றேன்றலுமென இரண்டுபகுதித்தாம். அவன், இவன், உவன், வந்தான், சென்றான், இவ்வ பொருடொடுபு வேறுநின்றன. ஒருவர் வந்தார் என்றப்போல்வனவும், ஆகுபெயராய் வருவனவும், இன்றேரன்னபிடிவும், குறிப்பிற்றேன்றலாம்.

வினையியல்— வினைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து வினையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “வினையெனப் படுவது வேறறமை கொளாது - வினையுங் கூறிக் காலமொடு தோன்றும்.” வினையென்று சொல்லப்படுவது உருடேலாது காலத்தொடு புலப்படும். வேற்றுமைகொள்ளாது எனனாது, காலமொடு தோன்றுமெனின், தொழினிலையொட்டின்கண்ணுற் தொழிற்பெயாகண்ணு மதவியாத்தியாய் இலக்கண வழுபாம். காலமொடு தோன்றும எனனாது, வேறறமை கொள்ளாதெனின்— இடைச்சொற்கண்ணு முரிச்சொற்கண்ணு மதவியாதத்யாய இலக்கணவழுபாம். தொழினிலையொட்டெனினுற் தொழிற்பெயரெனினு மொகரும. வினைப்பெயரெனினும் வினைப்பொலையும் பெயரெனினு மொக்கும். “காலந் தானே மூன்றென மொழிப.” இனித் தொழிலுது கழிவுணர்த்து மிறப்புற் தொழிறொடங்கப்பட்டு முறறுப்பெறாத நிலைமை யுணர்த்து கிகழ்புற் தொழில் பிறவாமை யுணர்த்து மெதிரவுமெனக் காலமுன்றும். “குறிப்பினும் வினையினு நெறிப்படத தோன்றிக் - காலமொடு வருமெ வினைச்சொல்லெல்லா - முயர்தினைக் குரிமையு மஃறினைக் குரிமையு - மாயிரு தினைக்குமொ ரனை வுரிமையு - மம்மூ வுருபின தோன்ற லாதே.” வினைச்சொற்கள் வெளிப்படையாத காலங்காட்டுவனவும் குறிப்பாற் காலங்காட்டுவனவுமென இரண்டாய், உயர்தினைக் குரியனவும் அஃறினைக்குரியனவும் இரண்டுதினைக்கு மொப்ப வரியனவுமென மூன்று கூற்றனவாம். உண்டான, உண்ணுகின்றான், உண்பான என்பன முறையே இறந்தகால மூதலிய மூன்றும் வெளிப்படநின்ற வினைச்சொற்கள். கரியன செய்யன என்பன காலம் குறிப்பிற்கொள்ளநின்ற வினைச்சொற்கள். வினையும், வினைமுதலும், செய்யப்படு பொருளும், நிலமும், காலமும், கருவியும், நிமித்தமும், பயனும் எனத் தொழிற காரகங்களெட்டாம். காரகமெனினுற் காரணமெனினு மொகரும. ‘வினைந் தான’ எனறவழி வினைதற்றொழிலும், வினைநகருந்தாவும், வினையப்பட்ட குடமும், வினைநகிடமாகிய நிலமும், அததொழினிகமுங்காலமும், அதற்குக் கருவிடாகிய நிகரி முதலாயினவும், வினையப்பட்ட குடத்தைக் கொள்வானும், வினைந் தனனாய் பயனுமாகிய வெட்டும்பற்றி அத்தொழி னிகழ்ந்தவாறு கண்டுகொள்க. அஃதேல், தொழிலின் வேறாயது காரக மூரகலின், வினைதற்றொழிலுக்கு அததொழிறுந் காரகமாமா நெனையெனின், — வினைந் தான் என்பது வினைதலைச் செய்தானெனனும் பொருட்டாகலின், செய்யதற்கு வினைதல் செய்யப்படுபொரு ளுரிமைத்தாய்க் காரகமாமென்பது.

இடையியல்—இடைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து இடையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “இடையெனப் படுபு பெயரொடும் வினையொடுநெடு பெற் றியலுந் தமக்கிபுல் லிலவே.” இடைச்சொற்க டமக்கென வேறேற் பொருளுணர்த்த மெ இடைச்சொறுடையனவுலல்; பெயரொடும் வினையொடும் வழக்குப்பெற் றியல்வன வாம். “அததொழேழி காமநோயே” என்புழிக், கொல்லென்னும் இடைச்சொற் பெய

'ரொடு வழுக்குப் பெற்றியன்றது. "வருகதில் லமமவெஞ்சேரி சேர" என்புழித், தில் அமமவென்னு மிடைச்சொற்கள வினையொடு வழக்குப்பெற்றியன்றன.

உரியியல்— உரிச்சொல்லிலக்கண முணர்ந்துதலின், இவ்வோத் துரியியல்புள் மூம பெயாததாயிற்று. "உரிச்சொற கிளவி விரிக்குற கால - யிசையினுங் குரீப்பினும் பண்பினுற தோனறிப - பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி - யொருசொற பலபொருட் குரிமை தோனறினும் - பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும் - பயிலா தவற் றைப் பயின்றவை சாரத்தித் - தத்த மரபிற செனறுநிலை மருங்கி - னெச்சொல் லாயினும் பொருளவேறு கிளத்தலு." தமக்கியலில்லாத விடைச்சொறபோலாது இசை குறிப்புப் பண்பெனும்பொருட்குத் தாமே யுரியவாதலின், உரிச்சொல்லாயிற்றென்பாருமுளர். இசைகுறிப்புப் பண்பெனும் பொருளவாயப பெயாவினையோனதும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயுந் தடுமாறி, ஒருசொற பலபொருட்கும் பலசொல் லொருபொருட்கும் உரியவாயவருவன உரிச்சொல்லெனதும், அவை பெயரும் வினையும்போல நறுபற்றிப் பொருளுணர்ந்தத லாகாமையின, வெளிப்படாதவற்றை வெளிப்பட்டவற்றோடுசார்த்தித் தம்மையெடுத் தோதியே அப்பொருளுணர்ந்ததுமெனதும், உணராதுகொள்க. குறிப்பு - மனததாற குறித் துணரப்படுவது. பண்பு - பொறியானறியப்படுவருணம். கறுப்பு - பெயர்ப்போலி. தவ - வினையோலி. துவைத்தல - பெயாககு முதனிலை. தாவாத - வினைக்குறிப்பு முத னிலை. பலவுமோதினும், இசைகுறிப்புப் பண்பெனனு மூவகைப்பொருளும் பற்றிவரு தலே உரிச்சொறகிலக்கணமாம்.

அச்சுவியல்— கிளவியாக்கமுதல உரியியலீருகக்கிடந்த ஓத்துக்களுள் உணர்த் துத்தக்கிடமினமையான உணரத்தப்படாது எஞ்சிநின்ற சொல்லிலக்கணமெல்லாற தொகு ததுணராததலின், இவ்வோத்து எச்சுவியலெனனும் பெயாததாயிற்று. செய்யுட்குரிய சொல்லும், அவற்றிலக்கணமும், அவற்றை செய்யுள் செய்யுழிப்படும விகாரமும், செய்யுட்பொருளாகொரும, அதுவகைத்தொகைச் சொல்லமுதலாயின இவ்வியலாற கூற பபடுவனவாம். வடநூலாரா தெரகைச்சொல்லைச் சமாசமென்பார்.

பொருளதிகாரம்.

பொருளதிகாரமென்பது பொருளினததிகாரத்தை யுடையதென வன்மொழித் 'தொகையாயப படலத்திற்குக் காரணக்குறியாயிற்று. ஈண்டதிகார மென்றது பொருளை துதலிலரும் பல்வொத்தினது தொகுதியை. இஃது நாணயீனியெயர் நாளிற்குப் பெயராயிறைபோலவதோ ரரகுபெயர். இவ்வதிகாரத்து எழுத்துச்சொற கருவியாகவுணரப்படும பொருளிலக்கண முணரத்தப்படும். பொருளரவன அறம் பொரு ளினபம் விடென நானகாம். அறம் பொரு ளினபம் விடென்பவற்றை வடநூலார முறையே தரும் மருத்தவ காம மோக்கமென்பர். பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறுத் தலின், காட்சியனுமான முணாயென்னுமளவை மூன்றனு மளத்தறியப்படும பொருளெல் லாம் இந்நான்குபொருளி னடக்கிக்கொள்ளப்படும். எழுத்துஞ்சொல்லு மாராய்வதெல் லாம் பொருட்பெற்றிதேறி யுறுதியாயன்றலைக்கூடுதற்காகலின், எழுத்துஞ்சொல்லுமாரா ய்நதார் அவ்வணர்ச்சி கருவியாக்கொண்டு பொருளிலக்கண மொருதலையான் 'ஆராய்ந் துறுதி தலைக்கூடக் கடவராவரென்க. "என்னென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்

இது தன்னென்ப வாழு முயிர்க்கு” எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரை
 திராவிடருளியது உழி இது நோக்கியென்று தெளிக. நன்னெண்—தருக்கம் ; எழுத்து—
 இயற்றியும். எனவே, முகத்துக்கண்ணுடையராயினர் அது கருவியாக உருவப்பொரு
 னும்துக் காண்டலைப் பயனாகக் கொள்ளுதல்போல என்னு மெழுத்துமென்னு மறிவுக்
 கண்ணுடையராயினர் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளிலக்கணமாராய்ந்து கண்
 றியது தலைக்கடுகலைப் பயனாகக் கொள்ளவேண்டு மென்பதாயிற்று. இனி அவ்வாறு
 முயலாது அக்கருவிநூலுணர்ச்சி மாதந்திரையேயமையுமென்றிருப்பேரல், அக்கலவி அவ
 ர்க்கு வீணுழப்பாவதல்லது பயப்பாடுடைததா மாநினறென்பாரா, “சுதமுஞ் சோதி
 டமு மென்றும் கவைபித்தும் - பித்திரிற் பேதையா ரில்” எனமுற் நீதிநூலோரென்க.
 எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமென்னு மியற்றமிழாராயநதார முதனூறப்பொருளுணர்
 ந்த வீடுபேறு ஒருதலையார் நலைக்கூடுவரென்பது, “எழுத்தறியத் திரு மிழிதகைமை
 தீர்ந்தான் - மொழித்திறத்தின முட்டறுபபா னுரு - மொழித்திறத்தின் - முட்டறுதத
 னல்லோன்” முதனூற பொருளுணர்ந்து கட்டறுதது வீடுபெறும்” எனபதனுணர்.

இனி எழுத்துஞ் சொல்லு மாராயநது வல்லராக முயல்வார் இக்காலத்துப் பல
 ருளர். அவ்வாராய்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராயநது துறுதி தலைக்கூட முயல்வார அரி
 யர். இங்ஙனம் பொருளாதிகார மாராயநது வல்லராக முயல்வார ரியராயிற்று இந்
 நிகழ்காலத்து மாதந்திரமன்று, அச்செல்காலத்து முண்டெபைது. அது “அரசன
 இனி நாடு நாடாயிற்று ; தூலவல்லாரைக் கொணாகவென்று எல்லாபக்கமும் போக்க,
 எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொண
 ர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரைத் தலைப்பட்டிலேமென்று வந்தாரா ; வர, அரசனும்
 புடைபடக் கவன்று, என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பு மாராயவது பொருளதிகார
 த்தின் பொருட்டன்றே ! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின்— இவையுபெறும் பெற
 றிலேம் என்று சொல்லிக் கவனறிட்டான” என நககீரனார இறையனார களவிய லுரை
 முகத்துரைக்குமாறற னறிக.

எழுத்துஞ் சொல்லு மாராயநதார அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராயநது
 வீடுபேறு துறுதிப்பயன் நலைக்கூடறபாலரெனப் தொக்குமன ! அவ்விழுப்பமுடைய
 பொரு ணுறும், இறைவனருளிச்செய்த முதனூல்க்கும் அவைபோலவனவா மெயநதூல
 களுமேயாம், அவற்றினகண்ணறே தத்தவ மாராயுமாறும், பொயப்பொருள்களின
 வேறாக மெய்ப்பொருள காணுமாறும், வீடு தலைக்கூடுமாறும், வீடுபேற்றிலக்கணமும்,
 கூறப்பட்டன ; தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் உலகியல் வழக்குரைப்ப தொன்றாக
 லின், அத்தனாராய்ச்சியானே வீடுபேறு துறுதிப்பயன் நலைக்கூடுமா றியாவநமெனின்—
 நன்று வினியும் ! வீடுபேறடைவிற்கும் விழுப்பொருணூல் இறைமுதறகடவு ளருளிச்
 செய்த முதனூல்க்கும் அவ்விவில்ப்புடைய மெயநதூல்களுமெனபது நன்மகக் கெல்லார்
 க்கு மொப்ப முடிந்ததேயாம். அற்றியும், அவ்விறைவன அனனதோர் முதனூ மிழிந
 கட்ட செய்யிலு குகலின், அவ்விறைவ னியல்புள்ளவா றுணர்ந்த வருந்தவகொளகை யக
 த்தியினும் அவர் மாணுக்கரான தொல்காப்பியனார முதலியோரும் அவ்விறைவ ன்ரு
 னார் நயிமுல்க முணர்ந துறுதி தலைக்கூடறப்பொருட்டித் தாயியறறியருளிய தமிழியல்
 வழக்கு தூல்களின்கண் அம்முதனூல்கள் கூறு நனைப்பொரு ளியல்களைத் தூலவருந்ததி
 றியாய முறைப்பறி, அதுப்பொருள் புறப்பொருளென் திருத்திறத்தாற பதினாற்றினைப்

பகுதியவாய்ச் செய்யுளாற் புணர்து பாடுதற்குரிய இன்பமுதலிய வுலகியல் வழக்கின் மேலவைத்த இயற்றி மொழிபாகக்கொண்டு அங்கன மோதியருளின ராகலின், அவ ரியற்றிய வகத்தியற் தொல்காப்பிய முதலியன தமிழியல் வழக்கு தூலாதலே யன்றி, அவ்விறைவ னருளிய முதலூ னுண்பொரு ளுணர்ந்தகா மறிவின் மதுகையை பொரு தலையாகப் பயக்கும் விருப்பொரு ணூலுமாமென துணர்துகொள்க. இம்முறை யிறை யுனர் களவியலுக்கு மொசும. இறைமுதற்கடவுள், உயிரகன சோபான முறையானே அங்கனம் பொருள்களின் மெய்மை தேறி கீடுபேற துறுதிப்பயன றலைக்கூடுதற்கன்றே வேதாகமமென முத்தூலகன் முறையே சூத்திரமும் பாடியமுமபோலப் பொதுவுஞ்சிற ப்புமாக அவ்வா றிருவேறு வகைப்பட அருளிச்செய்ததுஉமென வறிக. வாதலூரடிகள், திருக்கோவை திருவாசகமென உணமைச செந்தமிழ்த திருமுறைகன் முறையே உலகி யலும் வீட்டியலு ததலி அவ்வாறிருவகையாற திருவாயமலாரதருளியதூஉம, இக்கரு தது நோக்கியெனது தணிக. அறநே லுத்தகனமாச, சொலகாப்பியப் பொருள்கி காரம் அகத்திணை, புறத்திணை, களவு, கறபென தினரேரனன வியல்களானே இல்லற மும பொருளு மின்பமு முணர்ந்ததலின், அமுதத்திற துறுதிப்பொரு ணூலீவதல் லது, நிலையாமை, தறவு, மெய்யுணாவு, அவாவறுத்த லென றறொட்க்கத்த லீட்டிய மெறிகு மோக்தககருடைத்தாரகாமையின், கீடுபேற துறுதிப்பொருணூலுமா மென்றல சாலாதெனின்,— அஃதலகியல் வழக்குதூலாதலின், பெருமபானமையா லுவகை வரு ணைத்தாரக்கு முரிய இல்லறம் பொருளினப முணாதறுவதாயிற்று. ஆயினும், அகத்திணை யியலுட பிறிதனிமித்தக கூறுதலானும், புறத்திணையிலுள வெட்சி முதலாக வாகை யீறாக அறனும் பொருளும் பயக்கும அரசியலகறி, அவற்றது நிலையாமை காஞ்சியுட கூறுதலானும் “அறுவகைப்பட பார்ப்பனப பக்கமும” எனனும் புறத்திணையிற சூத திரத்தக “காமநு சான்ற” எனனும் கறபியற சூததிரத்தக தறவு மெய்யுணாவு மவா வறுத்தலுங் கூறுதலானும், வீட்டியலுறுதிப் பெருமபயலுங் கூறிற்றேயாம. ஆகலின், சாலாமை யாண்டையதென்க.

அநத்திணையியல்— ஒருதவன்பான ஒருவனு மொருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத் திற பிறந்த வினபம் அககூட்டகினை பினனா ஒருவாக்கொருவா இவ்வாறிருந்ததெனப புலப்படக் கூறப்படாந்தாய யாண்டு முள்ளத்தணாசசி துகாவதாவதோ பொருளாக லின், அது அகமெனப்படும் எனவே, அகத்தே நிகழ்கின்ற வினபத்திற ககமெனறது ஓராசுபெயராம. இஃதொழிந்தன ஒருதவன்புடையா தாமேயன்றி எல்லாரானு தயசுதுணரப்படுதலானும், இவை யிவ்வாறிருந்தவெனப பிறாக்குக் கூறப்படுதலா னும், புறமெனப்படும். இன்பமேயன்றித் துன்பமு மகத்து நிகழுமாவெனின்,— அது புறத்தாரக்குப் புலதைன மறைக்கப்படாமையிற புறத்திணைப்பாலதாம். மறநக காம நிலையினமையான வுரு துன்பம் யாண்டடக்குமெனின்,— அதுவுற் தாபநிலை தபு தாரநிலையென வேறாய புறத்திணைக்கடடானே யடங்குமென்பது. திணை—ஒழுக்கம். இயல்—இலக்கணம். எனவே, அகத்திணையிலெனறது—இன்பமாகிய வொழுக்கத்தி னது இலக்கண மெனறவாறாயிற்று. இனி ஒழுக்கநிகழுதற் கிடஞ்சலின், குறிஞ்சி முத லியவுற் திணையெனப்படும்.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறவாய் - முறபடக் கிளர்த வெழுக்கிணையென்ப.” எனவகை மணலு மெகிாசென்று கூறப்படுதலானும், காமஞ்சாலா விளமைப்

பருவ மதன்கண்ணை நாகலானும், கைக்கிணைய முனைவாயா சாமஞ் சால்வழி நியு மனபுடைக் காமவொழுக்கமாசலின, ஐந்தணைய அசனபின வைவசாரா. பொருடா சாமவொழுக்கமாசலின, பெருந்தணைய இறுக்கணை வைவதாரா இவ்வடைவொழுக்க மீ, கைக்கிணைத்தணை, முலைத்தணை, குறிஞ்சித்தணை, மருகத்தணை, நெய்தறநிணை, நடு வுநிலைத்தணை, பெருந்தணைமென எழுபெற்றித்தாரம் சிற்பொடு பொருத்தக் கணவன் சொற்பிசையாது இல்லிருந் தறஞ்செய்தன மகளிர்க்கு மரபாசலாகும், அவிலலறம புணாச்சிபற்றியலலது நிகழாமையாறும், டணாச்சிபயின ஆராமமபற்றி யூடனிசுழ லா னும், ஊடறகட் பிரித்திரககுத லுணமைமாளும், அப்பிரியு ஓல பங்க தூசென தினவ சாரணமாகப் பலவாய நீட்டிகுது நிர்ப்புக லுணமைபாளும், முலை குறிஞ்சி மருத நெய்தல பாஸெயென்று அவ்வாறு சோதிட்டாரென மூணா

கைக்கிணை - ஒரு மருங்கு பற்றிய கேணமை, முலை சறபு, குறிஞ்சி புண ர்ச்சி, மருதம் - ஊடியுங் கூடியும் போசுதுதாதல நெய் சிறங்குதல எனறா ச்சி னூக்கணியா. பிறா முலை முசலிய பூகயானே அறற்றிங்குடைய சாங்கு புக முசலிய நான்கும் அவ்வாறு மழங்குபட்டன வெடா எவ்வாறறிதும் பெரிசிய திணையாதலின, பெருந்தணையாயிறு. எனனை? கைக்கிணைமுல லுத்தணைய மானகு மணமபெறத், தானென்று நானகு மணமபெறது டுத்தலென்க

நடுவுநிலைத்தணை, “நடுவுநிலை திணைய நண்டல வெளிவொடு முடிவுநிலை மருங்கின முனைய நொதிக்கே” என்றருத்தலென, அது நடுவுநிலை சாரணசார பெற்ற பெயா. ஏனை நாரறிணைபு முறையானே தறி, இறுதிசண ஒது லான. இஃதவ தறின வேறென்பது விளங்குசலானும், எழுதினறது பாலையாகலானும், பாப்பொ ருநர் கூறுங்கால, “வாண தானே பாலே து புரினே” என நடுவுநிலைத்தணை கூறந் தான தகிற பாலையெனக் குறியிட்டாரா லாதும், பால்தலை நடுவுநிலைத்தணை மெளபன ஒரு பொருட் கிளவி. அஃதெவாறி நொதிப்பிதான தவடிங்கால, “சவணைத்தணை நடுவண தொழியப-படுகிற வையம பாசுநிய டணைய” என டமபகுத்தோதுங்கால, நடுவணத்தெனக் குறிவிட்டாராகலன், அங்கவம பஞ்ச பபடு ‘கெசலமாராது அவற தின் வேறுமாகாது தகைகுரிய நில நடுநிகாத்தரய நிறறபெற்றி அவ்வாறு குறியிட டாளபபட்டது” என்றா குத்திரவ்ருத்தகாரா அங்கவமாதல், “முலையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற திரிந்து - நல்லியல பழிந்து நகங்குதுய ருறுசுப பாலே பென்பீ ரா படிவந் கொளரும” எனனுஞ் சிலப்பதிகாரத்தார முணாச. இவையுணமை யுணரத்தார பாலேசானற சர நானிலத்து டாங்காலெ ன வேறுவைசு ளெணர் ஆசிரியா தொலப்ப பியனாரொடு மாறுகொண்டு நிலமைநசெனத் தமக்கு வேண்டியவாறு கூறுப

இனி நடுவணைத்தணை முதல சரு வுரியென முணரும் இவை பகத்திணைக கன திப புறத்திணைக்கு முரியவாம். இனி முதலிற சருவம சருவி லுரியகு சிறந்து வரும இம்முனறம பாடலுட பயினறு வரும. வழக்கனா வேறு வேறு வருவதனி ஒருங்கு நிச்சமா. இன்னும், இவை புலனெறிவழக்கிற பயிற்றவாறறண வரையறுத்துக் கூறப படுவதனி வழக்கு நோக்கி இலக்கணக கூறப்படா.

ஐதநீப்பொருதி - நிலமும் காலமுமென முத விருவகப்படமே மேறபகுத முலை முதலாய நானகு நிலமுதற் பொருளாம். அந்நானச முளையான சாஸேயுல

கம, மைவரையுலகம், தீமபுனலுலகம், பெருமணலுலகமென் றவ்வாறு வழங்கப்படும். சார, கூதிர, முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனிலென்னும் பெரும்பொழு தாறும், காலை, நண்பகல், மாலை, வைகறையாமம், விடியலென்னுஞ் சிறுபொழு தைந தும், கால முத்தற்பொருளாம். விடியலெனினு மெற்பாடெனினு னாயிற்றி ஐத்ய மெனினு மொகரும். பதிலம்—உண்டாதலெனலும் பொருடும். இப்பொருள் காணுநார் ஏற்பாடு பின்பகலென்றும், வைகுறுவிடியலென்றும் விளைந்தொகையை வைகுறுவும விடியலுமென வுமமைச்சொகையாகி, வைகறையை வைகுறுவெனவு நான்வெயிறகாலை யை விடியலெனவுங் கொண்டு, பெரும்பொழுது போலச் சிறுபொழுது மறுவகைப்படு மென்பா. அது பொருந்நாமை ஸூத்ரவீருத்தியுட காண்க.

முல்லைக்குக் காலைவ சாநிசாராக விடமு நிலம், பொழுது காரு மாலைபும், குறி ன்சொகு மலைபு மலைசாராத விடமு நிலம், பொழுது கதிரும யாமமு முன்பனியும். மருத்தறிதகுப் பழனமும் பழனஞ்சாராக விடமு நிலம், பொழுது வைகறையாமம். நெய்தற்குக் கடலுங் கடலசாராக விடமு நிலம், பொழுது ஏற்பாடு. பாலைக்கு நிலனி னறு, பொழுது நண்பகலும் வேனிலும் பின்பனியு

உரிப்பொருள்— புணாசலும் புணாசலிமித்தமும, பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும, இருக்கலு மிருக்கனிமித்தமும, இரங்கலு மிரங்கனிமித்தமும, ஊடலு மூடனிமித்தமு மென்பன வரிப்பொருளாம் இவை முறையானே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தன், மருத மென்பனவற்றிற் குரியபொருளாம் அரிப்பொருளாவது புணாசலியாகலானும் அஃதிரு வர்க்கு மொப்ப நிகழ்பலாவ முன்பாப புணாசலியும், புணாசலியிலலது பிரிவினமை யானும் அது தலைவர்க்குணையிய சிறப்பானும் அன்பினரைப் பிரியும், பிரிந்துழிக் கற பாத தலைவி யாற்றியிருந்ந முறையாகலின் அன்பினரை இருக்கலும், அவ்வன் மாற நியிராது பிரியு ிட்டித்தழிச சாமவ கையிக்கு அருங்கல இயல்பாகலின் அதன்பினரை இரங்கலும், பிரிவின தித்குறிய பநகையிற் பிரிந்துழித் தலைவன் தவறு நோக்கித் தலைவி கலாயத்த விப்பலாலாவது சாமத்திற்குச் சிறுபலானும் அன்பினரை ஊடலும், வைக கப்படடனவென றுணை.

கருப்பொருள்— பெயலம், உணு, விலங்கு மரம், புள் பறை, செயதி, யாமென பனவும் பிறவும் ஐ சணைக் ருப்பொருளாகலாம்.

முல்லைக்குத் தெய்வம் பாடியான. உணு - வறகுஞ் சாமைபும். மா - முயலுஞ் சிறுமானும். மரம் - கொடைநாயக குஞ்சு தும் புள் - காணகொழியு மயிலுஞ் சிவலும். பறை - ஏறுசோடபறையு முரட்டம் செய்தி வறகு கிளைட்டலும் வையறுத்தலுங் கடா விடுதலு நிரைமேயத்தலும் பண-முல்லை தலைவன் - மறுமடொழைநாடன. தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பு - முல்லைபுற் றிதானியும் பிடவுந் தளவும். நீ - காலையாறு. ஊட - பாடியுஞ் சேரியும் மக்கள் - இடையா, இடைச்சியா, ஆயா, ஆபியா.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் - முருசுவேள். உணு - ஐவனெல்லுந் தீனையு மூலகி லரிசியும். மா - புரியும் பணியும் யானையும். மரம் - அஃலு மாறமுந் திமிசந் தேக்கமும் வேங்கையும். புள் - கிளியு மயிலும். பறை - வெறியாட்டிப் பறையுந் தொண்டகப்பறை யுங் குரவைப்பறையுட. செயதி - நெளழிச்சலும் கிழங்குகழ்சலுந் தீனைவிளத்தலுந்

திணைக்கினிகழ்தலும். யாழ் - குறிஞ்சியாழ். தலைமகன் - சிலம்பன், வெறபன், பொருப பன். தலைமகள் - கொடிச்சி, குறத்தி. நீர் - அருவிநீருஞ் சனைநீரும். ஊர் - சிறுகுடியுங் குறிச்சியும். பூ - குறிஞ்சியும் வேங்கையுஞ் சனைக்குவணியுங் காந்தளும். மக்கள் - குற வர், இழைவுளர், குறையர்.

மருதத்திற்குத் தெய்வம் - இந்திரன். உணு - செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும் மா - எருமையு நீர்நாயும். மரம் - வஞ்சியுங் காஞ்சியு மருதம். புள் - நீர்க்கோழியும் தாராவும். பறை - மண்முழவு நெல்லரிக்கினையும். செயதி - நென்னடுதலும் தலைமகன் தலைமகன் - கிழத்தி, மனைவி. பூ தாமரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும் நீர் மனைக்கின தும் பொய்கையும். மக்கள் - கடையர், கடைசியர், உழவர், உழத்தியர். ஊர் - பேரூர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன். உணு மீன்விலையு முப்புவினையும். மா சுருஷு முதலையும். முதலையுஞ் சுருஷு மீன்தலின் மாவென்றன் மரபன்நென்றும், உமண பகடுபோல்வன் ஆணடு மாவென்படுமென்றும் கூறினார் சச்சிணாக்கினியர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் விதந்து சுட்டாது, “மரவு மாக்களு மையறி வினவே” என பொது ப்பட வோதுதலானும், ‘இடங்காமா’ வெணனுமிலக்கிய வழக்குணமையானும், நக கீரனார் நெய்தற் கருப்பொரு டெரிப்புழி, ‘மா சுருஷு முதலையு’ மென்றாராகலானும், பகடு ஏனைநிலக் கருப்பொருளாகலின், “எரிநில மருங்கிற பூவுடி புள்ளு - மந்நிலப் பொழுதொடு வாரர் வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாசும்” என்று மகச் சிணையியற் குத்திரத்தொன்றென் முடித்தலானே நெய்தற்கணவந் தநிலக் கருப் பொருளென்பட் டவ்வாறு வழங்கப்பட்டதலது நெய்தற்குரிய கருப்பொரு ளாகாமையானும், அவ்வரை கொள்ளற்க. மரம் புனைபு நூழலும் கண்டலும் புள் - அன்னமு மன்றிலு மகன்றிலும். பறை - மீன்கோடபநையு நாவாய் பபறையம் செயதி - மீன்படுதலும் முப்புவினையு மவை விறறலும் யாழ் விளரியாழ் தலைம கன் - கொண்கன், சோப்பன், தறைவன் தலைமகன் - துளைச்சி, பரத்தி. நீர் மணற்குணற் முவாக்குழியும். பூ - வெள்ளிசழக்கைகையு ரெய்தலும். ஊர் - படையுணும் பாக்கமும மக்கள் - பரதர், பரத்தியர், துளையர், துளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றறிவா, வேண்டாமையிற் நெய்வ றும் வேண்டிற்றறிவா, பிறர் பகவத்யையு மாத்தித்தனையுக் கெய்வமென்று வேண்டியவா உணு - ஆறலைத்தனவு மூரெறிந்தனவும். மா - வலியழிந்த யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும் மரம் - இருபடையு மோமையும். புள் - கழுக்கும பருந்தும் புறவும் பறை - பூசுறப்பறையு மூரெறிப்பறையு கிரைகோடபறையும். செயதி - குறையாடலுஞ் சுரத்தெறித்தலும் யாழ் - பாலையாழ். தலைமகன் - மீளி, காளை, விடலை. தலைமகள் எயிறறி, பேதை. பூ - மராவும் குராவும் பாதிரியும். நீர் - அறுநீர்க்கவலும் மறுநீர்ச்சினையும். மக்கள் எயி னார், எயிறறியர், மறவர், மறத்தியர். ஊர் - பறந்தலை, கொல்குமடும்.

இக்கூறப்பட்டகரு மயங்கியும் வரடபெறும், எனனை” “எந்நில மருங்கிற பூவும் புள்ளு - மந்நிலம் பொழுதொடு வாரர் வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாசும்” என னாசிரிய ரோதுதலின்.

புறத்தீணையியல்— அகத்திணைக்கண் மாலை, யாமம, வைகறை, காலை, ரணபக லென்னுங் கால முத்தபொரு ளைநாமபற்றி, முலலை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல, பாலை பென நங்குன முறைதெரிந் தோத்ய வாசிரியா, தமக்கென நிலமுடைய குறிஞ்சி முலலை மருத நெய்த லென்னு நான்குமபெற்ற விலக்கணங்களோடு ஒருபுடை யொப்புமையாத சார்புடைய வாத்தலும், நிலமில்லாத பாலை பெருந்திணை ஸைக்கினை யெனப்பன பெற்ற விலக்கணங்களோடு ஒருபுடை யொப்புமையாற்சார்புடைய வாத்தலும்பற்றி, முறையே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாசை, காஞ்சி, பாடாண்டினை யெனப்பனவற்றை அவற்றிற்குப் புறனாகிறுத்தி அவற்றதிலக்கணங் கூறுதலின, இது புறத்திணையியலென்னும் பெயராதாயிற்று. அகத்திணைப் பொருளான இல்லறத்திற்கு முலலை சிறத்தலின ஆண்டு அதனை முதலாகவைத் தெண்ணினூர், புறத்திணையான அரசியற்குப் பொருள இனறியமையாமையின் அப்பொருளை முடித்தற்குக் களவொழுக்கமுங் கங்குறகாலமுங் காவலா கடுகினூர் தான சருதிய பொருளை இரவின்கண முடித்து மீடலும்போலும் மிலக்கணங்களுடைய குறிஞ்சி சிறத்தலின, ஈண்டு அதனை முதலாகவைத்து எண்ணினூர் வாசிரியரென்றுணாக.

வெட்சித்திணை— “அகத்திணை மருங்கி னறிந்ப வுணாநதோர் - புறத்திணையிலக்கணந் திறப்படக் கிளப்பின - வெட்சி தானே குறிஞ்சியுறு புறனை - யுட்குவரத் தோன்று மீரேழ துறைததே.” களவொழுக்கமுங் கங்குறகாலமுங் காவலா கடுகினூர் தான சருதியபொருளை இரவின்கண முடித்து மீடலும் போலவன ஒத்தலின, வெட்சித்திணை குறிஞ்சிக்குப் புறனாயிற்று வெட்சி - திணையாவது - ஈரவின்கண நிரைகொள்ளுர், மொழக்கம். இதற்கு அப்புச்சூழிதலும் முடிபுது இலேதேனைத் திணைக்கண்ணும் பொருந் துவன கொள்க. “வேறுவிடு முனைஞர் வேறுறுப்புலக் களவி - னூதந் தோம்பன மேவற றுகும்.” களவு நிகழ்கின்ற குறிஞ்சிப் பொருளாகிய கங்குறவமணம் வேடிவிதியானே இல்லறமாயினுள்பால் இருப்பருவேந்தா பொருவது கருதயக்கால ஒருவா ஒருவா நாட்டுவாரும் அந்தணரும் ஆவுமுதலியன தீங்குசெய்யாத தகாத சாக்கினை ஆண்டு நின்று மகறறல் வேண்டிப் ‘போதற்கு’ வெண்ப் புத்தலும், அங்கணம் போதருதற்கு அறிவல்லாத ஆவினைக் களவின்ற றுமே கொண்டு வந்து பாதுகாத்தலும், தீதெனப்படாது அறமேயாயிற்று. ஆகோடல் - அடித்துக்கொடலும் மீட்டுக்கொடலும்மென விரண்டாம். இவ்விரண்டும் வெட்சித்திணையெனவே கொண்டாராசிரியர். இவ்வெட்சித்திணை பரம்பரிப்பங்கரவமுதலிய பதினான்கு துறைகளையுடைத்தது. இத்துறைகள் கொள்வோர்க்கு மீட்போர்க்கு முரியவாகலின், அவ்வாறற னிருப்பதெடுத்த துறைகளாம். வேத்தியல்வன வழிநீத தன்னுறுதொழிலாயவரு மித்திணைவமு வெறியறிசிறப்பின் வெவ்வாய வேலன், வெறியாட்டயாந் தகாந்தனமுத லிருப்பதொன்றாம்.

வஞ்சித்திணை— “வஞ்சி தானே முலலையுறு புறனை.” முதலெனப்பட்ட காடுறற புலகமு மநிலத்திற்கேற்ற கருப்பொருளும் பாசறைக்கட டலைவியைப் பிரிந்திருத்தலுந் தலைவி தலைவற பிரிந்து மனைவியினிருத்தலுமாகிய வுரிப்பொருளு மொப்பச சேறலின, வஞ்சி முலலைக்குப் புறனாயிற்று. “எஞ்சா மணனைசை வேர்திணை வேர்த - னஞ்சுத்த தலைசசென றடல்குறித் தனறே.” வஞ்சித்திணையாவது— ஒருவேர்தன மணனைசையானே மறறொரு வேர்திணைக் கொற்றங்கோடல் குறித்து மேறசேறலாம். ஒருவன் மணனைசையான மேறசென்றால் அங்கண மேறசெல்லப்படுவாரும் அம்மணனழியாமற் காத்த

தற்கு எதிரே வருதலன், மேற்சேறல இருவர்க்கும் பொதுவாம். இனி ஒருவன அங்
 னன மேற்கொன்றுழி, ஏனோ எதிர்செல்லாது தனமதிமுத்தது வருதலுணையு மிருப்பின,
 அஃதுழிணையி னடங்குமெனக். இவ்வாற்றினே இருவரும் வஞ்சிவேந்தராதலும், ரண்
 னிக் கூடாந் துறையெல்லாம் இருவர்க்கும் பொதுவாதலும் கொள்க. இவ்வஞ்சித்திணைத்
 துறை இயங்குபடையரவமுத்த பதினமூன்றாம்.

உழிணைத்திணை— “உழிணை தானே மருதத்தபு புறனே.” இருபெருவேந்தர்
 தம்முண் மாறுகொண்டவழி எதிர்செலற காறமுது போய மதிலகத்திருந்த வேந்தன
 மதில பெரும்பான்மையு மருதத்திடத்ததாசலானும், அமமதிலை முறையவோனும், அந்நில
 த்திருந்தலானும், ஒருவன வாயிலவேண்டத் திறவாது அடைத்திருந்த பொப்புமையா
 னும், உள்ளிருந்தோனும் புறப்பட விருமபுதலானும், மருமபோல விதற்கும் பெரும்பொ
 முது வரைவினமையானும், புலரிக்காலமே போசெய்த தொடங்குங் காலமாசலானும்,
 உழிணைத்திணை மருதத்திற்குப் புறனாயிற்று “முழுமுத லரண முறறலுங் கோடலு -
 மனைநேறி மரபிற ருகு மெனப்” உழிணையாவது— போமேறசென்ற வேந்தன வேறறு
 வேந்தன் அரணனை முறறுதலும், இருநகவேந்தன கைக்கொண்டு காத்தலுமாகிய மர
 பிற்கும். இது மதினமுறறிய புறத்தோனகூறு நான்கு மதில காத்திருந்த வகத்தோன
 கூறு நான்குமென வெடிகவகையினை யுடைத்த. அவைதார கொள்ளா தேளங் குறித்த
 கொற்றங்குறன் முதலியவும, அகத்தோன செலவங் கூறுதன முதலியவுமாம் இனி
 இவ்விருவார்க்கும் ஒன்றாய்ச் சேறறமுறியவாகுந் துறை நாடகோடன முத்த பனிரண்டா
 டாம்.

துமபைத்திணை— “துமபை தானே நெய்தலது புறனே.” துமபையென்பது
 குடும்புவிற்றபெற்ற பெயர். நெய்தற்குரிய பெருமணலுலகம் பொருளமாசுவெண்கி
 தலானும், பெரும்பொழுது வரைவினமையானும், தலைவாப்பிரதா இராசகாலமுழுதந்
 துயிலவத்தையாற் சழிய உணவுகூடி எழுந்தருளுகால முதயமாசலானும், பிற
 காரணங்களானும், துமபைத்திணை நெய்தற்குப் புறனாயிற்று. “மைநது பொருளாக்
 வந்த வேந்தனைச் - சென்றுதலை யுழிசுக்கு சிறப்பிற் றெனப்.” துமபைத்திணையாவது—
 ஒருவேந்தன் தனவலியினை யுலகமீக்கூறல வேண்டி மேறசென்றனை, அங்ஙன மேற
 செல்லப்பட்ட வேந்தனும் அவனை கருதியமைந்தே தானபெறும் பொருளாகவேண்டி
 எதிர்சென்று அவனை தலைமை தீர்க்குந் சிறப்பிற்று நெய்தற்புறனான இத்துமபைத்
 திணை வெட்சிப்புறத்தது துமபை, வஞ்சிப்புறத்தது துமபை, உழிணைப்புறத்தது தும
 பைகளு மாம. இத்துமபைத்திணைத் துறை, தானை, யானை, குதிரையென்ற, நோலு
 ருடகு மூவகை நிலைமுத்த பனிரண்டாம்

வாலைத்திணை— “வாலை தானே பாலையது புறனே.” பாலைக்குப் புணர்ச்சியி
 னீங்கி இல்லற நிகழ்ச்சிப் புறமுயதுதற்குப் பிரியுமாறுபோலச் சிறுத்தொடாச்சியி
 னீங்கி அற்புபோசெய்து துறக்கம் பெறும் சருத்திரை சேறலானும், பாலை தலைக்கென
 போர் நிலினிற் றாலவகை நிலனும்பற்றி நிகழுமாறுபோல முறகூறிய புறத்திணை
 கார்த்தும்பற்றி நிகழ்தலானும், வாலைத்திணை பாலைக்குப் புறனாயிற்று. “தாவிற் கொள்
 னைத் தத்தம் கூறறைப்பாறபட மிகுதிப் படுத்த வெனப்.” வாலைத்திணையாவது—இயல்
 பாகிய ஒழுககத்தானே நான்கு வருணத்தோரும் அறிவருந் தாபுந் முதலியோருந் தம
 முடைய கூறுபாடுகளை இருவகைப்பட மிகுதிப்படுத் துறையுலகம், இருவகையாவன

தானே தன்னை நிகுதிப்பதிததலும், பிறா மீக்கூறுபதிததலுமாம். இனி உலகமுழுது மறியு முயாச்சியுடைமையும் வாக்கைத்தணையாம். எனவே, வலியானும் வருகத்ததானும் கூறுவிததக்கோடல வாக்கையன்றும். இவ்வாக்கைத்தனை அறுவகைப்பாடபியன் முதலாக எழுவகைப்பாற நெருக்கிலைபெற்ற துறைகளையுடைத்த. இன்னும், இதன் துறைகள் மறத்திற்கு ஒன்பதும், அறத்திற்கு ஒன்பதும், பதினெட்டாம்.

காஞ்சித்திணை— “காஞ்சி தானே பெருந்திணைப புறனே.” எண்வகை மணத்தினு நான்குமணம் பெற்ற பெருந்திணைபோல அழகுலாகிய முடிமுடிப்பொருளும் அவற்றது நிலையினமையுமாகிய வாறுணாளு நிலையினமை மூன்றாக முரிதகாய எல்லாத்திணைகளு சகு மொத்த மாபிறருகலானும், “பின்னா நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே” என்ற நான்குரு சானெரு நிரமுதநாடுபோல அறமுதலியவற்றது நிலையினமை யுணர்நது அவ ததை உவரிமுதலானும், “ஏறிய மடறநிற” முதலிய நான்கும், தீய சாம மாயினவாறு போல நிலையாமையு முலகிபடுகை நற்பொருளானருகலானும், உரிப்பொருளிட மய கதி வருதலன்றித் தனக்கு நிலையல்லாந் பெருந்திணைபோல அறம் பொரு ளினப்பிறற்றி யன்றி வேறு வேறு நிலையாமை பெண்பதோர பொருளினருகலானும், காஞ்சி பெருந்திணைக்குப் புறமுறிற்று. பின்னா நான்குதிறை பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடந், தெய்வ மென்பன. இவ்விதம்மற்றியபின் ஏறிய மடறநிற முதலிய நான்காவன— “ஏறிய மடறநிற மிளமை நிரத்திந் - தேறுத லொழிந்த காமதது மிகுதி - மிக்க காமதது மிட” லென்பன. “பாவசுருகு சிறப்பி” பலலாற ருறு - நிலலா வுலகம் புல்லிய தெறித்தே.” காஞ்சித்திணையாவது— கிழிப்பறநினைப் போதுவாக யாக்கை இளமை செவ்வமுதலிய உலகநிலையாமை கூறுவதாம். இது கூற்றம் வருமென்றை முறலாகப் பலதுறைகளை யுடைத்தாம். இதுதான் தன் ஆண்பாறுமுறையும் பெண்பாறுமுறையுமாய் இருவகைப் பட்டு நடக்குமா.

பாடாணடிணை— “பாடாண பகுதி கைக்களைப புறனே - நாநிவ காலே நாலிரண் னெடைத்தே” ஒருநிலைவன பாவலும் புழசுகியும் வேண்ட ஒருபுலவன வீடுபெறு முத லிய பாரில வேண்டலின், அவை புமமின வேறாகிய வொருநிலை காமமாகிய கைக்களை யோடொத்தலின், பாடாணடிணை கைக்களைப் புறமுறிற்று. பாடாண எனபது— பாடு தல வினையையும் பாடுமானமகையு நோக்காது, அகல பொழுதலாருகிய திணையுணாத திணையின் வினையுணாத நிலைக்காதுதப் பிறந்த வனமொழித்தொகை. இதனதுறை நாலிரண்டாம். நாலிரண்டாவன— இப்பாடாணடிணைக்குக் கூறுகின்ற பொருட்பகுதி பலவுங் கூட்டி ஒன்றும், இருவகை வெடகியும், பொதுவியலும், ஒருசியும், உழிஞருபுர, துமபையும், யாக்கையும், காஞ்சியுமாகிய பொருள்க ளேமுமாம். இவ்வேழும் பாடாண டிணைப் பொருளாகுமால், எல்லாமொத்தவேளும், அவை பெருமபானமை சிறுபானமை யாய வருதலும், இரண்டும் பலவுமாய ஒருங்கு வருதலும், பாடாணடிணைக்குக் கூறும் பொருள்கள் விராபவருதலு முளவென துணாக். இப்பாடாணடிணைக்கே யுரிய பகுதி கள், தேவாபகுதியு மக்கப்பகுதியுமென விரண்டாம். தேவாபகுதி— அறுமுறை வாழத் தாகியும் அவாபால் உபாவில்லாத பொருள் வேண்டித் குறிப்பாகியும் வரும். மற்றை மக்கப்பகுதி— ஒரு நிலைவன தன்னைப் பிறா பரவலும் புகழ்தலும் கருதிய பகுதி முத லிய வாம். இவற்றால், மக்கப்பகுதி கொடுப்போரேத்திக் கொடாஅப்பழித்தன முதலா கப் பதனாயும், குறைத்திய துவினெடை நிலைமுற்ற பலவாயும் வரும்.

களவியல்— இனயத்தின பொதுவிலக்கணம் அகத்தீணையியலிலும், அதற்குக் துணையான பொருளும் அரசநீதியும் புறத்தீணையியலிலும் கூறிய வாசிரியர் அவ்வீனபத்தினது சிறப்பிலக்கணம் ஈணடிக கூறுகின்றார். களவு சுறபெனலுந் கைசோளிரண்ட னுடீ களவுணாதத்தலின, இவ்வோத்தக களவியலெனமும் பெயாததாயிறறு “இனப மும் பொருளு மறனு மெனரூந்-கனபொடு புணாத வைநதீணை மருங்கிற-காமக கட்ட டந் காணுங் காலை-மறையோரா தேததது மறற லெட்டனுட-நிறையமை நலவியாமுத துணைமையோ ரியலபே.” மறறலெட்டானை— பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், கெய வம், காந்தருவம், ஆசரம், இராககதம், பைசாசமெனபை பிரமமாவது— ஓர்தசோச தீரத்தாரூய நாறபத்தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காதுரலுனாகுப பன்னீரட்டைபட்டு வத்தாளாயப் பூபபெய்தியவளை அணிசலணணிரது சானமாகக் கொடுப்பது பிராசா பத்தியமாவது— மகட்கோடறகுரிய சோசத்தரூசான கொடுதச பரிசுத்திரட்டி கமமக டகு நாறது கொடுப்பது. ஆரிடமாவது— சசாரனெருவனுக்கு அவம் அனேறும் பொற கோட்டுப் பொறகுளப்பினயாகச செயது அவறறின— நிரீஇப் பொனணணீறது நீரம் இவைபொற பொலீறது வாழுவீரண நீரிநகொடுப்பது செய்வமாவது— பெருவல் வி லேடபிக்கின்றா பலரு ஒருவறகு அவவேளவிசு கி முனணா லா மசனைப் புணணீறது கொடுப்பது ஆசரமாவது— கொல்லேறு கோடல், திரிபின திரெயகல், விலேறதுசன முதலியன செயது மகட்கோடல். இராகசமாவது— சலைமகடனிலுந் கூரியலும் ட்புறது வலித்தறசொளவது. பைசாசமாவது— முதல்கொ சகித்தேறா துயினரோ புண ஈசசியும், இழிநசோனை மனனூசெய்சலுட ப்றயுயாட

இவ்வியலிற கூறப்படுங் சந்ருவமாவது— சந்தருவகுமாரருங் கன்னீட்டுந் உமமுனெதாபட்டிக் கண்டு இயைசலப்பாலச சலைவ னுந் தலைவயு மெதாபட்டிப் புண னாவது ‘முனணைய முன றவ கைசகலைசு சரிபட்டி பினணா நான்கும் பெருகீண பெறமே’ எனறலின, இடைந்ற சாசருவ சதீசபாறபடு மிகுநவொழுக்கம், முலலை, குறிஞ்சி, பாலை, மருத, நெய் தலெனனு மைத்தீணைப் பாலசா மண்புனடக் காமமெனபது தெளிப்பபிடம். அது “முசலொடு புணாறது யாரீழார மென தவலருந் சிறப்பிணை நில்லம் பெறமே” எனனு மியவியறகுத்தந்ததா னறிய. இச்சுப்பெறித்தாமெபைது விளக்கிடவனறே, “தீருவனா தாமரை சீரவனா சாவிக்க ளீசாங்கலைசு குருவளா புகுச மீழ கோங்குபைக் காநகனசொண டோங்குதெயவ மருவனா மாலையோ வல்லல் லெலகி யனநடைவாயச துருவனா காமனறன வெறறிக் கெட்டிபேன ரெளிரகீன மத்தீ” எனறகத்தமிழசு தீருக்கோவை அவவாறு அசனைநதீணையுட்பற்றி வாதுரூரடிகு முதறகண எடுத்தகுகொண்டு அருளிச் செயத்தென துணாக்.

இக்களவு பொதுவாகலின நான்குவருணத்தாக்ககு முரித்தது ‘ஒன்றே வேற்ற யெனறிரு பாலவயி - னொன்றி யுயாநக பால தாணையி - னொத்த கிழவனுங் கிழத்தியங் காண்ப மிக்கோ ளுயிலுங் கடிவரை யினறே’ ஒத்தகிழவனுங் கிழத்தியங் உமமையக் காலத்தப பிறப்பணைத்தினு மொருவரை யொருவ ரினறியமையாராயச செயது நலவீண காறணமாக அன்பான ஒருபொழிலவயிற றமியராயக் கூடுங் கூட்டம், ஈணடிக் களவெ னடப்பிடம். ஆசலின, இது பிறாக்குரிய பொருளை மறையிற கொள்ளுங் களவனறையச தீறப்பதீறா றறனுயிறறு. கிழவோறகு மிகுதி குலவ கலை பிராயமுதலியவறறற கொ ளக் கொள்ளவே, அந்நணா அரசா முதலிய வருணத்தப பெண்கோடறக் னுடாக

ஹம், அரசர் முதலியோரு மமமுறையே புயர்தலும் தழுவப்பரிம். படவே, அனுலோம
 ருறுவாக்கும் இவ்வொழுக்கம் உரித்தெனராயிறறு. கிழவனுங் கிழத்தியுமென்றார்,
 பலபிறப்பினும் ஒருவர்க்கொருவ ருரிமையெய்த்சு செல்கின்றொரென்ப தறிவித்தற்கு.
 ஒத்தல்—பிறப்பு முதலிய பத்தானு மொப்புடையராதல். பிறப்பு முதலிய பத்தாவன :
 “பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ - ஒருவு நிறுகத காமவாயி - னீறையே யருளே
 புணாவொடு திருவென - முறையறக் கிளரத வொப்பினது வகையே” என்னு மெய்ப்
 பாட்டியற சூத்திரத்தா னுணாக். சுணசிப பிறப்பு—உயா குடித் தோற்றம். குடிமை—
 குடிப்பிறப்பிறகேறற வொழுக்கம். குடிமையொடு பிறப்பிடவேற்றுமை யென்னை
 யெனின, — பிறப்பெனபது—குடிப்பிறத்தல், அரதகுத தக்கவொழுக்கக் குடிமை.
 குடிப்பிறச்சாரத தனமை குடிமையெனப்பரிம். இரனை ஆரணமையெனவுஞ் சொல்
 லுப. இவை தம்முள் வேற்றுமையெனக. ஆண்மை—ஆளுந் தனமை. அஃதிருபாற்கு
 மாம, “ஆயிடை யிருபெய ராணமை செயத பூசல” எ-ம, “ஊராண்மைக் கொத்தபடி
 துடைசது” எ-ப, “வேளாண்மை செய்து விருந்தோம்பி” எ-ம, இருபாறகு மொப்பக்
 கூறுகலின. இனி ஆர்வினையெனப்பரி மாணமை புருடாக்காம, அஃதனறிது. இனி
 ளுணமை - சட்புலனாகு மாளவினைத்தனமை, பெண்மை - கட்புலனாகு மமமதித்தனமை
 பென்பா நச்சினாக்கினியா. ஆண்டொப்பு - தலைவிக்குப் பன்னீராண்டிந தலைவறகுப்
 பதினாண்நிராம, அப்பருவத்திறுனை பெணமையு மாணமையும் பிறக்குமெனபது
 வேகுமுடிபாகலின, அதுவு மொப்பெனவேப்பரிம். உருவு - ஆண்மைக்கும் டெண்மைக்
 கும் வேறு வேறாக் வோதிய விலக்கணமெல்லா நிரமபிய வனப்பு மாட்சியான மனத்
 தினகட பிறப்பதோர சருக்து “பெருமையு முரனு மாரீஉ மேன” “அச்சமு நானு
 மடனுமுந் துதுத்த - நிச்சமும பெண்பாற முரிய வெனப” என வாகிரியா கூறுதலான
 அதுவகாம உவிருபாறகு மிலக்கணமென துணாக். பெருமையாவது - அறிவு மாற்றலும்
 புகழுங் சொடையு மாராபச்சியு பண்பு மண்பும பழிப்பவ மருசுத்து முதலியவாய
 மேம்பட்டு திகழுக் கூலைமர்துணைம உரன - இப்பெருமை காரணமாகப் பிறக்கு மறி
 வுத திடபம். அது “உரனென னுந் தோட்டியா டேனாரதது காப்பான” எனபத
 னுறு மறிசு. அச்சம் - அன்புநாரணமாகத் தோன்று முட்கு நரண - காமக்குறிப்பு திக
 ம்புழிப படுவதோ ருளாவெடுக்கம். மடம் - செவ்வப்பர் கொளுத்தக் கொண்டது
 விடாமை. “முத்துறுத்த” வென்றதனை கண்டறியாத கண்பிழி மணங்கொள்ளாத
 பயிப்புகு செய்ச்சுகுவதறியாத பேணுமையுக் கொள்ளப்பரிம். காமவாயில - புணாச்
 சிக்கு வாயிலாக் இப்பறகையனபு. நிறை - மறை பிறறறியாம னெஞ்சினை நிறுகதல்.
 அருள - தொடாப்பு பறறகு இப்பலபாக எல்லா வுயர்களைமெலுஞ் செல்வதாகிய கருணை.
 அதுவுங் காமத்திற் கிளறியமையாததோர குறிப்பாம. உணர்வு - அறிவுடைமை: அஃ
 தாவது - உலகியலாற செயத்தக்க தறிதல். திருவெனபது - பொருளுந் தய்ப்புமனறி
 எஞளுனறுஞ் செல்வத் தகவிறறயதோ ருள்ளிற்றவு.

இக்களவெனனுங் கைகோட் பாகுபாடு. “காம புணாச்சியு மிடநதலைப் பட
 லும் - பாறகொடு தழாலுந் தோழியிற புணாவுமென - ருறகநால் வகையினு மடைநத
 சார்பொடு-மறையென மொழிதன மறையோ ராதே” என்னுஞ் செய்யுளியற சூத்திரத்தா
 னுணாக்.

இங்ஙனங் கருதருவப்பாறபட்டு நால்வகைத்தாய களவொழுக்கினைய தலை
 மகன், சளவு வெளிப்படுவதன் முனனூதல் களவு வெளிப்பட்ட பின்னூதல் வரைந்து

கற்பமேற்கொண்டு இல்லறஞ்செய்தின்பந துய்ப்பானும், வரைவு இவ்வா றிருவகைத் தாமாது—“வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதலென - ரூயிரண் டென்ப வரைத லாதே” என்கு மிவவியற்குசுத்திரத்தானும், “களவு வெளிப்படா முன்னு வரைதல் - களவு வெளிப்பட்ட பின்பை வரைதலென்-ரூயிரண் டென்ப வரைதலாதே” என்கு மிற் றையனார் களவியற் சூத்திரத்தானு மறிக்க. இங்ஙனங் களவாற காந்தையத்தாரே கற்பொழு க்கத்தினுக் குரியவராவரென்பது—“முறப் டபுண ராதசொல லினமையிற - கற்பென்ப படுவது களவின வழிபுதே” என்கு மிற்றையனார் களவியற் சூத்திரத்தினு னுணர்க.

கற்பியல்— இவ்வொத்துக் கற்பென்னுங் கைகோ ஞ்ணாசுதுதலின ஆடபெயர்ச் சையிற்று. “கற்பென்ப படுவது கரணமொடு புணரக-கொளறமுரி மரபிற் கிழவன கிழத் தியைக்கொடைககுரி மரபினா கொடுபக் கொளவதுவே” சற்பொழுக்கமாவது கொண் டானிற் சிறந்த செயவ மின்றெனவும் அவனை இன்னவாறே வழிபடுகவெனவும் இரு முதுகுரவரும், அந்தணா திறத்தினு சானெரா டேயுறது மையா பாங்கினு மமரற சட டியு மின்னவாறு ஒழுதுகவெனத் தலைமகனுறு சுறபி தபடி, தலைமகன் இல்லறம போறறு முறையாம. வதுவைச சடயகு நிசமுவுழி இவனை இன்னவாறு பாதுகாக்கவெனத் தலை மகற்கும், இவறகின்னவாறு குற்றாவல செய்தொழுதுசெவ்வைத் தலைமகன்மும், அங்கியங் கடிவு ளறிகுறியாக மந்திரவகையாற பெரிபா சற்பிச்சுப்படுத்தின, அது சற்பென்பப் டது. கற்புக் கல்வியென்பன வொருபொருட் கிளவி.

கற்பென்னுங் கைக்காடபாகுபாடு “மறைவெளிப் பதிதலுற தமரிற் பெறு தலு - மிணவமுத லாகிய வியனெறி திரிபாது - மலிவும புலவியு மூடறு முணாவும- பிறிவொடு புணாந்தது கற்பென்ப படுமே” என்குஞ் செயயுரிபற் சூத்திரத்தா னுணர்க. மலிதல் - இல்லொழுக்கமும் புணாச்சியு முதலாயவற்றான மகிழ்தலு புலவியென்பது - புணாச்சியாற் பிறந்த மகிழ்சி குறைபடாமற் சாலங் கருதுகவென நயப்பொ ருணா நிகழ்ச்சி. ஊடலென்பது - உள்ளத்து நிகழ்ச்சினைக் குறிப்பா னனதிக் கூறறுஞ்சைப் பது. உணர்வென்பது - அந்நான நிகழ்நக ளுடறீர் திறஞ்சுத செருடபுல புலவிக் காமின் உணாததல் வேண்டா, அது குளிப்பக் கூடலுற தளிப்ப முயங்கலு முதலாய வற்று னீங்குதலின.

இவ்வாறறற் கற்பொழுக்க மேற்கொண்டு வில்லறவின்பந துயக்காநின்ற தலைவனுற் தலைவியும் பின்னர்த தறவற நிகழ்ததி வீதிபெறு கூடுபவராவரென்பது, “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட காலே-யேமஞ் சான்ற மஃளொடு துவனறி - யறமபுரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ் - சிறந்தது பயிறற் லிறந்ததன பயனே” என்கு மிவ வியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. துக்காச்சியெல்லா முடிந்தமை தோனாக் காமஞ்சான்ற வென்றார். அநாதியாய அவிச்சையானே யகங்காரமுளதாம், அதனானே என்கெந்து வேண்டமென்னு மவாவுளதாம், அதனானே அப்பொருட்கட் செவ்லும் விருப்புளதாம், அங்விருப்புக் கைகூடாதவழிக் கோபமுளதாம், “காம வெகுளி மயக்க மிவை மூன்ற- மூமங் கெடக் கெடு நோய” என்றிவ்வாறு அறிந்தா கூறக்கேட்டதுணையானே, தலையாயினார் அதன்கணின்ற நீங்குவா. இடையாயினா பெண்ணென்பது எறபுச்சட் டகம்; அருந்தயார்க் குரம்பை; பைம்மரியா நோக்கப் பருந்தார்க்குற தகைமைத் தென்றித்திறத்தா னதன்நன்மை தெருட்டக் கேட்டு நீங்குவார். சடையாயினா எத்திறத

சாவது நீங்காராகலின், அவா நிறகுநிலை யிதுவென் றுணர்ந்துவார் காமஞ்சான்ற கடைகோட் காலெபனரூர். ஏமஞ்சான்ற வென்றன வானப்பிரத்தமுஞ் சன்னியாசமும. இல்லறத்தின் பின்னா இவற்றினகணின்று வீடுபேறு கூடுபவென்பார் ஏமஞ்சான்றி வென்றிவ்வாறு கூறினார். இல்லறத்திற்கு முக்கியப்பயன் வீடுபேறென்ப துணர்ந்துவார் கிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே எனலா. எல்லாப்பொருளினும் வீடுபேறு கிறந்த தென்பா கிறந்தது பயிற்றலென்றார்.

பொருளியல்— இவ்வீவாத்துப் பொருளிலக்கண முணர்ந்தினைமையிற் பொருளியலெனும் பெயர்த்தாயிற்று. “இசைநிர் திசைப்பினு மியையுமன பொருளே யசைநிர் திபலா வெனமனா புலவா.” என்கிறபோதற்குகளும் பொருளின் திலக்கண மன்றே யுணர்ந்தியது, இத்தக்கிது பெயராயவாறெனனைபெனின்,— நன்று வினாபினும் சொல்லுதாரத்திற் கூறிய இலக்கணமுடைய சொற்களை மரபியலில், “நிலந்தி நீாவளி விசுட்போ டைந்தக - கலந்த மயக்க முலக மாதலி - னிருக்கினை யைமபா லியனெறி வழாஅமைத - திரிபில் சொல்லொதி தழாஅல் வேணும்” எனப்பராதலின், அஃகவதாம், ராணத்த தம்பொருளை வேறுபட்டிசைப்பினும் பொருளாமெனவும், இப்பொருள்தீகார தது முன்னாக கூறிய பொருளாகன்ற பிறழ்த்திசைப்பனவும் பொருளாமெனவும், அமை தது, சொல்லுணராதம பொருளுந் தொடாமொழி யுணராதம பொருளும் ஒருங்கு பொருட்படுத்தி கறுதலின், பொருளிய லெனப்படத்தென றுணாக. எனவே, சொற பொருளியல் ஓய்வார காரண மெல்கிற் திறம்பி வரினும், பொருளுடையனவேயா மென்ப பொருள் வழுவமைததல் இவ்வியற் பயனும்மென்பது. “நோயு மின்பமும” என்பதனான, “இருபெயா மூன்று முரிப்பவாக” என்பதனான நினைமயங்கு மெனமும், “உண்டற குரிய வல்லாப பொருளை - யுண்டல் போலக் கூறலு மரபே” எனமும், சொல் வேறுபடப்ப பொருளுணராதததனும், இறைச்சிப் பொருள் முத்தலியன நாடகவழக்கின் வழிஇயவாறும், “த்தரும யானையும்” “அறக்கழி வுடையன்” “தாயத்தி னடையா” என னுஞ் சூத்திரமுதலியன உலகியல் வழக்கின் வழிஇயவாறும் கூறி, சொறபொருள் வழுவமைக்கின்றவாறு மேலே காண்க. இறைச்சியாவது - உளப்பொருள் ஒன்றானுளே கொள்ளக் கூடக்குக கருப்பொரு ணோச்சி. அது “இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே” எனது மிவ்வியற் சூத்திரத்தா னுணாக. ராணிக் கூறும் வழுவமைத்யெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவென்ப துணாக.

மெய்ப்பாட்டியல்— இவ்வோதது மெய்ப்பாட்டென்பன சில பொருளுணர்ந்தினைமையின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. மெய்ப்பாட்டென்பது - பொருட்பாடு. அஃகாவது உலகத்தார உளநிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோரார றுன வெளிப்படுத்தல். மேலேயாததுககருட் கூறப்படும் பொருள்கட்கும் பொருளோத் துள் “ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மெனற - கறப்பு மேரு மெழிது மென்ற - சாயலு நாணு மடனு மென்ற - நோயும் வேட்கையுட தகாவு மென்றும் - காவியன் வருஉங் கிளவி யெல்லா - நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளி னல்லது - காட்ட லாகாப் பொருள் வென்ப” எனக் கூறியவற்றிற்கு மேலலாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவையாலான, இவை தம்மை வேறுகொண்டு ஓரினமாகக் மெய்ப்பாட்டியலென வைத்தமையால், எல்லாநூறி னேரும் இவ்விய லியைபுடைத்தென்ப தறிக.

இம்மெய்ப்பாடு நாடகநூலாசிரியர்க்கு விரியான் முப்பானிரண்டாயும், வசத
 யாற் பதினாறாயும், தொகையா. னெட்டாயும், நடக்கும். ஒன்பது சுவையுடைய உருத்திர
 மொழிந்த வீரம், அச்சம், விப்படி, இழிபு, காமம், அவலம், நகை, நடுவுநிலையென
 மெய்ப்பாட்டையுஞ் சுவைக்கப்படும் பொருளும், அதனை நாடகநூலாசிரியாகிய பொறியுள்
 ளும், அது மனத்துட்பட்டவழி ஆண்டு நிகழும் குறிப்பும், குறிப்புப் பிறத்தற்கிடனுண்
 வுள்ளத்தின் வேறுபாடாகிய கண்ணீருட்புதன மெய்யமயிரிவிடத்தன முதலாக
 வுட்பட்டவர்கட் பரிஞ் சத்துவங்களுமென நான்காக்கி, அவ்வெட்டினே நிறழ மெய்ப்பாடு
 முப்பத்திரண்டாம். சத்துவமெனினும் விதலெனினும் மொக்கும். மேம்பு முதலிய
 சுவைக்கப்படும் பொருளு நாமுதலாயின பொறியும் வேறுவேறு நின்றவழிச் சுவை
 பிறவாகாமையானும், இவ்விரண்டும் கூடியவழிச் சுவை பிறத்தலானும் அவை பதினாறும்
 அவ்வொருமைப்பாட்டானே யெட்டெனப்படும். இனிச் குறிப்புஞ் சத்துவமு முறையே
 யுள்ளநிகழ்ச்சியு முடம்பின வேறுபாடுமெனப் படுமாகலானும், உள்ளநிகழ்ச்சி சத்துவத்
 தானன்றி வெளிப்பாடாமையானும், அவ்வொருமைப்பாட்டானே அவை பதினாறு யெட்
 டெனப்படும். ஆகலின், அவை ஈரெட்டிப் பதினாறு மெனபது. ஆசிரியர், இவை நாடக
 மகளி ராடலும் பாடலும் கண்டுநு கேட்டுந் காணுகரும் இன்பநிலையாடிகுறுபடு
 வனவாகலான, இவ்வழிக்கு நூலில் ஆராயப்படாவென்ப பிறனசோண முதகநி,
 “நடையே யழுக்க யினிவரன மருட்கை-யச்சம பெருமிதம் வெகுளி யுகையென
 தப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப” வேளை தம்மதம் பிறகநிரூ. நகை-சிரிப்பு, அது
 முறுவலித்த நகுதலும், அளவாற சிரித்தலும், பெருகச் சிரி, தலுமென மூன்றாம்.
 அமுக்கை-அவலம். தானே யவலித்தலும் பிறவலங்களை டவலித்தலுமென ஆகிரான
 டாம். இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும், ஒன்று அவலமெனவுட்பட்டு, சுவை
 யொன்பதாகலு முடைய. இனிவரல-இழிப்பு. மருட்கை-விப்படி அழகுமெனின
 மமமயும். அச்சம்-பயம். பெருமிதம்-வீரம், வெகுளி-உருத்திரம், உவகை-மகிழ்ச்சி.
 இவை சுவையெனவும் வழங்கப்படும். இவ்வெட்டும் உள்ள பிள்ளை முதலிய முப்பா
 னிரண்டாயும், உடைமை யின்புறமுதலாக வேறு முப்பத்திரண்டாயும் யரும் இவை
 யெல்லாம் அகத்தினைகருபு பொதுவாகு மெய்ப்பாடுகளாம் இவ்விப் புதுமுடிபுரிதல்
 பொறித்துத் விபர்த்தன் முதலிய மெய்ப்பாடுகள் பலவுள், அவையெல்லாங் களவியற்
 குச் சிறப்பாய் நிகழ்வனவாம். இம்மெய்ப்பாட்டுப் பொருள் சோளாராய்ச்சி யுணர்வுட
 யோர்க்கலலது ஏனோர்க்குக் கூடாதென்பார், “கண்ணினுஞ் செவியினும் திண்ணித்
 திறியு -முணர்வுடை மாந்தர்க் கலலது தெரியி -எனையப் பொருள்கோ எண்ணெருங்
 குரைத்தே” எனறேத்திரூ. மறுறு மனத்த நிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணுஞ்
 செவியானு முணர்வேண்டிவ தெறநிறகெனின், — மனநிகழ்ச்சி பற்றி மெய்ப்பாடு பிற
 க்தவழி, அதுபற்றி முகம் வேறுபடுதலு முறை வேறுபடுதலு முடைமையின், அவற்றி
 னைக் கண்ணுஞ் செவியானு முணர்ந்தகோடலே அவைத் துறைபொயினுர்க் காற்றலாக
 லின், அங்கனங் கூறின் கருத்தென றுணராக.

உவமவியல்— உவமமுணர்த்ததலின், இவ்வோத் துவமவியலென்னும் பெயர்த்
 தாயிற்று. உவமமென்பது— ஒருபொருளே டொருபொருளை யொப்பித்தகரைதல.
 மந்து அகம் புறமென்பவற்றுள் இஃது யாதாகுங்கொலெனின், — அடவிரண்டுமாம்;
 மெய்ப்பாடுபோல. என்னை? “உவமப் பொருளி னுற்ற துணருந் -தெளிமருங் குளதே
 திறத்திய லான” என்றாகலின். இன் ஆளின்பொருளில் உந்தது. எனறது-உவ

மத்தினுனை உவமிக்கப்படும பொருட் குற்றகெல்லாம் அறிந்த தெளியும் பகுதியுள் ; அத்தணிப்பப்டிம் பொருட்டிறம பலவகை யிலக்கணமுடைய வாழலா னென்ற வாறு. அப்பகுதிசுடாம - உவமான வடைக்கு உவமையவடை குறைந்த வருவன வும், யாத மடையினறி வருவனவுமாம். அங்கனம் வருங்கால், அவற்றிற்கும் உவமைப் பொருளே தெளிமருங்காமெனவும், வாழாதே யுவமஞ்செய் துறத்தணர்த்தாத வழியும் அதவே தெளிமருங்காமெனவும், இன்னோரென கொள்க. உதாரணம்— “களவுடம படுகிற கவிழ்ந்து நிலங்கீளையா” எனறவழிக் கண்டோர்க்கெல்லாம் பெரு நகையாகக் களவுசெய்தாரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கீளையாவென உறறதணரக் கூறிற்றிலனா யினும், கையொடுபட்ட களவுடையார்போல நின்றான எனனு முவமைப்பொருளான எனளுந்த பொருடோனறி நகை புலப்படுவதாயிற்று. ஈண்டகப்பொருள உவமம்பற்றித் தெளிமருங் குளாயிறெனப்பது. “சாறுதலைக் கொண்டெபை - பெண்ணீர் றற்றென” வெனனும் புறப்பாட்டினுள், உவமைப் பொருளாகிய போழ்துணர் சீசிகுபு பல வடை கூறி அத்தே மிவழிக்கப்படும போர். தொழிலினை யாதமோ ரடையின்றி வாளா கூறினாவினும், உவமைப்பொருளானே போததொழிற குறறதும் உணரக் கூறினா னும். எனனை உண்டாடிக் கொடையு முரடுவி நோக்கி மறுத்தலு முசலிய வுள் ளக் கருத்தினுனை ஒருகணத்தினுள்ளே பல்வேகநரை யொருசுக்கு வேறறகு விரைகண தது போர்தொழிலெனப்பது தெளிமருங்குளதா மாதலினெனக். ஈண்டு புறப்பொருள உவமம்பற்றித் தெளிமருங் குளாயிறெனப்பது. இதத்த னோக்கியே நியாய நூலார, அளவை காண்டல கருத்த லுரை அபாவம் பொருள ஓபபாறென தங்கன முவ மையு மளவையு ளடக்கி ஓவ்வாராயிறென துணாக. பொருள - அருத்தாப்பத்தி. உம மம் உவமானம் உவமை ஓபபென்பன வொருபொருட் கிளவி. இவ்வாறு புலனெறி வழக்குப்பற்றியனறி மறறிவ வ்ருதலைப்பொருளும் உவமம்பற்றி வழக்கினுள் அறிதப் பரிதலானும் உவமம் பற்றியும் பொருள கூறுகின்ற ராசிரியரெனக் கொள்க. இவ்வ னம் உவமத்தானும் புலப்பாடே கூறுதலின, மேற பொருள புலப்பாடு கூறிய மெய்ப் பாட்டியலின பின்னா இது வைக்கப்பட்டது. உவமத்தாற பொருள புலப்பட அறித லாவது “ஆபோலும் ஆமா” எனறக்கால், ஆமா கண்டறியாதான காட்டுட் போவுழி எதாப்பட்டது கண்டுழி, “ஆபோலும் ஆமா” எனனு முவமைப்பறி இது ஆமாவென துணாத்தலாம்.

“வினைப்பயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே - வகைபெற வந்த வுமவத் தோற தம்.” இவ்வுவமம் வினையுமம் பயனுமம் மெய்யுமம் உருவுமமென நாலவகை பப்டும். மெய - பிறப்பு. உரு - நிறம் புலியனனமறவ னென்பது வினையுமம், அது பாயுமாதே பாயுமெனனூற தொழிலப்பற்றி யொப்பித்தமையின. மாரியன னவண்கை பென்பது பயனுமம், மாரியான வினைக்கும பொருளும் வண்கையாற் பெறும் பொருளு மொத்தலின. துடியிடை யென்பது மெய்யுமம், அலகுலு மாக் மு மகனதுகாட்ட வல்கித்தோன்று மருங்கு துடியோ டொத்தலின. பொன்மேனி யென்பதுருவுமம், பொன்னின்கட் கிடந்த மஞ்சளிற்றத்தோடு மேனியின்கட் கிட ந்த நிறமொத்தலின. இவை நான்கும் இவ்வன மொரோ வொன்றே யன்றி விரவியும் வரும. இந்நான்குஞ் சிறப்பு நலன காத்தல் வலியென்னு நான்கு நிலைக்களமாக வும், கிழக்கிடு பொருணிலைக் களமாகவும் பிறக்கும். கிழக்கிடு பொருளென்பது - கீழ்ப்படுக்கப்ப்டிம் பொருள். இவ்வன முவமஞ்செய்யுங்கால், முதலொடு முசலுஞ் சினை

யொடு சிணையு முல்லைடு சிணையு சிணையிடு முகலு முவமஞ்செயடபபடும இவை கிளியுவுமமுற் றொகையுவுமமுமாம. பவளமபோற் செந்தவா வடப இதுசுடடிககூற வின விளியுவுமாம. பவளவாட. இது சுடடிக கூறமுமயிற் றொகையுவுமாம. இன்னு மிதினழிதன பலவாம

உவமத்திணையும் உவமிக்கப்படும பொருளையும் ஒப்பிக்குறாகல இடைவரு முவ மவுருபு பலவாம. “அவைநாம, அன்ன வேப்பப வுறழ வொடப - வென்ன மான யென்றமவ யெனாது - வென்ற வொடுநக வொட்ட வாங்க வென்ற வியப்ப வென்றவை யெனாது - வெள்ள விழைப விநப நிகாபப கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனாது - காயப்ப மதிப்ப தகைய மருள - மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனாது, புலப்ப பொருவ பொறப போல வெல்ல மீழ ளோசுவை பெனாது - ராட ளுளிய ளுளிக் கந்த - வொடப புரைய வென்றவை யெனாது காறா றவையு மன்ன பிறவுங் - கூறுங் கலைப் பலசுறிப் பினவே” எனனு மிவ்விபற் சூத்தரகதா னவையறிக. பிறவு மென பதனாடு, நேர, நோக, திணைப்ப, மலைய, ஆர, அரா, அணைய, ஏர, ஏற, செந்த, அற்று, செழுவ வென்றறொட்ககச்ச ளொளிக இன்னும், “கொளுறொடு செய வம்” எனறறொட்ககச்சா ன ஆடைகலி உவமவுருபின பொருளபட உருவன வெல்லாங் கொள்க

இவவுவமம் உருவையுவுமமுட னுமபுமமுமென விரண்டாம அது “உள னுறையுவும மேனையுவும மெனக் கார்த்தணையுணர் வசைசே” எனனு மகத்திணையிற் குச்சிரகா னுணர். உருவையடுமமாவது ‘உளவுறத சசு னு டொததுப்பொருள முடிசென வளவு, உருவ உளருறை யுவுமம்” எனறு மகத்திணையிற் குச்சிரசதா னுணர் இன்ன புலவன ருற கருகிடது வெளிப படக் கூறாதுவழியு வுடையோ இவன சருச்சுப்பொரு ளீசென ருராயாது கோடற் குக் கருவியாகிய சிவ சொற்குடபபசு செட்டா ளெ ளவனநிமெனபது சருச்சு யிறம். அது “விசுநீர் மீழ்நீலம் பசாபவா வடகொடை - ஞாங்கா மலாசுழ தந னாபுருக் கரிவண டோங்குய ரெழிலயாணைக் கண்கடாங் சுமநாநற் மடிக வை விருக்காறப்ப பல்லகி உகதுவான வீங்குற வகிகொள மீழ்நாப புணா பவா - தேவகமழ் சுதாபிப் ளருவலிழ றுமுலலை பாபதுநிப படாதிர்ந்து பண டிதா மரீஇய - பூம்பொயகை மறந்தள ளாப புனலணி நலுறா” எனனு மருத்தகூலி யுள, வீங்கிநீர் பரததையா சேரியாகவும, அதனகண விழாச நீலப்பூக் காமசெவவி நீசுமம் பரததையாகவும, பகாபவா பரததையரைத் தேரேற்றிக்கொண்டிரும பாணா முதலிய வாயில்களாகவும, உமமலரைச சூழந்த வண்டு தலைவனாவும, யானைக்கடா துதினை ஆண்டுறைந்த வண்டுக்கூ வந்தவணக்கு விருத்தாறதுதல பகற்பொழுது புண ர்கின்ற சேரிப்பரததையா தரலத்தினைத் தலைவினை றுவாவித்தலாகவும, சுங்குவின வண்டு முலைவைய பூதுதல பரததையருட னீரவு துயிலுதலாகவும, பணங் மரு விய பொயகையை மறத்த தலைவியை மறத்தலாகவும, பொருடந்து இப்புலப்படக் கூறிய கருப்பொருள்கள புலப்படக்கூறாத் மருத்திணைப் பொருட்கு உவமமாய்க் கெட்டொலுள்ளததே விளங்கி நின்றவாறு காண்க. இனிப் பவளவாய முதலியவாக னுள்ளிக் கூறுவனவெல்லாவ ஏனை யுவுமமாம. அகத்திணைப் பொருளுணர்ச்சிக குப ளுற நிரக்கி யகத்திணையிலுள இவை யிரண்டும் வாகக்கி கூறப்பட்டன. ஆயி னும், இவ்வியுறப்பொருளாகவே கொண்கிரைக்கப்படுமென றுணர்க.

செய்யுளியல்— செய்யுளிலகண முணாந்திணையால், இது அப்பெயர்த்தாயிற்று. செய்யுள் - செய்கை. உள் - தொழிற்பெயர் விஞ்சி. கடவுள் வீக்குளென்புழிப்போல. மறநிற அவில்லகணதிற்குக் தொழிலாகுபெயராயிற்று. வழக்குஞ்செய்கை பெறமெனினும் அசையுஞ்சீரும் அடியுமுடைய செய்கை விற்றபுததாலு அணி பெறப் பொருட்கிடனாக இயற்றப்படுத்தி கிரடபு'நாககிச செய்யுளெனப்பட்டது. எழுத்துக்காரரத்தரு சொல்லதிகாரரத்தம் வழக்கிற்குஞ்செய்யுட்கும வேண்டின விராயக்கூறிய, பொருளதிகாரரத்தனளும் இச்சுணையும் பெருமபாணமையும் வழக்கிற்குஞ்சிறுபாணமை செய்யுட்கும வேண்டின கூறியநக வாசினியா, அப்பகுதிச் செய்யுளிலக்கணமெல்லாம் இவ்வோத்தினகட டொருசூதச கூறுகின்றார். ஆகலின, மேற்கூறிப்பேரூந்தவொத்தகூறோடு இத்தகையபுள்ளாயாறு தெளிச

“மாதந்திர யெழுத்து வகைகளை யெழுத்து - யாதத தீரே யடியாப் பெனாஅ - மரபே துசூக சொடைகை யெழுத்து - யாதத யளவிய வெனாஅத - தீண்டிய சூதிரா கூற வகை யெழுத்து - தீண்டியா கள்ளை காலய நக யெனாஅபு - யயனே மெய்ப்பா டெசசவகை யெனாஅ - முணைம் பொருளை துசூவகை யெனாஅ - மாட்டே வண்ணமோ முயாடபியல் வகையீ - குறுசீலை யிட்ட வகை கீர்து - மமமை யழகு தொனமை தோலே - விருக்க யிழைய புலனை யிழைபெனாஅபு - பொருநக கூறிய வெட்டொநிற் தொனா - நல்லிழைப்பா செய்து னுறப்பென - வல்லிழை கூறிய குத்துரைத் தனரே.” செய்ப்பா - மாதந்திரமும், எழுத்துயல்வகையும், அசைவகையும், யாததீரும், அடியும், யாபும், மரபும், துசூகும், தொடையும், நோக்கும், பாவும், அளவும், தீண்டியும், வயிற் பாவும், கூற்று வகையும், செட்டோரும், சளனும், காலவகையும், பபும், மெய்ப்பாபும், எச்சவகையும், முணைமும், பொருளும், துறைவகையும், மாட்டும், வண்ணமெனும்” மிருபதா றுறப்புகுளும், மறநிற அம்மை, அழகு, சொனமை, தோலு, விருந்து, இயைபு, புலனை, இழைப்பெனா யெனவகை வனப்பும்பும், உடைத்தர்ப நடப்பதாம்.

மாதந்திரயென்பது— எழுத்துக்கூறிய மாதந்திரகளை விராயச செய்யுள் செய்யுளென அது “மாதந்திரய” என மேற்கூறிய தொழிற்பெயர் நிறையபெறும். எழுத்துயல்வகையென: து— மேற்கூறிய வெழுத்துக்களைச் செய்யுட்குறப் பெயர்திகொள்ளும் கூறுபாடு. அசையகையென்பது— அவ்வெழுத்துயல்வகையால் பெறப்படும் அசைக்கூறுபாடு. அசை இயல்வகையு முறியல்வகையென விரண்டாம். இயல்வகையால் பெறப்படும் இயல்வகையெனவும். அவை செய்யுள் தொழில் செய்தற்குரியவாகலான உரியசையெனவும், சாரணப்பெயராயின. யாததீரெனும்— தொரு டலபடத் தொடர்ந்து நிற்குஞ்சீரெனவாறு. எனவே, அசை பலதொடர்ந்து சீராகலால் அவ்வகையுள் தத்தம் வகையாற பொருள்பெற்று நிறறலும் அவ்வாறணிச சீரெழுத்து மொருசொல்லாங்கா லசை பொருள்பெறுது நிறறலு மடங்கின. தே மாவெனது அசை வேறுபொருள் பெற்றன. சாத்தனென்று பொருள் வேறுபடாது நிறை வகையாற சீர யாதது நிறைது. அடியென்பது— அச்சீரெனும் பலவந் தொடர்நதாவதோ றுறப்பும். யாப்பென்பது— அவ்வடிதொறும் பொருள்பெறச் செய்வதோ செய்கை. மரபென்பது— காலமு மிடனும்பற்றி வழக்குத் தீர்ந்தகாலுந் தீர்ந்தவற்றிற் சேறப் வழப்பட்டானம்ச் செய்வதோ முறைமை. மறநிறச் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மரபிற்கு மரபியலு

ஞாரப்பனவற்றிற்கு மிதற்கும் வேற்றுமை யென்னெனின்,— இது செய்யுட்கே யுரி த்து; அவை வழக்கிற்குச் செய்யுட்கும் பொதுவென்பது. தூக்கென்பது— பாக்க னைத் துணித்த நிறுத்தல். தொடைவகையென்பது— தொடைபகுதி பலவுமென்ற வரூறு. அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையிலலனவுமென விருவகைய. இப் பகுதியெல்லா மடியாற கோடலின, அடிக்கு மில்லொக்கும். நோக்கென்பது— மாசு னிரை முதலாகிய வறுப்புக்களைக் கேட்போர்க்கு நோக்குபபட்ச் செய்தல். பாவென பது— சேட்புலத்திருந்தக்காலு மொருவ னெழுத்தஞ் சொல்லுந தெரியாமற் பாட மோதும்சால் அவன் சொல்கின்ற செய்யுளை விகற்பித தினனசெய்யுளென் றுணாதற கேதவாகிப் பரநதுபட்டுச் செலவதோ ரோசை. அளவியலென்பது— அப்பா வரையறை. தீண்யென்பது— அகமபுறமென றறியசசெய்தல். கைகோளென்பது— அவ வத்தீணையொழுக விகற்ப மறியசசெய்தல். அது களவங் கற்புமென நிரண்டாம். கூற்று வகையென்பது— அச்செய்யுள் கேட்காரை இது சொல்கின்ற ரினனாரென வுணர்வித்தல். கேட்போரெனது— இனனாகுச் சொல்கின்ற திதவெனத தெரித தல். துளென்பது— முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலா யினவு முணர்ச்செய்தல். மறந்துத் தன்மை முன்னிலை படைக்கையுமாம். காலவகை யென்பது— பெரும்பொழுது சிறுபொழுதெனனு காலப்பகுதி முதலாயின. பயனெ ன்பது— சொல்லிய பொருளாற பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தல். மெய்ப்பாடென பது— சொற் கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். எச்சவகையென்பது— சொல லப்பா மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச் செய்தல். அது கூற்றினுங் குறிப்பினும் ஒரு தலின், வகையென்றா. முனைமென்பது— உயாந்தோரு மிழிந்தோரு மொத்தோருந தத்தம் வகையா னெப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்தபபட்ச் செய்தல். பொருளென பது— புலவன ருன ரேறறிக்கொண்டு செய்வதோர் டெ ருணைய. துறையகையென பது— முதலுங் கருவு முறைபிறழ் வந்தாலு மில்தீதன்பாறப்படுமென்று ஒருதறைப் படுத்தற கேதவாகியதோர் கருவி யச்செய்யுட குளதாகச் செய்தல். அவையும பலவா தலின வகையென்றா. மாடடென்பது— பல்வேறு பரப்பிறறயினு மன்றயினு கின றதெனுகி வந்ததனை யொரு தொடர்கொளிஇ முடித்துக்கொள்ளச் செய்தல். வண்ண மென்பது— ஒருபாவிகை ணிகமும் ஓசை விகற்பம். இவை யாப்பிற கின்றியமையாத விவக்கணப் பகுதிகளாகலான வேறு விதந்தோன்றா.

அம்மையென்பது— குணப்பெயர், அமைதிப்பட்டு நிறநலி மைமையென்றபி ற்று. அழகு— திரிசொற் பயிலாது செய்யுளிற பயின்றுவரு மொழிகளாற சீரறுத்துப் பொலிவுபட யாகும் பொருள் வனப்பு. அவையாவன,— நெடுந்தொகை முதலா கிய தொகை யெட்டுமென்றவாறு. தொனமை யிலக்கணந் சமீழின நெய்வப்பமுமை மரபியறு ஞாரத்தாம்; கடைப்பிடிக்க. தோல்— இழுமெனமொழியா னறம் பொரு ளின்பம் விடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பச் செய்யுளு செய்யுளும் ஆசிரியப்பா ட்டா னெருக்கைமேற் றெடுக்கப்படுஞ் செய்யுளுமாம். அவை செய்தகாலத்துள்ளான காணப்பட்டில், பிறகாலத் தவ்வாறு வந்தன கிந்தாமணி முதலியன. விருந்த— புதி தாகத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைச் செய்யுள். இயைபு— ஞானநமையரவழமுள வென் னும் பதினொரு புள்வியீற்றினு ளொன்றனை யிறுதியாகக்கொண்டு பொருட்டொடராக வுஞ் சொற்றொடராகவுஞ் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை சீததலைச்சாததனாராற் செய்யப் பட்ட மணிமேகலையுங் கொங்கவேளாராற் செய்யப்பட்ட சிலப்பதிகாரமும போல்வன.

அவை என்காரவீற்றான் இற்றன. புலன் - சேரிமொழியாற் செவ்விதாக்கக் கூறி யாராய்ந்து காணமை பொருடொடரானே தொடுத்தசெய்யுஞ் செய்யுள். அவை விளக்கத் தார் கூததமுதலாகிய நாடகச்செய்யுளாகிய வெணடுறைச் செய்யுள் போல்வன். இழைபு - வல்லெழுத்தப் பயிலாது இருசீரடிமுதலாக வெழுசீரடியுளவும் வந்த வடிவையு மொபித்த நெடெழுத்த மநெட்டுழுத்துப்போ லோசையெழு மெல் லெழுத்தும் லகார ளகாரந்ஈழுமுதைய சொல்லானே சேரிமொழியாற் செவ்வித்தி னென நது தோதல வேண்டாது பொருள்பட்டுச் செலலச் செய்யுளு செய்யுள். அவையா வன்— சலிபும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாடாகிய செநதறை மார்க்கத்தன் வென்பது.

மாயியல்— “ மாறறநஞ் சிறப்பின மரபியல் கிளப்பிற - பார்ப்பும் பறமுங் குட்டியுங் குருளியுங் - கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென - றென்பதன் குழுவியோ டிளமை பெயரே.” மரபென்ற பொருணமை பெண்ணையெனின்,— கிளவியாக்கது மரபென்று வரையறுத்த தோதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண மரபென்று வரையறுத்த தோதப்பட்டனவு மன்றி, இருக்கிணைப் பொருட்குணனாகிய இளமையு மாணமையும் பெ ண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறைமையும், உயாதினை நான குசாதியும் பற்றிய மரபும், ஆலினைப் புல்லு மானும் பற்றிய மரபும், அவை பற்றிவரும் உலகியமைமரபும், தூன் மரபுமென இகையெல்லா மரபெபை பன்மென்பது. மற்றுப் பொருள்களின் இளமை பற்றிவரு மரபுகூறிலா முப்புப்பற்றிவரு மரபு கூறிராவெனின்,— அது வரையறை மீன்மையிற் கூறாநென்பது. மற்று மீமலையாதினேடு இவயோசனிடைய இகையென னையெனின்,— முன்னா வழக்கிலக்கணங் கூறி ஆவாயின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளி யலுட கூறினா. அவ்விரண்டறநரும் பொதுவாகிய மரபு அண்டிக் கூறினமையின் இது செய்யுளியலோடு இகையுடையதாயிற்று. மற்று வழக்கிலக்கணஞ் செய்யுட்கும் பொது வாசலின், இவறன் பிரண்டறநரும் பொதுவாகிய பரபிணையுஞ் செய்யுளியலின் முன்வை யசுவெனின்,— அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்யுளுமெனும் இரண்டிமல்லாத தூலிற் கும் ஈண்டு மரபு கூறினமையின், இது செய்யுளியலின்பின் வைக்கப்பட்டது. இவறறையெல்லா மேல லரையறுத்து இன்னபொருட்கு இன்னபெயா உரித்தென்பது சொல்லு வா. மாறறநஞ் சிறப்பி னென்றதனானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தமரபிற் பிறழாமற் செய்யுள் செய்யப்படுமென்பது உம, ஈண்டுக் கூறுதன்வாயின் வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழினுஞ் செய்யு ளின்பம் படின அவ்வாறு செய்கவென்பது உம, கூறியவாறுபிறறு.

பன்னிருபடல முதலியன.

பன்னிருபடலம் அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியமுனிவர் மாணக்கரான தொல் காப்பியமுனிவர் முதலிய பன்னிருவரானு மியற்றப்பட்டதொரு புறப்பொரு ளிலக் கணதூல. இநதூல புறப்பொரு ளிலக்கணத்தனை வெட்சிப்படல முதலிய பன்னிருபட லங்காக்கப் பகுத்ததோதுதலின், அப்பெயாத்தாயிற்று. இநதூல அகத்தியந தொல்காப்பி யங்களில் அகம புறமென்ப பகுத்த பொருளிலக்கணங்களைத் தமமுள் வேறுபாடு நோக்கி, அகம, அகப்புறம, புறம, புறப்புறமென நானகாகப் பகுத்தப புறப்பொருளின மிக விரித்தோதம. இயறகைநிலமான குறிஞ்சி முல்லை மருத ரெய்தலும், செய்யக்கைநில மான பாலைமுமெனது மைநது மகமாம. கைக்கிளை பெருந்திணையென்னு மிரண்டு மவ தறிந் புறமாயினயந்து நிசமுதலி எனப்புறமாம். “ மக்க ணுதலிய வகனைத் திணையுஞ்

அந்திய யொருவார் பெயர்ஔொளப் பெறூஅர்” என் றகத்திணையியலு னோததலின், அவ் ஶாறு பாகுபாடு செய்தல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கு முடமபாடேயாயிறறு. என்னை? ஐந்திணையினை யுகமெனவே யொழிந்த கைக்கிணையும் பெருநதிணையு மவற் றின் புறமாயகப்பறமாமென்பது தானே போதருதலினென்ச. இனி அகத்திணைக்கண் மூதல் கரு வுரிப்பொருள் கூறிய குறிஞ்சி மூல்லை மருத ரெய்த லென்பவறறிறகு விவட்சி வஞ்சி யுழிணை தும்பையென்பன அவ்விலக்கணங்களோ டொருபுடை யொப்பு மைபற்றிச் சார்புடையனவாய்ப் புறமாய் நிகழ்தலிற் புறமாம். இனித தமககென நில னுடையவாகிய குறிஞ்சி மூல்லை மருத ரெய்தல்களைச் சார்ந்து நிகழு நிலனிலலாப் பரலை பெருந்திணை கைக்கிணை யென்பவறற்றிறகு வாகையுங் காஞ்சியும் பாடாண்டிணை யும் பெற்ற விலக்கணத்தோ டொருபுடை யொப்புமைபற்றிச் சார்புடையவாய் நிகழ்த லின், புறப்புறமாம். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சித்தாரந்தசைவாசாரியர் “அகச்சமயம் புறச்சமய” மென விரண்டாகப் பகுத்தவறற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, “அகச் சமயம், அகப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறப்புறச்சமய” மென ானகாகப் பகுத்து, அவ்வாறு பகுத்தன் மரபாதற்குப் பன்னிருபடலத்திற் பொருளியலபிணை, அகம், அகப் புறம், புறம், புறப்புறமென் றிங்கன நானகாகப் பகுத்தோதியவாற்றிணையே தமககு அடி ப்பாடாகக் காட்டியருளினார்.

இனி நச்சினார்க்கினியர் “கைக்கிணை முதலாப் பெருநதிணை யிறுவாய் - முற படக் கிளந்த வெழுதிணை யென்ப” எனனு மகத்திணையிற சூத்திரத்தது “முறபடக் கிளந்த” வென வெடுததலோசையாற் கூறவே பிறபடக் கிளந்த வெழுதிணை யுள வாயின: அவை வெட்சி, வஞ்சி, உழிணை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை யென வரும். ஒழிந்தோர் பன்னிரண் டெனருராதலின புறத்திணை யேழெறை தென னையெனின்,— அகங்கை யிரண்டிடையாக்குப் புறங்கை நானகாகாது இரண்டாய வாறப்போல அகத்திணை யேழற்குப் புறத்திணை யேழெறையே பொருத்த முடைததா யிற்று. எனவே, அகத்திணைக்குப் புறத்திணை அவ்வநிலத்தது மக்கள வகையாற் பிற ந்த செய்கை வேறறமையாதலின, ஒன்று ஒன்றற்கு இன்றியமையாதவா ருயிறறு. கரந்தை அவ்வேழற்கும பொதுவாகிய தீணைவழுவாதலின வேறு தீணையாகாது” எ-ம், “வேறதவிடு முனைஞா வேறறுப்புலக களவி - னுதந் தோமபன மேவற ருகும” என்னும் புறத்திணையிற சூத்திரத்தது “அடித்தககோடலு மீட்டுக்கோடலும் வெட்சி யாயின; மீட்டல் கரந்தையென்பராலெனின்,— அந்நையும் இச்சூத்திரத்தானும் வரு கின்ற சூத்திரத்தானும் வெட்சியென்றே ஆசிரியன கொணடான; மீட்டலை வெட்சிக் கரந்தையென்பாரு முளர், மீட்டலைக் கரந்தையென்பார்க்கு அது தீணையாயிற குறிஞ்சிக்குப் புறனாகாமையுணர்க” எ-ம், “காஞ்சி தானே பெருநதிணைப் புறனே” என னும் புறத்திணையிற சூத்திரத்தது “கைக்கிணை முதற் பெருநதிணை யிறுவா யேழ னையு மகமென்றலின், அவ்வகத்திற்கு இது புறவைதனறிப் புறப்புறமெனற லாகாமையு ணர்க” எ-ம், கூறமுத்தானே, அந்நகைம் பகுத்தோதுதன் மரபுநிலை திரிபா மென்பர். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் “அகம் புறமென்பப் பகுத்தனவறறைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நானகாகப் பகு த்ததும், வெட்சித்திணை உழிணைத்திணைகளின் மறுதலை விணையை வீறறுவிணையாதலும் ஶெறறுப்புச் சூதிதலுமாகிய வேறுபாடுபற்றி வேறு தீணையாக வைத்தெண்ணுதலும், இன்னோர்என பிறவும் பொருள்முடிபு வேறுபடாமையின் மரபுநிலை திரியாவாயின்”

என்றும், இஃதறியார் “தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமுந் தம்முண் முரணுவனவாகக் கருதி அவற்று னொருநூலையேபற்றி மற்ருென்றனை யிகழ்வா” என்றும், பாயிர விருத்தியினுஞ் சிவஞானமாபாடியத்தும் யாபபுறுத்ததேதினார்.

இனிப் பல்காப்பியம் பல்காயம் காக்கைபாடினியமென்பன பல்காப்பியனார் முதலியோரார் செய்யப்பட்ட யாப்பிலக்கண நூல்கள். அறநேல், தொல்காப்பியங் கிடப்ப பல்காப்பியனா முதலியோர் நூல செப்த தெற்றுக்கெனின, அவரும் அவர் செய்த வெழுத்துநு சொல்லும் பொருளு மெல்லாஞ் செய்திலா, செய்யுளிலக்கண மகத்தியத்துப் பரந்துகிடந்தனைத் தொல்காப்பியனா சுருங்க்ச செய்தலின், அறிதற் கருமைநோக்கிப் பகுத்துக் கூறினாரெனக்.

இனிப் பெருநாரை பெருங்குருகு இசைநுணுக்க முதலிய இசைத்தமிழிலக்கண நூல்களும், முயுவல் சயநதவ குணநூல் செயிறிய முதலிய நாடகத்தமிழிலக்கண நூல்களும், மாபுராணம் பூபுராண மென்பனவு மேலை இயற்றமிழ் நூலக் டோன்றிய காலத்துத் தோன்றியன. இவற்றுட்பல இக்காலத்து வழங்கக் காணாமையி னிறநதன போலும். இனிப் பஞ்சபாரதியம், இரத்திரகாளீயம், பஞ்சமரபு முதலிய விசைத்தமிழ் நூல்களும், கூத்துநூல், பரதம், தாளவகையோக்து, பரதசேனாபதியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல் முதலிய நாடகத்தமிழ்நூல்களும் கடைச்சங்கத்தின பிறறை ஞான்று தோன்றியன வென்றிதிக.

பிரபோகவிவசுநூலார ‘ஐரத்திரநிறைந்த தொல்காப்பியன்’ எனத் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தின்கண வருகலின், தொல்காப்பியத்திற்கு ஐரத்திர வியாகரண முதனூலாம்’ எனார். இன்னும், அவர் ‘அகத்திய நின்றந்த தொல்காப்பியன்’ என்னுடையானும், “கடிநிலையினே ஆசிரியற்க” எனப் பொதுப்பட வோகியதலலது பெயரெடுத்தோதாமையானும், அதற்கு அதுவ பொருளெனக்” எனறும் கூறினார். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள பாயிரவிருத்தியுள் “நூலென்ப பொதுப்படக் கூறுது நிலத்தொடு முறறுநூலென விசேடித்தலின், செந்தமிழ் தோனறுங்காலத் துடனேருன்றியநூல் அகத்திய மொன்றையாகலானும், ஏனை நூல்களெல்லாம் அகத்தியத்தினவழித் தோன்றினவேயா மாஃலானும், ஐரத்திர நோக்கித் தொகுத்தாரெனின், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக் கட்டுஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்நீனை அஃறினை முதலிய சொற்பாக்குபாடுகளும், அகம் புறமெனனும் பொருட்பாக்குபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய நீனைப்பாக்குபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பாமுதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இனேரான பிறவும், வடமொழியிற பெறப்படாமையானும், இவையெல்லாந் தாமே படைத்துக் கொண்டு செய்தாரெனின், முந்தனூல் கண்டென்பதனோடு முரணுதலானும், முற்காலத்து முதலால் அகத்தியமென்பனஉம அதனவழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பனஉந் துணியப்படும்” என்று நிறுத்தியும், “தொல்காப்பியனார் அகத்தியனாரோடு மாறுகோடலின் அகத்தியத்தொடு பிறழவும் பிறகாலத்து வீழ்ந்தன சில முந்தனூல்கண்டு அவற்றின்வழி நூல் செய்தாரெனக் கொள்ளாமோவெனின்” என்று ஆசங்கித்து, “அஃது ஆன்றோ வழக்கொடு மாறுகொளவார இக்காலத்துச் சொல்லினும் அடிப்பட்ட சான்றோ சொல்லாராகலிற் கொள்ளாம்” எனறும், “அல்லனஉங்

கடைச்சங்கத்தாரூட் களவியற பொருளகண்ட கணக்காயனார் மசனார் நக்கிரா இடைச் சங்கத்தாரக்குங் கடைச்சங்கத்தாரக்கு னூலாயிறுத தொல்காப்பியமென றுரைசெய தாராடலின் இடைச்சங்கமாண்முதல இனறுமாம வழங்குவருதலானும், அருந்தவக் கொங்கை அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டி னூலசெய்தாராயின இவ்வாறு நிலைபெற்று வழங்காதாகலானும், “கூறிய குன்றினு முன்னால் கூட்டித்-தோமின னுணாத ரெலகாப பியன்ற- னுணையினமறி முறிந்தோக்குக கடனே” எனவும், “வீங்குகட லுடுக்க விய ன்கண் ஞாலத்தத - தாங்கா நல்கைத தழிதகு விளக்காசென - வாடுனோ ரேத்தம வாயமொழிப் பல்புக - ழாண்பு லமை யசுத்தய னெனனு - மருந்தவ முனிவ னுக்கிய முத்தலால் - பொருத்தக் கற்றுப் புரைசுப வுணாநோ - நல்கைச நிறுது சொலகாபியன்” எனவும், “மனனிப சிறப்பின வாடுனோ வேண்டுக - தெனமலை யிருநச சீாசான முனிவரன் - மனபாற மெனமிழ தாவின றுணாநச - னுனனரு குறித்த கொலகாப பியன்முதற - பன்னிரு புலவரும” எனவும், எல்லாவாசிரியரும் அகாதியனாகுது முதன மாணாக ராயினுரென்பதுபற்றிய பொலகாப்பியனார்பு பெருமைகூறி அசுத்தியமே தொல்காப்பியத்திறகு முன்னாலெனக் கூறினாராசலானும், அகாதியனாரோடு முரண்சி சபித்தராயின, அதுபற்றிய பெருமை கூறாதும் அவ்வா ரோசிரியருங் கூறாமையானும், அது வேதவழக்கொடு மானரோவழக்கொடு மாறுகொளவா கூற்றையாம்” எனறும், “அற்றை அகாதிய நிறைவு சொலகாப்பியனெனது ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனெனற தென்னையெனின” என்று அசுத்திய நிறைந்தமை எல்லாறாறு தெனியப்பட்டமையின் வடமொழியிலும் வல்குறையினு னென்பது விளக்கிய அங்கங்க கூறினா” எனறும், “இவ்வாறன்றி ஐந்திராக்கினவழித் தோன்றிய னூலென்பது விளக்கிய ‘ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்’ எனற ரென பாரை ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்பது உரைசெய்து, எமக்கிருப்பவு முந்துநூல் கண்டெனக் கூறிய தெயுத்து” எனறும், மறுபுப் போதார். அசுதலால், பிரயோகவிவேசனூலார அசுதலால் கெட்டம போலியமென்பது துணிக. நச்சினாக்கினியாசும இதுவே துணியான மரபிலில் “வீண்பி வீங்கி விளங்கிய வறிவின - முனைவன கண்டது முன்னு லாகும்” எனற குறித்திறகு இங்கனங் கடைக்கொண்ட அவா விளங்க விரித்துரைக்குமாறுபற்றி யுணாக.

அற்றைல், நச்சினாக்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரைமில் தொல்காப்பியனார் தமமாசிரியர் அகாதியனாரோடு மாறுகொண்டி அவாபுமமைச் சபித்தாரென்று கூறியதெனையெனின, அவா, தொல்காப்பியனார், தமமாசிரியராகிய அகாதியனார்பான முதலாய வன்புலமுழிபாட்டிற நலைநின்று சீலான நிரமபக் கற்றுப் பன்னிரு வருட்டலைவராயினுரெனறும், தம்மாசிரியர் செய்த தமிழ் முன்னாலாகிய அகாதியத்தினவழித்தாசுத் தொல்காப்பியமெனறும் இலக்கணநூல் செய்தாரெனறும், பின்னாமாபியலகத்து உரைவகுத்தாராகலின், பிறம்மதங்காட்டிக் களைதல் வேண்டி அங்கனங் கூறினாரென்று கொள்க.

இனி அது வேதவழக்கொடும் ஆன்றோர்வழக்கொடு மாறுகொன்றச் சிலர் அங்கனங் கட்டி நடத்திய போலியுரையென்று சிவஞானயோகிகள் நியாயவலியுரையாற களைந்து ஒதுக்கினராகவும், பதிப்புரைகாரர் அப்பொய்யுரை தம்பதிப்புரைசகுப் பொருந் தியுரையென்று போதும் அதனுள்ளித்துப் போற்றி அதுகொண்டி அகாதியந

நிற்குச் சிறுமையுந் தொல்காப்பியத்திற்குப் பெருமையும் பேசிப் புரையாட்டயாந் தாரா. அவா அபபதிப்புரை, அகத்தியம் எல்லாநலமும் ஒருங்கேய்திச் சிறக்கும் இறை நூலொசுரு முடிசுமீழ்முநூலெனவும், தொல்காப்பியம் அதன் வழித்தாகத்தோன்றி நடைபெறும் வழிநூலெனவும், அது வேதவழகுகொடும் ஆனரோவழகுகொடும் ஷீபர்ந நீதி இயலும் பட்டாநகு வரலாநெனவும், மேலே நிறுசுகிப்போந்த வலியுரைகளின் முணர் ஒருசிறுவரைவேனு நிறமலாறறுது தூர ஒதுங்கி மாயுமென்பது கறறுரெல் லார தொறென வுணர்வா. அதகிடசுக. அவா “தொல்காப்பியா இட்டசாபத்தின் வலியினால் அகத்தியம் இறந்தபுடடது” எனறு புதுவதாகவும் ஒன்று கறபிததுப புரையாட்டயாந் தாரா. அது புதுவதாகல எதனாலெனின, தொல்காப்பியனூ அசத்தீடனூ ரைச் “சுவாகாம புகாப்பியா” என எந்ரா சபிதநரென வேதவழகுகொடும் மாறுகோளு துவாரா ஆணடுக் கூறினூராத, அவா அசனை ஒளிந்த தொல்காப்பியா அகத்தியம் இறந்தபுடடக போபயிசுகுச சாடமொன நிட்டனரெனறு ஒன்று கறடியுரைததார்; அத னாலெனக. அவா தாம அங்கும புதுவாகுக சடடிக கூறிய பதிப்புரைசுகட் குறறம் வருசலசுன்றி அது பரியிசுகெணனி, “ஆசாரியா வழிபாடழி குறைவிலலாத தீரண தூமாசுகினி அவாவறு சபிதநரால்தீரா” எனறு வினாசிசுத்தி, “அதுவனறே அவர் ஆசிரியரைச சபிதநாது அவாசெய்த நூலைச் சபிதநெனக்” எனறும், “சிவ்யரது சாபத்தனை ஆசாரியா தடுபுகும் வணமையில்தீரா” எனறு தடை நிகழ்த்திச, “கடவுளர் இருடிசா சாபத்தனைச் சபிதநும் வணமையிலரெனின, — இது கடாவனறெனறு மறு கக” எனறும், சில போலியாந்விசுகுச சாலவுந் தம புல்லறிவு நிலையிட்டனர். ஆசிரியா வழிபாடழி நல்கிதை தொல்காப்பியனூ குரவாபபேணமை நனறிகோறெனன் னூ உபதீயில குறங்கு டமெனறு மெனறுருசி அகத்தியனூரைச சபிதநல செய்யா ராயினரெனறு அறிவுகொனறி அறங்கரைநூர, பினனாத துரபிமானமீதூரந்த அறி வுகொனறு “அதுவனறே அவா ஆசிரியரைச சபிதநாது அவாசெய்த நூலைச் சபித் தனா” எனறு மறங்கரைநூர, சிறுமொகுகு நகையனை நிறுத்தமெனச. இது தானெ டித்துகொண்ட மேறகொனைச் சாதிக்கமாட்டாமல் அகறகுக் கேடுவரபபேசுதலெ னறு நிக்கிரகநூனெனக. இனி அசத்தியத்தனைச் சபிதநும் அகத்தியனூரைச் சபிதநலொபபத தொல்காப்பியனூரகுகு குரவாபபேணமையு நனறிகோறலுமாம். எனனை? “ராகரவாகியமாகிய வேடுகிவாசம நிறுத ராகரநிறுதை யொபபதேர ரதி பாதகமாகும்” எனறும், “அசனீதி நீதநூனிறதை அசனீநதை யொபபதேரர் குற மாம” எனறும், உணமைநூலக னோதுதலினென்பது.

அவர் மாணுககராகிய தொல்காப்பியனூர் இட்ட சாபத்தனை ஆசிரியராகிய அகத்தியனூர் தடுக்கும் ஆறமலாளராகாத தெனகொலோவென்று உடாநிசுத்தி, இருடிகள சாபத்தனைக் கடவுளா தடுக்கு மாறலுடையராகாம கேட்டலின், அது கடாவனறெனனூர். அது மேறகொண்டனைச் சாதிக்கும் வியாதகியுடத்தாகாமையின் ஏதப்போலியாம, இருடிகள சாபத்தனைக் கடவுளா தடுக்கும் ஆறலுடைய ரல்லரா தல யாண்டும் பிறழாது ஒருதலையாதல செல்லாமையினெனக. அவர் அறவரு மாணுகருமாகிய தொல்காப்பியனூர் அறவர்க்கு இறைவரும் ஆசிரியருமாகிய வகத்தியனூரைச் சபிக்கவளுசி அவா நூலைச் சபிதநரென்று மேறகொண்டார்; அதனைச் சாதிக்க அவராசிரிய வழிபாடாகும் அறஞ்சிதைத்தற அஞ்சுதலை ஏதுவாகினூர்; ஆசிரியர் நூலை

சபித்தலும் ஆசிரியர்ச் சபித்தலொப்ப அவருக்குக் கேடுபயப்பேரோர் மரமேயாமென்று அவ்வேதுவுக்குக் குற்றம்வந்துழி, அதனைவிட்டு, ஆசிரியர் மாணக்கர் சாபத்தினைக் கடக்கமாட்டாராயினமை பொருந்துமென்று முன்னதற்கு மாறுபப் பின்னொரு மேற்கோளை கூறினர். அதுனைச் சாதிக்க விருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளர் கடக்கு மாற்ற துண்டயராக்காமையென்று மிசையில பிறிதோ ரேதுககூறினர். அவை மேற்கோளுக் கு மறுதலைப்படப்பேசுதல், மேற்கோளை விட்டுவிடுதல், பிறிதொரு மேற்கோளைக் கூறுதல், தான் கூறிய வேதுவுக்குக் குற்றமவந்தழி வேறொருமறான் ஏதுக்கூறுத லென்றுந் தோல்வித்தான்களாதுலறிக. இனி அகத்தியனா முனிவருந் தேவரும் வணங்கியேத்தந் தெய்வவாறறல் பெரிதுடையராய் அவர்க்கெல்லாந் தலைவராய விளங்கும் பெருமையுடையராசலின, அவா அருளியும் வெகுணடுங் கூறு மறைமொழிகள இறைவன் அங்கனம் கூறும் அருட்சாப மறைமொழிக் ளொபபத தேவர் அசுரா முனிவா முதலாயினோர்க்கெல்லாம் ஆகக்கேடுகளைத் தப்பாது பயக்கு மாற்றலுடையனவாம். தேவர் முனிவர் முதலியோர் அவாதமமை வெகுணடு கூறுகு சாபவுரைகள் காண்கை கண்ணுதலிறைவனெதிர் வெந்து பொடியாய அழிந்தமைபோல அவரெதிரா சத்திகெட்டழியும். அதவேயுமன்றிக் காமன அவ்வவிராசடைகடவுள் அழல்விழிக்கெக் காய் வெந்து பொடியாயினதுபோல அவரும் அத்ததியனா சாபமறைமொழிக் கிலககாய் ஆற்றல் சிதைநது உபதிபெறாது கெடுவரெனாறு துணிக. இவையெல்லாம் ஆபநது துணிகநதனறே சிவஞானயோகிகள் “அது வேதவழுகோடும ஆனரோவழுகோடும மாறுகொள்வார் கூற்றையாமென்று மறுக்க” எனது பாயிரவிருத்தியில் அங்கனம் ஆண்கூறுவராயினதுஉமென்று கடைப்பிடிக்க. மகாமுசுறபொருடான கறைமீடற நிறைவன நிறுத்திய வைதிகசைவ மெயநெறிவந்த செய்வபெற்றியாளா தாரதம மிய வரலாறு நல்லாசிரியரை வழிபட்டு நனமுணரப்பெருமையால் அவா இவ்வாறெல் லாம் படைத்துக்கொண்டு கூறிப் பழிமலைநாரசெனரெழிக.

இனித் தொல்சாப்பியனர் இபறமயிழ் வழக்குதல்போல அவரோடு ஒருசாலை மாணக்கர்களாகிய மறறைப் பதினொருவா தூல்கள இடைச்சககத்தாரா தமிழாராய்ச்சி க்கு தூல்களாகாதவா மெனையெனின, —அவை இடைச்சககத்தாரா தமிழாராய்ச்சி க்கு தூலாகாவாயினவல்ல, தூலாயினவே. அஃதேவ, அவவரலாறு நகரீரூர் களவி யலுரையுட் சொல்லாததெனையெனின, — தொல்காப்பியனா சொல்லவே அவையுங் கொள்ளப்படுமென்பதுபற்றி அவா ஆண்டு அவை கிளந்தோதாராயிரெனக. மறறவ தம்முளொன்றான இசைதனுக்கம் ஆண்டிக கிளந்தோதாயினது உங் காண்க. தொல்கா ப்பியம் இடைச்சககத்தாருக்கு தூலாயினமை சொல்லப்படுதலால், அதுவும் அது போல வழிதூலாயின பிறவும், அக்காலத்தாக அதற்குச் சிந்தி முனளுகத் தோன்றி நடைபெறுவவாயினவென்றே துணிக. மறறுப் பதிப்புரைகாரா தொல்காப்பியமுத லியன தலைச்சங்கத்தார் காலத்துக்கு முற்பட்டுத் தோன்றித் தலைச்சங்கவரங்கேறிப் பின்னர் இடைச்சங்கத்தாருக்கு தூலாயினவென்றும், தலைச்சங்கத்தில் தொல்காப்பியம் விளங்காமெக்குக் காரணம் அகத்தியனார் மாறுகோளென்றும், மொழிநதார். தொல்காப பிய முதலியுன தலைச்சங்கமேறி நிலவின்வேல், நகரீரா அவவரலாறு கிளந்த கூறுவ தாலர்; அவர் அவ்வாறு கூறாதொழிந்தமையானும், முக்குணங்கடநது மிகக் செய லுப் பெற்றியுடையராகிய வகத்தியனார் மாறுகொண்டாரென்று அவருக்கு விருப்பு வெறு ப்புச் சீவகுணம் கூறுதல் குற்றமாய் முடிதலானும், அது பொருந்தாமை யுணர்க.

இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாயின், அகத்தியனார் மாறுகொண்டு தொல்காப்பியத்தினைத் தலைச்சங்கத்தில் விளங்கவொட்டாது விலக்குதற் குடம்பட்டிருந்தாரென்று அவர் சடைக்கடவுண் முருகவேள எனபார்க்குப் பெரியதோ ரிழக்குமாமென்க. இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாங்கால், தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்திலும் விளங்குமாநீனீறி ஒதுங்கிறதென்று மாம. எனனை? இடைச்சங்கத்திலும் அகத்தியனார் வீற்றிருநதாராகலின், ஆண்டும் அது அவர் மாறுகொளுறது விளக்கம் பெறுதாதல் வேண்டிதலினைன்க, இவ்வாறனால் அவர் கூற்று வேதவழக்கோடும் ஆணரோவழக்கோடு மாறுபடும் பழிபுரையேயாமனறி நியாயவுரையாகாமை தெற்றெனவுணர்க.

அறநெல்கோக, செநதமிழ்மொழி தோன்றுங்காலத் துடன்றென்றிற்றாய் அதற்குப் பேராசாரமாய முச்சங்கதது நிலவிய முதனூலாகிய அகத்தியங் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறறைளுன்று வழங்கற்பாடினறி மறைகறகுக் காரணநதான யாதெனின, — கூறுதும். அகத்தியம் பல்வாழ்நாளுளு சிலப்பினியம் பேரறிவு முடைய அக்காலத்தார் கற்றுப் பிறருடன பயின்று அறிவு நிரப்புதற்பொருட்டுச் செய்வாய்ப்பட்ட நொரு பெருநூலாதலின், சினனாளும, அவற்றுளளும் பல்பினியும், சிறுநறிவும உடைய ராகிய இக்காலத்தார், தாம் அசனேக கற்றலும் பலருடன பயிற்றுஞ்செய்து கல்வி நிர்ப்புசன முடியாதென்று கைவிட்டு அனவழிச் சுருங்கி தோன்றிய தொல்காப்பியமுதலிய விலக்கண நூல்களையே கைக்கொண்டு போற்றிய பயிலவாராயினமையின், அது எதித்தெழுதிப் படித்துப் பயில்வாரினறி வைநரிவடிவிறநீரந்து மத்திமைவடிவுநேர்ந்தது பைசந்திவடிவிறகுதிப் பரமயோகிடக்டே புலனா றகுரிய சுதககுக்குமநாதமா யொடுங்கிறதென்க. அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயிலவார கைவிட்டமையால், வடமொழியின் மாமறையாகமச சுருதிகளுளாளும் அவற்றின் வழிநூல்களுளளும் காலந்தோறு மொடுங்கின பல. இன்னும், அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயிலவார கைவிடுதலாற் றென்மொழியிற நேவாரசுருதிகளுளாளந் தெய்வச சங்கமீறிய நூல்களுளளும் காலந்தோறு மொடுங்கின பல. இவையெல்லாளு சாபுநதாலழிந்து மறைநதனவல்ல. இச்செந்நெறி தோறதுகொள்ளமாட்டாது அகத்தியந் தொல்காப்பியனா சாபத்தினால் அழிவுபட்டதென்று படைநது மொழிநகாரை அவையெல்லா மழிவுபடுதற கேதவாய்நின்ற சாபநதாம் யாவையென்று கடாயினாடகு, விடை யாதோவென்க. இன்னும், அவர் தம்பதிப்புரையில் அகத்தியந் தொல்காப்பியத்தினமுன விளங்கமாட்டாது தாழ்வுறற தென்று சமூககொன்றுரைநதார். அம்முதனூலும் வழிநூலு முறையே அரனும் அரன மகனும்பேரல வரமுறுவனவேயாமனறி முரணுறுவனவல்ல. இனி முதனூலான வகத்தியம் வழிநூலாகிய தொல்காப்பியத்தினமுனனர் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென்றல் அரனமகனமுன அரன விளங்கமாட்டாது தாழ்வுறறன நெனபத்தனோடொத்துச் சிறுமகார்க்கு நகையினே நிகழ்த்துவதோ சமூககுரையே யாமனறி வழக்குரையாகா தென்க.

கடைச்சங்கம்.

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராயநதார் சிறுமேதாவியரும், சேந்தம்பூதனாரும், அறிவுடையானாரும், பெருங்குண றாக்கிழாரும், இளநதிருமாறனும், மதரை யாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிளநாகனாரும், கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரருமென வித்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு நானூற்று நார்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார். அவர்களாற பாடப்பட்டன நெடுநதொகை நானூறும், குறந்

இதற்கு நானூறும், நற்றிணை நானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தம், நூற்றைம்புகளையும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தம், வரியும், பேரிசையும், சிறுநிசையுமென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்களுடல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும். அவர் சங்கமிருந்த தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத் தெண்ணூற்றைம்பத்திறியாண்டு. அவர்களைச் சங்கம் இரீதியினர் கடல்கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உட்கிர்ப்பெருவழுதி யீராக நம்பத்தொன்பதினமா. அவர் சங்கமிருந்த தமிழாராய்ந்தது உத்தமதுரை. அவருட் கவியரங்கேறினா மூவா பாண்டியர்.

அற்றே லஃதந்நனமாக; இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சிக்கு நூல்களாகி நிலவிய தொல்காப்பிய மாபுராணம் பூதபுராணம் இசைநுணுக்க மென்பனவற்றுட் டொல்காப்பியம் இடைச்சங்கமுத லினதுகாறு முளதாய நிலைபெற, மாபுராணம் பூதபுராணம் இசைநுணுக்க மென்பன மறைதற்குக காரணமெனையெனின, — அவையும பார்த்துபட்ட பொருண்மையவாடச் சிலவாழ்நாட் பலினிச் சிறுநிவின் மக்கட் குபகாரப்பயாமையின் அவர் தமமாற கைவிடப்பட்டு மறைந்தன வெனக.

இனி “என்னென்ப வேளை யெழுத்தென்ப” எனவும், “சுடிமுஞ் சோதிடமும்” எனவும், இயற்றமிழ்மொழி சிறுநெடுநெண்ணப்படுஞ் சோதிடமுதலிய பிறகலைகளு முளவாக முமமைச் சங்கத் தமிழாசிரியாசனும் பிறரும் இயலிசைநாடகமெனனு மீமமூன்றையுடும் விதந்த ஆராய்ந்துகொண்ட தெனையோவெனின, — சோதிட முதலிய பிறகலைகளெல்லாம் ஆரியத்தினுந் தமிழி லும் ஏனையொழிகளினும் வேறுபாடினறி ஒப்பரிக்கத்தலின் அவற்றை வேறு விதிக்கவேண்டாமையானும், இயலிசைநாடக மெனனு மூன்றுத் தமிழ்நிலத்தச் சில வேறுபாடுடைமையின அவற்றை வேறு விதிக்கவேண்டித் தலானும், அது பற்றி அகத்தியனாமுதலிய முடிமீழ்ச்சங்கவாசிரியாசனும் பிறரும் இம்மூன்றுமே விதநெடுத் தாராயவாராயினா. அத்தலை அஃது ஒக்கு முறைமைத் தென்றுணாக.

அற்றேலஃதாக; தலைச்சங்க மிடைச்சங்கங் கடைச்சங்கமென்னு முச்சங்கத் தாரு முறையே நாலாயிரத்த நானூறு நூற்பத்திறியாண்டு, மூவாயிரத் பெழுநூற்றியாண்டும், ஆயிரத் தெண்ணூற்றியாண்டுச் சங்கமிருந்த தமிழாராய்ந்தார எனறும், அகத்தியம் அம்முச்சங்கத்தாருக்கு நாலாயிரமென்றும், தமிழாசிரியர் கூறுமுறைகாமலைவுடைத்தாம். என்னை? பாணினீய மாபாரத்ததுட்போரத் உத்தமதுரை மீன அருச்சுனன் வாசுதேவன் முதலிய பெயாசுக்கு இயன்முடிபு கூறி அமமாபாரத்ததின் பின்னதாத லறியப்படுதலின், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யுத்தருணையாத் - தொடர்புடைய தெனமொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்ததுவ - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லைற்றுப் பாக” ரெனக காஞ்சிப்புராணத்துட் கூறுமுறையானே அகத்தியம் அப்பாணினீயத்தன்பிற ரேன்றிய தென்பது இனிது பெறப்படுதலின், எனின், — சிவபிரான் ஆதிக்கட் டம்பாற் ரேற்றமுறறு நடைபெறுந் தெய்வத் தொன் மொழியான தமிழிலக்கணம் ஆசிரியர் அகத்தியனாகுஞ்ச் செவியறிவுறுத்தருளிய வரலாறு காந்தபுராணத் துபதேசகாண்டத்தினும், காந்தபுராணத்துக் காளிகாண்டத் துக் காஞ்சிமான்மியத்தினும், காந்தபுராணத் தகத்தியகாண்டமென்னும் ஆலவாய்மான் மியத்தினும், வேறு வேறு ஒதப்படுதலானும், சிவபிரானையனறி அறுமுக்கடவுளும் அகத்தியனார்க்குத் தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தருளினாரென்று ஆண்டாண்டிக் கேட்

கப்பிடும். அவைகள் ஓர் காலத்தன வாதலன்றிப் பலகாலத்தனவாத மெள்ளித் திறுணி யப்பிடும். படவே, அகத்தியத்தோற்றம் பாணினியத்தின் முற்பட்டதுமாம்; மற்றதன் பிற்பட்டதுமாம். இஃ தென்கொல்லியவாரோ வெனின்,— பலவாராகப் போதரு மக தகியத் தோற்றவரலாற்றுள், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கீண் யாத - தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார கொல்லேறுப பாகா” என்று காஞ்சிமானியத் தோதப்பட்ட அகத்திய வரலாறு இறுதிக்கண்ணதாகலின், அதுபற்றி அகத்தியமுதலால் அக்காலத்திற்குள்ளே யுதித்ததென்று கொண்டு அவ்வகத்திய முதத்தமிழ் முதலுலகின் ரெனமை வரலாறு பிர மாணமாதல யாங்கனமென்றெடுத்த தாசனத்தலை பொருநதாதெனவாறு மெனக.

அற்றே லஃதங்கனமாக, சிவபிரான் அறுமுகக்கடவுள் முற்றறிவுடைய பொரு தனி முதலவா. அகத்தியனாரே தவதான மனந் தயராப் முக்குணங்களையுங் கட நதல் விற்றவாருந் பெற்றுடைய மாமுனிவா. அப்பெற்றியுடைய விற்றவா இப்பெ றறியுடைய அகத்தியனாருக்குத் தமிழிலக்கணம் ஓகாலத் தொருமுறையானன்றிப் பல காலத்துப் பன்முறையாற் செவியறிவுறுத்த அமாந்தவா மெனையெனின்,— தமிழ் வழக்குக் காலந்தோறும் வேறுபடுதலின், முறகாலத்த வழங்கி வீழ்ந்த தமிழ் வழக்கைக் களைந்து, பிறகாலத்து வேறுபடப் பிறந்த தமிழ்மொழிச்சைத் தழுவி வழக்கு நெறிப்படுத்தல் வேண்டி, அவ்விற்றவா அகத்தியனாருக்குத் தமிழியல் அங்கனம் கால வேறுபாட்டாற் பலமுறை செவியறிவுறுத்தியருள் வமாந்தா ராகலின், அது குற்றமாகா தெனக. ஆசி ரியரெலலாம் “இறந்தது விலக்க லெதிரது போற்ற” லெனணும் உத்தியும், “பழையன கழிதலும் புதியன புக்குதலும் வழுவல கால வகையி னுனே” என்னு னூறமுறண்ட யும், னூன்மரபாகக் கொண்டு ஓதாமாறும் இகற குறு சானறாத லறிக. இனி நந்திபெரு மான முதலிய கணாக்களும், அயன முதலிய தேவாக்களும், சனறகுமாரன் முதலிய முனிவாக்களும், சிவபிரானபாற் றத்தவபோதம் ஒருமுறையா னன்றிப் பன்முறை யானுரு செவியறிவுறுத்தப்பட்டு ஐயநீங்கி மெய்யுணாநதாரென்று புராணங்களில் ஆண்டாணிக கேட்கப்படுதலின், கால வேறுபாடுபற்றி வீழ்ந்தும் பிறந்தும் வருந் தமிழ் வழக்குக்களை, ஆயநது களைந்து தழுவி வழக்குவழிப்படுத்தல வேண்டி, அவ்விற்றவர் பால அகத்தியனா தமிழிலக்கண மவவாறு பன்முறைகொண்டிட மககவாரேயாமென் பது.

இதனை மறரோற்றாறு நெறிப்படுத்த துரைத்தும். பல்வாழ்நாளும் பினிதபு ரோன்பும் அறிவுவலியமுடைய முறகாலத்தார நீடிருந்து ஆராய்ந்து தமிழ் வழக்குத் தேறி யறுதிக்கூடுதற்பொருட்டு, அகத்தியனா அருந்தவயிருந்து, இறைமரூருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத் தம்பெயரான முதத்தமிழிலக்கண முதலான முதற்கண விரித்தியந்தி யுபகரித்தருளினார். இது முதற்சங்கத்தின் முறப்பட்டுப் போந்த வகத்தியவரலாறு. இடை க்காலத்தார அம் முறகாலத்திற குறைந்த வாழ்நாளும், குறைந்தநோன்பும், சிற்றறிவு முடையராயினமையின், அவாபொருட்டு, அகத்தியனார் மறித்தும் அருந்தவயிருந்து, இறையனாருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத், தம்பெயரான இயற்றி வழங்குவீத்த அம் முதத்தமிழிலக்கண முதலுலகின் பின்னர்ச் சுருங்க யாதது இயற்றி யுபகரித்தருளினார். இஃகிடைச்சங்க ஞான்று போந்த வகத்திய வரலாறு. பிறகாலத்தினர் அவ்விடைக்காலத் தறிந் குறைந்த வாழ்நாளு நோன்பும் அறிவு முடையராயினமையின், அவாபொருட்டு

அகத்தியனா மறித்த மருந்தவ யிருந்த இறையனா ருளிய ஆறு கடைப்பிடித்தது, தம் பெயரான வழங்குவீதத் அம்முத்தமிழிலக்கண முசுனூலைப் பின்னாரு சுருங்க யாததீய மறி யுபகரித்தருளினார். இஃது கடைச்சுளுன்னு போந்த வகத்தியவரலாறு. இவற்றுள், இறுதிக்கண்ணது பாணினீயத்தின பிற்பட அங்ஙன நிகழ்ந்த வரலாறும். “ஏழியன் முறைய தெசிராமுக வேறுறுமை - வேறென விளமபான பெயரது விளரமென - ருேதி புலவனு முளெருகு வகையா-னீந்திர னெட்டாம வேறுறுமை யெனறனை” என மொழி தரும் அகத்திய முசுனூ லிவவிதுதியதாம் வடநூலாரும், “முறகாலத்திற றைவ விளகரணங்களு மாரிடவி பாசுரணங்களும பல லெய்கின. சலிகாலத்தின மசகடகு ஆயுளு மறிவுக் குன்றுதலின, அவற்றினையெல்லா வ சூறு அறிவு நிரப்பமாட்டாது வட மொழியை வழுமலைர வழங்குவாராயினா. அது கண்ட பாணினீமுனிவ ருருந்தவயிரு ந்து சிவபிரான திருவருள பெற்று அத்தைவ வாரிடவிளகரணங்களைச் சுருக்கி ‘அட்டா த்தியாயி’ என ஓரிலக்கணநூல் செய்தருளினார்” என்றுரைப்பாராதலின, யாங் கால பேத்தத்தொடு படுத்தோது மிவவரலாறு மறறவரானு மொப்பறபாலேயா மென்பது. வட்டொழி விளகரணம் பலரற சாலத்திற கேறப் விரிந்துகு சுருங்கியு நடந்தது. தெனமொழி யிலக்கணம் உலகமெலாந தொழுதேக்துங் குடமுனிவராச அகத்திய னாரொருவ ராணைவழியிறருளே காலங்கட்கேறப் விரிந்துகு சுருங்கியு நடந்தது. இது தம்முள் வேறுபாடு அகத்திய மிங்ஙனங் காலத்திறகேறப் விரி துகு சுருங்கியு மாறி நடந்தமையாற போலு மறறது “பேரகத்தியம்” “சிறகத்தியம்” என அங்ஙனம் வழங்கப்படுவதாய் சென்பது. அகத்தியங் காலபேசம்பற்றி யிவவாறு விரிந் துகு சுருங்கியு மாறி நடந்த முறையானே அவ்வாறு வழங்கப்பட்டமை தேறமாட்டா தார, பேரகத்தியகு சிறகத்தியம் வெவவே ருேருகாலத் தொருவகு நீலவினவென்று தமக்கு வேண்டியவா ருேதி, வரலாறுமுறை திறம்பிவ்வா. இன்னும் விரிப்பிற பெருகு மென்க.

களவியல்

கடைச்சங்கத்தார காலத்துப் பாண்டியனுடு பன்னிருயாண்டு வறகடருசென்றது. செல்லவே, பசிகடுகுதலும் பாண்டியன் சங்கப்புவலரெல்லாரையுங்கூலி, “வமமின்! யான உங்களைப் புறந்தறபாலனலலேன, என்றேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது, நீயிா னுமக்கறிந்தவாறு புகுது நாடு நாடாயினனானறு எனையுள்ளி வமமின்” என்றான். என, அரசனை விடுதது அவரெல்லாரும் போயினா போயியினனாக சணகினெறிப் பன னீரியாணடுகழிந்தது. சழிந்தபின்னா நாடு மலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின், பாண் டியன் இனி நாடு நாடாயிறுக்கலின நூலவல்லாரைக் கொணாகவென்று சிங்கரரை எல்லாபகசுமும் போக்கினான். போய்கிங்கரா எழுச்சுத்திகாரமுடு சொல்லத்திகாரமும் யுட்பத்திகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்படடுக் கொணாந்தனா. டொருளத்திகாரம் வல லாணை எங்குந் தலைப்படடிவேமென்று வந்தாரா. வர, அரசனும் புட்படடக் கவன்று என்னை! எழுத்ததுகு சொல்லும் யாபு மாறாயவது பொருளத்திகாரத்தின பொருட டுண்டே! பொருளத்திகாரம் பெறேமேயெனின, இவைபெற்றும பெற்றிலேமெனச் சொல லாநித்ப, மதுரை யாலவாயில் அழனிநககடவுள் சிந்திப்பான எனனை பாவம்! அர ன்ருக்குக் கவந்தி பெரிதாயிறு, அதுதானு ஞானத்திடையதாகலான யாமத்தனைத் தீர ன்ருத்திரம” என்று, இவ்வறுபது குத்திரத்தையுடுசெயது மூன்று செப்பித்தழகத்தெ டுருதிப் பீடத்தின கீழிட்டான். இட்ட பிறறைனானறு, தேவாகுலம் வழிபடுவான

தேவர்கோட்டத்தை எங்குநடைத்து, நீர் தெளித்துப், பூவிட்டுப், பீடத்தின்கீழ் எனறு மலகிடான் அன்று தெய்வக்குறிப்பினை அலகிடுவனென்று உள்ளங்குளிர் அலகிட்டான். இட்டாறகு அலகிடுமெனும் இதழ்போந்தன. போதரக்கொண்டுபோந்து நோக்கிற்றாகு, வாய்ப்புடைததாயிறறோர் பொருளதிகாரமாயக் காட்டிற்று. காட்டிப், பிராமணை சிந்திப்பான்: “அரசன பொருளதிகார மினமையிற் கவல்கின்ற நென்பது கேட்டுச் செலலாநின்ற துணாந்து நம்பெருமா நருளிச்செய்தா னாகும்” என்று. அவன் தன்னகம்புகுதாதே கோயிற்றலைக்கடைச்சென்று நினறு கடைகாப் பாககு உணாத்தினுை, கடைகாப்பா பாண்டியற்குணாததினா, பாண்டியன் புகு துகவென்று பிராமணனைக் கூவினா. கூவப், பிராமணை சென்று புகுக்குக் காட்டினன். பாண்டியன் ஏறுகுகொண்டு நோக்கிப் “பொருளதிகாரம் இது, நம்பெருமான நம திடுக்கணை கண்டு அருளிச்செய்தா னாதறபாலது” என்று, அததிசை நோக்கித் தொழுது கொண்டு நினறு, சங்கத்தாரைக் கூவுவிற்று, “நம்பெருமானத்திடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்க பொருளதிகார மிடுக்கை கொண்டிடுபாயப் பொருள காணமின்” என, அவர்கள் அதனைக்கொண்டுபோந்து கணமாப்பலகை யேறியிருந்து ஆராயவுழி, எல்லா ருந் தாந்தா முறைத்த உரையே நல்லதென்று சிலநாளெல்லாளு சென்றன. செல்ல, நாம் இவ்வனம் எத்துணை யுரைப்பினும் ஒருதலைப் படாது. நாம் அரசனுழைச் சென்று நமக்கோ காரணிகளைத் தரலவேண்டுமென்று கொண்டுபோந்து அவனாறு பொருளெ னப்படடது பொருளாய அனறென்படடது அன்றாய ஒழியக் காண்டுமென, எல்லாரு மொருப்படடுப் பாண்டியனுழைச் சென்றா. பாண்டிய நெதிரசென்று “என்னை! துலுக்குப் பொருள கண்டறோ” எனறா. அவர் “அது காணுமாறு மெக்கோர் கார ணிகளைத் தரலவேண்டும்” எனப், “போமின்! துமக்கோ காரணிகளை எங்ஙன நாடுவேன்! நீயிர் நாறப்பதொன்பதினமராயிற்று. உமக்கு திகராவா ஒருவர் இம்மையி னின்றே” என்று பாண்டியன் சொல்லினா. சங்கப்பலவா போந்து கணமாப்பலகை யில் ஏறியிருந்து, “அரசன் இது சொல்லினா, காரணிகளைப் பெறுமாறு என்னை கொல்?” என்று சிந்திப்பிடுசி, “குத்திரஞ்செய்தான ஆவவாயில் அவீசடைக்கடவுள னன்றே, அவனையே காரணிகளைத் தரலவேண்டுமென்று சென்று வரங்கிடத்தும்” என்று வரங்கிடந்தாரா. இடையாமத்து “இவ்வூர் உப்புரிக்குடிமீதார மகனாவான் உருத்திரசன் மனென்பான், பைநசண்ணன், புழமயிரன், ஐயாட்டைப் பிராயத்தான், ஒரு முங்கைப் பிள்ளை யான, அவனை அன்னனென திகழாது கொண்டுபோந்து ஆசனமேலிடுங்கீழி ருந்து குத்திரப்பொரு ளுரைத்தாற, கண்ணீர் வார்த்த மெயமமயிர் சிலிராகும், மெய் யாயினவுரை சேட்டவிடத்து. மெய்யல்லாதவுரை கேட்டவிடத்து வாளாவிருக்கும். அவன் குமாரதெய்வம், அங்கோ சாபத்தினு றேற்றினா” என முக்காலிசைத்த குரல் எல்லார்ககு முடன்பாடாயிறறாகு, எழுந்திருந்து தேவர்குலத்தை வலங்கொண்டு போந்து, உப்புரிக்குடிகிழாருழைச் சங்கமெல்லாரு சென்று, இவ்வார்த்தை யெல்லாரு சொல்லி, “ஐயனவான், உருத்திரசனமனைத் தரலவேண்டும்” என்று வேண்டிக், கொடு போந்து, வெளியது உடையு, வெண்பூசுசூட்டி, வெணசாரநண்ணிந்து, கணமாப்பலகை யேற் திகீழிருந்து குத்திரப்பொரு ளுரைத்தார். உருத்திரசன்மனுவான் எல்லாரு முறையே உரைக்கக் கேட்டு வாளாவிருந்து, மதுரை மருத்தினிளநாகனார் உரைத்தவிடத்துக் கண் ணீர் வார்த்த மெய்மமயிர் நியுத்தினுை, பின்னர்க் கணக்காயனா மகனார் நக்கீரர் உரைத் தவிடத்துப் பதநொறுங்கு கண்ணீர் வாராந்து மெய்மமயிர் சிலிராப் பவிரந்தான். இருப்

பச், சங்கப்புலவ ரார்ப்பெடுத்த “மெய்யுரை பெறமு மிந்நூற்கு” எனறார். அதனால், உப்புரிசூழிமார் மகனுவான் உருத்திரசன்மனுவான் செயதது இந்நூற்கு உரையென்பாரு முளர். அவர் செய்தலர். மெய்யுரை கேட்டாரென்க மதரை ஆலவாயிற பெருமானாகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு, நக்கிராரால் உரை கண்டு, குமாரசுவாமியார கேட்கப்பட்டதென்க. களவியல் வந்தவாறும அதற்கு மெய்யுரை கண்டவாறு மிகையாம். இனி உரை நடந்தவாறு சொல்லுதம். மதரைக கணக்காயனா மகனார் நக்கிராரார் தம்மகனார் கிரவிகொற்றனாக்கு அதனை யுரைத்தார், அவர் தேனூகிமாரீர்க்குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனாக் குரைத்தார், அவர் செவ்வதாசிரியா பெருஞ்சுவனாக் குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காயப் பெருஞ்சேந்தனாக் குரைத்தார்; அவர் சொல்லூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமாரனாக் குரைத்தார், அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க் குரைத்தார், அவர் மாதளவனா இளநாகனாக் குரைத்தார், அவர் முசிரியாசிரியர்க் குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை. இந்நூலுட கூறிய முச்சங்க வரலாறு களவியன்முதனான முகத்த நக்கிராரார் உரைத்தது நியுத்தியதென நறிக.

அற்றே லஃதங்நனமாசு; ஆசிரியர் அக்கதியனா முதறகண் முததமிழ்நூல் முதன்மைபெறச் செய்தனர். அதனால் அக்கதியமே தமிழ் முதனாலாய்ச் சிறந்தது. மறறு அக்கதியத்தின் பின்னர் ஆலவாயில் அவாசடைக்கடவுள் செய்தருளிய களவிய நறிமு முதனாலாகுமா நெனையோவெனின,— முறகாலத்தாகப் பிறகாலத்தாக வினையினீங்கி விளங்கிய வறிவின முனைவன செய்தனவே முதனாலாம். அங்ஙனமாயினும், அம் முதல்வன் நன்னுளால் வினையினீங்கி விளங்கிய வறிவின முனைவரை அபிதடித்துச் செயப்படுவனவு முதனால்களாம். அதனால், சிவபிரா னுபதேசவழி வினையினீங்கி விளங்கிய வறிவின முனைவராகிய அக்கதியனாரை செயப்பட்டதாஉ முதனாலாயது. இதனால், பிற்காலத்துப் பாண்டியன் பொருட்டுப் பெருமானாகிய செய்த களவியல் வேதாகமம் போல்வதோர் முதனாலேயாமென னுணாக. மறறினனு மிதனானே, முதல்வன் உபதேசவருளால் வினையினீங்கி மெய்யுணராதார் முதன்மையாக நூல்கள் செயயினும் அவை முதனாலாகாவென்பது தெளிக. மறறிவைவெல்லாம் பெறுவித்தறப்பொருட்டன்றே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “வினையினீங்கி விளங்கிய வறிவின-முனைவன கண்டது முதனாலாகும்” என நோக்குப பெரிது புணாதது அங்ஙனனா சூத்திரம யாககலுவலா ராயினதென்க.

இக்களவியலென்னு முதனூல் “அன்பினைந்தினைக களவென்ப பரிவ - தந்தனரறுமறை மன்ற லெட்டிழை - கந்தருவ வழக்க மெனமனார் புலவ” ரென்பது முதலாகக் “களவு கற்பெனக் கண்ணிய வீண்டையோ - நுளரிக முனி னுயாச்சி மேன” வென்பது ஈறாக அறுபது சூத்திரமுடையது. இதன் சூத்திரங்கள் அறுபதாந திட்டமு துட்பமு மொட்பமுஞ் சிறந்தது, அகப்பொருட் டிறனெல்லா மிகத தெளித்துரைத்தலிற ருமே தமக்கு நிகராய், ஏனோர் கூறிய அகப்பொருள்கட்கெல்லாங் கடவுட் பிரமாண வரம்பாய நிற்பதுவன. இஃது உள்ளுதொ னுள்ளுதொ னுள்ள முருககுலவதாம்! நவிரெறு நவிரெறு நாச்சுவை பெருககுலவதாம்! பயிரெறும பயிரெறும பேரினபம பயப்பதாம்! எல்லாமியல்பி னுணரவல்ல விவைவ னுள்ளிச்செய்த இதனபெருமைகளைச் சொல்லாறுரைத்து அவதி நேர்தல் யார்க்கு மொல்வ தனறு. மறறிதன் பெருமை நிறக; கணக்காயனார் மகனார் நக்கிராரார் கண்டு கசடற வசுத்த இதனூரையுந் திட்டமு துட்பமு

மொட்பமுஞ் சிறந்த ஏனோ நுரைகட்கெல்லாம் ஓர் வரம்பாய நிலைபெறவது. இந் நூல் “இறைமனார்களவிய” லென்றும் “இறையரைகப்பொரு” ளென்றும் வழங்கப்படும். இது நன்மக்க ளெய்துதரகுரிய அறம் பொரு ளினபம் வீடுபெறெனது நானகணுள்ளவத்து ஐம்பொறிகளானு மொருங்கு துகாத்தபாலதாம் அன்புடைக காமலிசய நூதலி இயற்றப்பட்டது. இவ்வன்பம் அகத்தறுபொருளாய நிகழ்தலின அகப்பொருளெனப்படும். இவ்வன்புடைக காமக்கைகோள் களவெனறும் கற்பென்று மிரண்டாய நடக்கும். இவற்று ளிநநூ ளுதலுங் கைகோள் களவாம். களவாவது தலைமக ளுந் தலைமகளும உழுவலன்பினுனே கொடுப்பாரு மரிப்பாரு மின்றிப் பால்வகையிற் றமியராய ஓர் பொழிலவயிற் றலைபட்டிக் கரந்த வுள்ளத்தினராய துகர்ந்த செல் லுங் காம்பொழுக்கமாம். இது கற்பொழுக்கமு மோதினு மிகுதிபற்றிக் களவியலென்ப் பட்ட தெனறணாக.

இக்களவெனறும் கைகோள் காம்புணர்ச்சியும், அது நிகழ்ந்தபின்ன ிடந் தலைப்பாடு, அதன்பின்னர் பாவசற்குச் சொல்லி அவற்றை கூடுதலும், அதன் பின்னர் தோழிவழியின்று குறைமுடித்துக் கோடலுமென நான்கா யடங்கும். அது ‘காம்பு ணர்ச்சியு மிடந் தலை படலம் - பாங்கொடு தழாலுந் தோழியிற் புணர்வுமென் - ருந் , கரால் வகையினு மடைந்த சார்பாடு - மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே’ என் னூர் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தா னறிக.

இது தலைமகன் தலைமகளுளது மிருவோரும் அல்காவன்பிற் றலைநின்று பால் வகையாற் றமக்குரித்தாய நிற்கு மினபந் கரந்த துகாந்த வருவதோ ரொழுக்கமாய் நிறறலானும், தலையாயவறனும் நிலையாய ஞானமும் பயந்த அவை வாயிலாகச் சவ ர்க்கம் வீடுபெறுதலுளானும், பிறாக்குரியபொருளை மறையிற் கொள்ளும் களவனற யிறறு. இத்தனைக களவெனறல் வேதத்தினை மறையெனறல் போலுமென் றறிக. இது மனறலெடனுட் கந்தருவத்தின பாறபடும். கந்தருவ மனறலாவது— இருவரொத் தார் தாமே கூடுங் கூட்டம். இனி இந்நூல் கூறும் களவொழுக்கம் இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரா னுட்டப்படுவ தொனறாதலின், உலகவழக்கத்தினுரி இயைய யாதென் றறிக.

அறநே லல்தாக, பெடவத தமிழ்மொழியினுளே ஓர் நூல் செய்தற்கமர்ந்த தனிமுத்தகவுளாகிய இறையரைக்கு நனமகசுட குறுதிபெறிய பயத்தற் சிறப்புடைய அறம் வீடுபெறெனனும் உறுதிப்பொருள்கள பற்றி முதலுநல் செயதலே மாண்பாம். பொருள் அவ்விரண்டு சாதித்தற்குத் துணையாய நிற்பதொனறாதலால் அதுபற்றியு நூல் செய்த லப்பரனார்க்கு மாண்பாம். இச்சிறப்புடைய அமமுன்றையு மொழி த்து இம்மையே உறுதி சிறிது பயக்கு நீரதாக்குங் காம்பப்பொருள பற்றித் தமிழ் நூல் செய்தருள வமைந்தது அப்பரனார்க்கு மாண்பாமா றெண்ணியெனின்,— கூறு தும். நிலவுலகத்தத தலைமகன் தலைமகளுளது சிறப்பித் தோதப்படுவார உடமைக் காலத்துப் பிறப்புக்க ளெல்லாவறறியும் அன்பான உயிரொன்றுபட்டு ஒருவரையொ ருவ ரின்றியமையாராய் அநநல்வினையா னிமமைக்கணனும் அநநீராகி யொழுகுபவ ராவர். இவா குலம் கல்வி முதலிய பத்துவகை யிலக்கணங்களுந் தமமுள் ஒத்தபாலி னராவர். இத்தலைமகற்கு இழிந்தாரல்லது, ஒத்தாரும், மிக்காரும், உலகத்திலை. தலை மகளு மநநீரமையினளாம். இடபெற்றியார ஒருககங் கேட்டன மாததிரையானே

விழைவு விடுத்த விழுமியோருள்ளும் விழைவின் கட டாழ்வுறும். இத்தகைய லிவர் துய்க்கு மிவ்வீன்பம் அத்தகைக்கத்தாரும் விழைவதொன்றும். இதனை விழுப்பமுடைய அன்புடைக் காமவீன்பம் இம்பரிற் றுய்த்துச் செல்லு மிவா அறப்பாலெல்லாந் திறப் பட்ட வுடையாரென்பது ஒருதலையாம்; இப்பேறுடையார் பொருட்பாலெல்லாந் திறப் பட்ட வுடையாரென்பது சொல்லாமே யெய்தும். இங்ஙனம் அறம் பொரு ளென்று மிவ்வ சிறப்புறப் பெற்று முனிவருந் தேவரும் விழைதரு மின்ப துகர்ந்து செல்லு மிவர், எதிர்காலத்து நிலையாமை யுணர்ந்து பற்றறத் துறந்து மெய்யுணர்ந்து விடுபெ றுருந்தலையாற்றலைக்கூடுபவராவர். இங்ஙனமாழ்வீன, இப்பெற்றியார் அன்புடைக் காம னொழுக்கமாகும் களவியல காமவியலாதலனி அறவியல பொருளியல விடுபெற்றிய லுமா. மாதலால், அதுபற்றித் தமீழ்நூ ளருளிச்செய்தது இறையனாககு மாண்பே யாமென்று கடைப்பிடிக்க.

அற்றே லஃதங்கனமாக, பொருளதிகாரம் வல்லாரைப் பெற்றிலேமென்று புடைபுடக் கவனம் பாண்டியற்கு ஆலவாயி லமுனிநக்கடவுளாகிய இறையனார் பொரு ளதிகாரம் வல்லார் தமமைக் கூட்டிக் கவறசி நீக்குதலே முறையாமனிதப் பொருளதி காரத் துள்ளுறையாகக் களவியல இயற்றி அருளுதன முறையாகவொல்லோ வெனிள்,— ஆலவாயி லமுனிநக்கடவுளாகிய விறையனார் பொருளதிகாரத் துள்ளுறுதெளிவாகக் கள விய லியற்றியருளி அதன மெய்யுரை நிறுத்தவல்ல உருத்திரசனமனாரைச் சங்கத் தார்க்குக் கூட்டு முகத்தானே பாண்டியன் கவறசி நீக்கியருளிநூராதலால், அது கடா வன்றென்று விடுக்க. இனி நக்கீரனார் முதலிய கடைச்சங்கப் புலவரெல்லாம் பொரு ளதிகார மிக வலரேயாயினும், அவர் தாந்நாம் வல்லவாறு பலபட வெடுத்தாரைக் கும் அப்பொருளதிகாரப் பொருணுட்பங்களுள் இவை வாய்ப்புடையன, இவை வாய்ப்பு டையன வல்லவென்று, ஒருதலைப்படுத்த துரைக்கவல்ல தெய்வப்பெற்றியுடைய கார ணிகாப் பெருமை காரணமாகவே பாண்டியன் கவனமுள், இறையனார் அக்காரணி கராதற்குரிய தெய்வப்பெற்றியுடைய உருத்திரசனமனாரை அவற்கு உதவியருள், அவன் அக்கவறசி யகனது மகிழ்ச்சி யெய்தினென்பது. அற்றேல, உருத்திரசன மனாரை உதவியருளுதலே அது தீரத்தலா யமையும், களவிய லியற்றி அதன் மெய்யுரை வரையறுப்பிக்கு முகத்தால் உருத்திரசனமனாரைப் பாண்டியற்கு இறையனார் கூட்டியருள் வேண்டிய தெற்றுக்கெனிள்,— அத்ததியத்தினுள் தொலகாப்பியத் தினு மோதிய வகப்பொரு ளிலக்கணங்களை மிகப் பரந்து கிடந்தன வாக்கால், அவை யெல்லாஞ் சூருநகி ஒவ்வீவா தறைப்பட்டுத் தெளிவுற்று நிலைபெறச்செய்தல வேண்டி இறையனார் களவிய லியற்றி அதன் மெய்யுரை வரையறுப்பிக்கு முகத்தானே அவரை உதவிட அமர்ந்தருளினு ரென்க. “ உலகிய னிற்றுத்தம் பொருண்மர பொடுங்க, மாற னும் புலவரு மயங்குறு காலி, முந்தறும் பெருமறை முளைத்தருள் வாக்கா, லனபினைந் திணையென் றறிபுது சூத்திரம், கடலமு தெடுத்தக கரையிலவைத் ததுப்பாற், பரப் பின் றமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற றவர்க்குத், தெளிதரக் கொடுத்த தென்றமிழ்க் கடவுள்” என்னுந் கல்லாடத்தானு மிதுவே கருத்தாத் தறெனிக. ஆண்டு உலகியனிற்றுத்தம் பொருண் மர் பொடுங்க வென்று பொதுப்பட வெடுத்தோதியது, உறுதிப்பொருண்கணையுந் தழுவ வேண்டியென் றுணர்க. அறம் விடியவா அகப்புறப்பொருள்கள் உலகிய னிற்று த்தர் வாதலால், உலகிய னிற்றுத்தம் பொருளெனவே அவையு முடன போதரு மென்க. இவ்வல்லியற் பொருளொழுக்கம் இறைய னருளிய வேதாகம முதலோத்துப்பற்றி

ஆதிகாலநொடங்கி இம்மேதினிககண ஆனரோர் வழிவழிக் கொண்டுபோதரும் வழக்கா நெனபது குறிப்பிப்பாரா, பொருளென ரெழியாத, பொருண்மரபென்றார். பரப்பின் நமிழச்சுவை திரட்டி மறநவாகுத தெளிதரக கொடுத்தவென்றார், அகத்தியத்தின்கண் ணூர தொலகாப்பியத்தின்கண்ணு மகப்பொரு ளிலககணங்களாயப பரநதுகிடப்பனவும் பிறவுங் களவியலினகட்டி ருணடு துறைப்பட வமைந்தவாறு அறிவித்தறகு. இன்னு மிதனோக்குக்கள விரிப்பிற பெருகுமெபைது.

தொல்காப்பியவுரைகள்.

கடைச்சங்கத்தின பிறறைநூலாறு தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், கல்லா டர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினாகக்கினியரென்பாரா, சனித்தனி உரையியற்றி னார். இவருள இளம்பூரணர் இத்தற்கு முகமகணுரை பியற்றினமையின உரையாசிரிய ரெனநவவாறு வழங்கப்படுகின்றார். இனி இத்தற்குமபூரணர் செய்தவுரை எழுத்ததிகா ரஞ் சொல்லதிகாரமாததிரையி னிககாலசது நிலைபெறுகின்றது. பேராசிரியருரையும், கல்லாடருரையும், ஒவ்வோர் கூற்றினனி, முழுது நிலைபெறக்காணாமையி னிறநதனபோ லும். சேனாவரையர் சொல்லதிகாரமாத்திரைக்கே யுரையியற்றினார். நச்சினாகக்கினியர் முனறதிகாரங்கட்கும் உரையியற்றினார். இவை நிலைபெறுகின்றன. இளம்பூரணரிய றறிய எழுத்ததிகாரவுரையும், நச்சினாகக்கினியரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரையும், ஓர் பெற்றியவாயேவிளங்கும். ஆயினும், நச்சினாகக்கினியரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரை, இளம்பூரண ரெழுத்ததிகாரவுரை துட்பங்களை ஆண்டாண்டு விளக்கி அதற்கு விருத்தி போன்று நிறகும். இனி இம்மூவருளு சொல்லதிகாரத்திற்குத் தனித்தனி யுரை பியற்றி னும், சேனாவரைய ரியற்றியவுரையே சொல்லதிகாரத்திற்கு மிக வாய்ப்படைத்தாய விளங்குகின்றது. சேனாவரையர் இளம்பூரணரியற்றிய சொல்லதிகாரவுரைத்திறங்களை ஆண்டாண்டுத் தழுவிய மறுத்தந தந்தணிபு நிலையிட்டுரைப்பார். நச்சினாகக்கினியர் சொல்லதிகாரச் சூத்திரங்கட்கு யாண்டுஞ் சேனாவரையர் உரைத்தவாறே யுரைத் தார். ஆயினும், சேனாவரைய ருரைத்துட்பங்களை ஒரோரிடங்களில் விளக்கி யுதாரண மேலுஞ் சில சில ாடபினார். இனிச் சேனாவரைய ருரைக்கருத்தகளைச் சிறசில சூத் திரவுரைகளில் நச்சினாகக்கினியர் மறுத்தது தங்கருத்தது வேறாக நிறுத்தவார். அவற் றுள் ஒரு சில பொருநதுவனவு முள். நச்சினாகக்கினிய ரியற்றிய பொருளதிகாரவுரை அவ்வதிகாரத்திற்குச் சிறந்ததோ ருரையாம். நச்சினாகக்கினிய ரிதனைகட் பூரவாசிரியர் சிலாகருத்தகளை உடம்பட்டும், மறுத்தும், ஆண்டாண்டுத் தந்தணிபு நிலையிட்டுரை ப்பார்.

தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி, ழுத்தந்திரவிருத்தி.

வடநூற்கடலூர் தென்றமிழககடலூ நிலைகண்டுணர்ந்த வாசிரியர் சிவஞான யோசிகள, தொல்காப்பியப் பாயிரச் சூத்திரத்திற்கும், அதன எழுத்ததிகார முறக்குத்தி ரத்திற்கு மாபாடியருபமான விருத்திக் டனித்தனி இயற்றினார். இவ்விருத்திகள், திட்ப துட்பமவாய்ப்பப்பொருத்தி மறவவிரண்டன சொறப்பொருணமுடிபெல்லாம் இனிது நனி விளக்கி யியற்றமிழக்கோ ராணைவரம்பாய நிலைபெறுகின்றன. சூத்திரவிருத்தி இள ம்பூரணர் நச்சினாகக்கினியர் எழுத்ததிகார உரைக்கருத்தகளைப் பெரும்பான்மை யாக ஆண்டாண்டுப் பூரவப்பகளுசெய்து தொல்காசிரியர் இயற்றமிழ் வரம்புநிறுத்தி விளக்காநின்றது. இன்னும், ஆசிரியர் சிவஞானயோசிகள சூத்திரவிருத்தியில் இளம்

பூர்ணர் சேனாவரையர் நச்சினூக்கினியியற்றிய சொல்லதிகார வுரைகளைச் சிற்சில சூத்திரங்களின் முழுத மறுத்து ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்துத் தடைவிடைகளா னினிதவிலக்கித் தனிவுதோன்ற வேறுரை யுரைததாரா. பொருளதிகாரத்த நச் சினூக்கினியருரையையுஞ் சூத்திரவிருத்தியில் ஒரோரிடங்களின் மறுதது அவ்வாறு வேறுரை யுரைத்தார். இங்ஙன மூவருரைகளை யு மவ்வாறு மறுதது வேறுரையு ரைத்து உண்மை நிறுத்தினாரேனும், “வடநூறகடலை நிலைகண்டறித சேனாவரை யர் எழுத்ததிகாரத்திற் குரைசெய்தாராயின், இனாரேனன பொருளனைதநந தோன்ற ஆசிரியர் கருத்தணர் துரைப்பா. அவா சொல்லதிகாரமபோஸப பெரு ம்பயன் படாமை கருதி எழுத்திற் குரைசெய்யா தொழிநதமையின், தமிழ்நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியருள்ளிட்டோ ருரையை ஆசிரியா கருத்தாகக்கொண்டு பின்னு ள்ளோரு மயங்குவாராயினு” ரென்றும், “இனிச் சேனாவரையா ஆகுபெயரு மனமொ ழித்தொகையு மொன்றே யெனவும், இயறபெயா ஆகுபெயரெனப பெயிரிரண்டா யடங்கும்வழிப பொறறொடி யெனப தொரு பெயாபபட்டது. அதுவே யன்மொ ழித் தொகையாதது முடைமையான எச்சவியலுள்ளும் கூறப்பட்டதெனவும், கூறி னார். அது வடநூல் விதியோடு முரணுதலானும், வடநூலோடு மாறுகொள்ளா மற் கூறலே ஆசிரியர் மேற்கோளென “அதனினியறல்” எனனுஞ் சூத்திரத்தது தாமுங் கூறினாராகலானும், அவர்க்கது கருத்தனநெனக. இன்னும் அவா, சாததனைதனை சாத தனைதனோடு எனபுழிச் சாததனைபது துவல்குதியும் அகரச்சாரியையும் பெற்று உருபேற்றுநின்ற பெயராகலின் ஈண்டு அதுவென வேறாக வைத்தது ஆறனுருபென மல் பொருந்தாதெனபது நோக்காத, உருபேறல் பெயாகசேயுரிய விலக்கணமென பது நோக்காத, எச்சவியலுட் கூறல் தொகைச்சொறக ணுருபுதொகுதல் ஈண்டுக் கூறுதற்கோரியபின்நெனபது நோக்காத, இமைலலவறறை யுடனெண்ணுதன மர பன்நென்பது நோக்காத, “பிறிது பிறிதேற்றலும்” எனபதற்கு ஆறனுருபு பிறிதோரு ருபையேற்றலும் ஆறுருபுந் தொககுநிறறலும் வழுவாகாவென உரையாசிரியருரை த்தவாரே யுரைத்தார். இச் சூத்திரப்பொருண முனைக் கூறுதும் ஆண்டுக்கணைக. இன்னுமொரோவிடங்களி லவ்வாரே மயங்கிக்கூறுவர். அவங்ஙனமொரோவழி மய ன்குதல்பற்றி அவரை யிகழறக, நச்சினூக்கினிபா முதலியோபோல யாம பிடித்த தே சாதிப்பேமென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின், முக்குணங்களு மாறி மாறி வருதலின், அது பற்றி யெனைததுனை துண்ணறிவாளரு மொரோவழி மயங்கு தலயல்பென்க. இக்கருத்தப் பற்றியனநே, “அரியகற ழசறறா கண்ணூற தெரியுங்கா - ல்லணமை யரிதே வெளிது” “குணநாடிக்க குறமு நாடி யவறுண - மிக்கநாடி பிக்க கொளல்” என்றார் தெய்வப்பலமைத திருவள்ளுவநாயருரு மெனபது. இங்ஙன மாக லின், வடமொழியிலும் ஆசிரியா பாணினியா தொல்லாசிரியா சூத்திரங்களுட் சில வற்றைத தம்முடைய சூத்திரங்களா லெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வரஞ்சியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அவ்விருவரையு மொரோரிடங்களி னாசிரியா பதஞ்சலியா ரெடுத்த தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அது பற்றி யவ ரிகழ்ப்படா ரெனக. அஃதேல், ஆசி ரிய ரகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் பதஞ்சலியார் முதலாயினரு மொரோவழி யவ் வாறு மயங்கிக் கூறுபவாலோ வெனின்,— அவா தவததான மனநாயாராய் முக்கு ணங்களை யுங் கூடந்த இறைவ னருள்பெற்றுடையாராதலின், அண்ண லல்லொன

விரிந்த பொருளினிது விளக்குதல பற்றி அங்கனங் கூறினாரெனின,— இலக்கியம் வரையறுக்கின்றழி அவ்வாறுரைத்தலானும், பிராமாணியச்சொற்கு அது பொருளனமை யானும், அது ஸ்ரீஸ்யுரையென மறுக்க.

அகீதேல், ஆசிரியா பதஞ்சலியாரா “ஆசிரியா பாணினியாரா சூத்திரங்களு ஓசெழுத்த மாதிரியையும் பயனில் ஓததாகாது” எனறும், “பாணினியாரா சூத்திரங் களால் இலக்கியஞ் சித்திப்ப சறியமாட்டாதார வேறு சூத்திரம் வேண்டி யிடாப் படுவர், பாணினியார சூத்திரங்கட்கு விரோதமாக எழுதவது பிரமாண மாகாது” எனறும், மாபாடியபத்து னெடுத்தோதிய தென்கையோவெனின,— பாணினியார மகேசுரனான இறைவன ஆணைவழி வடமொழி யிலக்கண நூலியற்றினமை யின, அவர் சூத்திரவோதகக் கடைப்பிடித்த வடமொழி யிலக்கியமாயதலே முறையா மென்று அறிந்தடங்காது, சிறுமுணாவுடையார, தாரதா மறிந்தவரெல்லாம் அவர் சூத் திரங்களுள் ஒருசில மிகைபடக் கூறலாம், ஒருசில குறைக்கூறலாம், ஒருசில நின்ற வற்றலாம் எனறும், திருத்தவ காணலுநின, அது பெரியதோ ரிடாப்பாடா மென்று அவ்வா ற் ஆணைநருவாராயின ரென்பது தாம் அருந்தவசுதான மனசூடராய முக்குணங்களை யுங் கூடந்த இறைவனருள முறறப் பெறற்குக் கடிபுடனமை யடையராயினமையின, அவ்வாசிரியா முக்குண வசத்தான அடடாதத்யாயியில் ஓரோரிடங்களின முறை மற் றது உரைத்தனவற்றை முறைமப்பிசெத வழக்கு வழிப்படுத்தவாராயினா வரருசி யார் வாரத்திச தின முறை பிறமுந்தனவற்றை முறைப்பித்தியதற்கும் இஃதொசுக்கும் “ஆசிரியா பதஞ்சலியாரா பாணினியாரா சூத்திர மல்லாம் பயனுடையனவேயாம்” எனற மாபாடியபத்துக் கூறி, அவ்வாசிரியா சூத்திரங்களுள் ஓரோவொன்றை ஆண்டானடு மறு தது வேறு விதி கூறுதன மலைவாரு ” மென்று பின்னுள்ளோர் ஆசங்கித்தது, “ஆண்டுப் பயனுடையன வென்றது பொருளினமொழி யனதென்றவாரூப ” எனறும், “அவை இமமைக்கண் இலக்கியம் பயக்காவிடினும், அதத்யயனவோசுதாய மறுமைப்பததல் ஒருதலையாகலின, குறமமாகா ” வென்றும், சமாதானை கூறுதலானும், இக்குணமை கடைப்பிடித்த துணரப்படு மென்க.

அறநே லஃதகனனமாக, “ஆக்கியோன பெயரே வழியே யெலலை நூற்பெயா யாப்பே துதலிய பொருளே கேட்போர் பயனே டாயெண பொருளும் - வாய்ப்பக் கரடடல் பாயிரத தியலப்பே” எனனூர தொல்லாசிரியா சூத்திரத்துள யாப்புக கேட்போ ருண்பனவற்றிற்கு உரையாசிரியா நசுகினாக்கினிடா உரைத்தவுரை போலியென மறுத னர் சிவஞானமுனிவர் வேறுரை யுரைத்தனா. ஆண்டு அவ்வாசிரியாக்கண முக்குணமயக் கத்தான முறைமற் றுரைத்தாரெனல பொருந்தாது, அவவுரை இறையனாரா களவியன முத்தகக் கணக்காயனா மகனா நக்கிரருரைத்த பொருளாகலி னெனின,— அவவுரை இறையனா களவியனமுத்தக நக்கிரனா கண்ட பொருளென்பது சிவஞானயோக்கி கா அறியாதா ரல்லா. பொருதமாதிறிற் கேலாமையானும், வடநான மாறகலானும், அவ்வ முக்குண மயக்கான முறைமற் றுரைத்த பொருளென்று மறுத்தது, ஆசிரியா சூத்திரநிக் தணமைப்பொருள கூறினாராகலின, அது பொருத்த முடைத்தாகமை யானுடைய தென்க. அவவுரை மாட்சி தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியுட காண்க ; ஈண்டுக் கூட்டலுநின விரியுமென்பது.

அறநேல், தெய்வச சங்கப்பலகை மேலீரீஇக் கடைச்சங்கத் தலைமைபுண்ட நக் கிரனா முக்குண மயக்கான அவ்வன முறைமற் றுரைத்தாரெனறல் வேதவழி

ககொடு மானரோர் வழக்கொடு மாறுமாலெனின்,— அது வேதவழக்கொடு மானரோர் வழக்கொடு மாறுவாறு காட்டுதம். தெய்வச் சங்கப்பலகை மேலிருந்து தமிழாராய்ந்தார் கடைச்சங்கப்புலவர் நக்கீரனார்முத ளுறபத்தொன்பதினம் ருளா. அவரெல்லா முக்குணமயக்க முற்றக் கடந்து மெய்யுணர்வா ஓயாநதாரென்ற னிரம்பாது. எனனை? அவா “ பாண்டியன் வேண்டுகோளாற களவியறப்பொரு ளனிதகனி கண்டு, தாநதாந் கண்டீத மெய்யுரைபென்று சிலநாளெல்லா மாறாடினா” ரெனறும், பின்னா “ ஆலவாயி லுழனிற் கடவுள்பால் வரங்கிடந்து உப்புரிசுடிசுழிதார மகனுவா னுருத்திரசனபனைப் பெறறு, அவனறனனா மெய்யுரை கண்டி தேறினா” ரெனறும், ஆலவாயமானியயக்தம் களவியலுரை முக்தம் கூறுதலி னென்க. அறறாயினும், ‘உருத்திரசனமனா நக்கீரனா களவியறப்பொருள் கேட்புழிப் பதநதொறுந கண்ணீர் வாராது மெய்யமயிர் சிலாபப விருந்தார், சங்கப்புலவ ரார்ப்பெரி தது “ மெய்யுரை பெறறும் இஃநாறகு எனறா” என றுண்டாண்டுக் கூறுதலின், நக்கீரனார் முக்குண மயக்க முற்றக் கடந்து களவியறப்பொருள் கண்டாரெனக் கொள்ளாமோ வெனின,—கொளனார். எனனை? உருத்திரசனமனா நக்கீரனாரை அவ்வாறு கேட்டாரென்றதனா, ஏனைப்புலவரெல்லாந் சண்ட களவியறப்பொருளனை நோக்க நக்கீரனார் கண்ட களவியறப்பொருள் சிறந்ததெனும் பொருளா போதருதலனி, அவா முழுதனாந்து அது செயதாரொபது அச்சுற பெறப்படாமயி னென்பது.

இன்னும், நக்கீரனா மெய்யுணர்வின முற்றுப்பெறுகையராய்க் களவியறப்பொருள் கண்டாரென்பாரை, அவ்வாறு மெய்யுணர்வுகையராயினா செய்வப்புலமைத திருவள்ளுவநாயனா உத்தரவேதம் விதயகமுறச் செய்துகொணரி சங்கமேவிய றானறு, அவ்வாறு சங்கப்பலகை யொக்க விற்றிருக்கப்பெறறு, ஏனைப்புலவரோ டிழிந்ததெனையோவென்று கூடாவிமறுக்க. “ திருத்தகு தெய்வத் திருவள றுவரோ - இருத்தகு நற்பலகை யொக்க - விருக்க, வுருத்தர் சனம் ரெனவுரைத்த வானி - லொருக்கவோ வென்றதோ சொல்” “ மெய்தத்திரு வள்ளுவனா வென்றுயாநதா கலவிநல - துய்த்தகக்க தாராதாநதார சோமேசா - வித்தறனா, மேறபிறந்தா ராயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்து - கறற ரனைத்திலா பாடி” எனனும் பாக்களானு நக்கீரனாளிட்ட சங்கப்புலவர் திருவள்ளுவரையனாரொடு சங்கப்பலகை விற்றிருப்பு பெறறு தாழ்ந்தமை தெனிக.

அறறே லீசாக, முக்குணங்கனையுக் கடந்து மெய்யுணர்வின முற்றுப்பெறுகையரல்லரான நக்கீரனா முதலியோ ரியறறிய திருமுருகாறறுப்படை முறலிய பிரபந்தங்களை முக்குணங்கனையுக் கடந்து இறைவரருள் பெற்றுடைய நாயனமார் திருவாக்குக்களோடொப்பப் பதினொரு நிருமுறையில் ஆனரோ கோத்துப் போறறுமா நெனை கொலெனின்,— அலீசொக்கும் திருமுருகாறறுப்படை முறலிய பிரபந்தங்கள் நக்கீரனார் முதலியோர் தவத்தான மனநனயராய முக்குணங்கனையுக் கடந் திறைவனருள் பெற்றுடையராயின, அவாதமமா னருளிச்செய்யப்படடன; ஆகலின், ஆன்யினார் அகவையம்மையு நாயனமா திருவாகுக்களோ டொப்பப் பதினொரு நிருமுறையிற கோத்த அவ்வாறு போறறுவா ராயினரெனக. அறறகலி னனறே, நமயிராரார் பெருமானா “ பொய்யடிமை யிலலாத புலவாக்கு மடியென” எனத திருத்தொண்டத்தொகைச் சருதியுள் அவாதம்மையு நொகுத்த அங்ஙனஞ் சேவைசெய்வா ராயினனா உமென வறிக” இவறறனே, யாப்புக் கேட்டோர் எனபவறறறகு நக்கீரனாரைத்த பொருள் பொருந்தாவென மறுத்தச சிவனானையாகிகள் வேறுரை வகுத்தி பொருத்த

முடைத்தென்பதூஉம், அது வேதவழக்கொடு மானீரோ வழக்கொடுமிக வியைவதன்றி மாறுதமர தில்லையென்பதூஉம், தெற்றென வுணர்க

வேண்பாமாலை.

இது ஐயனரிதனூரென்பவ ரியற்றிய ஓர் புறப்பொருணூல். இந்நூல், ரச்சினா க்கினியா காலத்திற்கு முறப்பட்டித் தோனறியதென்பது, “மனனிய சிறப்பின் வாடீனோ வேண்டத் - தெனமலை யிருந்த சோசான முனிவரன - நனபாற நண்டமிழ் தாவின முண ன்ந்த - துணைருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியனமுதற - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகா ர்த” வென்னு மிரநூற் பாயிரச்செய்யுளை மரபியலுரைடகத்து எடுத்தது அவா காட்டுத ளானறிக. இந்நூல், தொல்காப்பியனா முதலிய பன்னிருவராலுஞ் செய்யப்பட்ட பன னிருபடலத்தினைத் தனக்கு முதனூலாகக் கொண்டதென்பது, “துணைருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியனமுதற - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகார்த - பன்னிரு படலமழிப் பின் துணர்ந்தோன” என்னு மிரநூற் சிறப்புப்பாயிரத்தாலும் “பன்னிருபடலமுதலாக வழிநூல்செய்த வெண்பாமாலை ஐயனரிதனூறு மிது கூறியு” ரென்று ரச்சினாக்கினியா மரபியலு னுரை வகுத்தலானு மறிக இஃது புறப்பொருளினே வெட்சித்தினை, கரந ளுத்தினை, வஞ்சித்தினை, காஞ்சித்தினை, ரொச்சித்தினை, உழிஞைத்தினை, தாமரைத் தினை, வாகைத்தினை, பாடாண்டினை, பொதுவியல், கைக்கிளைத்தினை, பெருந்தினை யென்ப பன்னிரண்டாக வகுத்துக் கூறும் இவற்றுள், கரநதைத்தினை—வெட்சித் தினைக்கு மறுதலைத்தினை. ரொச்சித்தினை—உழிஞைத்தினைக்கு மறுதலைத்தினை. பொதுவியல்—மேற்கூறிய புறத்தினைக்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ளனவும், பிறவுங் கூறுதலின், அப்பெயர்ந்ததாயிற்று. கைக்கிளைத்தினை—ஒருதலைக்காம முள்ளிட்ட பல துறைகளையுடையது. அது ஆண்பாற கூறும் பெண்பாற கூறும்மென விரண்டாம். பெருந்தினை—பொருந்தாக் சாமமுள்ளிட்ட பலதறைகளையுடையது. ஏனைத் திணையிலக் கணமெல்லா முறகூறியவாறுபற்றி யுணர்ந்து கொள்க. இந்நூள் ரொச்சித்திணையை உழிஞைத்திணையின் பின் வைத்தது ஓர் முறை பிறழாமெனபாரு முளராலோவெ னின்,—அது முறைபிறழ்வாகாது. எனனை? மதிரகாப்பு அத்தினை முறறுத்தற்கு முனை நும் ஒருதலையாகச் செயற்பாலதாகலினென்க. “வருமுனைாக் காவாதான வாழ்க்கை யெரிமுனைர் - வைத்தது போலக் கெடும்” எனபதனூறும் அது கடைப்பிடித் துணர்க.

அகப்பொருள் விளக்கம்.

இந்நூலாசிரியன் நாமகவிராயரம்பி. இஃது அகப்பொருளிலக்கணங்களைச் சுரு க்கிக் கூறு நூல். அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், வரைவியல், ஒழியிய லென ஐந்தியல்களுடைத்தது.

யாப்பருங்கலம்.

இஃது யாப்பிலக்கணத்தைச் சூத்திரயாப்பினுற நெளிவாக வுணர்த்து நூல். இதற்குச் சிறந்ததோ விருத்தியுரையுள்ளது.

யாப்பருங்கலக்காரிகை.

இந்நூல் செய்யுளிலக்கண முறைப்பது, இஃது உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழி யியலென முனறியல்களுடைத்தது.

வேண்பாப்பாட்டியல்.

இந்நூலாசிரியன் வச்சனந்தி. இது முதனமொழியியல், செய்யுளியல், பொது வியலென முனறியல்க் ளுடைத்தது. இதன்கண் மங்கலப்பொருத்தம், சொற்பொருத்தம்,

எழுத்துப்பொருத்தம், தாளப்பொருத்தம், பாற்பொருத்தம், உணுப்பொருத்தம், வருணப் பொருத்தம், நாட்பொருத்தம், கதிப்பொருத்தம், கணப்பொருத்தமென்னுந் தசுப்பொருத்தங்களி னிலக்கணமும், பிரபந்தங்களி னிலக்கணமும், பிறவுங் கூறப்படும்.

தண்டியலங்காரம்.

இஃது அணியிலக்கணங் கூறு நூல், பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியலென மூன்றில்லக் ளுடைசது.

நேமிநாதம்.

இஃது எழுத்தஞ் சொல்லு முணாததுவது.

வீரசோழியம்.

இந்நூலாசிரியன், அருகந்நூட்டட புத்தமித்திரன். இஃது எழுத்தச் சொற் பொருள யாபபணியெனனு மைந்திலக்கணமு முணாதது மொரு சிறுநூல். “ஏதமு சகாபத மெழுநூற்றிற் கச்சியப்பசிவாசாரியா தாம் பாடிய கந்தபுராண மரங்கேறு முதி “கீடசகர”மெனமும் புணாச்சி முடிபிறகு விதி இந்நூல் கொண்டு காட்டின” ரென்று பதிப்புரைகார ருரைத்தார். வீரசோழியம் அகத்தியத்தினவழித் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தினையும் வேறு சில நூல்களையும் முதலாகக்கொண்டு செய்ததோ ரியற்ற மிழ்தூல். ஆசிரியா தொல்காப்பியனா “யரள வெனமும் புள்ளி முன்னர் - முதலாகெழுத்த நகரமொடு தோன்றும்” என நூமைரபுள்ளும், “யரள வென்னு மூன்று முன னொற்றக் - கசுதப நஞ்ரம வீரொற் றாகும்” என மொழிமரபுள்ளும், யரளக்கக் கசுதபக்களொடு தனியொற்றயு மீரொற்றயு மயங்குமென ருதுதலானும், “யகார விறுதி வேற்றுமைப் பொருளவயின் - வல்லெழுத் தியையி னவவெழுத்த மிகுமே”, “அவவழி யெல்லா மியல்பென மொழிப்” என்று புள்ளிமயங்கியலுட் கூறிவைத்த அவவிதியை “ரகார விறுதி யகார வியற்றே” “முகார விறுதி ரகார வியற்றே” என ரகார முகரங்களும் பெறுமென மாடெறிந் தோதுதலானும், முகரத்தினமுன வந்து புணரும் கசுதபக்கள் இருவழியினு மியல்பாயும் வல்லெழுத்த இரட்டியும் புணர்ச்சி யுறுதலன்றித் திரியாவென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படுதலின், “பதினைதொ டெண்ணி ரண்டாயத் - தோன்றுதற் பின்னாத தகாரம் வரினிரண் டிரதொடர்பா - னுன்றவைந தாமுட லாமுனபி லொற்றக் கழிவுமுண்டே” எனப் புத்தமித்திரன் வீரசோழி யத்து முகரத்தின முனவருந் தகரம் டகரமாய்த் திரிய மென றுரைத்தது, அங்ங னம்போந்த தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகொ ளென்று மறுக்கப்படு மெனக். அது தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகொ ளாயினும் பிறகாலத் திலக்கியங்களி லங்ஙனம் போந்த பிரயோகங் கண்டு அவ்வாறு கூறப்பெற்றாலு வெனின், — சங்கத்துச் சான்றோ ரிலக்கியங்களானும், பிற வானரோ ரிலக்கியங்க ளுள்ளும் அவ்வாறு போந்த பிர யோகம் யாண்டும் காணப்படாமையானும், இனி அவ்வாறு போந்த விலக்கியங் காணப்பட்டும், தொல்காப்பிய மாறுகொளாகலின் வருவென்று கணியப்படுவ தல் லது இலக்கணமென்று தழுவுப்படா தாகலானும், அது பொருந்தாதென் றொழிக். இனிக் கந்தபுராணத்துத் “கீடசகரம்” எனவும், “கீட்டிசை வாயில்” எனவும் போந்த விலக்கியப் பிரயோகங் கண்டு புத்தமித்திர னவ்வாறு இலக்கணங் கூறப் பெற்றானெனின், — அது கந்தபுராண விலக்கியப் பிரயோகம்பற்றி வீரசோழியத் தில் அங்ஙனம் இலக்கணங் கூறப்பட்டது, வீரசோழிய விலக்கணவிதிபற்றிக் கந்த புராணத்தில் இங்ஙன மிலக்கியஞ் செய்யப்பட்டதென, ஒன்றனை யொன்று பற்

றுதலென்னும் சூற்றத்திற் கிடனுமென்க. வடநூலார் ஒன்றையொன்று பறந்து
 லென்னும் சூற்றத்தினை இதரேதராச்சிரயதோடமென்றும், சனைபறந்துதலென்னும்
 சூற்றத்தினை ஆன்மாச்சிரயதோடமென்றும் கூறப். இனி வீரசோழிய மு விய ஆச
 னிக் விலக்கணநூல்கள், சிறுநறிவுப் புலவர் நூல்களாகலின், அவைவழமுட கூறப்ப
 மிலக்கணங்க டவததான மனநதயராய முககுணங்கையுங் கடந் தீரையெருள
 பெறறுடைய தொல்லாசிரிய நிலக்கணங்களோடு மாறுகோ னுறையழியே பிரமாணம்
 மென்று கடைப்பிடித் துணர்ந்து கொள்க. அறநெல, சரசுபுராணகதை “ திகட ச
 ரம்” “கீட்டிசை வாயில்” எனறவனம் போந்த பிரயோகந தொல்காட்டிய மு வி
 இலக்கண உழுவாமபோலு மெனின, — அது இலக்கண வழுவாகாமை இலக்கியாரிய
 துட் கந்தபுராண வரலாறுரைப்பழிக் கூறுதம்.

ந ன் னூ ல்.

இந்நூலாசிரிய பவணநதிமுனிவா, இஃகெழுத்துஞ சொல்லு முணர்த்து பின்
 னூலுள்ளுள் வைத்து மிகச்சிறந்ததோ ரியறறம்முதலால், ஆசிரியா தொல்காட்டிய
 னார் கூறிய எழுத்துச்சொல் விலக்கணப்பரப்பினை சுருக்கி இனிது நனி னாக
 உரைத்தலிற் பிறக்காலத்தார எழுத்தாராய்ச்சிக்கஞ சொல்லாராய்ச்சிகஞ பற்றியனை
 விரும்பிக் கற்பாராயினா. இஃது பெருமபானமையுந் தொல்காட்டிய மரபுநிலை த்ரி
 யாமல் எழுத்துஞ சொல்லு முணர்த்தி, அதற்க்கார வழிநூல் டோன்ற வளாகும்.
 ஆயினும், ஒரோரிடங்களிற் றொல்காட்டிய விலக்கணமரபு நிலை த்ரிதரச்சொல்லு கூறிய
 இலக்கணங்களுஞ் சில இதன்கத்துளன. அவை “சாரத்துவரன மரபினை மூன்றவ
 கட்டையே” எனவும், “சாரத்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவென; — த்ரிந்நு வெளிப
 படுத்த வேனை மூன்றம்,” எனவும், வரையறுத் தோதிய்யாதே, சாரபெழுத்து முன
 மெனனது, சில வயிரெழுத்துக்களையு மெய்மெழுத்துக்களையு முடன சொல்பெண
 னுதுவந் தனமைச்சொல்லை வுபாத்தினையெனனது விரவுகத்தினையெனச சாத்திதலும்
 போல்வன. சூத்திரவிருத்திகாரர் அவையெல்லா தொல்காட்டிய மரபுநிலை த்ரிபாமெ
 னமெடுத்த மறுத்திட்டார். இந்நூற்கு வாய்ப்புடைத்தாய்தொர் விருத்தியுரை சங்
 கரநமசிவாயப்பலவராற செய்ப்பட்டது. ஆசிரியா சிவஞானையோக்கி இவ்விரு
 த்தியை ஆண்டாணித் திருத்திச் சிறப்பித்தனா. சங்கரநமசிவாயப்பலவா கயிலா
 யபரமபரைத் திருவாவடுதறையாதீனத்துச் சுவாமியாகத்தேசிகா மாணிக்கா. அது “மல
 ர்த்தலை யுலகிற் பலநூ லாயந்து - செய்வதந் தவிரவதம் பெறுவது முறுவதம் - உய
 வது மறியே நெருப்பொரு ளாக - நன்னெறி பிறழா நறவதத் தோபெறுந் - சன்னடித்
 தாமரை தந்தெனை யாண்ட - திருவா வடுதறைத் தேசிக் னுகிய - கருணையங் கடலையென
 கண்ணவிட டகலாச - சுவாமி நாத் குரவனை யனுதனை-மனமொழி மெடகளிற் றெழுத்து
 னருளாற - பொனமலை யெனவிப்புவிபுகழ்பெருமை-மன்னிய ளுறறு மலைமரு தப்பன்—
 முத்தமிழ்ப் புலமையு முறையர் சரிமையு - மித்தலத் தெயுக்கிய விறைமக் குதலின் - நன
 னூற குரைநீ நவையரச செய்த-பன்னூற புலவாமுன பகாத்யென நியம்பலி-என்ன
 ளுஷ்முக் நகைநா னுமே-யெனனா வியனறவை யியறறமிற் நூலுள்” என நன்னூல்
 உரைமுகத் தவா கூறுமாறனுணர்ச.

பிரயோக விவேகம்.

இந்நூலும் உறையுஞ் செய்த வாசிரியா சுப்பிரமணியதீக்கிதா. இந்நூல் வட
 மொழிச் சத்தசாத்திரத்தைக் காரகபடலம், சமாசபடலம், தத்திதபடலம், திங்குட

படலம் என நான்கு படலங்களாக வகுத்து அவை தம்மைத் தென்மொழியிலக்கணத்தோடொட்டித்துக் கூறுமுக்கத்தானே வடமொழிக்குந் தென்மொழிக்கு மிலக்கணமொன்றென்று நிலையிட்டுரைக்கும். இவ்வாறானால், வடமொழிவல்லாரா தென்மொழியிலக்கண மறித்தற்கும், தென்மொழிவல்லாரா வடமொழியிலக்கணமறித்தற்கும் கருவியாய்ச் சிறப்ப தீர்நூலெனறுணாக.

இலக்கண விளக்கம்.

இந்நூலும் உரையம் இயற்றிய வாசிரியர் வைத்தியநாததேசிகர். இஃது எழுத்துக்காரம், சொல்லக்காரம், பொருளக்காரமென, மூன்றக்காரர்களுடைத்த. இஃது எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணியெனனு மைந்திலக்கணங்களுந் கூறப்படுமீ. வைத்தியநாததேசிகர் இந்நூலைப்பெரியபாணமையாற ரெல்காப்பியருணுறகுத்திரநகர கொணநம், சிறுபாணமையாற மங்குடியவகாரம் யாப்பருங்கலம் பாட்டியன் முதலிய வற்றின சூத்திரங்களைக்கொணநம், நாயியற்றிய சூத்திரஞ்சில தலைப்பெய்தும், செய்தனா. இஃதானே இஃதோ புதுநூலாயினும் பழைய விலக்கண நூற்றிரட்டெனமே கோடூறபாறறு. இந்நூற் சூத்திரவுரைகா ஆண்டாண்டுத் தொல்லாசிரியர் மேற்கோண் மலைவு முதலிய குற்றங்கள் பலவுடையனவாயிருத்தல கண்டு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இதற்கு இலக்கண விளக்கச்சூறாவளியென ஓ மறுப்பியற்றினா.

இலக்கணக்கோத்து.

இந்நூல் கயிலாய பரமபரைத் தீருவாவடுதறைச் சுவாமிநாததேசிகராலியற தப்பட்டத. இது தொல்காப்பிய விலக்கண நூலினூற் தொல்காப்பியங்களிலும் அரு க்குகடநகலித்தகளைப் பெருக்கதிரட்டி வடமொழியிலக்கணவழக்குற சிலவிராய்க் கூறு நூலாம். இது வேறுறமையியல், வினையியல், ஒழிபிய லெனனு மூன்றிடல்களாற, சொல் விலக்கணநுடபற் தெள்ளித்திற றுறைப்படுத துணாததுமோ சிறப்புடைநூலாம்.

இலக்கணவிளக்கத்திறவளி.

இஃதியற்றினா ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளென்பது மேலுரைத்தாம். இஃது இலக்கண விளக்கநூலுரை வழுக்களை இனிது விளங்கவாசங்கித்து எடுத்தககாட்டு முகத்தானே தொல்லாசிரியர் எழுத்திலக்கண நுடபமுஞ் சொல்லிலக்கண நுடபமுந் துணிவு தோன்ற வுணாததம். “சிவஞானமுனிவா சூறாவளியுள் இலக்கணவிளக்கநூலார்” மலைமக றொருபாண மணந்தலை சளித்தலைவனை வணங்கிச் சாறறுவ லெழுத்தே” என்புழி “மலைமக” ளென்பது மலைவு மகளைவறு மமங்கலப்பொருடநது தொகையா பொருள் பல யாய்ப்த தோன்றலின், வழுவாமென்று மறுத்ததாததத், தருக்கச்சுக்கிரக தீபி நக முகத்த “மலைமகண மணந்த வுலகினுக் கிறைவன்” எனத தாமுமவ்வாறு மங் கையகூறியது அவாககுட பெரியதோரிழுக்கா” மென்பா சிலா. அது துணுகியாராம யாற கூறுங் கையறியா வுரையாம். யாதிலுலெனின், ஒதுதம். நூலாசிரியர் யாற தமது நூறகுரையியறறுவராயின், நூலினிது முடிதறப்பொருட்டுக் கூறு மங்கலவாழ்த்தே உரை யினிது முடிதறப்பொருட்டு மமையுமாகலின், உரைக்குள்ளேறு மங்கலவாழ்த்தக் கூறல் வேண்டாவென்பது, ஒருசா ராசிரியர் தீர்நூற்பாடு. நூல் இனிது முடிதறப்பொருட்டுக் கூறு மங்கலவாழ்த்து அஃது இனிது முடிதறப் பொருடடாயே யமைக, உரைக்கு வேறாக மங்கலவாழ்த்தக் கூறற்பாறறென்பது, டிற ரெருசாராசிரியர் கோடபாடு, பிரயோகவிவேக நூலுடையாரா, இலக்கணக்கொத்து

நூலுடையார், இலக்கணவிளக்க நூலுடையார் முதலாயினா நூனமங்கல மொன
 துமே கூறீ அஃதரைக்குமாமென் ரெழிந்தாராகலின், அவை முன்னதற்கும், அனனம்
 பட்டர் முதலாயினர் னான் மங்கலமும், அதனுரை மங்கலமும், வேறு வேறு கூறின
 ராகலின், அது பின்னதற்கும், எடுத்துக்காட்டுக்களாத லறிக.

நூலுரைகளை யொற்றமை நயத்தானொன்றெனவும் வேறுமைநயத்தான
 வேறெனவுக்கொண்டவ்வாறு செயதலின், அவ்விருகொளகைகளும் வழக்கென யான
 ரோர் போற்றிக் கோடற் கேற்பனவாத லுணாக.

இனித் தருக்கசங்கிரகமும் அதனுரையும் தென்மொழியாற கூறப்புகுநத வாசி
 ரியர் சிவஞானயோகிகள், இங்ஙன மாசிரியனமா ரொன்றற்சொன்று மாறுபாடாகக்
 கொண்ட இரண்டு கொள்கைகளுள், ஒருதலைதணிதலானே முன்னையதனையே நம
 மதமாகத் தழீஇ, “மன்றவாணனை மனததிடை நிறுவவன் நிறைசை - வென்றோநமச்
 சிவாழமெய்க் குரவனை வணங்கி - எனறனைப்பொருட மீளையவர்க் கினிதுணா வுத்ப்பத -
 தென்றழிழ்ச்சொலாற் செயப்படுந் தருக்கசங் கிரகம்” எனனுஞ் செயயுளான மங்கல
 வாழ்த்தச் செய்தருளினு ரென்பது.

அற்றேல், அக்கொளகை தழீஇ யங்கனஞ் செயவாராயினார்க்கு, “மலைமகன்
 மணந்த” என்றும் பிறசெய்யுள் ஆண்டுச் செயாதொழிதல் வேண்டுமாலெனின்,-- அறி
 யாத கடாயினாய். அவ்வாசிரியர், “மொழிபெயாதத்தாபபட யாதத்” லெனனும் யாப
 பினுணை அன்னம்பட்டர் வடமொழிக்க ணியறறிய தருக்கசங்கிரக நூலினையும், அதனு
 ரையினையுற் றென்மொழியான் மொழிபெயாதத்தாபபட யாத் தநாநநர் தருக்கநூல்
 செய்தருளுவாராயினமையின், அவ்வடநூலாசிரியா கொளகை யதுவென்று காட்டிய
 அப்பிற்செய்யுட் செய்தருளினர். ஆகலின், அது குற்றமாகா தெனக.

அற்றேல், அவ்வாறு காட்டலவேண்டி அப பிறசெய்யுண் மொழிபெயாதச்
 செய்தார் கதனை மங்கலமொழி முதலாகச்செய்தலே முறையாமனி “மலைமகன்”
 என அமங்கலம்பட முதறநீர்தலைப்பெய்த அவ்வாறு செயதன் முறைமையாகாதாம்
 பிறவேனின்,--அற்றன்று; முன்னைக் கொளகையேதழுவி “மனவாணனை” என நூல்
 உரை இரண்டும் இனிது முடிப்புடாக மங்கலச்செய்யுண் முதறகட்செய்தருளினாரா
 கலின், பின்னைச் செய்யுளுமங்கலமாகச் செய்தினை, தாந்தழீஇய வககொளகைக்கு
 மாறாமென்று கண்டு, அங்ஙன மங்கலம்படச் செய்யாராய “மலைமகன்” எனத் தொகை
 யார் பொருள் பலவாய் அமங்கலம்பட, அவ்வாறு செய்தருளுவா ராயினமையி னெனக.

அஃதேல், அவ்வாசிரியாக்கதுவே கருத்தாமாறு எறறற் பெற்றீரென்பாரைப்,
 பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினார் கது கருத்தாமா நெறறற் பெற்றீரென்று கடாவி
 றறுக்க. பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினர் நூனமுத மங்கலச்செய்யுளே யிய
 ன்நீ றுறாருக மங்கலச்செய்யுள் வேறு செய்யாமையின், அவ்வருத்தாபத்தியான் அவ
 னீக் கது கருத்தாதல் பெற்றாமெனின், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் நூனமங்கல “மன
 வாணனை” விவனமங்கலம்படச்செய்த உரைமங்கல “மலைமக” ளெனத்தொகையா
 பொருள்பலவாய், அமங்கலம்படச்செய்தலின், அவ்வருத்தாபத்தியானே யாரும் அவ்
 வாசிரியர்க் கது கருத்தாதல் பெற்றாமெனக.

காற்றுப்படைத்தொடர்க்கு— “வழிபட்டு” எனவும், “எனக்காபட டெனதும் உரைப்பர்” என்றும், “குடவென்பது சடவென்பதுபோல ள்ளெவனாதவலிசா ருரிச் சொல்லாகலின் அன்னடியிற் பிறந்த பெயருமாம்” எனவும், “சக்கினாககினிய ருரை கூறிதலானு மறிச.

வடமொழி அமரநிகண்டின் ஆராலா ‘குடா’ வடசொல்லாகக்கொண்டோ ததலின், அது வடவியறசொல்லுமாய். ஆயினும், அலிசாண்டு தம்முறையோசுப பெரு வரலிற்றுராத அருகி வழங்குதலானும், வடதாலா ‘கடாசாயம்’ ‘மடாசாயம்’ என நாமங்குவதனிக, ‘குடாசாயம்’ என யாண்டுப் பெருகாமையானும், அதனை வடசொல் லென வைத்து முடிபு கூறாத, தமிழ்ச்சொல்லென வைத்து அவ்வாறு மருத முடிபு கூறினார் ஆசிரியர் சிவஞானியோகிசெனெ றணாச ருடம பொதுவெழுத்தானும் சொல்லாதலின், இருமொழிக்கண்ணும் அந்நனம் வெய்வது பொருள் குறிசகு மொழி யாதற சேறமுமாறு அறிச.

அறநெ லிசைநகனமாக்க. ஆசிரியர் சிவஞானியோகிசென “குடாசாயம்” வட தான முடிபுமாம் எனக் கூறுசெனையோவெனின் — “குடாசாயம் வடதா முடி பெனக் கோடறு மொன்று” எனச் சிவஞானமொடியது துலநதா ராகலின், அது கடாவனநென ரெழிச

இலக்கணமாயின முறநிறறு

இலக்கிய மரபியல்.

சமீதிலக்கியம் - திருமுறையிலக்கியம், சங்கலக்கியம், காலியலக்கியம், புரா ணலக்கியம், இதிகாசலக்கியம், பல்வகைப்பிரபந்தரலக்கியமென்ப பலதிறப்படும
 வேதனையோபரிபாடல், முதுநாரைமுத குருகு, கலியாலக்கியயெனி பொ டசுசத்ததலைசைகக் விலக்கியமானும், சலி, குருசு, வெண்டாளி, வியாழமாலக்கிய லெனநித சொடசுசு கிடைசசுசுக்கிலக்கியநாடூர், இரத்தனவாடலான, அவற்றினவரலா றறிந்து கூறாமலிலலை. சண்டசசங்கலக்கியநாடு - பெரும்பொகை நாணறு, குதுந யொகக் நாணறு, நற்றினை நாணறு, ஐங்குறு தூறு, பட்டுறுப்பசுத, நூறநவப்பகலி, எழுபதுபரிபாடல், கூசுது, வரி, பெரிசுச, சிறநிசுசயெனி, பொடகச்சுதன. இவறு துட்சில இறந்தன, பல நிலவுகின்றன. இவையம் இன்னேரனையுமான கட்டசசங்க லிலக்கிய வரலாறு திருமுறையிலக்கியங்களின் பின்னாச்சுபுது கூறுதும்.

திருமுறையிலக்கியம்.

திருமுறையோத்திள் முறைவைப்பு.

திருமுறையிலக்கியங்களை சங்கநான்று அவதரித்தலையறியும், அவ்வெயலலாந் திரு லுருளோத்துக்களாதற சிறப்புப்பறியும், அவற்றின் வரலாறு முத்தக்கட்டந்து சொல்லு தும். திருமுறையிலக்கியங்களை பன்னிரண்டு திருமுறைகளாகவகுக்கப்பட்டன. ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிச்செய்த தேவாரவோதது முதன்முன்றுதிருமுறைகளாம். திருநாவு க்கரசர் அருளிச்செய்த தேவாரவோதது பின்முன்று திருமுறைகளாம். மும்பியாருரா அருளிச்செய்த தேவாரவோதது அதன்பின் றுரை திருமுறையாம். இவ்வாறருளே தேவாரவோத்துக்கள் ஏழு திருமுறைகளாயின வென்பது. வாத்தூரடிகள் அருளிச்செ

ய்த திருவாசகவேதநூல் திருக்கோவையும, எட்டாக்குமுதலாய. திருமாளிசைந தேவா முதலிய வொன்பதின்மரும அருளிச்செய்யத் திருவிசைப்பாவும, அருடசேந னூ அருளிச்செய்த திருப்பல்லாணநீம, னுன்பதார்த்தமுதையாம திருமுலையனூ அருளிச்செய்யத் திருமந்திரம் பத்தாந்திருமுதையாம. திருவாலவாயுடைய சிவபிரானு முலையினூ அருளிச்செய்யத் திருமுப்பாசாரமுதற திருவாயுக்கரச தேவா திருவேகா தசமாலை. பீரூண நாற்பது பிரபந்தககாரம் பதனொராத்தருமுதையாம அருண்மொழி சேவா அருளிச்செய்த திருசொண்டா பெரியபுராணம் பன்னிரண்டாந் திரு முதையாம.

தேவாரக திருவாசக திருக்கோவைய திருவிசைப்பாத திருப்பல்லாணநி திருமந் திரந் திருமுப்பாசாரமுதலிய நூற்பான பிரபந்தககாரம் மிகையதமம அபயசுவ சேகரதேவா நவராசாருமான் பின்னடிக்க உருநாலமுத நப்பிரண்டாந்மயி பசி னெரு திருமுதறககாந் அருவணம் வசத்தருளிமுற துணிச்சேவார்த்தருமுதறககேழற முமபண்ணடைவு, திருநீலகண்டாழாடா ரா மாயிற் பெணமசொருநு, க்யாலு அபய குலசேகர சோழவாரசன சாலத்தமுதின் வயுக்கப்பட்டது தேவாலாதெலையந் திரு முதறகண்ட புராணத்துடசாண அருண்மொழி தேவாரருளிச்செய்த திருத்தொண்டா புராணத்தினைப்பண்ணிண்டா திருமுதறககாந் உருவார்த்தருமுதறகாபெருமா ளுணையால் ஆண்டீரா அவன்காலத்த வகுத்தருளிமுற து மரலைய தருத்தொண்டா புராண வரலாற்றடைகாண்க.

ஆறடைய பின்னொர வார்த்தவார தேவாநூபினை முட்குஞ்ருமாறன கால ததும், நமயிபாரூரா தேவாநீர்வாநூ அவனவழிநீசாண்டலான மறமு மாறன கால ததும், அவசரித்தன. வார்த்துடித்திருவாசக திருக்கோவைய யெனறு மோததுக்கள அரிமாதனைமுதி காலத்தவசரினை அரிமாதனைவழுதி, முடத்குஞ்ருமாறன முற றேனறலாயுள்ளன அது ஆலவாய்ப புராணத்துடபாணர். "நிலைபக குந்தரைசெய வானும்" எனனும் வானொ திருவாக்கு மீத்தருமுதறகாண்குத எறி.

தேவார வேதத்துவாந் திருவாசக வேதத்துள்ளுரு சீராமசுந்தரன சரித்திரப் பிரயோகமும் அவதரு முன்னுள் சில புராண சரித்திரப்பயிர்மகமும் அவருடபின் னுள் பாரதகாலத்து மணை முதலிடேர சரித்திரப்பிரயோசமும, காண்பபிதலானும், அவற்றை இச்சலிசால் சரித்திரப் பிரயோசம் யாதும் வரககாணுமபானும், அவை தாங் கலியுத்தனை முதலொழுக்க அவசரித்தன வென்பது தெளளித்தருணியப்படும். இனி அநாரிய பாடை தூல் உழிப்பட்ட சிலா, தெனையிழக்கால் வரலாற்றினைத் தமிழா சரியா தூலுரை பதறி முறையாதொனாரந, பிழைக்கலைய, ஆளுடைய பின்னையா முதலிய யுண்ணை நாயனமார, Christ பிறப்பினை வையரித்தவ்ரெனறு தமக்கு வேண்டியவாறு கூடுவா. Christ இக்கலியுத்தனை முவாயிரவொருமுற ணடினபிற றேனறியினெனைய தநாரிய பாடை தூல்களா சினி தறிப்பபிதலானும், "கடைச்சங்க மீரீதிய பாண்டியா முடத்திருமாறன முதலாக உக்கரபெருவழுதி யீரூக் நாற்பதொன்பதின்மா" எனனும், "கடைச்சங்கம் ஆயிரத்தெனணுறையபதிற தியாணடு கிலவிறறு" எனனும், சேலா நாவின் மேலொராண கடைச்சங்கத் தலைமட புலவரால் நகரீரூர் களியிலுரை முடத்தரு கூறுபலானும், "கடைச்சங்க மொடுங்கு

ஞான்று தொடங்கி இறை நான்மறை யுள்ள காலம் இரண்டாயிரச்சிலை மிகக் தென்பத சமீப ஆயிரக்கால இனி தமிழ் பரிபுலானும், ஆண்டிய பிள்ளையார முடகதிருமாறனைச் சிறப்பித்தகருமா சரப்பிணி தீர்த்தாண்டருளிய சாயாசாரிய பென்பத திருநெடுமாலைப் பெரிய புராண மு லிவாழ்ந்து பெறப்பட்டு லானும், அவர் கூறிய வேதவழக்கோடு மானறோ வழக்கோடு மாறுபாடுறு மயக்க வுரையே யென் றொழிக.

அந்நேரல்க்காச; திருவாழ்வுடிகள் அரிமாதனை வழக்க சமைச்சராய அவ னைத்தெய்வவாறறலால் ஆட்கொண்டருளிய சமயாசாரிய ரென்பதானும் ஆளுடைய பிள்ளையார முடகதிருமாறனைச் சுவனியிடத்துச் சமணமடநீரத்தையயக் கொண்டருளிய சமயா சாரிய ரென்பதானும், புராண நூல்களான திறப்பதின்கலினை, திருவாசகத்தினையுச் சிருநக்சா யையினையுந் தேவார வேதவழக்களுக்கு முனைவை தீர்த்துதலை முறையாவெனின, — அதுவே காலமபறதிய முறையாயினும், திருநாள்சாபபார உணவைநாடினபாசனாட டலமுத் தவராய முடகவன் பிரயாசலாகத் தட்டால் நாதரினும், முடிவண்ணுங்குசுறமி டது முதலிய வுறையிறுப முதல், ராழினடாதத்கின்ற தனையிறுசு கமடுவெ டுறையி வாங்காட்டி முனைந்து வேயனித்து தனைருட சத்தியாகிய உணமட்டு முடிவிரட்ட டியைக்கொண்டு திருமுனைபாட்டு முதுகொண்டவள்தட்டங்கிசெ வுனைத் துனைம பந்தராய ஆளுடைய பிள்ளையார வேதவழக்கினவத்குளசெய் சிருந திய பெருந் திணை யெய்திய சமயாசாரியராகலான, ராபி னாண்டாராபி அகரமுனிச்செய்யுட்டு, வார திரு வேதத்தை மறந்து திருமுறை யொத்தவாசுரனெனலா முடிவாக வவந்து அந்நகர திருமுறை வகுப்புச் செய்தருளுவாராயிற் றென்றுணர்

இனி வானீசா வளறெண்டா திருநெடுமாலைக்காச ஆளுடைய பிள்ளையார திருநீவா த்தப்பொது மியலு மிசைய முடையவாய் தீவாற பெண்ட ட முனமா லின், அவை தமமை மறவா திருமுறைகளுக்கூப பிறுநிமுறைகளுக்கொண்டவ்வாறு வகுத்த தருளிச், சமயாசாரியா திருவாக்காசித் தமிழ் தேவத மாடு கொடுமையாற திருவாக்கா திருநெடுமாலைக்கலை அவற்றின் பிணமுறையாச்சொன்றி அவ்வாறு வகுத்த ருளிணர். திருநிசைப்பாத்த திருப்பல்லாண்டெனு போதுதக்கள வேதபொருண பல் ன்கு ஒத்ததரிய விசையமைசயமுடையவாய அருளிணர் தொடபுணையுறுதலைபற்றி அவை தமமை அவற்றின் பிண முறைப்பாந் திருமுறையாக்க கொண்டவ்வாறு வகுத்தருளிணர். திருமந்திரம் வேதப்பொருள் வீராய வேத வேதாந்தக் கெளரியான சிவாசம் நாதபாத்த பொருண் மலிந்து நிற்பதொன்றத்தலின், அனை அவற்றின் பி. லுக்கொண்ட பிபந்தாந் திரு முறையென தவ்வாறு வகுத்தருளிணர். திருமுக்கப்பாசுர முதலிய நாதபு பிரபந்தகரும, தெய்வத் திருவருளாக்கவந்து கிடைத்த உணமை நாயாமமா திருவாக்குக்களாய அருடபா வேதத் தலக்கண் முறுதலின், அவை தமமை அதனை பிணைக்கொண்டு பத்திரைநாந் திரு முறை பென தவ்வாறு வகுத்தருளிணர் மறந்து திருமுக்கப்பாசுரம் ஆலவாயிலவாசடைக் கடவுளானவிறையனார் திருவாக்காலின், அனைத் திருமுறைகடசெல்லா முடலாசக் கொண்டு வகுத்தலை முறையாபிறவெனின, — ஆலத்தபெற்றித் தாயினும், பாணை தம் ரென்னு மண்பாக கெளியவந்து அவர் வேணடிற்று அருளுதற்பொருட்கிக் கட்டளை செய் தோர் திருமுக்கப்பாசுரமாய முழு நூற்றைமையெய்தாடையின், அதனை அவ்வியல்புடைய பிரபந்தக்களா கொண்டெனைக் கொண்டவற்றின் முத்தகட்டைத் தவ்வாறு வகுத்தருளிணர்

ரெணதிக பெரிய புராணத் திருவருட்பாவாய்க் திருமுறைகள் அச்சியுள்ளிய நாயன் மான்ட் பெருமான்மீயார் சரிசுரந் கூறி, அநாயன் ரா அருளொழுங்கு சிற சோரிஸ்சியாமாய் நிறை சிறப்புடைமை பற்றி. அனை இறுகிசுட்டக உடலினி ரண்டாக திருமுறை யென தவ்வாறு வகுச தருளினா

இனி : சந்திரசென்டக தொசையுட்டாநா சனியடிபாரட்டு சண்ணப்பநாய னுநா, சண்டேசுரநாய னுநா, சோசசெநகட்டுபாழகாய னுநா, சாசகியாய னுநா, புகந்தினைநாய னுநா. சாணசகல்லாமையாரா, சா லுடிசனா லு ஆளடையி னனைபாந் சூர் சிருநாவகதரசருசகு முறபட்ட நாயன்மான்ட் னென தணாக அது 'வேயனைய நேரானமையொ பாகமது வாகவிடை யுதிசடை'மற - னுமகி குடிசுகி கரட்டிடை நாடிபுலை சனை வினைவின - வாயகசுபா வபுதி பாசெயம டெடனமல ராகநயனாது - சாயனையி னுவிடந தீசடை கிபா னா சிபுலை'ய' எ - ம "பிரடை ந்த பாலதாட்டபு பெணு சவனறாது - வேரடைநக பாரந னனை வேரட்டிக சான்ற னகச - சாரடைநக மாலை, குட்டி - லைமை வகு - னென்' - சேரடைநக 'சாயினைமலகு சேயலுறா 'மீயானை' "எளிர்வனலவையி 'லகிவயலிவி - னிதிநி'ரானிடை நட - டா' - சரிசில டெ ரொடுபுடைமையாரதகா - சரிசிலெருசுனைமை னை'காயில'சுவரே" எ - ம வர ம' - னுடையினைபா தேவாரவேரட்டகசுளாஜா. 'புலாநகசால பூவுநீரம் சேரடைடி 'பாற்றாடா - வலகுசெயது வாயி னுலால் வட்டனை' பநகாசெயசு - சில நகநாயு ரசுது கிச சோமைக னுருவல்லலா - சலநசுபு 'சேலை குழந்த நனி' எளியடி சனாரே" எனவா "புகுசன மறவா ரோடி - லெ நி' - லலி புத்தமலாக னாகி னுனகாலை" எனவா "அக சடி மைசெயு மற - னனைறா னிசிற்புனை கொணநிவந காடங்கினுனை" மிசுசுளா வெய்கிசு குடாநதபுது குழடி 'மெய்யிழ - த - டுநந்க குதலுற - வகு - தில னு கநகி - ப - டபயம வுமெனறொநா சினை சினைநகநிப - புத்ததனை சகடபு - ச செய் துகநீர பொழிலா சிருபுகனூரபுனி கீர' எனவா வகுந் - டுது வுச்சார கோரகோ ததுச்சாறா. 'இராணயிலே புலியுள்ளார யாருது சுவன 'மெமுரும டேரநிசெயப மெமனா யாரு - மமகமகிருந் 'சேயாலே நடநது 'பொறு மமமயயடபா தருநலலா காடா மெனறு - சமனாபடை யவாமுதூா மிக்கக வகுசுச சண்டைவரு சிபாபணியார சாரச செனறு - செமமறெறி மமுவாத பதியின மான்டா' செமுபசயி' னன்றிரவுபளளி சேரநா' எனவா மரணமொழி கத்தவா டெரியபுரணை' தருவாசுநாம, பிறவற்றனு மறிக இரா தம க'முரபட்ட நாயன்மான் பிறருளராதல் உசரயள வையாற டெறபப டுற பொளக மறதியா 'மமு - கண்ணப்பநாய னுநா சண்டேசுரநாய னுநாம வாசுஜூ ரடிசுநாச்சமுன விளகுகிட்டுளி'ரோ அது "கண்ணப்ப டெடி தோ ரலபிமை சண்டி - டெ - னைப்ப னெனெடு யி லெனையுமாட டொண்டருளி - வண்ணப பணித்தத னனை வாவெனற வானசுருனைச - சண்ணப்பொன னீறறழ்க சென்று - ராய கோதது மடி" எ - ம "திதிலை மாணி சுவதருமகு சிதைத்தனைச் - சாத்யும 'மேத்தன னுதைத்தனைத் தாளிரண்டு - சேதிப்ப கீசனை நிருவருளாற நேவாரதொழப - பாத்தமெ சோறு டறநி னவா 'தொனோசகம்" எ - ம வரும்அவா திருவாசேசசுருக்களானிச. "கண்ணப டெடிப தோரணபிணை" எனபுழி, ஒப்பு மறுதலைப பண்பினகணவநத வுயமம. மறநிது 'வனை பபன 'மெய்யரு' வெனற நானகணுள யாழ்ப்பாறமட்டுமெனின, - அலபு மறநலபின் மையும் பொருட்டணபாசலினை, மெய்யின 'லாசா பதனுடனக, மெனக.

“ஆளுடைய பிள்ளையாரும் வாசீசருடும் தம்முள் றுடபுலமை உட்புடையராய் வவகிகைசுவத் திருநெறி வளாத தருளிஞ ரெனது அருண்மொழித்தேவா முதலியோ திருத்தொண்டர் புராண முதலியவற்றில் அவா சரித்திரம் பரவியருளுதலின், அசமயாசாரிய நிருவரும் ஓர் காலத்து விளங்கியருளிஞ ரெனபது ஓதாமே விளங்கும் இனி நம்பியாரூரா “பொய்யடிமை யிலலாத புலவாக்கு மடியேன்” எனது தருத் தொண்டத தொகையுட் சேவித்தலின், அவாதாந “தரணியிற பொய்மமை யிலாத தமிழ்ச் சங்க மதற்கிலா - பரணாதக கீரா முத்தனாபக தொனபது பலபுலவோ - ரருணமம் கீபுந திருவால வாயரன சேவடிக்கே - பொருளமைத தினபக கவிபல பாடும் புலவாகன” என்னு நமபியாண்டா நமபி திருவநதாதியினுனே மதரைக கடைச்சங்கப்புலவ ரெனபது வெளிபபதிதலின், அநநமபியாரூரனா கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறறைளுனது அவதரித்து வைக்கசைவம் வளாத தருளிய சமயாசாரிய ரெனபதும, “தமபிரானருளிஞரிலவதத்தினிமைககாராபபெற்று - நமபியாரூரரெனநேநாமமுருசாற்றிதிக்க - வைமபகடைச்சதங்கசாததியண்பணிச்சுட்டிச்சாததிச் - செமபொண்ணரையிமனை செருவிற்றிருநாட்கிராள்” “நரசிங்கமுனையரெனநாடுவாழரசாகனதி - பரவருங்குட்கூரபயநதவாதமபாதசெனது - விரவியநண்பினிலேவணமுனாபெற்றுத்தங்க - ளரசிங்கமுறாதசேறபவனபினுமைசனமைகொண்டா” எனது திருத்தொண்டாபுராணத்துள் அருண்மொழித்தேவா கதிருளுதலின், அவா கால நநிராடரசு புரநதருளிய நரசிங்கமுனையா காலமெனபதும, தெள்ளிதிற பெறப்படு மெனபது

மறதுக கடைச்சங்கப் புலவா தமிழாட்டு மூவேந்தா முதலியோரையும் பாடினாராக, அவா தமமை நமபியாரூரா “பொய்யடிமை யிலலாத புலவா” எனதும, நமபியாண்டாநமபி “அருணமம் கீபுந திருவால வாயரன சேவடிக்கே - பொருளமைத தினபக கவிபல பாடும் புலவாகன” எனதும, அருண்மொழித்தேவா “செய்யுண்பிழ சொற்றெளிவுஞ் செய்வியதூல பலநோக்கு - மெய்யுணாவின் பயனிதவே யெனது துணிகது விளங்கியொளிர் - மையணியுங் கண்டததார மலரடிக்கே யாளாரூர் - பொய்யடிமை யிலலாத புலவரெனப் புலமிக்கார” “பொறபசுமைத வரவாரும் புரிசடையா தமையல்லாத - சொறபதங்கன வாயத்தவாத தொண்டுநெறி தலைநிறை - பெற்றியினின் மெய்யடிமை யுடையராம பெரும்புலவா” எனதும, போறதுதல, பொருநதாதா லெனின், —அபமூவேந்தா முதலாயினா மையணியுங் கண்டத திறையனா பவரடிபபததி வழிபாடி தலைநிறை செங்கிசானமையும் வரையா வீசையும விண்ணுமண்ணும் போறந நண்ணிய பெரியாரால் பற்றிக் கடைச்சங்கப்புலவா அவரையும் பாடினார். அப்பாட்டெல்லாம அறம பொருளினபம வீடெனது முறுத்ப பொருணுக்கன திறனும் விளக்கித் தமிழுலகிற மறுதீயே பவவா ந்தரமும ஆகலின், அவா தமமை நமபியாரூரா முதலியோ அவவாது போற்றியது பொருத்த முடைத்தேயா மெனக.

சமயாசாரியர் சொருபநிறுபணம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலவ னங்கன கிராதாரத்தாத சிவனானமருளப் பெற்றாரென்பது, “அநநிலையிற திருத்தொணி கீமறிருநதா ரருள்குகான - முனணிலைமைத் திருத்தொண்டு முனணியவாக் கருளபுரிவான் - பொனமலையல விபுநாமமும

பொருநிலைம வெழுத்தருளிச் சென்னியிளம பிறைதிக்குச் செழும்பொயகை
 மருங்கிணைநரா” “திருமறைநூல் வேதியாககுந் தேவியாககுந் தாகுகொடுத்த - பெருகு
 வர நினைந்தோதான நம்பெருமைக் சமுல்பேணு - மொருநெயில வருளுனகை கொடுப்
 பதனுகு குடனிருந்த - வருமறைபா ளுடையவளை யளித்தருள வருள செய்வார” “அழுதி
 னைத பிரிவையா தமைநெடுகதி யருட்சருளை - யெழுதினத திருவுள்ளத திறையவாநா
 மெவவுலகு - தொழுதினத மலைக்கொடியைப் பாடித்தருளித் துணைமுலைகள் - பொழிகி
 னற பாடிசில பொனவளவா நாட்டுகென” ஆரணமு முல்க்கமு மீனறருளியனைத்
 திணுகுறு - சாரணமாய வளம்பெருகு சமுனைக்கு வடிவான - திரிணங்கு சிவபெரு
 மா நருளுகளு சென்றனைந்த - வாரிணங்கு திருமுலைபா ளன வளவாசுதக கறந்தருளி
 “எண்ணிய சிவஞானந தினைமுதநு குழைத்தருளி - யுண்ணுகி லெனலுடட வுமை
 யமமை பெசுநெடுககுந - சணமலாரீர் துடைத்தருளி” எனகயிறபொற கிணைமனித
 தண்ணிலைபக தழைத்தித தகாணன ரருளபுரித்தார” “யாவாக்குந் தருத்தார யெனு
 மவரிப படியளித்தார - ராவதனு லாளுடைய பிளையா ராய்கில - தேவர்க்கு முனிவாககுந
 தெரிவரிய பொருளாநுந - தாவிறனித் திருஞான சம்பந்த ராயினு” சிவனடிய யடை
 விககுந் திருப்பெருகு சிவஞானம் - பவமமுனை யறாநறும் பாங்கனி லொங் கியஞான
 முவமையிலாக சிலைநான முணாவரிய பெயருஞான - தவமுதல்வா சம்பந்தா தாயுணா
 நதா நருகிலையில் என வருந் திருத்தொண்டா புராணத் திருப்பாட்டுககனா னறிக.

“முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டு முன்னியவாக சருள புரிவான” எனறருளிச்
 செய்தலின, பிளையாருமையிற சிவஞானப் பெற்றிற்றேக்தவாகும் அருந்தவ முயன்று
 வைத்தறை குறிக்கப்படும பட்டுவ, “தவமுதல்வா சம்பந்த” ரெனதுடம்பொடு புண
 ராத்தருளிச் செய்தது மறதத்தகு ளாபகமாயிறறு.

“திருமறைநூல் வேதியாககுந் தேவியாககுந் தாகுகொடுத்த - பெருகு வர நினை
 தோ” எனறதனால், “மனைதறத் தின்பமுறு மகப்பெறவான” விருமயிப் “பரசமய
 நிராகரித்த நிருதி” வைத்தக சைவம் வளா சுகந்தரிப் “புனைமணிப்பூண காசலனைப்”
 பெறுத்தவொருநி அயரு முறையிற தவமுதல்தா ரென்பதாலும், வேணடியார்
 வேணடியிற யருடம பரங் கருளைத்தடங்கடலான சிவபிரான ஆண்டு அவாககவவர
 நோங்கருளினு ரென்பதாலும் பெறப்பட்டன. இனி அவா அருகினவே தலைக்கிடாக
 இரமையி லினனிலை நின்று “பெருத்தெழுநான பாற பெரிய நாசரியா ருடன்புக்வித -
 திருத்தேணி வீர திருத்தார தேவமுத்தி வழிபட்டுந் - கருத்தமுடிந்தப பராயினு”
 ரெனறும், அவங்னம் பராயச செலங்கெறுழிக் “காதலியா மணியயிறிற - னுருத
 பெரிய வருமபெருமபே துலகுயய வுளதாயிற நெனறும், “ஆளுடையா ளுடன
 ருணர் யமாநப்பிரா னருளப்பொறி - மூளுமகிழ்ச சியிறறங்கண முகனமறைநூன்
 முறைசசடங்கு - லாளுடைய வீரைந் தங்குகினு நலஞ்சிறப்பக - கேனிருடன செயல
 புரிந்து பேரினபவ கிளாவுறா” ரெனறும், அவங்னவ கிளாவுறு நாளில், “அருந
 கனமுதற கோளனைத்து மழகியவுச் சங்கனிலை - பெருக்கவலி யுடனிறப்ப பெருகிய
 நல லோரைபெழத - திருக்கிளரு மாத்தரைநாட டிசை விளங்கப் பரசமயத் - தருக்கொழி
 யச் சைவமுதல் வைத்தமுந் தழைத்தோங்கு” “அவம்பெருந்
 கும புலனிவி னமண முதலாம பரசமயப் - பவம்பெருக்கும புரைநறிகள பாழபட
 கல் லாழிதொறுந் - தவம்பெருக்குஞ் சணமையிலே தாவிலசரா சரங்க்கொளாஞ் - சிவம்

பெருச்சயம் பிள்ளையார் சிவவதாரஞ்செய்கா” ரெனறம, உணர்ச்சு, ஒ—செரிநிலை, “திருவொண்டிமுன்னியே” “பெருகு வரநிலைதோ” யாதநோக்கி பெனை பெரிதற கண் வருதலின்.

“உணமாபாமை எண்ணரிப சிவனா னர சின்னமுசக (சுமழா முளி எச்) தீராக குஞ் னையா வார அருடந்ருளிச னையிற் றொற சிணை பானி து. மசி. உணவே ன ளுட்ட அங ணனா அங்கு அண்ணலை யுறா தீராக தருளபுரிநரா ரெனப பொருநரிபய பிற தேறபக் கொண்டி கூடடி வினை முடிவு செய்க.

“யாவர்களுந் தருகைசகா யெனமவ ரிபபடி யளித்தா” ரெனறது—சுலா ராக்ய சிவபாத விருதயா பகவதாரா மாதவதாரினை அரா பனைபை பூணா த லராயத சிருவவதாரநு செய்த பிள்ளையாருசஞ்ச சகஸர்வரிப படாய சங்கானை திப் பிரதயாபலாக்சரிப முன்னிலையால் அகவனரு சிவனான மயாசமுருதவ சாலபாமோ வென ருசககி யப, பிள்ளையா தவமுன்னமை நோசகி ய, வர வறு அளிப்புருதலிச, அது சாலப்பாமெனறு விடுத்தவாருயிறறு. அன்றினை யயாசரு மடங்க யாவைசகி மென்றோசாராயினா, தசதவ ஞானமெப தசார பரிபக் குலம உயாதினைக் சண்ணதாச னேதகி பெனச. இப்படியளிசகா ரெனப தச, - அப்ப மயில அளித்ததற்குரிப பீதறினை இப்படியில அளிச்சருளினை ரெனறு பெருகு கூறுபுலு மொன்று ஆவ னு லாளுடைய யிச னையாராய த்ருனாவு சமநசராயிடு ரெனறது - அகவனர த்ருமுலைப்பாலுண்டையின் ஆளுடைய பிள்ளையாராய த்ருனாவு சப து ராயினு ரெனப தறிவி தவாரமு “செயறகைப பொருளை யாரசமொ டுபவ” ஆச கக தானே காரண முசற்றி” எனபவா லின, ஆதலினு, லாளுடைய பி னையாராய சிருனா ணசமபநத ராயினு ரென தவவனக காரணமுதற சிளநத ஆசகநயே பீட தோதினரெனக பரனா ன சதச பிள்ளையா அதிலினக ணிபறசையா லுப னாயினு, அநநிலையில் அபிவிபஞ்சக முறு வலின, ஆசுக்கப்பொருளாக உபசரிசனே, பபட்டவ ஆளுடையபிள்ளையா ரெனபது — ஆசுப்பபிதலுடைய பிள்ளையாரெனறு விசரிசகப பநம். ஆசுப்பபிதல—பணகபபட்டநிலை விண்டொழியாமறு பரனா ணசுபா ன ஒற துமை செய்யப்பபிதல. இவவச தவிச ஞான ஒறதுமைபா ினை பிள்ளையா பரமசிவனுக் குரிய முறறிவித்த தொழி லோப சிவானநதந தமதெனச கொண் ண அறுபடிக் குஞ் சுதநதீர மகனவை ஆண்டுற ரெனபது “ஆண்டவரசு” முசலில வாகப போ. ருங்கு திவழுகிறபம் இவ்வவ பொருளாகக் சொனக பரமசிவின் சுசசுவாமி யாய விளங் துதலின, அககுமா ருசுவாமியோசி இப்பிள்ளையார்க்கு வேறுபட்டு தெரிப பா” “ஆளுடைய பிள்ளையா” எனறு அகவனம பிறித்தினையபு நீசமும் விசேடண மங் ததோத்யருளினை ரெனபது. கநதசுவாமி பரமசிவின் யெபைபது, “நசனையவ னுடலான ம லையா யினனகா - ணுசிலாவவ னறுமுகத துணைமயா லறிசீ - பேசிலாகவ வன பரனெங் பேதக லலலன-தேசலாவகன மணியிடக கதிவாரு த்றாமட்டால்” எனவும், “அருவா யரும மசி யானுத்யாயப பலவா யொனரூயப்-பிரமமாய நிகற சோ த்ரப் பிழமபட்டார மீனி யாகிச - சுருணகூ முகநக ளாறுங் நரங்கபபன னிரணங்கு கொண்டே - பொருத்தரு முருகனவநகிவ குத்ததன னுலக முயய” எனவும், “காலயாக கால் மனதிக் சருமமாபக கரும மனதிக் - கோலமாபக கோல மனதிக் குணங்களாயக குணங்க ளன்றி - ஞாலமாய ஞால மன்றி - யனூதியாய நககட் கெல்லா - மூலசா ரண மாய் கிள்ளேறன் ஸூகிரு முகக்கொண் றிறறன்” எனவும், “மானிடத்தரில் விவகினிற

புடகான மொழி-மூலெடுக்கொழல யாக்கையிற பிறந்தனோ ரொப்ப - சீக்கீனசசலை பரஞ
 சடா நெறியந தலத்திற - குறுகிதநனை பனையுளக சடாதீவொ , சிலைவ" || 'தனனு
 குடா கு - மொருமகன்' என்றறொடக்கதான யருக கததபுராண உசனங்ககா னதிக.
 சோமலகததமூதகதிர மூரரசுவாயி பொனரூய நிலவுசலின், தனனுருவாகு மொரு
 ம்க னெனற. சோமலகததமூதகி அபன மட ஹருக்ச்சடவு னெனனு மூவரை
 யுதீகாமறுய்கதமுததொழிலிணு திமசகா திரிப முடக கூவுராண பரமசிவனை
 பத, சீவநாமக விரண்டிமுத மொப்ப முடிந்த தணிராமலிச, அமமுதலவீரொடொன
 டான கத்தவாயி அபபரமசிவனின் வேறுகத பர மொரு னெனபதனம, உயயீரு
 முதமூதகு மொப்ப முடிந்த தணிராமலிச னென போசுருமெனக

வெளிப்புராணம் இவ்வாறும் பின்புள்ள கவலைப்பாட்டுவது தான் தவமுதலவராய
 அவதரித்த சசிவநூன் மெய்ச்சிவைக்கச்சையுள் வாய்ப்புத சிருமண உக்ச்சிவபரஞ்சோதி
 யிற போதநிலை முடிந்தவழிப புதொளநிப டாமசீ உயுடசம்பல சிலைகூடினாரெனது,
 அராமயாசய தனவாடா தகிவாழ்வொன்பவநிறிசகவாச நிலை யுறையாற கூறுதலின்,
 இந்நிரவகாச புரமீயி மாறு கொடொம் கருப்பொடைபுராணத்தம, பீரூண
 ம்ம பிள்ளையாரை சிவ குமாற பெரு கூறிப் பசனவடபுர பொருள போட
 ஹுர முறைபாமெனச இயவ மொலிச, "புருபிற பு மொப்பானம யுள உடார சமமம்"
 "சநிவாத திருஞானசம்பலா" "சமநிலைநிலையுமடாரிப ச பசவசயததராபி
 னதனைமயாந - நேகநிலைக்குருவானவ" என்பனவற்றிற் ச - தீவிடபிறப்பொக து
 மொதா நம புண்டயா தமனம பெல நம, திருப்பெருமணச சிலைகூச்சகயிற போத
 திலை முடிந்தவழிப புதொளநிப டாமசீ திருவுடைம சாசலின் ஏரீரூரீடொல
 இறதலிலலாத ஞானசம்பலாத சிலை நம, பரமப பிறிதலாதநம, பரமபக குறு
 மடி கிபாதி சகநனைநிருவருணநி கய - மய சிவவாழ்ச்சா - பரமபயாராய சா
 ணசசாண இப்புணணிப பூநிபிந சே சமிகச தருவுருவா னவயிரிப பிள்ளொ
 ரெனதம, இவையு அயிரே, பொருள கொளச சூனச வகாநகாவினதனைமயா
 னெனப பிளவருவலின், பாசாரநிலை ரென நருளிச செடபா ஆலை மறம, "மற
 துபநறெனசகிலி" "மறமூரண பரநிலை களை டய" எனபுதிபிப்பொல பிறிதென
 னுர பொருடாப பிண்டச சவதரநாசையென்புதி, பாசாவது ஏழாவதன் பொருள
 பட வந்து இது சச்சுப்பிபா , ஹபாநுணாக, "இனிப பிறவாமை செயதான"
 "தற்ககுமாச்சிலப்படாயுருகுததயாயதருந்தடி யறதகுமாநிலைவெனனைமயலசெட
 துமமணணினீமற - பிறகதுமாறுகாடடிவெப்பிண்பப்பமுடமபுவிட - பிறககுமாறுகாட
 டிணுபக்சுமுடகுறுகிறகுணைவே" என வரும் ஆயநகடயயிளீனபாந திருவாகுகுக்கார
 றுமிவயநிறக்கவயிச மொப்பொருளாத றெளி "பக்தானான முனிவன்" என்றத
 திலைவான ஞானசம்பலாத முனிவ வெனையாந்ற யாசலின், சிலைகூட்டுநி முரணுமை
 யதிக, சிலைக - சிலஞானபபாவுசில உசமபொன வாளசதூட ஶ்ணை-ருளிய தவ
 மேமபாதி. மறறு யாகீசா வனறெண்ட வாததரடிக்கந மீநீராரண சமயாசாரிப
 ரெனபத, அவா சரித்தரங கூடம புராணங்ககாலும், "தொடைவேனடிற உயவா
 தொலவிகைக்குழியிலீழாது - பிண்டம்சமநதனைசதுப்பாவேதாநாதிபுகமாணை"
 "பெறறுமபிறகீழ்ளினிபிறயாததனைமவாசெயுதீகீன" "பரணடபிறப்பொளிவ
 யிரணடினமயககதுத - சருணைசடல" என்றறொடக்கதான யரு மகர திருகாசுக்
 சுவர மறி.

‘புரமொரிதநா திருமகனா’ “செய்யமேனீயா திருமகனா ‘இறைவா திருமைநதா’ “சேவிறிகிழந்தவா மைநதரான திருஞானசம்பந்தா” “ராசாமிழலை யந்தையவா பா விமையப்பாசை திருமுலைப்பா - ‘மீறசமுயய வுண்டவாசாந் திருமாமகனா ராசலி’
 ‘ஹை - காசுவாசியுடனபெறறா கைததொண்டாகு மடிமையினால் - வாசிவிலலாக் காசுபடி பெறறுவந்தா வாசிசா’ என்றறெட்டசுகதான ஆண்டானநிபு பெரிட புரான் , தருண்மொழித்தேவா பிள்ளையாரை சிவகுமாரரெனக் கூறிய வெல்லாக் திருசேதான விற்றிருந்த சிவபிரான திருவருளாத பெரிய நாயகியா திருமுலைப்பான ஞானவடிவமுண்டையுடைய வுண்டி ஆளுடையபிள்ளையா ராசினமை பற்றியேயாமல், அவை மேலத்தேவி மாறுபடா வெண்பது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க திருசேயனலு ரெசசுத்தத குமாரா தானை சிவாபராதகங்கண்டு அவனை நான்கிசியகாரணத்தானே சிவபிரான அவரை அசநிலையில் ஆண்டு பிள்ளையார்க்குபது போலக் கவுணியா தலைவராய உத்ததருளிய பிள்ளையா முனணிலைமை திருத்தொண்டி முதலமை பற்றி அவருக்கு சிவஞானப்பாலடிசில் ஊட்டியித்தது திருஞான சம்பந்தரிடற்றி, ஆளுடைய பிள்ளையா ராக்கியருளிரெனக். அருண்மொழித்தேவாக்கு இதுவேசுருத்தாராம” பாபநாயாள் வண்புகலிப்பிள்ளையா - தாமெருந்தருள் - தந்தகல் பிள்ளையா - காமருமபத்யினிவில வக்கண்டன - ராமகிழவடையணந்தாடிபாந்தனா” என்றித பனரு செயலுறாப பிள்ளையாரோடு புசலிட பிள்ளையாரை வுபயித்துரைச்சுவாறுபற்றி யுணர்ந்துகொள்க ஆசிரியா சிவஞானையோக்களுக்கும் இதவேசருத்தாராம” ஆளுடைய பிள்ளையா முதலிய வுண்மைநாயமாரக்குத்தவயின்றுஞானநிசுழந்தவாரெனனைமெனலுக்கடாவைவித்த தற்கு “மேறசெய்துறு” என சனனிடம கலியுறுத்தார” என்று சிவஞானையாடிபுத்தளை அவா ஓத்யவாறுஞ்ஞானா. இவற்றுளே ஆளுடைய பிள்ளையா, உக்கிரபாண்டியனா உருத்திரசனமனா போலவாரோர அபர சுபிரமணியர் பெற்றறுமை பற்றியே ஆளுடையபிள்ளையா இவ்வாறு அபர சுபிரமணியர் பெற்றறுமை பற்றியே ஆளுடைய புரான தாலுடையாரு மாண்டானநி அட பிள்ளையாரை சுப பிரமணியம் கடவுட குரிய குறி குணங்களால் விசேஷித்த அவ்வாரேதுவா ராயினா. ஆகலின், அவை குணவாதந் துவ்வாதகள்ள யாமெனக் அருணகிரியா முதலியோர் திருப்புகழ் முதலியவற்றில் ஆளுடைய பிள்ளையா அற்புதச் செயல்களை அறுமுகக்கடவுள் செயலாக ஓத்யது உம பிள்ளையா உரைமுலைப்பாலுணர்அறுமுகக்கடவு டிருவருளமிச முறுதலப் பற்றி பதலின், அட்குண வைரவக்கடவுள் வீரபத்திரக்கடவுண் முதலியோர் இடபற்றியருளிய அயனறலைகோட மக்களவேவந்தகாததன முதலிய செயல்களை அவர் சிவபிரான அருளமிசமுறுதலப் பற்றி அமுதல்களை செயலாக ஓதவது போலவதோர உபசார வழக்கென்று மூணிக விசாலாக்கன றுணு சகவாரவுருத்திரரென னனுமியசுவுருத்திரா குணிருத்திரக்கடவுடகுரிய குறி குணங்களான அங்கனம் விசேடிக்கப்படிஹம் அக்கடவுளாகாதவாறு போலவும், குணிருத்திரக்கடவு றியமுறுதல்கவுடளான பரமசிவனுக்குரிய குறி குணங்களான அங்கனம் விசேடிக்கப்படிஹம் அமுமுதலவனாகாத வாறு போலவும், ஆளுடையபிள்ளையா உருத்திரசனமனா உக்கிரபாண்டியனாரென்று மமிச சுபிரமணியர் பரசுபிரமணியக்கடவுட குரிய குறி குணங்களால் அங்கனம் விசேடிக்கப்படிஹம் அச சிவசுபிரமணியக்கடவுளான நென்பது தெற்றெனக் கணர்ந்துகொள்க

யதிட்டிக்குறித்து, முறையே கருத்தோணி யமையமடபராயம், திருவதிதை வீரட்டான
 மூத்தியாயும், திருவருடநீரை யந்தலுள்ளாயும், தருப்பெருத்தறையிறு குருத்தன் சீடம்
 பரமாதாரியாயும், தானே முனைனின்று, ஞானதிசையின் மறநவாக்ருச செடைய
 மக்கொண்டருளின்று ரென்பது. இது நிராபார சீக்கையெபயிம் நிராபார சீக்
 கையாவது - விஞ்ஞானசலா பிரளயாலாகருச தீவிரநிவிதர மெனறு மிகுவகைய சீக்
 கிபாதத்தொற பரமசிவன ஆசான மூத்தியைப் உதிட்டியது நின்ற செயல் தலநி
 தானே முனைனின்று செய்வது. இந் நிராதார சீக்கைய சிவிர சக்கநிபாதத்தான அனாத
 தீவா முதல்யோர பரமசிவன யதவகைய உர சீவிர ச சக்கநிபாதத்தான பித்தியவகைய
 மூட மென விருவகையபயிம் அவதான சமயாசாரியா காலவருசக்கு செடயருளி
 யது பிண்டமெனறுணாக தீசசகயெ வகரு சொத்திய பெருக - மெனாக பெரு
 தக ஞானதையுச்சொடுப்ப வெப்பார

தகமுதலவ சாராதார கார, சிவனடியே சித்தியு, தருப்பெருகு சிவஞான
 முகமயிலாக சலேனான, பவமாயின உதயாபுர பாகுகனிவேககியுறான முணா
 வரிப மெடஞநானம், கூறகியில் உணாதார ரென நிர்விறையாற சொனெ கடி
 யுச தவமுதலவ சமடத்தர உயமையிலகலேனானமாயி சபரஞானமும உணா
 வரிய மெயஞஞானமாயி பரஞான முறெனயும் இரண்டகையம், கூறகியில் உண
 ராதார ரென வினைமுடிவு செயச கேடடல சித்தியு வெனறு மிரண்டு நூல
 பற்றியு, தெளிவுவிடை யெனறு மிரண்டு நூல பற்றது நிசமுமொபய
 மமாரால், அவைய தமமம் அநநன மிரண்டு மிரண்டு மொரிசமாய்க் தகய முளிஞா

இனிசு கேடடல வடிவான சலேயும், சிவனவடிவான சலேயும், அபரஞான
 மெனவொனறுயும், சித்தியுச்சலே தன செவிசுடி புலயந்தரு குச்சுமலவரியாயண
 ணிலவடிவ விருச தீசகுறையாக சீக்க மதசலே தன செவிசுடி மிரா செவிசுடி புலயந்தரு
 நூலவகரியாயப் புறத்து சிலவடிவ விருசதி மெய்பயி முறையான வாயின. அந்
 துறையாகரு வடிவான சித்தியுச்சலேயைவிசே டணமாகியும், சகிந்த வசதய மகான
 கேடடலசலேயை விசேடியமாகியும், அவவாரீருதியருளிஞா. தெளிவுலதியு கிடடை
 யறியும் பரஞானமென வொனறுயும், தெளிவுலதிருவருணைநானசுதி குறையாயு
 கிடடையினிணவாயும் வினகருதலின, உச்சுறையு நினைவுபற்றி தெளிவுலதியை
 விசேடணமாகியும், கிடடையறியை விசேடியமாகியும், அவவாரீருதியருளிஞா ஆசு
 ரியா சகலாகமபணடிதா கேடடலுடன சித்தியு தெளிவுலதிருவிடை கிந்தலென விர
 ணடாங் கிளக்கின ஞானம் என்க கேடடல சித்தியுலகி யொனறுகவும வுனைதெளி
 தனிடைகளை மறஞானறுகவு சொண்டோதியருளுதலின, அநநனகும இடகையமிர
 ண்டிரண்டோரினமாமெபைது அவா தமக்கு முடமபாடாதவபெற்றது. "கேடடலுடன
 சித்தியு தெளிவு ணிடடை கிளதலென வீரணடாம்" எனபுதிட்டைன் எனஞ்சுசா
 ரத்தத திருதியை தெளிவுலதிருவிடை யெனபயினமும்பிரித்துசு கூடிய புரைசசதபால்தெ
 ண்பது, "ாரிரண்டாம்" மெனறகநனம் வகுத்தேர்தயவாயுபற்றி யுணரப்பயிம் இத்தருபா
 ப்டிறகு இங்கன கோககுமபயு பெரிது புணாதது நிரணிறப பொருள சோளுக்கிட
 ளுக் வாசிரிசேரகிய சருசுணரமடடாதார இடப்பயித் தமக்கு வேண்டியவாயு
 உணரயானவ மாறுசுப பொலியுரை பலவாயுரைசார எனடு யாமுரைத்ததே ஆசிரி
 யா சருத்தாராயும், அவருரைகளைவெல்லாம் பொலியுரைகளாமாயும், ஞானகு
 மணி மெனறுககர்த்துதல விதித்துக் கூறிஞா, ஆண்கிச சானக.

திருமுறை நகரத்து வெதமொத்தந்தமிழ்வேதமாதநெரித்தல்

முறைவன திருவாயமொழியான விருசகு முத்தவிய நான்கு முத்தொட்டு வேத மென வழங்கப்படும் ஆளுடையபிள்ளையார முத்தவிய வுண்மை சாயனமாரருளிச் செய்த த்ராவீட வேதத்துக்கடிருமுறைகளென்று வழங்கப்படும் மறைவழிமொகம் வேதமென்று வழங்குதனை மரபாமோ வெனினி — ‘எழுதப் பாமறை யாமபதி கத்திகை - முழுதம் பாடி முசலவரைப் போற்றி’ மிகச்சொற தமிழினால் வேதமும பாடினா” ‘திருமுடிபுண்ட பாடலிசைத்தா வேதம் தமிழான விரித்தம்” “திருகு தோணியிசைமெலினாக - டாகடிருமுடிபு ஈழாசெழுந்த தமிழவேதம் பாடினா தாயம்பெற்றா” என்கிற சொடக்கத்தாற பண்ணிண்டாக திருமுறையுள் அருண்மொழிவேத நேரிதி யருளாவின. அளவதமனைத தமிழ்வேத மெனவவாறு வழங்குதனை மரபேயாமென்று விட்டல்.

முனிவர் பரமானமாவாகிய பரமசிவரத்தினடையா மாசுத்தி குடியிலையை நோக்கிய வழிக் குடியிலினின்று நாசுவடிவாயும், உரையின் விடைய வடிவாயும், அதனை நன்கு சரவடிவாயும், வேதங்கமவக டோனறியவாறுபோலப், பாசமனைக்கிணு நீங்கி விளவிய ஆளுடையபிள்ளையார முத்தவிய சமயாசாரியா ஆயவறியின மோபபட்டு விளவிய சிவசத்தி அத்தவதி விளையான மறைநனைப் பிந்திரிசுலுறுமுதி, ஆனதி வின்று ராதவடிவாயும், விருதுவடிவாயும் அரண்பின் னைச்சர வடிவாயும் தோன்றின கடவுண்மொழி யாகவின, செவ்வந் திருவாசகம் திருநீசானவ யெனடைய அருளோடு துச்சனைத் ‘தமிழ்வேத’ மெனும் ‘திருமுறை’ மெனும் ‘திருவருடபாசக’ மெனும் அவ்வாறு, ஆனதோ வேதகொண்பி போற்றி வழங்குவாராயிறெனறுரைந்து கொள்க. அவ்வாறு, “எனதுரை தனதுரைபாக நீருணிக் தேறுசாதேறிய நிமலன்” எனறு மாளுடையபிள்ளையார திருவார்தானம், “பன்னியுறாற தமிழ்மலை பாடிவித்தென - “சிறந்தமயசு கறுத்ததிருவருளிணு” எனறுமவாசொ திருவாசகானும், “எவலைலி மாறாமுதநனை யுடனெடுத்த வெழுதமறை - மலவெடுந் தமிழாலிம் மாநிலத்தோறாக குறைசம்ப” என்றும் “திரைக்கெடுல வீரடா நாத்திருந்த செங்ககை - வரைச்சிலையா பெருங்கொயி ரெழுதுவலவ கொண்குறாவுறியு - தரைத்தலதின் பிசையீழந்துதம பிரான திருவருளா - லுரைத்தமிழமா லைக்காத்து முணாவுபெற வுரைத்துரைப்பார” என்றும் “பம்பெருமான கொடுப்பொழி முாலாகத் தமிழ்மலை - செய்பொருளாற திருந்தொண்டத் தொக்கயான த்ருபுத்திக் - முடாபிரான றுளானரு முணாவுபெற வுலகேத்துமெம்பெருமான வனெருண்டா பாடியவ ரெதிர்பணித்தார” எனவுமவரும் அருண்மொழித் தேவா திருவாசுக்ககளானும், ‘சிவனவனெனசிறையுணினறுவதன - லவனருளாலேபவனருளவனகுகிச - சிறந்தமகிமுசசிவபுராணரத்தனை - முந்தையினைமுழுதுமோயவரைப்பணியான” எனறும வாசுலுரடிக்கடிருவாக்கானும், ‘கவனடிபோதமுண்ட நிசமலரினவினைசிவானந்தமதுவைவாரி - யுண்கிவாசகமபாடி” எனறு மாலவாய்ப்புராணவசனத்தானும், “ஐயாறதனை மிசையெட்டுத்தலையிட - மையிலவானவேமெய்யுடன பொருந்தித் - த்லையுதார்ப்பொதுவின்றேருணி - மெலையிலானந்தாரடம்புகிணற - பரமகாரணன திருவருளத்துற - திருவாசலுமகிமுசமுறைமுணியா - ஐம்பொறித்துயிக் தநியாயியாச - செம்புலசசெலவராயினராசலி - னறியுறாறபொருளு முலகதுலவழக்குமென - விருபொருளுறுதலியெடுதுகொண்டனா” எனவும், “மாணிக்கவாசகரறிவாற க்கினெ யெனபது துண்ணம். அன்றியும், அருகிய திருசசிந்தப்பலமுடையா அகா

வாகுகலந்த (திருவாகசக திருக்கோவைகளை) இரத்த அருமை திருநாயா லெழு திரா' எனவும் வருமானத்திருநாயகாலா, வெளிச. ஆணை 'மனமுமுன்மை' பென்றது - பிரணவத்தினை முன்னமை யுடையதனை முன்னமை உபாசகா புண்டுகமல ரென்றது - தத்துவகமலத்தினை தத்துவபகா சகனை முன்னமை மாபு மாயா யாகலினை, அதனை கண்ணதான வரு-சததி சீவானந்த மதவென உபா மருவகரு செய்ப்பட - தென்பது. இவ்வகலகணதான, இவ்வக தீரமுநத களும் இவ்வாறரு லோத்தாதல சொந்த. இவ்வொன்றெனமுமுத லெனது முநத

இவ்வக சபாசாரியா மாலவா திருநாயகதான சீவா வி ல்கையபொரு ளும் புராண விதிகாசமுசலிய வைதிக நூல் பொருளும் பெருங்குரு வாகாப்பொரு ளருங்கும விவக வருளிசசெய்ப்பட - திருமுறைகளால், அம் திருமுறை தயிமுறை நெ நவவறு வருகப்படவென மாயினவென்றிச உதறவேயமான திருக்குறளுக திருமுறைகளால்வெய்தா ரருளேததாம். அதனை வரலாறு முனைக கூறுகது.

சீவாகமம் பிரமாணியம்

வைதிகரி லொருசாரார 'வேதம் பிரமாணதூல' எனது, 'சிவாசமம் பிரமாணதூல' எனதுவக துவா. சையிலொருசாரார 'சிவாகமம் பிரமாணதூ' லெனது, 'வேதமத்தீபாலவந்திர பிரமாணதூலன்' எனது, கூறுவா நீலகண்ட வாசிரியா அப்பபதிக்கிதா முதலிய சிவாததுவித சையாசிரியாகள், நீலகண்டாடியும், சிவாதித்தபணிதிசை, சிவாததுவிதவேக முசலியவறதில், அவ வைதிகசுர மதுததச சிவாகமப்பிரமாணயம் வலியுறுத்தரைததார அத்தததிசாசாரியா உபாதிசீவா சாரியா முதலிய வைதிகசித்தாரக சையாசாரியா சதாயேசகாநபியசநிதிகம், படி டகரவிருத்தி முசலியவறதில், வேதாக்கமப்பிரமாணியம் வலியுறுத்துரைததார. அவ்வாறெல்லாம் ஆசிரியா சிவநானயோகி சிவநானமாபடியத துப்பொருத்தது னெடுத்தககாட்டி தத்துணிபு நிலையி டகாரத்தார அம் மாபாடியவருளைய யவ வாறே றண்டெடுத்தக காட்டு முகத்தால, வேதாக்கமங்க லொறதுமையுடைய முத ளுல்களாதல விளக்கி, திருமுறைகள் அவ்விரண்டினை சாரமான வருளேததுகசளாத னிதுததுதம்.

வேதங்கலொருவராத செயாபபடாது நிலைபேறுடைமையானும், ஆனத்திராத றமுபபபபிதலானும், குறமனிதநிப பிரமாணமாமென்பது துணியப்படும ஆகமங்கலவ வறு நித்தமனித யொருவராத செயயபபட்டமையானும், பிரமப்பொருள் வேதமொன ருளே யுணரப்படுமென்ப தெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையானும், அகவனமாயினு மிருதி தானமுதலியானபோல வேதமுதலுணாக்ககொண்ட டாகமங்கள் செயயபபட்டன் வெளினை, அது தாமமீளாக்கக கொள்கையனமையானும், அகவனங் கொள்ளினை, வேதப பொருளணாரது தூல செயத மனுமுதலியோராபோல வாகமஞ்செயத விற்றவனுக்கு முறதுணாவின்மை பெறப்படுதலானும், அவ்வாறனி முறதுணாவியலபாகவுடைய விற்றவனா செயயபபட்டமையின் ஆகமங்கள் பிரமாணமெனக்கூறினை, முறதுணாவு டைய விற்றவனுண்மை துணிந்தபின்னா அவனா செயயபபட்டமையி ளுக்கம் பிரமா ணமெனத்துணியப்படும, ஆகமம் பிரமாணமெனத்துணிந்தபின்னா அத்தலுவிற்றவனு ண்மை துணியப்படுமென, ஒன்றையொனமபறதுத லெனலும் குறமாமாகலானும்

ஆராம பிரமாணமென்பது தெய்வியப் பிரகாசம் அல்லது சமம், வாசிட லயிங்கத்தற
 “பாருசராத்திரம் புசமுந்தெடுத்த சொருசிலா பகாவா” என்பது முழுலாகத் தந்திரவழி
 பொழுதுவரை எந்ததக்கறி “அவமாமுட” ரெனவுப, பாறம்புராணத்தில வசிட
 —றுசுரு தீலீபனுக்குறு கூறறு நிகழுவழிக் “திராவிடீசசக்சனனிற் சித்திரசேஷு
 னபா” னெனறெநிததுக்கொண்டு, “சித்திரசேஷனென்னு மரசன பாசண்டா கூறற
 பற்றி வைதிக வொழுக்குததைக் கைவிட்டுப் பார்ப்பவழியொழுதக் சரக்குல வீழ்ச்சா”
 னெனவும, வாரிடடலயிங்கத்திற “சாண்டிலிப னென்பாறெருவன றறுகண்ணெயுப
 பிராமண நயானு வாசசேஷனைத் திங்குறெரியானே பதிப “நி காராயசஸ் வீழ்ச்சா”
 னெனவுளு, சூசகங்கிதையின “மொழிபாளுச ராத்திரங்குபாலங் காளாமுகஞ் சாநு
 தம பவுத்த மாருத்தந தனனிற் - கழிடாசு பதூல சாமபவத்திற நீகைக் காநலிப்பீர்
 வேதுயிறிற் கையா காளீர்” எனறறெடுக்கத்தான “புத்திரவழியொழுததல் பொய்க
 தொழிலுண்டாது வெகுண்ட கவுதமன சாப்பய” னெனவங், சாமபுராணத்தில் “அனை
 வருமரணனையரிசைய யனயி” யெனறெநிததுக்கொண்டு “அறுமுனிவரிட சாப்பயந
 தானே யெடபித்தன முதலியவற்றி னதகாரமினமையான விருத்தியினிற் வருகுவீவோ
 சகு விருத்தியின்பொருட்டுத் தந்திரஞ் செயர்ப்பட்ட” தெனவும, அதுணை “மோக
 நூலிருவொழுஞ் செய்வோர் விடைக்கொடியா” யென்புக்கு லாகமங்கன மேகிப்பிக்கு
 நூலெனவுங் கூறுதலால், ஆகமம் பிரமாணமல்லவென்பதே தெறறென விளங்குமாக
 லின, அசுவலீர்பேறு முதலிய மறுமைப்பயன பயப்பிக்குமாறெனனை யெனின, —கூறுதும்.
 வேச நித்தமென்பகுறதுப் பிரமாண மிணையானும தோற்றக்கேடுககாண்பபடுதலா
 னனித்தமென தே துணியப்படுகலாஹம், “அநநக்கசாமியிது” வெனமுறித்துணாவு
 அநநசுசுடரேயிதுவென்பதுபோலச சாதியொருமைபற்றி நிகழுவதேயாமாக்கலானும்,
 அவ்வாறன்றி யொழுத்துக்கணிதகமெனக் கொள்ளினும் அவையொன்றோடொன்று தொ
 டாப்பாடுறறுவருஞ்சொறக் எனித்தமேயாக்கலானும், உலகத்திறகுத்தோற்ற வொடுக்கங்க
 ளுணமையிற் பிரவாக நித்தமென்பதும் பொருத்தானமயானும், எல்லாவயிர்சனமாட்டும்
 பேரருளுடைய பரமசிவனாசெய்யப்பட்டமை பற்றியே வேதங்கக்குப் பிரமாண வுண
 மை கொள்ளப்படும அமுமுறையானே சிவாகமங்களும பிரமாணமாத துணியப்பிடும்.
 அது “வேசமுதலுலகாயதநூலிதுதீயாகிய வெல்லா நெறியும் பரமசிவனா செய்யப
 ட்டமையானும், இறுதிக் காலத்ததுப் பரமசிவனிடற்கொடுக்கியவேதம் படைப்புக்காலத்து
 முன்போலவே தோன ததலானும், “நித்த” மெனறுபசரித்துக் கூறப்படும. ஆகலின, சிவா
 கமங்களை நித்தமென்பது மிக்கருத்தே பற்றி யெனக் அங்கன மல்லாக்கால், “வேதம்
 பரமசிவனாசெய்யப்பட்ட” தெனனுஞ் சுருதிகளோடும், “அட்டாநச வித்தைக்கு முத
 தகருந்தாவாகிய சூலடணி” யெனறறெடுக்கத்ததுப் புராணசனங்ககளோடும், னன
 டிக்கூறும் அதுமான்வளவையோடும், முரணுமாறற்க.

ஒருவனினனை வந்தெனெப்புழி அவனு மவன வாயமொழியும்போல, முதல
 வனு முதலவனா செய்யப்பிடும் வேதாக்கமங்களுந் சமமுட சாரகவேதவு ஞாபகவேது
 வுமாகிய வேறுபாதிடமையின, இன்னோரனனைவ யொன்றின் யொன்று பற்றுத
 லெனறுக்குறறமாகா வெனக். இனி யானேரூராதமுலப்பட்டமைபற்றி வேதஞ் சிவா
 கமநிரணமும் பிரமாணமெனத்துணிக்கதினனா அவறறானே பவை பரமசிவனா செய
 யப்பட்டனவென்பது துணியப்படுமகலானு மொன்றையொன்றுபற்றுத லாகாமையு
 மானாக. ஆனேரூராதமுலப்பட்ட லாகமப்படுகியினினை ஞாலெனின, அறறறு “தற

க்கம வேண்டியான சோதிட்டோமந்தான வேடக" என்றற ரெட்டகச்சதூப சுரு திகக்கு அவை வேட்குமாறு வகுத்தக கூறளு சுருதிகளு மததனைமையவாகிய சுறப குசுதிரங்களு மின்றியமையாது வேண்டப்பயாறுபோல வேதத்தூ வித்க்கப்படுங்கு சுவபூசை முதலிய விதிகுட்கும அவறறைவகுத்துக் கூறங் சாமிக் முதலிய சிவாகமங்க ளின்னறியமையாது வேண்டப்பட்டு நிறறலிஊ, அவை யானரோராதறமூவப்படுக லொரு தலையாகலானைக. இது சதா வேததாறபரியசங்கிரகசுதின அரததாசாரியா கூறிய வாறறானறிக. அங்குனமாயிறு திககைப்படு ருனரோராத றமூவப்படைமயின், அப்பகுதியற பிரமாண மாறாறெனனை லொருகை —அறறனறு, சுவோவ உபமனனி. ன அகத்தகியனமுதலியோககுத திககைப்படுறு காண்டலாலெனக. உபமனனிபகை அகக கியன் முதலியோர்பாற கண்ணன இராமன் முதலியோககுத திககைப்படுறு அரி வளுசம் பாறதம பாறமபுராண முதலியவறறின் விரித்தககூறியவாறுங் காணக. அல் தெலலாரும் பெருமை, எல்லாருக்கு மலப்பிபாக மினமையாற, பரமகருசு சகல யாசம்போல, அதற்குரியவதிகாரிகள சிலரோயாகலானைபது. அறறேல, வாமநூல முதலியினவும பரமசிவனாற செய்யப்பட்டமைமயின், சாமிகமுதலியவறரோடெய்ப பரமாணமாதல வேண்டப்படுமபிறவெனின்,—படாது, அவறறட கூறளு க்ரைக குடறதாபித்தன முதலியவாசாரங்குள வேததது னெறித்தேறதி விலக்கப்பட்டமைமயி, சவுத்திராமணியாகத்தற சுறையேறறல் வேததது வித்க்கப்பட்டதாயினு மேனையோ க்கேயாயவாறுபோல, அவையும ஏனையோககே யுரியவெனபது பெறுதுமாசலின், அவையு மவறறிறகுரிய வதிகாரிகள வேறுபாட்டாற பிரமாணமாமெனக கொள்கை படு மெனக. அங்குனமாயின், அது வேத வித்யோடு முரணுமாலோவெனின்,—அவ ற்றதுக் கூறங் கிரியைசடகு வேதநெறியிறறப்பி மான்தரத்தகாரிகளெனப பிரித்து வைத்தலான முரணுதெனக. இது காறத்ததுக் கூறப்பட்டது. இனிப்பொருள்கண முரணியவழி வலியவறறான மெலிப்பவை கண்டிசுக்கப்படு மெனககொளச. எல்லாநெறியு மிற்றவனாற செய்யப்பட்டமைபான விசேடமினமைமயின் அவறறு லொனறறவகொன்று வன்மை மெனமை கூறின், இதுவே மாறுசொகக் கூறலாமாலெனின்,—அறறனறு, அவ றறைப் பின் வழிப்படுதது நூலசெய்தோர் தாரதமமியத்தானே யவறறிறகு வனனை மென்மை கூறுதலமையமாகலின், பின்னூல செய்தார அவவநெறியற கூறும் பொருள் களை யம்மொழியின் றறபரிய மறியாது மயங்கி அவறறேடு மாறுகொளற தொகு ததும் விரித்தது செய்தாராகலின், அவை மெனமை யெபப்பட்டன. மாறுபோலில் கூறறினெல்லாம பிரமாணமேயாமெனக இனி வேதத்தினுஞ் சிவாகமத்தினு மிக்ந்ரன் முதலியோர் அவ்வாறு வழிப்படுதது வேறு நூல செயயாது, வேதத்தற்கு வியாசா முதலியோரும் ஆகமத்தககுப பிரணவா முதலியோரும்போலச சமயிராயமாத்தி ரமே விளககிராகலின், அவவிரண்டினுள் வனமை மெனமைகள் கூறுதல் பொருந் தாமையின், அவறறுலொரோவழி மாறுகொளபோலத தோனறியவழி, வேதவாகுகி யங்கடம்முண் மாறுபட்டவழிக் கருத்த வேறுபாடு பறறிக கூறியதெனற ரெறிக் துரைத்தககொள்வதுபோல, அவை முரணுதவாறு தெரிந்துரைத்தககொளவதறறி, அவை டொனாற னென்று மறுக்கப்பட்டாவெனச. இவ்வாறறறி, இன்னுமொருவாற றுண விடுக்குமாறு சாருவாக முதலிய வெல்லாசசமயமும் பரமசிவனாற செய்யப பட்டமைமயிற் பிரமாணமேயா மாயினும், அவறறறண முதறகண மிகவுமறகவுணா வினராயுலகவின்படுமபெருமபய னெனவுந் தமககுப்புறமபாகியமககண முதலியோரே யான்மாவெனவு மயிமாணஞ் செய்தறறுமதாராரிசுநூலுப, பரமசிவனிசுகிர, துபை

டற்றியே சிவாகமங்கடகப் பிரமாணமாதல் கூறும் வசனங்களோடு முரணுமாற்றிக். 'பாசுபத' மென்பது யோசுப் பெயராத சைவாகமங்கடகும் உருடப்பெயராத் பாசுபதாசுமங்கடகு மாமாறுபோல, 'வோசாத' மென்பது யோசுப்பெயரான வேதகதின் முடிபாகிய வுபகிடதவசீனசு கூறும், உருடப்பெயரால் அவற்றை யெடுத்தசெய்தல் 'வோசானமவாசுநூலைக் கூறும் ஆகல்ன, அவ்விருவேறுவகையுந் தெரிதனாநது கொள்க.

வேதிமோ துதறசண்ணுந் வைதீசாசாரதினசண்ணும் உபாயபைப் பேறுடையாரணநி யத்தாரமினமட்பாலச சைவாசும மோசுத்தறசண்ணுந் சைவாசாரத த்வண்ணுந் சிவத்திசைப் பேறுடையாக்கனி யத்தார மிலையெனக்கொள்க."

இவ்வாறு சிவஞானமாபாடியத் துரைக்கப்பட்டது.

கம்ழீவேதநதல்யதிநுமுறைகள்கவைதிகசைவவோதீதாமாறு விளக்கல்.

இனி ந கம்ழீவேதங்கொ வேகாசம முத்தூவீரணமீனையு மூலமாகக்கொள் டவறநினை சாரம ட ஆவதிரித்தனவென்பது, "ஆகமத்தொடு மந்திரங்களைமைந்த சங்கத்த பங் சாராய" எ-ம, "மந்திரமாவதநீய வானவாழ்மலதநீய - சந்திரமாவதநீயு துதிக்கப்படுவதநீய சந்திரமாவதநீயு" எ-ம "மந்திரமானமலயாங்குவானவா - சிந்தையுணினறவாதமமையானவன" எ-ம தோகையடிலிளொளவாரதுவாககூறமைகாட்போதழலவாராகமச்செலவகுரையலா ஆறறுதலசாரணமா" எ-ம வரு மாளுடையபினையார திருவாககுச்சுளாலும், 'சூலாபடையுடையார தாமேபோ லுருகடாத் திங்கடசனைணியுடையார போலும் - மாலே ரகிழ்ச்சொருபாலவையுதார்ப்போலுமச்சாமுந்தகிரமுமாணுபோலும்" எனவரும் வரிசை சுருவாககாலும், "தொண்டாதமர்கெளிய்சொதியையவேதியனைத் தூபமறைப்பொருளாததையவாரடடனரு - கண்டதலுக்கொவரென மும்ருந்தவளை யூழிபடைத்தவளேடுடொளவளிமுமுணராவணடனையண்டா சமக்காகமுணமொழியுமாத்தியை" எனவரு காவியமுநரா சுருவாககாலும், "ஆகமமாகினை நனைப்பானருளவாமுக்" எ-ம "கேவேடராகிசென்றதுபிரத - மாதேயடாகியவாகமமவாகசுய - மறறவைதமமமை மகேதிரகத்தரு - தறுதவையமுக்கங்கொ மபணிச்சுருளியும்" எ-ம "மறையுமாயமறையின பொருளுமாயவாடு எனமனைத்தலமனைப்பமனை" எ-ம வரும் வாதலுரடிக்கடிருவாக குக்களாலும், "வீவநெறிசுவைக்கொங்மி ருசையுத்தறையினவங்" எ-ம "தவமெடுருக குளுசனைபயிலேதாவிலைசாராசங்குளொலாரு -- சுவயெடுக்குளினையார திருவவதார குசெயதார" எ-ம "வேசமொடுசையெந்நிவிளங்கவந்திசெனணியுரு" எ-ம "மனனுபு சமுத்திருந் தொண்டாபுதாந்நிஞ்சிமலைவாழுவந்தவாதாம" எ-ம "மறைவாமழவந்தணா தமவாயமமயொழுக்கமெடுருகுந் - தறைவாமழசுதறச்சாராதமக்கருளி" எ-ம "தென நறமுயிர்மயிர்மனித்தசசெய்கமலத -- தனைமலையாககுலமைச்சாசுமபைபுருதி - துனனுநெறிவைத்திசுத்தினுநெறியேயாக்குதலான" எ-ம புநதயிலுலவருரைத்தபொருளொபொருளானமபடியனபொபொருந்தகூற - மந்தவுணாவுடையவரைநோகிசசைவமலலாதமறடுருளறுமிலையென்ற -- யந்தயிலசாமறைசளாகமவள்ளையகிலகலைப்பொருளுணாநதாரருளிசெய்ய" எ-ம "ஆககினைறமிழ்விரகாசொல்லிறந்தருளானமறைதேசு குருசிருவாயாதசெப்பியருளசெய்தார" எ-ம "வந்தனைநமாதவத்தோர்வணங்கித்தாமுந தமறைவாமழவேசையசிகாமணியே" எ-ம "இனைதனைமயிலிவாசிவநெறியினையயத்" எ-ம "மறைகளாயநானகுமெனமலாநதசெருசொற்றிருப்பதிக - நினையுக்காசுத உட

மெடுத்த" எ-ம் "தாண்டவம்புரியுந் தமபிரானுரைத் தலைபடக்கிடையாயினை சைவ-வாண்டகையாருக்கித்தவநிலைமை" எ-ம் வரும் அருண்மொழித்தேவா திருவாக்குக்களாறு மறிக. ஏனைத் திருமுறைக்கு நிகமாமக சாரமாத லாயந துணைச.

மந்திரம் - வேசம, சந்திரம் - ஆசமம், "தாவிலசரரசரங்கனெ லாளு-சிவமபெருக் கும்பிள்ளையா" ரெனறா, சமமை வழிபட்ட திருக்கூட்டத்தடியா முதலியோருக்குந் திருவோதகாரண்பனைக்குரு சிவப்பேற்றருந் திரமநிலித்தறகு, ஆளுடையபிளையார வளாத் தருளிய வைச்சகாரி, பூவமீமானுசு, சாரமாயம், சீவாயம், வைசேழிகம், பாத்தூசலா, உத்தரமீமானுசையென நித்தந்தது வைச்சமயங்கடகுமேலாய அவைதம உண்ணுகொளுத துண்பொருளுடைத்தாய் துண்பவயுறு "வைதிககைவ" மென நிறகுமாட்சி யுணரக்தவார, "துணுலொநிவைதித்தெனறுநெநியேயாகுதலான" என தவ்வாறெநித்தேத்திரென்பது. அறிவினாமிகக் கறுவகைச்சமயத்தேசாசகுமவைத்தக தினறுநெநி கடைபிடித்தச சிவபரததவந தேநிடுனாசகும வேறு திருவருளிணை விநிடுமுமுயனெறாக்குந் திருவைத்தெழுக தடபிச்சப பிரமஞானம் பிரசாத்தசருளி வைதிககைசவவாசிநிபத்தலைவராய நின்றுரென்பது விசேசமுலா, ஆளுடையபிளையாரை "மறைவாழிவை சைவநிகாரணியே" யெனநமகளைப் போற்றிவைத்தார பிரமஞானமெனி ளுஞ் சிவஞானமெனின்று மொசகும "ஞானமொபெநி ஞானயாக்குராமசசிவாயசொலா மென-ருணசாரமசசிவாயத் திருப்பதிச்சுசை கரண - வாணமுநிலைகாட்சவருந செயதி மமணதகினைவநதோ - றீனமாபிரிவிநீரய வரூபுதுசுவெனை" "ஆறுவகைச்சமய" த் லருநதவருமடியவருந-கூறுமறைமுனிவாச ளுங்குபிடவ பதினைநாரும் - (வேறு திருவரு ளினுல்விடுபெறவநதாரூ-நிலிப்பெருஞ்சிவாதிஜனெல்லாருமபுகசதயின" "சா லிகையக கைப்பறதிககொண்டுவைகொண்டருநித - தித்தறவாய் துளுநதருநான மடபா - நாத லெழிலவளாசேநநெணியதனுடபு குவார - போலிலேமுடிநவதிப்புகொளையுடன ளு" எனலும் அருண்மொழித்தேவா திருவாக்குக்களால் ஆளுடையபிளையார்புக த்ருவஞ்செழுத்தின வாய்சியமான பிரமஞானயுத்தேச வாரிநியத்தலைமை யத்தந்தார சணனெல்லா முணமை கடைபிடித்த துணைத்தகொளச ஆளுடையபிளையார பரஞானபாலமுதனைப் பரமஞானசாரியராயினோ, "ஆறுவகைச்சமயத்தலருந் தவரு மடியவருந - கூறுமறைமுனிவா" முதலாயினோ மலபரிபாக வேறுபாடழிந்தகற்பச சிவ சரியை கிரியாயோச ளானநெநிந்நம விடுபெறு சாத்தலித்தவா பொண்பிடுபணினு ராதலின, அவருளாய திருவஞ்செழுத்தருமறைத் திருப்பதிசுஞாவாரிச்சமணத்தின்று மதறவரொப்பப் பரமுத்தியான சிவசாய்சியம ரதில பெருஞ்சிவாது - புக்கையதன ரென்ப தியாநவணியையுமெனின-—என்று வினாய்ரூப ஆத்தருக்கூட்டத்தாரெல்லா மீதில் பெருஞ்சிவாதிப்புகு விடுபெறுகடினூற்றைய ஆளுடையபிளையாரொப்பப் போதநிலைமுடிநவழிப்புகொளையுடனூ-லாம பரசிவசாய்சமந தலைக்கடினூ ரல்ல ரென்பதே சேக்கிழார்முனிவாக்குக் கருத்தாம. அது திருக்கூட்டத்தடியரெய்திய விடு பேற்றினைச் "சொபெருநுந்நலநகா திருமுருசாமுசுறெண்டா-ஏனெடுமுய்சிவபாத்தவிரதயா நம்மாண்டர்சீ-ஆதிருமெயப்பெருமபாணாமறமெனையோரனைநத ளோள-பாந்லயுகினை குழப்பனனிகளோடுடனபுகாரி" "அணிமுத்தினசிவிகைமுதலணிதாங்கிச்செனெருா கண் - மணிமுத்தமாலையுனைமடவாரம்ங்கலமபெருகும் - பணிமுறுமெடுததாக்கடபரிச னங்கள்வினைப்பாசந - தணிவித்தவுணாவின்ராயத்தொழுதுடனபுகொடுங்கினூ" "ஆறு வகைச்சமயத்திலருநதவருமடியவருந் - கூறுமறைமுனிவாக்குந்குமபிடவநதினைநா

நம - ஓவ் உகிருவருளிலுள்ளிட்டுவருவதாரு - ிலிபெருஞ்சோதியிடுவெல்லாருபுக்க
தற்பின்" என்றவங்கும பொதுவாகவு, ஆளுடையினையோ தலைக்கடிய விடுபெற்ற
னைத "தீசகநாவ திருநெடுதிருஞானசம்பந்தா - நாடெழிலவனாசோதிராணணியதனுட்பு
ருவார-போதநிலைமுடிநகவழிபுக்கொன்றியுடனூ" எனநிகநனஞ் சிறப்பாகவு வெநி
கூட திருப்பாடருள் செவ்வகாற்ற ஁ணாக, சேராபெருமான முசலியோ நபியாரு
ரேராடு திருக்கயிலை தலைக்கடிய மாரவா பசுபேறுறுது சதகம் பரிபாகவறிவுசெய
கிக்கேற பசுபேறுச ஁ண நிறுதுபுறியு முறியு தெளிந்தகொள்க. வாழீசா
நமபியாருவா வா ஁சுநம ஆளுடையினையோ ரொப்பப் போதநிலை முடிநகவ
ழிபுக்கொன்றியுடனூலாசும் பாமுசதயென்பநிஞ் சிவசாயுச்சிய விடுபெறு தலைக்
கடியுடனபு, அவா பரஞானவொழுக்கங் கூறும் புராணவரலாறுகளபற்றி யுணா
ந்து கொள்க. இப்பரமசிவசாயுச்சிய விடுபெறு தலைக்கடியமாயனமா பிறருமுள்.

அறிவுடைவகவனாரா, நபியாருவா சிவபிரானு விடுக்கருன்பபட்ட வெள்ளை
யானே புறத்து அரியயன் இத்தரணமுசலிய தேவருக சணங்களு மெதிகொண்டு புடை
சூழ்க் தீசகெடுப்பசு கருமெனியோட்டே திருக்கயிலைசென்றெய்தி அணுகுத்தொண்டரா
யப் பணநிடால் அமக்கசுருளி ஁ ரென்று பெரியபுராணமுசலியன் வேறுதலின், அவர்
ஏனைச்சமயாசாரியா முவாந்தரொடாப்ப பரசிவசாயுச்சிய விடுபெறு தலைக்கடியுடனூ
றல் பொருத்தாதாம பிறவெள்ளை-தரியாது கூறியும், நபியாருவா இன்றவா டனி
தலைமேறொன்றி திருக்கயிலைவி நீங்கிக் தென்னாடிற் திருவவதாராநு செயது திருந
தொண்டசொகை துது வைத்தகசைவம் வளாக் தின்புறு வைக்க ஆவலிற்றவா அருளு
ப்பாட்டானே கேட்டதனையானே திருக்கயிலைபைந் தலைக்கடிய பண்டுபோல அணு
ககத்தொண்டராய ஆண்டு மேலிற்று ஆய்ந்து, ஆணகிற்றவா திருவருளாத போதநிலை
முடிந்தவழி அவா சிவபரிபுராணம் புக்கொன்றியுடனூக் லொருங்கிலைடாசலின், அவரும
பரசிவசாயுச்சிய விடுபெறு தலைக்கடியுடனூறு துணைநிறைக்காம. ஆதலின், அது
பொருத்தநியமொண்ட, இனி நபியாருவா திருமெனியேறுசெய்தே திருக்கயிலைக்கூ
டினூ. அது "நானேமுறைபடைத்தான சிறித்து தனபொன்னடிக்கே - நாணென்பாடவந
தோநாயி ன்னைப்பொருப்பிற்று-வானெனைவந்தெதிரகொள்கமக்கபானையருளபுரிந்து-
உளனுயிர்வறுசெய்தாரொழிந்தானமலைபுத் தமீன்" எனவரு மவா தேவாரவேந்தா
னநிக். கொடித்தல அழித்தல் அது "மொவா துரோக்கொடித்து" என்பதனூறிக்.

**முத்தனவசத்தானதமிழ்ப்புலவார்பாக்க
டிருவருட்பாவுத்திருமுறைபுமாரணமநீடுபீத்தல்.**

இனிச் சமயாசாரியா முசலியோ ருளிச்செய்த திருவருட்பாக்களு மன்றைக் கலை
ப்புலவா பாடநிகசுளுஞ் சொல்லியவு பாவடிவுகனாத தமமு னொருபுடை யொப்பன்
போன்று சாணப்படினும், அது திருவாக்குக்க டிரேமானநீங்கிய வருணுக் கொலியும்
இவை மாயநாதவொலியுமாமாவின், சிறிதுந் தாமுனொப்புப்பெற வென துணாக.
இது மெய்யுணாந் ஞானிகளுந் ஁சயநியாமாக்களுந் தமமுள வடிவா னெரோவழி
யொப்பியு முறையே யுணணிநறவருளறிவும பிராகிருதயுணாவும் பற்றித் தமமுட்
சிறிது மொவவாமை போலவும், இயற்கைமாணிக்கமுஞ் செயற்கைச் செங்கலுந்
வடிவுகிற மொருபுடை யொப்பினும் எரிசுடாக்குண முடைமையும் அக் குணமின்ம
யும் பற்றித் தமமுட் சிறிது மொவவாமை போலவுக் காண்க.

இனிப் புலவரிவாளா சிலர் முக்குண வசத்தான இக்கலைத் தமிழ்ப்புலவரை “அருட்பிரகாச வள்ளலா” எனறும், “அஞ்சாஞ்சமயகுரவா” எனறும், அவர் பாட்டுக்களைத் “திருவருட்பாக்கள்” எனறும், அப்பாட்டுக்க டொருகூற புத்தகத்தினைத் “திருமுறை” யெனறு, சமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் பிரரதித திருமுறை வரம்பழித்துக் கொள்வாய் நிரயக்கிற் றாளாவா. “செயற்கிரிப செய்வாா பெரியா சிறியர் - செயற்கரிய செய்கலா தாா” “பெருமைக்கு மேனைச சிறுமைக்குற தகசக - சுருமேமகட்டளைக் கல்” எனத செயவப்புலமைச திருவள்ளவாயுறா கட்டளை தருதலின், “காழிநள்ள்சிவபாதவிசயாதநகயவணியாசிரானமு துமைமாயாராருதிநூட்டு - மேழிசையினமு தண்டோளம்வாங்கியிலங்கியரி த்தலா சிலிகையிசையிவறி - வாழுமுயலகனசுதறிப்பந்தரேய்ந்தவளாகிழிபெற்றறிவின விடமுருசரநீர் - து - வீழிநகாச்சாசெய்திரமறத்தகயமடபிணித்துமினவன்மேனியின வெப்புவிநிவிதசாரீர” “ஆரெரியிடெடுசுதவேடவைமுன்னெற்றியாற்றிலிடுமெடெது - பாயனைப் பிவறறி - யோரமணரொழியாசிரமகமுவினெறறியோதுதிருப்பிகத்ததாலோடமேறறிச - சாருலயுழிப்புத்தசனநலையிலேறறிககாயா - பையினமு துணைக்கேறறி - பீரமிலாவகமுயிரெயசவொறியிலககுபெருமணததரனை யெய்துறே” “போற்றுதிருவாழரில்வொளாண்டொன்மைப்பொருவில்சொறுககையரதிராபுசமுறாபான - மாறறமுண்பினிற்றிலகவத்யாமாதுவகதுதிசபினபுரருணைக்கியாரூற - சேறறியமணசமயமுறுதுயரநீங்குததுணைவாருடரவாநகலைநோயாற - பாறறருநீரிடரெய்ப்புப்பாடலிபுத்திரச திறபாழியொழித்தரனைக்கைடபயிலவநதாா” “வநதுசமகையரருளானிதுசாத்திவண்டமிழாட்டுபதிரநதுவாசகினமணாயு - வெநதபொழ விடமேவமுமேவகேநீர்திவியன் குலகொடி யிடமவினகச்சசாததி - யநாமிலப்புதிமசனரவுமாறறியருட்காசுபெறறுமறையகைடபுநீக்கிப - புநதிமகிழுகையாறறிதாயிலைகண்டுபுமபுசுலுரணபாதமபொருநதிருரே” “சுணசயிலைபுநீங்கநாவலூாவாழுகசவனாசசடையலாசனயுறாயமணபுசமுறருட்டுறறையானேலைசாடடிமணமவிலக்கவனரெணடாயுதிருகசாராது - நலையினுடனருள்புரியவாருமேலககிளாருமபரவைசேரணயநதுவகிச - சணசுலயுமவிருணமிணடாந்திரல்கண்டேசுநநருகுதொண்டதசொகையருளாறபெயினுற” “செயலருங்குண்டையூர்நெல்லழைத்துசுதிருப்புலாசசெகாலசெமுயபொனருசசெயது - பபிமுதுசுருன்றாதரும்பொருளாறறிட்டுத்தடததெடுததசசகங்கலித்தாளசாராதுராசு - லெப்பிறனித்தது தவநதாறு நிகீறியுமுறதலைசிறுமதலைபுயிழுவலி - வெப்பபெரியகனித்தறியருளாறசேரவேநருடன்வடகயிலேமவினுற” “வைககாசுரடக்கமாவிநிசுச்சாநவரத - தையலொருமுறைகதானபேசக - கையாதாம - ஏதவுரை அறக்கப்பிசா - நறுலெழுத - வாதுபீர்சாசெயதாமாணபு” எனறினைய செயறகருநதெயவச செயலள்ளாற சிவபரத்தவநிலையிட்ட உணமைராயனமாா திருவாகுக்களே திருவருட்பாக்களாமெகை. இவ்வருளறிவாற்றல சிறிது மெயதப்பெருது அவை யெயதப பெறறுகடையாபோல வயிநயித்துக்கைதவப்பழிபாவச் செயதிசு ளஞ்சாது புரிந்து சிறுமைக்கலக்கான சயமைப புலவாபாட்டுக்கள் அருட்பாப போலிய யாமெகை. இவா கைதவப்பழிபாவ வரலாறு போலியருட்பாமறுப்பானும், “வொளனைமாநதியிலமாடேவினககவொருகண்டுழா-ஊளுயிர், துறந்தோயாககையுவுகுறப்புகைப்பித்திட்டுக - கொளனையாமாநதாக்கடபுயிர்பபிப்பலென்பொயகூறி - வெளளியுயொடுகோயுண்டு வீச” தொழிநத பரிபவககாட்சியானும், நன் றுணரப்படுமெகை. இவர் அருட்பெறறியெயனறிக சலைப்புலமை தானுநிரம்பினு ரல்ல. ரெனபதறகு, இவரியறறிய பாட்டுகரைளி லுள்ள சொலவழுவும் பொருளவழுவும் யுதுகரிபா மெணச, அவ வழக்கள பலலாம, அவறறண் முன

முறை வழுதசரிந் சில தால்புலாக நியாயத்தாற போலியருட்டா மறப்பிற காட
 டப்பட்டன பிரமுறை வறமுள்ள ஒரு சிலவற்றை அந் நிடாயமே பறறிப
 “போலியருட்டா வழுததீரட” டென்ப பொடாந்றது, வேறெந்ததக காட்டுதம. இன்னும்,
 தமிழ்வேதங்கூர் வேங்கம புராண விவிகாச முறலிய வடசிலைள பறறியும், அகத்தி
 யூர் நொல்காட்டிபு களவியன முலிய செசைலைப் பறறியும், திருவருடகண்ணை
 லாயநத்திப் பபாலன. தமிழ்ச்சங்கச்ச செய்யுடக கெல்லமா அகத்தியந் தொலசா
 பபிய முலியன பறறிப் பெருடபானமையா டூராயந் தறியறபாலன. ஆகலின,
 சங்கச்ச செய்யுடகன சொனமாடடுவிற தமிழ்வேசககப்பா டொரீராவழி யொப்பறினும்,
 பொருணமாடடுவி னெய்யுப்பெரு வெணப நணாநகங்கொளது. இனிச் செயவசங்கபு
 புலவா செய்யுடகரீர் தமிழ்வேத வெப்படிமம பெருவேனிந, முடநணவசப்பட
 சிமுனற விக்கலைச் சிறுநிவுசு தமிழ்ப்புலவா டாடச்சகண மறறத தமிழ்வேத முத்
 லியவறற்றொ டொச்சுந் கருவாருடககணா கெலுறு மதமான முறகொணநி கலாய
 தசல, புலவறிவுப்பெறந் டெய்யாபென ருருடலேயா ணறி அகொளசு றாணடுச சய
 ஈச்செய்யுடகலொணறறறது டிருமுறையுடறற பிரயா றச்சொழிந் தொழிந்றலவே
 கொளத, அறறறத் காரண மிலச ண மறபியலுட கூறிமுற, கலையடபிடிக்க.

ஆரியனொத்தநத்தவடயானவெப்பதுணரித்துநல்.
 தமிழ்நோத்தநத்தவடயானவெப்பதுணரித்துநல்.

ஆரியநானமறை யுபதிட டாடக சமியுடவமுசலிய திருமுறைகளு மொழி
 யான வேறுபாறறினும், பெருடா டுறைநகய புலைய சுருதிநகாம அது “தேவா
 முறறத்திருநானமறைமுடிவு - மூவாசியிமுமுனிமொழியும் - காலை - திருவாசகமுசதிருமூ
 லாபொலு - மொருவாசகமென தணா” எனனும் ஓர்வை. த்ருவாககா னுணாக.
 தேவா துறா - திருவாருவநாயனு ரருளிச்செய்த உச்சுர வேதம். திருநானமறைமுடிவு -
 உபதிடகம் திருநானமறைமுடிவுபெண் யுமமைபொணுக்யாகக் கொண நிறைத்தலு
 மொனறு. மூவாசியிம் - ஆரூடையபினையா முதலிய சமயாசாரியா மூவருமருளிச்
 செய்த தேவாருவாசு - கக முனிமொழியும் - காலை திருவாசகம் - வாத்தலாமுனிவராசிய
 சமயாசாரிய ரருளிச்செய்த திருமூலவை - திருவாசகவோதகக்கள. திருமூலர்சொல -
 திருமூலநாயனு ரருளிச்செய்த திருமூலத்தர்வாசுது. வாதலாடிக்கண முறறத்தற
 நய முறறத்தணாந் வக்புணா சிபாரணியாதலின, முனியென தெறித் தோசுடபட்டா.
 பேராசரிபரு “ திருவாசுபூமகம்மு செமுறைமுனிவா” என தவநணம வழங்கியது
 காணக் ஆண்டையபினையா வானிசா முதலியோரும் “பிரமபுரத்ததுமறைஞானஞான
 முனிவன” “தருவாவுக்கற கவளாந்ருத்தொண்டினெறிவாழ - வருஞானத்தவமுனிவா!”
 என தவநணம வழங்கப்படுமா துணாக. பொழியுமென்பது முணனும் பினனுவகட்டடி
 யுரைக்க கினதவாபின நகிதிலை விளக்கு. இச செம்பொருள்காண மாட்டாதா, முனி
 மொழி - விாசசூர்வர மெனறு, ஓமுறையுமனி யுரைத்தாா. முனிமொழி வியாச
 சூசுதர்மென தவநண முறைத்தாரை, அப்பொருள செம்பொருள இலக்கணப்பொருள்
 குறிப்புப்பொருளெனறு மூவறறுள யாதெனக் கடாயிலாக்கு, அது செம்பொரு
 ளெனறல பொருந்றாது. எனனை? வழக்கினகண்ணுல செயயுட்கண்ணை விக்க
 ண்டுதூலகலியுன முனி - வியாசமுனிவரை யுணாததுதறதும், மொழி - அவர்
 சூத்திரத்தை யுணாததுதறதும், பிரயோக மினமையா னெனச. இனி இலக்கணப்
 பொருளெனறமும் பொருந்றாது. எனனை? கவகையின்கணவேடச்சேரி யெனபுழித்

கங்கையென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய வெள்ளநீர் வேட்சேரிக்கிடமுதல செல்லாமையின், ஆண்டுக் கரையென நிலக்கணைப்பொருள் கோடல் வேண்டுகிறது. முனிமொழியென்பன, பகையின்றி பொருளைப்பொன் றவரவியுந் தகுதியுறறு மன்றமென்கொண்டு நிறுவின், அவற்று னொன்றனை யியற பெயராக வைத்து மற் றொன்றனை யிலக்கணைப்பொருள் செயசல வேண்டற்பாற்றனை ருதலானென. இவ்விச சொன்மொத்திரையா னன்றிச சொல்லுவான குறிப்பொளி பந்திணைப்படுவ தாகிய குறிப்புப்பொரு ளென்றலும் பொருட்கூறு. எவ்வை? ஆண்டு ளுவைக்கருத்து யொருதல காட்டிமுமாகலானும், விவாசமுனிவரையு மவா சூத்திரர்க்கிணையுந் குறிப்பான விளக்கூத்தமுகரிய சொற்றொட ரான டிணையாயு மெனக் “விவாசநூல் ஓகாமைவாத நூதலும்” எனறு சிந்தாநதப்பிரகாசிகையினுஞ் சிவஞானமாபடியதது முற்றிய சாவானமசம்புசிவாசாரிபநம் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளுங் பற்றுதலின், அப்பனை அபற்றே டெனெனணி ஒரு வாசக மெழைல் பொருந்குநாமய முணாக.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளுதலியபரம்பொருள் பரமசிவன்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைகளுதலிய பரம்பொருள், அயனரியரெனென ளுமவரையந் தோற்றுவிதது நடத்தின துரிய முழுமுதற் சடவுளாகிய பரமசிவனும், அத. “தேவராயஞ்சுமராயஞ்சித்தாசெழுமறைதேர் - நமவராயுந்நண்பாருமவினெனெரி சானிரு - மேலாயவினாமலரானசெங்கணமலிசனெனெ டு மூவராயமுழுமுதல்பொரு வனமேயதுமுதகுணதே” “வரிவாயமலரானுமவையந்கணனை - யுரியதாயவளபுரானு முள்ளுநதற்க்க - கரிபானுறியாதகள்ளினமேபான - பெரியானென்றறிவாக்களபேச வாரே” “மாணவயுரித்ததன் கொண்டகமணர்சதவனைவஞ்சாமணர்சதமுரொஞ்சுணுகாப வனை - மூவருநததனதாமுலமுதற்கருவை” “படைத்தளிச்செழிப்பமுரமுாததிக்களா யினை” “தேவானோவறியாததேவதேவனசெழுமபொழில்களபயநதுகாதத்தழிக்குமுற றை - மூவானோவறியின்றமுதல்வனை” “முத்தருந்வுமுடிவாமகமூவறியாச - சிந்தா ரச்சேவடியானை” “முந்தியமுதனயிவிதுத்யுமாறாய மூவருப் தில்லாயாவாமாழறிவார” என்ற றெடுக்கத்தான வருந் தேவார திருவாசசச் சருத்தகார னறிக. இவ வேறுபா டினராத மகாருத்திரனாகிய பரமசிவனை - குணஞ்சுத்திரனாக வைத்துண னுவோரை நோக்கி, “நமவரவரே - மூவரெனநேயெப்பிரானெடுமெண்விண னெடுமெனமே - நேவரெனநேயிறுமாரநெனைபாவாநரிசயரே” என வாழ்வுரடிகள இரங்கிக் கூறியது முணாக. “தேவரிலொருவனென்பாதிருவருச்சிவனைத்தேவா - மூவராயநின்றதோரா” எனனுஞ் சிவஞானசித்தயு மது. இவ்வீவ சுருதி மிகுதி புராண வித்காசங்கட் கெல்லாந் கருந் தென்பது, சிவநததுவவியேசுநூலுடையா “ருணதீதன்” எனனுஞ் சுலோகத்திற மடைவிடைகளான விளங்க விரித்துக் காட்டிய வாரற்ற னறிக.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளோதுதற்புரியவதிகாரிகள்.

உபாயனப்பேறுடைய துவிசர் மூவரும், சிவதிக்கைப்பேறுடைய சதூர்த்தரான வேளாளரும், மற்றைச் சங்கரகுலத்தருட் சிவதிக்கைப்பேறுடைய அதுலோமா முதலிய சண்மங்கலும், தமிழ்வேத முதலிய திருமுறைகளோதுதற் கதிகாரிகளாவா, மறநிவா

சத்தியுடைய தத்த மானிசுக்கத்தலங்களிலும், சிவாலய மடாலய விக்கியாலயங்களினும், ஸ்தானுட்பாண சீலாக்ஷாயத திருமுறைகளைப் பீட 'தி'லாதி ஆராகி. த அங் வவற் திறகுரிய இசை முறை பற்றி அந்நாடு இதைக்கடலா. இயலாறணி, யோதவாரா அங் வேதாறபய னெய்தப் பெறாறா றெஹு அர்துறப பயலுற சபா செய்தவர். மதமா மிச் முண்போ திருமுறைகளை ஒதிவீரல க சிறிபகசல் தீர்தத பெருந்தயருழப்ப ரென றுண்ணாறா லோதம். இனிச் சடியாசாரியாமுதலிய நாயன்மா ரருளிச்செய்த பணனிணை திருமுறைகளாலாக சமீத புலவா பாசுகள் மறறவைகளை நி விராயோது தல். அவாறே டவைசபாண்ட பொபிச்சு அபக்யில் பெறாற நறற மாம. அற 'ஓபபி' வாகுமுதலி னுதிடபஹுவலக -- பொபபயாபுறபபாரிசா தபுர சிடவுணலுவாரும் - வெபெரி கிரயத. னபா கீழ்த தவெர - ருதி மி. - ரெடபொழு த்தயவாமெனினைத்தனைத் தேவ தவாரி' என றுறு சிவசமுபோ த் - தனா லிதி.

ஆசை, ச - தான பரமசிவன திருவருள தைவந்து கிடைத்த வுண்மைநாயன் மார திருவருணாலைக்குற தழுவப்படு மெனச.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை கற்பாரித்தவாண்மாரித்தமந்திரமோத்தாயதறிவுறுத்தல்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறை கருவருட சுருதி ளாடு இசை, அலவா வ தரித்தனானே மெய்யுணர்வுடைய வாணா ளா ளவாய மப டரா த வானபாதித சிவாராசனைக்குறிப் மடதரீவாசாசக விதி பரலி, அபாய வழக்கவர் ஆணைதரு ளினா. அவா அது வொணர்றா, அ ளிழ்வா வ பூதலிய தருமுறைகளை பருளிச் செயத சமபாசாரிபா சிருவருசுகள் ஏன் சபாசா ரா சருவருசுபோதி தருக்கோயி லான சிதாபர கருயாரு தருவகமந கருவாலைய முடலி சிவாலய பெரு குற தாபித்த மறறபா து திசுடல மந்திரக் வாரா னை விநிபுனி மிததிரவய மினை தத்தருளிணா. இனி யாரிபவா மபுராணமு லிட டாராடன மெ சமம, தேவார திருவாசக திருச்சாரவை பெரு னு தம் தியா யாராணமு மறறதக சருமுறைப பாராயணமு மெபத்தப பெறா சாராடம, மடாலப, வி சூலடம, பாலிசைக் கிருவருள விளக்கம இர ளிச அரண வாயப்ப பெருநாயம தமிழ் வேம அப்பறாதி. வர அ டசுத்த பிபுருகடனாறா சை தாயுற தேவாரிபரத் தோவாறுமென சூதாறுஞ்சி ளவாய மு சூட - து வால் - வாதலா ளீசுறு கங்க மாம கதறா முவைவ - ளவா சிவா னை - ளு வகே" என றுணா று ரெந்த தகவன மொதயாராய்ந்தபப.

தமிழ்வேதந்திருச்சிறப்பலபெருவாயிறுவாயாடவோ துமுறைதேரித்தல்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைக் கிருச்சிறப்பல மெழுவாயாசவு மிதுவாயா கவு யோதறபாலன. இரமுறை தம்முள்வ வசகாரா ளாற தமிழ்வேத் பருளிச்செ யத்தொழுந்த நிறுத்தப்பட்டது. தமிழ்வேத தருமுறை சடியாசாரிபா தருச்சிறற மபல மெழுகா மிதுவாயாச அகவனைத் தம்மீவ போத வானைகிதத்தாருளியெழைனை மெனை, - தருச்சிறறமபல பிரணவவுறையாளா, சூசெழுக் வ மிதுவாயாசத் தமிழ்வேத மோத்சு சமபாசாரிபா அகவன மாணை திதுதகயருளி னுரென்றுணா. தரு ச்சிறறமபல பிரணவவுறையாளா திபாங்வன மெனை, - சூதமம். இச்ச சரீரம் பிரமபுரமாம். பிரமம-பரமானமா, புரகு சரீரம் புறக்க மெபைன வொருபொழுது

இளவியை மந்திரிதரசர் சாரிஞ்சு சீவானம வரசர்க்கு மாயினும், அச்சு அனமலித கீதன கன் னாறி விச்சை கொழில வியாபாபம் அந்நரியாயியான பரமாமாலை யின்றி யமையானமயின், அபூநத டறநிப பிரமபரமென்று அவ்வாறு பரிசுக்கப்பட்டுத்தென முணர்க. இச்சுபுராத்திலுட்கர புலகீக முயல். சரபுண்டரீமெனினும், இருசய கமலமெனினு மொசுதும். இத்தகரபுண்டரீ மெயமுல அம ரமெனினும், ஆசாய மெனினுய், வெளிபெனினு மொசுதும் இவ்வமடராச 91 லி, சிதமபரமெனப்படும. இவ்வாதே விராடபுருடசரீரமாளபீரம ண்டமு பிரமபுரமம் இ னை சணனுத தகர புண்டரீக முளது. இது விராடபுருட ரீருயகமலமார இச்சுபுலநாளமு வரசமேனினு கித தோனது முலாசுதகமலப பாலாது பீ முகலகசுசிமுடோகி தேப னநியகோர திப்பியகமலமெனசு கொளக இதுமுனயீயிருசய மலபுதகமு டாம இவ்வாறு சார தோகியததற கூறப்பட்டது.

இனித சகரவி கைபர வானமாவான சிவபரமடொருளாராதும், அசனியபுடும், அசனியபுரிசுகுரு சீவானமாளிபபுடும், உபசியமுனையுடும், அவ்வாசனையானைய தும் வீரீபேதும், வைவலி முயலிப புபகீகசுள விய கொத்தாறது னெடுதோசப்ப டும். மறநிப்பினட வளை வ்ருசயபுண்டரீக முய பாரணெயட பாரதததவககார மாறு. இத்தததகமலபீட களை விடபி தவித தேசமாளி விசுசம பரமசீவ ததீசச சீவானமககலை வழிபந்மாறுத, அவை நிபாட்டானெய்த முகலமருளாததி னுற துவித பாலனையகவைவிடந்ச சிவாசமெனவ சத விதவகை செபுமாமும், அவ னத்துவிதருளபாலனையாத சிவபரம பொருளைசதனனுட கலை முழு மக்யாகமாய ட்னறநியு முறதுணாவுடைடருப பொருளைசையுண்டி து மலவசனை நவகிக தேவல மாய நின்று முடிவுகானகலொப்பேரினபம பெறமாமும் சசுவாகமாளி சிறப்பாறது னெடுதோசப்படும. இத்தத தகரபுண்டரீ புரமான டி ம ரஞ்சுசானுசசுசுபபிர வஞ்சகதோனி நினறொடுவ சமீடனு முாதானம நீர; சுவான டுபு னப்பெ தவுபாம. இதவே திலலை திருசசிறமபலமெனப்படும. இ திலலைசருசு தமல விமநனம பரமாதாரப பொதுவாகலின், சமயாசாரிப மறநிசனைமெல்லா சிருத்தளகருகருகும லான "திருக்கோயி"லென தவ்வாறு வழங்கிடருளுவா ராயினு இவ்வாறு குறிநுசசிற மபலம பிரணவவுறைபுளாமாறு தெறறெனவுணாறது கொளக

தேவாரம்.

தே ஆரம, தேவாரமென ருயிறு தெவவசதனமை பொரு கடி பாரமீயெ ன்றவாறு. தேவாரமெனபது செயவததனமைபொருதய பதசுப பாரமீயே னு யுடப தென வனமொழிதசொகையய மூவா திருமுனாசுருசுரு சாரணைய நிடியிறு. ஆளுடையபீடனையார திருப்பதிசும பதமுயிரமும. வகிகோ ச்ருடதக நாமபதொ ச பதமுயிரமும, நமயிடாரூரா திருபதிசு முப்பதசேயு ய்ரமு மாம இவ்வாறுமுனோ க இனபோக வெஞ்சிமிதகாலதது நீகிபெறு மூவாபதாங்கண முனறபே முாதாறென புக்தநான்கும், முறநூறதுபதினெனதும், நூறுமாம இவ்வெழுநூறதுத தொண னுற ந்தைந்த மடங்கிய திருமுறை யடங்கனமுறையென தவ்வாறு வழங்கப்படும. இவ்வ பண முறையாகவுற தலமுறையாகவு மோதப்படும.

சீவாலயமுனிவா தேவாரவோதது முழுதது நிவசனமாளாடனருசெ: ம ட்டா திடர்ப்பட்டு அசுததி னுசாரச சரணடைதது அசுசுளா நி: ட்டா கட்ட,

“கருணினூர்” வேந்தர் பெருந்தகையே! தேவாரப் பதங்களுள் வைத்த இச்சாலத்தக்கு வேண்டி மணம் மமை தீயீடு, ஏனாவற நறச் செல்லுண்செப்தாம்” எனறு ஓர் திருவாக்கு அகதாசுதெழுந்தது. அ தேட்ட வவர் பெருமான மனகசுவலைமாதிரி சழீடெரி யுழந்து சற்ற, நமயிபாண்டார ந பிவபதிதொழா, எயிரானே! தேவாரச் சருபதகங் களிதை திருமுறைகளாக வசுத ருணைய” வெளிநரபட, நயபிராண்டாரநயி அவ வுதம்மைய மறறதை திருவாசக முதலிடவற திணையு பசடுருத்ருமுறைகளாக வகுத தருளிணர். அன்றுதொடங்கித் தேவார பாராயணம் பண்டிடல யாண்டு நடைபெறவ தாய்றது.

திருவாசகம்.

திருவாசகமென்பது திருமயமான வாசகமென பொருள் பரிம். ஈண்டுத் திரு அரு ட்கரு. எனவே, அருணாகலியானவாசக மெனறவாருளிறறு. திருவாசகொன்பத - அழகியவாசக-பையுடையொன வனமொதி டெண்டையவாய்வுரடிக ளுள்ளிசெய்த தமிழ்வேதசதறச்சகாரணசுதரீ யாயிடு. ிணர் த வாமம் பிளமே யிராயுடைய ரெனறுரைபாருமுளா. உடர ச வாய் அசையொறி ளெனகியயாம. அவ னாறு டொலகாபிடச் சூரசரலருச்சுபடகாலா. வா ளூரடிவந் ‘நமச்சிவாயவாழக” வென்பது முதலிப நானயசுருவ வாய்முதலொலி, திசசதசு, நீதுலவிண்படம், திருவெம்பானவ, தருவம ரிண, சருடபெ நகலை தருக்சாகுதயி, திருள்ளிள ணம், திருசசாமல், தருடபூகலி, தருவந்ச, தருடோ ளுசம், திருப்பொனணாசல, அணைப்பசுது, சூயிற்பதம், தருடசாமம், தருடபு ளியெழு சி, சோயினமுதசதருப பதிரம், கோயிறறி நுபதசம், சொகல பாத, அண்டர்லபாத, ஆசகபாத, அதியபபகது, பணாசபிபாத, வாழாபாத, அருடபாத, திருச்சுழகருறபபதி கம், கண்டபாத, பிராயசனைபாத, குறழ பாத உயிருணைப்பாத. அசகபாத, திருப்பாணையுபதம், பிடித பாத, தரு வச வ, சருபுடமபல சூலபாத, அறபு தபாத, செனனிபாத, தருவார ளை, எணை பசும யாதரைபட த, தருபப டையெழுச்சி, தருவெண்பா, டண்டாபநானறை தருபபடையாட்சி, ஆண்டமலை, அச்சோப்பகசீரூர்ப பலவகைப்பாதச சொழிழ்வையுள்ளசெய்தா இர் மிழ வேதப்பகுதிகளாளுளிசெய விடறு அறறிபுடசருசும், அணை முகதககாணக. வாழ்வுரடிணை மறறத தமிழ் வம், ‘நமச்சிவாய” வென்பது முடிலாக வெடுதருள்ச் செய்வா, திருவருந்தாத் தளருக்ய ளை அத சருவாடு முடித வேயா திரங்குட கெல்லா மேலாயு முயிராயு நிற்கு பகமர் பாசுக யெனச. (சொடயமு லிய நாலக ளெல்லா மிததருவாடு முடிதனை பெரு ளாறு லியெழுத்தனை வென்பது “அருணாறு மாரணமுமல்லாத மறதனைபெ ளுண்டிரியபடின” என உமாதசிவாசாரியா தரு வருட்பயனு ளோகிடவாறு டறறி யுணாச. தருவாசுதெழுந்த, பெருவாரத்தை, மகாவாக கிய மெனபன கொருபொருட்கள் வி இது சித்தாநாமசாவாக்கியம். சித்தாநாமசாவாக் கியமும் வேதாந்தமாவாக்கியமுந் தமமுள்ளாத சருத்தண்டன வென்பது சிவஞான ன்பாடியபதட காணக. ஆளுடையிணையா டொங்கடயசெவின்” எனப பிரணவ முதலாககெண்டு தமிழ்வேத தருவாய பலாநதருள்ளா. வாழ்வுரடிகள ‘நமச்சிவாய” வென்பபுட்ராககர முதலாகக சொண்டு தமிழ்வேத தருவாய மலாநதருள்ளா. அறறே ன்சித்தண்ணாமக; வாகீசர் ‘கூறறயினவாய” எனறும, நயபிராருரா “பித்தாபிதைருடி” தியன் தம், தமிழ்வேதத்திருவாய மலர்நதருளியதயாதபறறியெனின, குருவருள், சூலை

நொம்புமுத்துத்தம், ஆணைவலைவிசாரமுத்துத்தம், தமக்கு முன்னீடாகலின், அவை முன்னுக்கு கொண்டு அச்சுமபாசாரிபரி நுவருந் தமிழ் வதமங்ஙனம் தருவாய்மலர் நடுருவாராயிறென துணைநது சொனக. அவை உவலிருவாக்குங் குருவருமுறை யாயவாறு "கோடுகறறுபுலி காளுநறுபீங்கடை, சேரிக்கனடேரருளாகு" மெனமுன் "ரேரெரிதேதாதியவாருருதைக இடத்தமிழவேந்தனைடைடோ டோதவாரைப்பிற விசுடலிவெனினது அயாசுச சிவானைதபாஷ்வலல பென்பது "தொலை யிரும்பிற விச்சுமுந் தலைக் கிடவல்லவறு தானைந மாசுகியித - வெலை - மருவா நெதியனிற்கும் மாசுநு ஓரங்குகான - நிடுவா சுகமெனறுந் தேன்" எனனு மானேரூரூபவத திருவாசகா னைக.

திருநீபோவை.

வாதஜாடிசள் இச்சமீழ்க் திருநீகானவ துலை அறிவனூற் பொருளு முலகதூங் வழக்குமென லிருபொருளுந் விழிந் தறிபுநளிளா. அறிவனூற்பொருளாகமப்பொருள். 'உலகிபவ விவாநூலொழுக்க' மென வாய்லிள, அகந்தயாதினூத தொல்காடியியத்தி னுந் தளவியலிது ம விவாரபுயற்றி னெயிநதே டாய்ப்பட்ட சளவு சுறபெனனும் பாரு பாமி டைய அசனைநசனையினை யரவாநே ரானிலா துல வழக்கம. வாதஜூரடிகள் இந்ந னை தூலாருநதசசி கிபாய்பயற்றி யறிவனூற் பொருளு முலகதூங் வழக்கும் விராய்த் மமீழ் வகாருளிசசெய்யுத யுசாராம ம இடக் கணார்பட்டிற் கூறினும், இடது லவலிரு த்றனு துததுலேயிந் இயந் தமிழாராயசசிகு திபாயவாராயசசிகும் வாய்ப்புடைய சொல்வழக்கு ம பொருளவழக்கும் இனிந் துதது நனனூனுமாம். அது "ஆரணங்கா னென்பந் தணர் பாக்கிபாசம தன - நரணைநக் கெனையா முகாசாமநனூல்தென்ப - ரேரணங்கா னென்பந் நென ரெழுந் வெடரினபுலிவா - சிரணங்காய்சிதறம்பலககோ வவமை சசெட்டிபின்" என முனமுன அ நைபாடசி யெந்தப போற்றிசைத்தலான் இனிந் தியந்பாறது. ஏரணை - சிவாயம. எழுத்தம் - இடந் தமிழ் இடதுல இந்நகனூற் சொன் மாடசி பொருண்மாடசி கனையொருநதச சிறப்புறுத் "கூடுக்கியனேற் "வருவாசகத்திவி னமுறமுணாப் புகளைவழை - கலைநனை - தருவா வுசசிவபாதத்யயசெய்திருச்சிற்பம் பலப - பொநுநாராருந்கு ரே கலைவளி - யுறந் தப்பொருளை - பொருளாதவுள்ளததவர் சவிபாடிசசிறிபட்டரே" என வயிப ண்டாநாபபிபும், "உருவாருந் தமிழ்ச்சங்கதடம் பொயலகந் தாநிபுடா - தேரகருமெயுருவாசெனவையுலததா கருவாருக்கினவி யி. முகாணூருகிமதபொருள வாயமதபுலவாயடை யுணை - தருவாருபுலியூரிலுரு ய்பக சனிப்பிபாநைந் தபருளைவெட்டி மிரல்தசைதர லெருந் திருவாதஜூரளிந் திருச்சிற்பம் பலவனநிருடி - நாமமாசாரி துதருவனாராமரேய" எனவயிபுத்தருளும், "பலகாத் பழகிதூறல் - சிவாயுளிவந - குலகாபயிபந் தருவா ன்வாகோவையார - முனைதிருமுழங்கு மாணடினும் கீழலவடபொழிவள்ளுடந் தருகுமெனக" எனச் சுவாயிநாததேசுகேரும், இதனபெருமை அவவாறு போற்றி கசுநரா ரெனக இது "திருவளர்தாமரை"யென்பது முதலாகக் "காரணிகிற்பக" மென்ப தீரகக சளவுறபெனநிருகககோளா லியந்நைப் புணாசசி, பாங்குநகட்டம், இடச்சுலைப்பாடு, மதயுடன்படுதல, இருவருமுள்வழி யவன்வரவுணர்தல, முனதுவயுணர்தல, குறைபுறவுணர்தல, நானகாட்டம், நடுகை காட்டம், மடல், குறைநயபிதல, சேட்படை, பகற்குறி, இரவுக்குறி, ஒருவழித்தல ததல, உடனபோக்கு, வரைவுமுக்கம், வரைபொருட்பிரிதல, மணஞ்சிறப்புணர்தல, ஒதறபிரிதல, காவறபிரிதல, பகைதனிவினைப்பிரிதல, வேரதற்குற்றிப்பிரிதல, பொருள்

கீழ்க்கண்டவாறு, உருவையுடைய லேனது மிடவிடா னடைந்து யிவ்வகைகளைக் கா
 தோன்றிச் சேர்த்துப் பரிசுலிவ கோவைபென்பு பட்டது. கோவைபென்பதில் ஐயு செய்து
 பரிசுலிவோடு விஞ்சு யுத்தானுசலும் பொருளிடைநாளை வைத்துலக டுற பொருண
 னீர்ப்பித்த விவரம்தாமது பேராசிரியர், இதற்கோருரையிற்றறினார். இவ்வுரை மறநீர்
 துதித்து மகனைநீரணியின்ப வுறுதிப்பொருளின நிபந்துப்படு செயவிதின விாகக்கி,
 துதித்துத் துச் சிறந்ததோ ருரையாம இனி யிவ்வகை கமிழ்புலம் ருட சிலா இவ்வுரை
 பேராசிரியர் நச்சினாகவின்பென்ப. கிருக்கோவைக்கு நச்சினாகவின்ப ருரைசெய்தார்.
 மறநீர் பிற்சொல்லிவகையினார் "வஞ்சரையரூசப்பரிம" என ஒரு மறநீரது 'பெ
 ளப்பாறு மறப்பதறி யிலை கூறுதகளை' என ஒரு திருக்கோவையாரிதும் பரிமெழுக
 கும பேராசிரியரு முனிவை கப்பிந்த தெழுமாயாகக்கி முடித லுற னாணர், "மருங்கா
 கிவ்வகையெய்யானெனின" "கற்றிலகண்டனனம்" என ஒரு மறநீரது திருக்கோவை
 யாரிதும் பரிமெழுகும பேராசிரியருரு செயலோடும மறநீர் முடிபு மென்பா,
 இனித "கொழுந்தொழுமுன்முயார்" "கொழுந்தொழு முன்முயார்" என ஒரு திருவ
 ருணாணுமீனாகக்கிருக்கோவையாரிதும் பரிமெழுகும பேராசிரியருரு துணைவினையாக வுரை
 யார், "என்றிலகண்டனனம்", "பாடத்தொல காப்பிட்டு ரபபதுபாட டிகவகியு
 மாரக குறுத்தொகையு நெருங்குருசாரி தருதருகு பாழுவிச்செய சித்தா மணியும
 புலிருத்திரச்சினாட்கினியம்" எனப்பாறும், கிருக்கோவை யுரையாசிரியர் பேராசிரிய
 ருரைநே துணை" இனித திருக்கோவை துச்சிய வறிவற்றப்பொருா, வாக்கூரடிசு
 கொளப்ப வுலகநிலையாம கண்டு முறந்த துறந்து மெப்புணர்ந்தகாலமுததச சிவா
 கைதச்செய்வ ராணாகவி யறுபலமாயப் புலனாத பாகநா மென துணாக, இனிப்
 பேரின்பப்பொருடான ஒத்த கீழவனுற சிழத்தியு தமமு டல்காவருவலவனானாக
 கையோசருகு சிறநின்பம் போலவ தொனருகவின மறநது சிறநின்ப மகனைநீரண
 யுற்றி சித்தமுதல்காலக் குருசரிசனமுனணை நினைமலசர்க்கிரி கையரதுமபற்றி யிரு
 க்குதராம. அவனை சித்தமுதலிப் பேரின்ப மத்தி சிறமமலமுய கீழவயான முய
 யுதானமாவாமம். எனனை" ஆண்டுசீபுதப ப "சுணர்நா ச சுணர்வரிப்பொன்றில்கை
 சிறமமலத்தொருத்தன - குண னான வெய் பட்டவொவகைப செய்விய்கொடியிடை"
 "புரையுமவிடையரனநிலைபவனார" "அரவியையாரக்குறிவிளி யானநிலைபமமலம்
 வெளவ்வளவியவானகொறாகை" "புலகைபு தமபலவனகுறைக்குலவப்பாறமமலத் தவளை"
 "கேயத்ததாயரென்னவெனனைபுணர் ததுடுஞ்சுபடுகப்பா - யாயத்ததாயமுதாயணவ
 டுண்புரணமமலமபொற-மேயத்ததாய" எனநிறி மெய்க்குற சிறமமலத்தொடுசார்ந
 புத்தானுக்கக் கூறுதலாடும், அச்சிறமமலத்தனைகண்ணதாய பேரின்பம் விசுடித்தருது
 புதுததருசுரியான முததானமாவ சிப் கீழவனுலாறு மெனது. இனி முததானமா
 வெய்துதருசுரிய பேரின்பவுறுதிப்பொருட எனனருட குணமான சிறமமலம்
 யுறதல் "ஆரணவுருவாதிவையமமலம் பதப்பெறறே டுருணாவாவரெனறுமொன
 டுணவிரானருவலா-காரணராகாரொத்தகருத்திலாநிருத்தவின்பப் டுரணரவாகாவாமும
 டுணவருமபொறுவாமலநே" என்பதனானிக. முததானமாய லறுபலிக்கப்படுந
 டுணவருதம அவ்வானமாநதரியாயியாய விளங்குரு செய்நாணசத்தாக்கலின், அது சிவனை
 விசுடித்தருசுரியான பரையாதி சிவசத்திப்பேதவகரு டொனருகவைத தெண்ணுற
 விசுடித்தருசுரியான. இடைபினறாகவே, இக்கூறுமுறைபிறழவு முதலிய குறநவகட்கு
 விசுடித்தருசுரியான துணாக. "பேரின்பமானபிரமக்கிழத்தியோட்டாரின்பத்துள்ளாரொ
 ன்நுத்திபற" "இருடடறையுயிர் நுகருமி-குருடிகுகிழவகை" "நினைபு குருடிகினை

நீக்கிக் குணம்புகாட்டி - மருட்டியவயி - மனமபுணர்ந்தானே" "எவ்விடமு னவ்வலியை நனமணமபுணர்ந்தி - யானுநீநயந்தசருமபொருள்வழங்கியறவா விட்டிலிருந் தீக் - குறை யாச்செல்லவொருகூடிகுகிழாரித" எனறற றுடக்கத்தத் திருவாக் குக்களு மிவ்வுண்மை செளிவித்தல் காணச பெறச்சுத்த சிறநின்பாரணமாய் உறைநது டக்குவூர் செய்துவநத சிவசத்தி முய்சியில் அபவியலி நீங்கி வெளிநின்று பேரிசபகாரண் மாய்ப் போசருமாய்த் தென்பார "பேரிசபமான்பிரமக்கிழ. கி" யென்றார். உயிர்க் குப பரிபுரவஞ்செய்தறபொருட்டி மலத்தி வயிற் சிறுணையுறறு நிற்றனொக்கித் திரோ தானசத்தியை "இருட்டைமுலைநுநதமுரி" யென்றார் ஆனமாவை நாயகியாகவுஞ் சிலனை நாயகனுவு மருளிசெய்த திருவாக்செல்லாம், ஆண்டா னடிதமமுறை பற்றி யெழுந்தன. இவ்வாறுவான துரபபரிம பொருண்முறைபற்றி யெழுந்தது. இவ் விருமழக்கினு மானமா அடிமை. சிறாத்திரித்திசு குகலானும், சிவ முய்கிரிஞ் சூ மிணி மைககுணசத்திநீர்தசின றுசலானும், நமராசனருடகுணமான சிற்றம்பலம் பென்பாற் பறித்தோதப்பட்ட தலைநாடராசடரப்பொருள் டென்பாற்பறித தோதப படாமையா னும், தமமுண முரணுமையிச. இனித திருக்கோவைப பேரிசபத துறைகட்ட கிழவி கூறறுக்கள் ஒரிரரிடாக் கிற டனீரெமொழியானும் வருந்தமொழியானு நிகழ் வன ஆனமாவின் பிறசம அருடசையறவிறகு பெளிவருங் கருணையுமிரக்கமுமாகவும், கிழ்வான் கூறறுக்கள் பெருமிதத்தானும் தலைநிப்பானு நிகழ்வன இனப்பேற்றி விது மாபபும அவலிசபவா தவிதவனுபவ வொப்பரவாகவும, கொளக. இன்னு மிதன்றிற்ம் விரிபிறபெருகுமென்பது.

தருவிகைப்பா.

அழகிய விசைபொருந்நிய பாக்கிளையுடையசென அனமொழித்தொணையாயத. திருமுறைக்குக் காரணசுகறியாய்றது. இது திருமாளிகைத்தேவா, சேந்தனார், கரு ளாததேவா, பூநதருத்தநாயக்காடநமயி, கண்டராதித்தா, வேணுட்டமிகள், திருவாலியமு தனார், புருட்டோதநமமயி, சேசிராய ரெனனும் அனபதநாயகமாரானு மருளிசெய் யப்பபட்டது. இவை யருளிசெய்யப்பட்ட தலைகளின்பெயர் அவைய பதிக்குகத்தக காண்க.

தருப்பல்லாண்கூ.

இவ்கிணு முகநகவுளான பரமசிவரீசப பலலாணியாழ்சுவென வலபிணுந் பாட்டருளிச்செய்யலின், பலலாண டெனறாயிற்று. பலலாணியபயத்தலைச் செய்வதயானு அது பலலாணடென அனமொழிபொணையாய் திருமுறைக்குக் காரணசுகறியாயிற்று. இவ்வை திருக்கிளையினடெல்லையத்தச் சேந்தனாரும் திருவாயமலாநு தருளப்பட்டது. "செல்லாண்டசுருகுபொருளொத்ததனாயபலதொண்டருள ளீர்-சிலலாணடிற்சினத யுஞ்சிலதேவாசிறுநெற்சீராமே-விலலாண்டகனகய தர்ணமேருவிடநகனவிடைப்பாகன்- பல்லாணடெனறும்பதங்கடநாறுககேபலலாணடுகூறுதமே" எனச சேந்தனார் இன்னுட் டிருவாயமலாநுருநதலின், சிலலாணடிற்சினத யுஞ் சிலதேவாககுப் பலலாணடுகூறுத ஆபகாரமெனமம், அவாக்கூறும் பலலாணடு மக்கடமுனொருவரை பொருளார் நீயி னாந்தசெல்லாகைய அழகுதவியெல்லுமெனது மறிக.

தீருமந்திரம்.

இந்ததபான்மும்மை நாயன்மாரு ளொருவரான திருமூலராயாரார ளருளிச்செய்யப்பட்டது. இவர் நந்தி திருவருள்பெற்ற நானமறையோடுகளிலொருவர். அணிமா முத்தல்க்கரு மென்பெருஞ் சித்தியும் பெற்றுடையார். சி த்யெனினு முத்தியெனினுஞ் செல்வமெனினு மொகரும். அணி மாமுதலிய வென்பெருஞ் சித்திகளாவன: உணவின் மதி குக்குமவடிவுற்று நிரற ளணிமாவெனினுஞ் செல்வம். யோருளினுமிசைபெரிப வடிவுற்று நின்றன் மகிமாவெனினுஞ் செல்வம், விடயங்களை நுகராத மவா நிறுமடக் குன்னுமை கெரிமையென்னுஞ் செல்வம், சேறு முாலிபவதறி னிபங்கிது மழுதகதலி திக் காந்தினும் கடுநகையுடைகரா மெல்லியடிவுறறு நிரற கெரிமாவெனினுஞ் செல்வம், மனததான் விழப்பபட வளை உம வின, நதயாதிரு மெல்லிய பிரா தியெனினுஞ் செல்வம், சந்தரமபமாசுகரய ளுநீரகனி ராயகடகத தவ்வாயிரமாரிநொரி மாயிரம் வடிவாய்கின்று கீரிடிசல பிரா மயிபெனினுஞ் செல்வம், பிராமமு லியோர்மடிந்தித் தன்னுண்செலுத்தி யவராத பூச்சிபயி ள் ளுதக கெரிமையெனினுஞ் செல்வம், உலகமுழுவதையுந் தனவசராக் குலு முலகயை யுண ளக தவா விரி யவெனினுஞ் செல்வம். இவ்வெனவசரசுகித்யுந், முனைப முனை முடைய ளும், பினை வைந்த மனமுதலியவறறனும பெறப்படுமெனவென துணாக சிவநூலார், கிவான மற திவர் முனிப் பெருங்கடவுளான குறுமுனிவாடா ளதத கொருந் ளையினு ளறாமீழிய பொதியுமையை நண்ணி யகா தியனாருடன சிவானுநறவந்த ளெண்ணித் தோதவ ளார் திருக்கயிலைமலைநின்று நீங்கித் தருட்சோராய், பசுபத்தோளம், அலமுய, திருக்காளத்தி, திருவாவையாள், திருவிசாயப்பரர், சருவாகாச தருடல்யூ, இவ ளை வழியில் வணங்கி யாண்டாணந்தற்புர ியாசமுனிவாளை நயந்து காவிரியின ளறையனைந்த, திருவாவதிதறையைத் தலைக்கடி, ஆண்களின் பசுபத்தோள சிவாலயம் வலம்வரது பெருங்காதலினற பணிக் கிருபார் ளகருகறபுறளும், சோபுலகாளை யாண்டன்பான் மேயததவருஞ் சாத்தனாராழக ளென்பா ளுருகிடகருவாகா, வழுநாள் உலர் திறந்தொழிந்தானாக, ஆனிவரச ளவதுடாபினை வந்தனைந்த கமறி திகாச திச ளுழன்று மோந்த தயருமுதலை ஆந் நறறவாயாகயாச கணல், நடராரு ளின் யிப வானிகரகறற தயாளை பொழிப்பெனது தமமுடமபுக் ளாண்செயத் ளமுடளற பவவழியினற நமமுயினற யவனுடல்தடாயத்த பெருநா ளகதாடை ளசு க ளெல்லா மனைநத நாத்தமுமுத நகல் மோந்த களைபுத நயந்த களிப்பிமுல வாலெந்த துத் தள்ளித் தயாநீத்த நிகரத்திபாய மேபகாள், அயா, அவை தமகைய்ய த்த, அவறறேய்டனபோந்த, அவை மனைகடோறும் ளகத்தலினை, திருவாவத்துற சேர்த்த, காப்பினில்வைத்த முகையுடற பொறை காணுராய முழுதணாந்த பெயலுநா ள்ச்சிர்கைதலினில் வந்த செயலாராயநது ளெளிகனாரா, தணைலையாசடையா ளாக த்தந்தவாகம்பொருளை மண்ணின மிகசத்தநருவாய்குறற பீழவகுப்பக் கண்ணியவத் திருவருளினற கரப்பித்தாரென றறிந்து சருவாவத்துறைத் தருக்காய்க்கு யனைந்து பரம்பொருளை வணங்கி யததருடோயிற் புறக்குடாலின் மிகுபுறந்த வரசுகித்திரு ந்த சிவநியாகந்தலைநின்று ஆவலருயிதயத்தப பொருளாகிய பரமசிவயுடோ ளுணர்ந்து சமாதியில் கீற்றிருந்தருளினார. அகநகளுகு சமாதியில் வீற்றிருத்தருநா நின்ற நாயாரா ளுணர்ந்த பிறவிவிடநதாந்த தம்முலக முயய ளான முல்லய நான கு மலாகினை நற தீருமந்திரமலை யோரானபித் கொளருகப பரம்பொருளாகிய பரமசிவனை 'ஒன்றவன்

நீராவிப்பிரகாசிகை.

—அம்மன்று; வடநூலுள், “ஹோகஸு-ஹ-வ-நெஜுதே”
 பொருட்டு முரித்தாக வோதப்பட்டமையின், மககடொருகூடிய யுணாத்
 துரிய முரியபெயரே யாகலின், ஆகுபெயரனறெனக. இது “காலமுலக்” மென
 தீர்த்தச் சேனாவையர் கடாவிடைகளான விளங்க வெடுத்தோத்ய வற்றூறு
 க. அவ்வுயிர்தாம், மலமொன்றே யுடைய விஞ்ஞானகலரும், மலக கனம மென்று
 னடுமுடைய பிரளயாகலரும், மலக் கனம மாயை யெனனு மூன்று முடைய சகல
 மென்மூலஹைகயராதலின், எல்லா மெனரார். மலரடி வினைதொலைக. சித்திதிரபஞ்ச
 மெங்கு மலருகின்ற சிலம்படி பெண்க. சிலம்படி-ஆரணதூபுரம். அது சிலம்படிதிற சில
 ம்பெனப்பட்டது.

இதன் பொருள் — அம்பலத் தாரிந் தரிய வத்சார விவருள முழுமுடிவான
 உலகெலா முணாந் தோததகரிய சொரூப சிவமாயும், அலகில சோதியமமான விலய சிவ
 னுயும், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியுடைய போகசிவரூப நிகுற ஸூலின, யாம இவ
 கருடகாவிய விலக்கிட பிணிது முடிசுற பொருட்டி உலக மலா கிலம்படினை வாழத்தி
 னாங்குவா மெனறவாறு. யாம எனு ரெழுவாய் பெரிப்படாது நின்ற க. நிலவு
 ளானசந்திரகலை, நிலவு உலாவிய-நிலவு விளங்காநின்ற உலாவியவென்பதனைச் செய்யிய
 வென்னும் வாய்பாட்டு வினைபெச்சமாகக் கொண்டு நிலவுல முடிநீர்மலிநிறை வேணி
 துபொனப்பொருளுகாதது மொனது. வேணி-ஆசைசுரையு முமாரியலபா நெருங்கறியுளு
 சருவஞ்சுதவமென்பபடு மொரு பெருந் கூடாமுடி. அளவெனிலும் அலசெனி மொக
 ளும். அம்பலஞ் சிதாசாம ஆடல-ஐந்தொழிந்தகூடம். அது “நீராவி” துடியதிற
 ரேயுந் தீதம்பைபிற-சாறுறியிற் மங்கியில சங்கார-முறையா-புறந்து மலாபதததே
 யுற்ற த்ரோதமுததி - நாணு மலாபதததே நாமு” எனபுறவு னைநீர் மறு திவ்விற
 நடைந் திருவஞ்செழுத் தருட கூடதுயாம அது “நீரகார முடிபாடு” சிவனவா
 வீசுநர் - மார்க்கும் யகர மாயகரம் - பாங்குவி ளுப-சுருநீர் மமக - முயலகலுற-
 தங்கு மகரமது தான்” எனபுறவு னைநா. இ தரு-கூடாநீர் ளுமாய்க்கு முடிமல
 தீக்கமென்பபடு பாச விந்தியுடி, சிவமுறவு விச்சு மெனபதம் பரமனநு. வந்பூதி
 யுங் கைகடும். அது “மாயை தனையுதறி வலகினைபசு - டிமுட, பா வமுக்க
 யரு டானெடுத்தி - நேயதசா-லானந் ளாரிதயி ளாசாமாலகக் தானமுத்தரு” நெறலை
 யார்பரதந தான்” எனபுறவு னைநிக. இவ்ருதயமல சாசபா டன தசரவிதை
 வாரமாம், இதனையுபாசசு முறையுஞ் சாந்தோகியய கைவலகமுதலிப் வபநி-
 ன்களிற கண்டுகொள்க. இவ்ரு மியவிருதய புண்டரிக்கியலபு சிறப்பாறறான வரித
 டித்தோதமாமு ஆகமங்குநட காண்க.

இறைவன தனனிப்பென்பபடுஞ் சொரூப விவரணமும பொதவியல்பெப
 பிற தடத்த விலக்கணமு முடையனென வேதாசமங்கு ளோதுதலின, அவுறகுந்
 னிப்பென்பபடுஞ் சொரூபவிலக்கண மிதுவென்பா உலகெலாமுணாந் தோததகரி
 னென்றும், பொதுவியல்பென்பபடுந் தடத்த விலக்கண மிதுவென்பா நிலவு ளா
 விய நீர்மலி வேணிய னலகில சோதிய மைபலத் தாரிவான என்று மோதியுருளினார்.
 கைவலகிய நீர்மலி வேணியுடைய சதாசிவத் திருமெனி மேலுள்ள அருவ தத்துவங்
 வுருவ தத்துவங்கனையும் வியாபித்த நிறகுஞ் சிறப்பு கோககி, அதனை
 னுணர்நீர், அங்குணங் கூறிலும், அலகில சோதியுய நின்ற நிலவுலாவிய

திராவிடப்பிரகாசிகை.

சூதமுதமுனிவரது மீமீதவும் பரிவதாதி யுள்ளதொரு சிவசத்தாமென விதிப்பார், அவர் சிவசத்தாமென வந்தவன் - மலாசி மலபடி வாழ்ச்சி வணங்குவார் மென்றான் பத. இது 'பாசனா னபதாலும பசுனா னந்தாலும பாபபரிய பரமபரிபை பதி பரிபை தாலே - நேசமொடு நாயு' யெனனூஞ் சிவனானசித்தியினுறு முணாக.

சூதமுதமுனிவா இவ்வாதே ஆசிரியா சொற்பொருட்டெற்றி தேற மாடாசு, இவ்வாண்பிப் போலியாக வுணாதலையும், வழுக்கலைய வுணாதலையு மிகப்பலவாட. சூதமுதமுனிவ ருணா கூறாதொழிந்த புராணகாண்ட லெவற்றித நிராமலிககொண்பா ரொருவர் திருவிருத்தகடோறும் ஆசிரியாகொண்ட போற்பொருளா விருத்தமுற கணா கூறி முடித்தாரா, இவ்வாணலாட மொலாபரிய முல்லிய கலியறபுலமை நிராபி யுணா கூறினார் லலொண்பத நவா வாககிய வியலம் முக்கியே யுறசானுட்மெனா, இனி யுடனார் இராமலிங்கர் 'உலகெலாம்' எனபதற்குப் பல்வாறு விதமித தனாகுதன சொல வழுவிவாய வேதாகம வுணாயானவை மாறாகலி, உலகக கொளளா தெனக, 'என்றாத வெண்ணிச செபலாயனகி தமமொழி - மொலனாத கொளளா தலகு.' திருவாசகச் சொதமித அருமறைக்கு இவாபோல ஒருநா போலியும் பொய்யுமலிய வுணா பொன நெழுதி வெளியிடடார், இவை கூப்பறி பா மாக்கா புலலமை யினனறிச செநதமி பிலக்கிய விலக்கண வைக்கி சைவநூலுணாசனை முறாக் சமயவாயமுதவோரா லலவை யிற் செலப்பெற வெனபத. இவாவிவாறமுற 'மொய்யி மொனீரு புசீபுணுநு கையறிபாப - பேதை வினைமொ கொளள' எனறும் போயாமொழிக்கு இலக்கியம் புதுக்கொளள. இது செநதமிழ்-சுந்தச செபயு ரானே வேதாகம வருணெறி யறிவுறு க்கு முததமகாவிய மாலின, தொலாபரிய முதலிய பழைய விலகணககளுப, தேவா ரந்திருவாசகமுதலிய கருமுறை யிலக்கியங்கரும, திருசுருநனிவக்யமும, பதமப்பாட்டு ள்-நிதொகை முல்லிய சங்கவிலக்கிப்பரும, வடமொழி வைக்கி சைவ நூலகரு மரபார் கற்றுவலவ வாகியிதர் இவன மெய்ப்பொருளுணாக வல்லுக்கொணச

பெரிப்புராணம் பரமரிய னருபபதி கு னவறிச்செனா விரா மாண வுணமை காயன்மாா சுருமொன வருணொழிக்கு சரிய கரப்சில வைசு தணாததந திருவரு - காவிமயாம். இகளைண கூடபுறமென திருத்தரதுப பத ினை வழக்குப, மது முதலிய வானறோ வருண வருணவாசகிரய வழிமும, புறநறிச்சமயப் பூவபசுந வழக்கும், அகநறிச்சமய வாசாரவழகசும, வைத்தலகவ மொய்கொறி வழக்கும, உண மைச் சரிய வழக்கும், உணமைக்கிரய வழக்கும், சைவமய்யா வழக்கும், உண மைஞான வழக்கும், குருவிவக சங்கம் வழிபாட்டு விராபு, ஒப்பமுற துபமு துப மும் பொருந்தி யுவமனினறமா றேதபபட்டன. இவ்வாண்பெருமயெல்லா மொருகது னுத்தாய்ச் சிறப்புதுவலினனறே இவனை திருசுசிறமமல மகா சனவித் யரங்கிருது கேட்ட வளவாரிரானுகிய அநபாயவேதன இவ்வுருணமொழி யெனறு கொண்டு இ, சிபந்தியருளிய சேக்கிழாருக்கு அருணமொழித்தேவ னெறறு சிறப்புப்பொய வழக்கி யானிப் பதினொரு திருமுறைகளோடொனறென வைததுப பணவிரண்டார் திருமுறை யெனறு போற்றினெனபத.

இனி இக்காலத்தொரு சிலர் "சேக்கிழாா தெய்வப்புலமை நிரமயி யிதபாடிற தில" எனறும், "பலநூலாய்க்க புலமை வலியானே யித பாடினார்" எனறும், "அவர் பழைய நூலுணமார் சரிச்சுரங்கள் ஒரோரிடங்குளிற குறைவுறமன" எனறும், "அக்குறை

களை நாங் சண்டறித்தாம்” என்றும், “அவற்றையு மான்டாண்டுக் கூட்டிப் பொருள் கூறல வேண்டும்” எனதும், தமக்குவேண்டியவாறு பிரதிக திருமுறை வரம்பழிப்பர், மிகுக்குக் “கனித்தனைக் காரணங் காட்டுதல சீழ்நீசு—குளித்தானைத் தீசுநீயுயற்று” எனத் தெய்வபுலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் புலவி வானமையு னோத்யமுளுதலினி, இவ்வீரரைக் காரணங் காட்டித் தெளிவித்தல கூடா யல்லாதும், எவகிக் கச்சவ வரன் முறை போற்றுக தமிழ் நல்லாசிரியர் டுபட்ட நமைக்க னிவா பித்தறுணாயார் பேசு றுராகலானும், இவா புலவிவுண சீலாநது மெய்ப்பொருடேறற வேண்டிநில மென்க.

இது முத்தம் றொடங்கி மயிதநகயமடி புராண மீறாக வொருகூண்டமாய்கும்து ளுளுண்டயினையார புராண முலாக வொனானைச்சருக்க மீறாக மரறொருகாண்ட மாகவும, வகுச்சுப்பட்டத. இவாணகருட சமுயான பதினமுனாருசுப பிரிசது முறை தெரிக்கப்பட்டன இவள நிருவிருத்த முழுப்பொகை நாலயிர்திருநூற்றமை ம்பத்து முன்று.

இதனைண மரமண மரபா மரபி வர வாரித்த நாயனமார புராணம பீனனி ரணடி, சிவமணநயொ மரபில் வர வாரித்த நாயனமார புராண மிரணடி, மாமா சகரவேதியா மரபில் வர வாரித்த நாயனார புராண மொனது, முடிமன்னா மர பில் வரதவதரித்த நாயனமார புராண மர குறுநிலமணனா மரபில் வரதவதரித்த நாயனமார புராண மை மர வணிகா மரபில் வரதவதரித்த நாயனமார புராண மரமண மரபில் வரதவதரித்த நாயனமார புராண மபினைமுன்று. இவ்வாமரபில் வரதவதரித்த நாயனமார புராண மிரணடி, சரமல, சயவா, நயில்க்கையாளா, பரக வா, சானரா, வணனா, வேமறவா, மர, பாணா முத்தம் மரபுசரில் வரதவதரித்த நாயனமார புராணமகை சீலாவொன்று நிநமர, குறித்தகையா நாயனமார புரா ணம பதினமுன்று, திருக்கூட்டானா நிநுப்பதயந்த நாயகமார புராண மிர ணடி, திருமரபித்த நாயனமார புராண மிரணடி, தருட பரதிச, நாயனமார புராண மொனது, திருமரபு தெரிநாயனமார புராண மபினைமுன்று, உயிரிதா நாயனமார புராண மெழு, மபிதியா நாயனமார புராண மபினைமுன்று, இவ்வயில்க்கை சடை நாய னமார புராண மொனது, நணைக்கையெவறுத்த நாயனமார புராண மெட்டு, றாணடுக்கநிப வகை மரபெடா வரலாறு புராணத்து றுறுணைக்க கொளக, மறறுப புராண வரலாறு மரபிநவகெவரி படைமம

திருஷ்டி மெய்யுடைய குடியுட போத மரமணமாரக்குட குருவருளான வீர்பேறு தலைக்கூடுறா ஆளுண்டயி பெயா தருவாய்ச்சு முறு பதினொரு திருப்பெயர், வல்லிக வயிபாட்டால் விநயறுவெகூடினா விநயபா சீலை முத்த முப்பது திருப்பெயா திருவேவயிபாட்டான விநயறுதலைகூடினா திருக்கூட்டை ரிதப்பகை யார் முத்தம் மரபொனது திருப்பெயா

ஆயிற் லுக்கவணமாக, சோகிழா திருநடுப்புலவகரணி, இயாகு, நாயனமார சிலா மரபு றார பெய ரழிலலாந தெனைமெணின, திருநுருகாட்டி, நெயிராடுன சீசக்கிழா திருப்பொண்டா புராணம பாடியமுள்ளு ராஜலின, அது சயாவனதெனக, “அருளி னீரமைத் திருத்தொண்டியிருநு-தெருளி னீரிது செப்புத்த காமெனின்-வெரு ளின் மெயமொழி வானிழல கூறிய-பொருளி றுகு மெபபுகல் வாமனதே” “கெநி யா பொழிசகனைபா வவதா-மெயப பா ராணககு-குறியெழிப வெல்லையிந்து றும்

திராவிடப்பிரகாசிகை.

மேலும் அப்போது நியோனிலுக்கவர் தந்திருப்பார் பாடநூல்தொகுப்பில் நியோனியின் தியானநிர்வாணம் பற்றிய உணர்வுகள் என வாசியர் தாமே யோசிய திருப்பாடிகளான இது போன்றவை அனேதல், திருவருள் நாயனமாருட்பலர் மரபு ஊரா பெயர் சேக்கிழார் திருவருள் மரபு ஊரா பெயர் அவருக்குகாட்டா தொழித தென்னையெனின், நமஸ்யாரூர் திருத்தொண்டத்தொலை அருளிசெய்தது திருவருள் காட்டிய வாயினென யாத யாவர்க்கு மொப முடிந்த பொருளாம். அசுதிருவருள் சிவிரான திருவருளா னின் வீர்பேறுதலைக்கடிய நாயனமா பினையசுக்கில வாது நடிசுண முகநி திரு முள நாகவும், அறுபத்துமூன்று திருப்பெயரையே தெரிந்தசொண்டலாக்குகா டுடித் திருத் தொண்டத்தொலை பாடுவிதருளியது, யாதகாரணம் பற்றியெனது வினாவுழிப் பங்கி விடையே, நன்றி ம விடையாமெனெழுபுக.

இனித் திருத்தொண்டத்தொலையுட் பொருள் அறுபது அளிக்கிறுபுடன் புராணங்களோடு அத்திருத்தொண்டத்தொலை கூறியுள்ள நமஸ்யாரூர், சுவர சாதையா சை - யுனர் அவர் தாயா இசைநூலினிதா தமையுள் கூட்டின தனித்திருப்போ புராணம் அறுபத்துமூன்றுமாம, அவ்வறுபது மூன்று புராணங்களினால் திருக்கூட்டப்புராண மொன்பதற்கூட்டப் புராண முழுத்தொகை எழுபத்திரண்டாமாமும், கண்டுபொருள்.

இனித் திருவருள் திருத்தொண்டத் தொலையுட் போல நாயனமா முன்னே வரலாறியாதல் சேக்கிழார் நாயனாசுதக் காட்டிக் கூறுவித்தருளாறியிற்று. மறது அத்திருத்தொண்டத்தொலை பதிக மருளிசெய்த திருவருள் மரபு பொருளா ஸ்வாறு மாத்திரம் அவர்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளினது இயவண்ணமருள்பு தருகுதியு யாதெனின், — நனதுவினாவினா திருத்தொண்டத்தொலையுட் பொருள் நாயனமா முன்னே வரலாறுக் கனிதனி கூறுவித்திருப்போ புராணம், அறுபது கூறுமயாற பெரியபுராணத்தவவவா சரித்திர பொழுத்க வாரா சரிபுகுந்ருள் குறைபொன தின் மையானும், அது அநநாயனமா முன்னே வரலாறுகூறும் சூழாமா னுநுக்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளாதாயிற்று மறது நமஸ்யாரூர் புராணம் அறுபதுத்தொண்டா புராணத்தி ற்கு உபோதகாதப் பிரகாரமாய அளவுட்படப் பிறகுநு திறப்புக்கடமைவான, அவா மு ன்னை வரலாற்றினை மாத்திரம் அது சேக்கிழார் நாயனாசுதக் காட்டிக் கூறுவித்தருளவ நாயிற்று. இவ்வெனசொல்லியவாரேனெனின, — திருத்தொண்டத்தொலை யுட்பட நாயனமா பலர் சாதி குலம் பிறப்பாற சிறந்தா ஸ்வா, சாது குலம் பிறப்பாற சிறந்த நாம அவர்தல் சரித்திரங்கேட்டு வியப்புறக்கடவமாவ ஸ்வா சுவாபம வழிபடக்கடவ மாவ மலலெமன்று உலகத்தா தம புலலறிவா ஸ்வமதது திரயுத்த நாளாவா; திருக் கையாய்க்கோயிலிற் சீகண்ட சிவபெருமானுக் கண்கள் கொண்டாயாமாநது ஜலாலக தார சிவத்தவிச வேதியா தருமாபில வந்தவதர் துச் சிவிரானுறு நந்ததொடொளப பட்டு அவர் அடிமியுததுக் கொடுத்தருளத் “தில்லைவா முத்தணை மடியாக்குமடிபென திருக்கூண்டத்துக் குயவனாக்க கடி யேன” எனறிவவாறு தனி தனி திருத்தொண்டா வியபொடுத்தோதி அவரடியாக்கலைவாந தாமடியானென சேவாசெய்தருளியமுறை கையேன, அவ்வவகர் பொயமமாயச் சாதி குலம் பிறப்பு, தருக்கறது அவ்வடியா மெய்யருளாமைபெணி யுய்தி கூறிக் கொருதலையாமெனது கடைப்பிடித்தது, திருவருள் நாயனமா புராண முன்னே வரலாறு மாத்திரையே எடுத்ததுச் சேக்கிழார்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளிய தொன்றவாறுமென்க.

உமாபதிசிவாசாரியா பெரியபுராண மகிமை வரலாற்றெல்லாம் இனிது நனி விளக்குமாறு திருத்தொண்டரீபுராணவாலாறு எனப் பெயர்த்து ஒருநூல் இயற்றியருளினார். உமாபதிசிவாசாரியா அவுவேயுமனறிக திருத்தொண்டர் சரித்திரம் எளிகின்றியும் பொருட்டிக் திருத்தொண்டர் புராணசாரமெனவு மோதூலியற்றி யருளினார்.

சிவஞானயோகிகள் இச்சிருத்தொண்டர் திருநாமங்களைப் பத்தியோடு என்றும் பாராயணஞ் செய்வார்க் குபராமாசக திருத்தொண்டர் திருநாமங்கோவை எனக் கலிவெண்பாவால் ஒரு நூல் இயற்றியருளினார். திருத்தொண்டத்தொகையினையும் இத்திருத்தொண்டர் திருநாமங்கோவையினையும்திரமாரககொண்டி பத்தியோடு நித்தலும் பாராயணஞ்செய்யுமார்க்காவமு நல்லறிவுறு சுறப்பனையு மையலுந் தீநா - தத்துவிதாசர் நக வநண்டபரிபூரணபத - ஸி, சிபமாந வாருசலொருதலைபாம, திருத்தொண்டர் திருநாமபாராயண வழிபாடாககுந் திருத்தொண்டத்தொகையே யமையதாகவும், சிவஞானயோகிகள், அவர் கருவாய்க்கோவை வேறுதொருவியுது ஏறுகக்கெனின, — திருத்தொண்டத்தொகையுள் அத்திருத்தொண்டர்சொகை திருவாய மலாநதருளிய சமயாசாரியான திருநாவலூராரப்பெருமாமும் அவர் நகைத் தாயராகிய சடையனார் இசைஞானியானபாரும் அடையாளமீட்டி, அவர்தம் ஸ்ரீராம பாராயணமுமுட னெய்தலவேணடிச் சிவஞானயோக்கர் ஒருபெரிண்டர் திருநாமங்கோவையென்று அமயமம வேறுநூல் அருளிச்செய்தாரென.

இனித திருநாமங்கோவ புராணம், அதுபான மூலமை நாயனமார் பரிபூரணமெய்கிய திருநகைத்தாங்கோவை, திருப்பெரும் பெற்ற திருப்பத்தங்கோவை, திருப்பத்தங்கோவையெனப்பன் கருமுடையாராடகிக் கணநிலமையாக நூல்களாம இவையருளிக் செய்க பெரியார் திருநாமமட லுமுண்டிலை இவை புருளிச்செய்தார் உமாபதிசிவாசாரியானபாரமுமார்.

திருப்பதி.

இவ்வாறுமுதல் ஐயுருவரு செய்வரான வருணகிரிபாக் கருளிச்செய்தது. இது அறுமுக்கடவு அருப்புகழற்ப பொருளாகக்கொண்டமையின, திருப்புகழ் என்ற அங்கமம வழங்கப்படா ன்றது திருப்புகழ் எனப்பன் - தருப்புகழையுடைய செவப் பிரபந் தத்தனமே ஸ்ரீரமலி, அலமொழி சொண்ட யாவா தருப்புகழெடை மவாய்க்கில்க்கண் அறுமுக்கடவு அருப்புகழ்நம்புகு டனே போத்குமெனார். இவ் சந் ததொண்டச் செவ்யிழைத் திருப்பாடககாரிய சிறுநூல் தவலிய பிரபந்தம். இது சொற்கலை பொருட்கலை மிக் திரமபிபது இது அறுமுக்கடவு அருப்புகழை கணமேலாயும் பொதுவாயும் விவரமும். இத்திருப்புகழ் பதஞ்சிரமென்பது, “ஆருணகிரி நாசா பகிலே யிரமென - நூலாசெய தருப்புகழை யோநா - அமர உகோரேணி யருட்கடவுக கேதற மனத்தளாசரிக்காணி பிறவிக் கரம்” எனனு மாவேரோ வாககா னறியப்படும. இத்திருப்பாவாகலின, முருக்கடவு ணித்திய ஸைமீத்திக் வாராதலைப் போழ்தினெல்லாம அப்பிரான மருகிரமொழிப்பலகொண்டி பாராயணஞ் செய்யப்படுகின்றது. முருக்கடவு அருவடிப்பத்தினுள்வா னப்பிர வளாதற்ற கிது சாலச்சிறந்த சந்தப் பிரபந்தமாம. இத்திருப்புகழ் ஞானியாதம விருப்புட்குமல கேட்டலனா னுதால் செயது அறுமுக்க

திருவருநருட்செல்வராய் வாழு மிம்பர் மாநிலப்புலவர் அறிவிலக்கட லமிாத முண்டு சுவர்க்கத்தில் வாழும் புலவர்களைப் பொருளாகப் போற்றல செய்ய மாட்டார். இவ்வருணநிரைநாதர் இதுவேயன்றித் திருவருடபுக் கந்தரலககாரர் கந்தரனுபூதி முதலிய பிரபந்தங்கள் வேறு பலவும் தமிழுலகுயய அருளிச்செய்த பெரியார். திருவருட்பாவாத லொப்புமையானே திருப்புழ வரலாறு திருமுறை வரலாற்றி னிறுதிக்கட்டரது கூறினார்.

நாலாயிரப்பிரபந்தம்.

திருமா திருவருட் செல்வர்களான பெரியோர் தம் பெருமா திருவடிச் சாமரைக்கட கன்பாற் றாததீய பாமாலைகள், நாலாயிரப்பிரபந்தமென வழங்கப்படும். சுருதி மிருதி புராண விதகாசவகளி ஞராயணக்கடவுளைப்பற்றி யோதிய வசனத்தொகுதிகளின் செம்பொருள்களாகத் தமிழுலர் மந்தித்துப்புக திருமா திருவடிகு தொண்டராக்கி மெய்யுணர்ந்த ஆழ்வாக்கள இவ்வருஞ் செந்தமிழ்ப் பிரபந்தமாக அடிகள் செய்தார். வைணவப் பெரியோர் இவ்வ தமையே சமீப நெய் நடைம வழங்குவார். அவருளொருசாரார் இக்காலாயிரப் பிரபந்த மெய்யுலர் திராவிடக் கெடுமணக்கொளப. மறறொரு சாரார் வடமொழி மாமறைந் தொட்புபாவி யே மெண்கொளப. இம்முறையானே முனைபோர் மெண்கலை வைணவக் கொளவார், பின்னையோர் வடகலை வைணவர்களெனவும், இப்பாலாயிரம். ஆங்கமையே நாலாயிரப்பிரபந்தம் திருவருட்பாக்களான தமிழ்வேத மெண்கலை வைணவவல்லாரை மொத்தக் கருத்துடையதென்பது. நாலாயிரப்பிரபந்தம் இவ்வரு திருவருட சுருகியால் திருமால் ஆராதனையிலும் ஏனைக் காமாண்டான்களிலும் ஆவையமமை வைணவா திருமுநீர் மர்க்கக்கொண்டி பாராயணஞ் செய்ப. இப்பிரபந்த வாசாரியான ஆழ்வார் திருவருக்களைத் திருமால் சமடக தானறோ திருமா தீவவியத்த தளிகளிலும் வேறு புனித தலங்களிலும் பிரதிட்டை செய்து அவர்களுட்பு ருத்த திருவிடப் புரிந்து வழிபடப் இப்பிரபந்த பாராயணமும் இப்பிரபந்த வாசாரியா திருவரு ட்புரணமும் எய்துப பெறாத திருமா திருக்கோயில்க் கொவந்தவைப்பய முடியவேறும், திருமா திருவருட்பொல்வதிக முடையவாகாவென்பது திருமால் சமயத்தா கொள்கை.

தேவார திருவாசகங்களை சிவபத்தினான வான பயிர் வளாக் கருத சைவாசுந்தர்கின்றியமையாத ஞானமாதமென்பது நனமக்கட செல்லா மொப்ப முடிபு பொருளான போல, நாலாயிரப்பிரபந்தம் திருமா திருவடிப் பகதினான வானபயிர் வாரத்தற்கின்றியமையா ஞானமாத மென்பது நனமக்கடகெல்லா மொப்ப முடிபு பொருளான மென்க.

நாலாயிரப்பிரபந்தத்தனை முகலாயிரம் பெரிபாழ்வார், ஆடிச்செய்து பாசுகி யார், குலசேகரப்பெருமார், திருமதுக்கப்பிரான, பொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்தன. பெரியதிருமொழி திருமறைக்கையாழ்வார் ருநா வடாய் நூற்றா பொய்க்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமதிசையாழ்வார், நமமாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், திருவரங்கத்தமுதலு அருளிச்செய்தன. திருவாயமொழி நமமாழ்வார் அருளிச்செய்தது.

இனி நாலாயிரப்பிரபந்தத்திற்கு வடகலைதென்கலை வல்ல வைணவ வாசாரியார் பெரியாக்கையான்கள வடமொழி தெனமொழி விர்விய நடையாற் சிறிதாகவும் பெரி

தாக்கவம் பற்பல செய்கிட்டாரா நாலாயிரப்பிரபந்தரு செந்தமிழ்த்தொடை சிவணிய பா
 வாணம் பாவினகனாணுஞ் சந்தவிசை பொருந்தி விளங்குந் தமிழாய வடமொழி வேத
 வேட்கந்தாராதகங்குளும் புராண விசிகாசாராததங்குளு முடபெருாளாகக்கொண்டு நடத
 சலாத தமிழ்ப்புலமையொதி வடக்கலை வேதமுதலிய வேத்யணாரதாரோ அதனபெருந்
 டிடப்பாடப நனது தூண வல்லா. நிறகாலத்து கைணவப புலவர் சிலாமதாபிமானத
 தா னுண்டாண்பிச சிவநிந்தை பொதிந்து நூல்களாக்ள செயதாரா. நாலாயிரப்பிரபந்த
 மூபுரிநூரான வைணவப பெரிப்பரா வருளிசெய்யப்பபட்ட நற்றமிழ நூலாகலின், அந்
 குறகத்தி மீசுக் சேய்பதநாயிறறு இனி நாலாயிரப் பிரபந்தங்களி னொரோ ரிடங்
 களிந சிலவுருந்திர கிருமாவகத்தே சாமந்தவராக ஒதப்பட்டாரா. அவா குணிருத்திரக்
 கடவுள் கூறான விசாலாககன னுணு சங்கார வருகத்திரனென்பாரே இனி மகா நுத்திரானு
 கிய பரமசிவன நாரிபமூர்த்தியாகலின், அப்பவாத் பகவணைபாற்றி னாண்டாராய்ச்சி யிலை
 யென்பது கூறல்கொண்டாம். அப்பவதிவெய்யுள் பபாரானெய்யுள் யொபகஷ்டம்
 சூய்யுக்ளிரபிரபந்தம் நூலாயுதாயு விற்றுத்தொய் தொலையு என்று புராசர
 புராணங் கூறுகலாண்ட, பிரவாரநுதும், அவ்வுருகத்திரா அமிசபேக விடய மாதல் வச்
 சிரலெபமாய் காட்டப்படு மென்க

வைணவா தமிழ் விசு மாக் லொப்புணம் கொங்கிராலா பிரப்பிரபந்த வரலாறு
 திருமுறை வரலாற்றைச் சாரலவததேர்த்தும.

திருநிகரம் .

தமிழ்வேக வொப்புணம் நுதும், சங்க விலங்கியநகநுக்குச் சிரத்தான மாகி
 நிற்து மேப்பாட்டிடுதும், திருமுறை யில்கூய்ச்சுநகுஞ் சங்க விலக்கியத்தற்றம
 இடைபய வைத்தித் திருமுறை வரலாறு கூறலுந்நும் திருமுறை திருவளஞுவ
 நாயுளு ருளிசெய்யத் திருமுறை நிறு நூலாவெண்பாவா வருளிசெய்யப்பட்டமை
 யின், திருமுறைவென குய்யும். திருமுறைவெண்பாவை திருமுக்குறாவெண்பாவை யுடைய
 தென அனமொழி தொலையாய நூல்களாக்ள காரணக்குறியாயிறறு.

மறிலுது அந் பொரு ளிவபெறென்று முப்பா ளுடைமைபால் முப்பாணு லென
 றும், இருக்கு எசுக் சாமம் அநாவணை சா னனசவாய் முனமறைகடதுப பின்மறையா
 யெழந்தமையின் உத்தரவேக மென்றப், பெய்வருநாரம் பிறந்தமையிற் றெய்வநூலெ
 னறும், பொய்யாமொழிப் படைக்கலும் பொய்யாமொழி பெனறும், வேம்புகு சூடுவுந்
 போல் மெஞ்சொற் - குங்குந் வினிதி வுதிநனி பபக்குமென - குறும்படைக் கிழவியின்
 அறம் பொரு ளினபம வாயுறுத்தருளிச செயதலின் வாயுறைவாமுத தெனறும், தமிழான்
 மறைவாய் பொருள் கிளத்தலிற் தமிழமுறை யெனறும், அத்தனா அரசா வைசிய
 னொணுந் துவிசா மூவரு மோதுததகுரிப சிறப்பியல்புடைய நானமறைகளும் போலாது
 அந்நனா அரசா வசிசிய வேளாளா என்னு நாதபால் வருணத்தாரு மறறைச் சங்கர
 சாதிக் ளுடபட்ட நமமக்களு மோதுததகாம பொதுவியல் புடைத்தாய் மறை பொருள்
 கிளத்தலிற் பொதுமறை யெனறும், திருவள்ளுவராத செய்யப்படுங் காரியமாகலின், திரு
 வள்ளுவனொறும், வழங்கப்படும. திருவள்ளுவா என்பது காரியமாகிய நூலிற் காந்
 லிற் கருத்தா யாகு பெயர், இருதிருக்குறளாகிளியா, வேதத்துப பல் விடங்கலினு மீசு

திராவிடப்பிரகாசிகை.

காய்கள் போலப் புலப்படா திருத்த நலம்படி பொருள்கள் சொல்லாவற்றையுள் தலைத்தாக்குக் கொடுத்ததற்காரணத்தானே திருவள்ளுவ னெனும், பாய் துத்துதிப் பொருளெல்லாம் பாரினுள்ளா ரறிந்ததய்யப் பாறப்பட வெடுத்தக டியை அருட்டலைமையுடைமையானே நாயனா னெனும், அறம் பொரு ளின்ப வுறுதிப் பொருளியல்வகைத் தமிழுலகக் தெளிந்தயய அருள் வினோகத்திற் கூறினமையானே நெய்வென்றும், முழுதணர்வாற சொற்பொரு டெரிந்த தூல செய்து எப்பாவலாககு மெலாய் மூதல்வராய் நிறமலிற்றாளுந் நாலவகைப் பாக்களுள் வைத்து வெண்பாக்களும் அவற்றள் வைத்துக் குறள்வெண்பாவு முதலாய் நிறறலின் அகத்தனா வெண்பாவானே தமிழ் தூவியறிய அறிவுவலி யுடைமையாற்றா முதமபாவலானெனும், தெய்வ வரு ணாணெய்திய புலமை யுடைமையிற தெய்வப்புலவ றெனும், மலாயனே வளளுவருப மறைந்து நான் மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளாகத் தருகலி னுணமுக்கனென னும், தலைக்களுக்கெல்லாந் தாய்போல முப்பாறலேத சூனணளிப்பாற சுறந்தருளுதலின் மாதானுபங்கியென்றும், அறனும் பொருளு மின்புமாக தெளிந்தகளை அறிந்தசொரி தருஞ்செநநாப்போதுடைமையிற செநநாப்போது னெனும், அறத்தப்பாலும் பொருட் பாலும் காமத்துப்பாலும் தனித்தனிக்கொண்டி தூலச் சிவறியிப் பிறநாவலாகக் விவப்பற அம் முப்பாலும் ஒருவகுக்கொண்டி அறம் பொரு ளின்பம் கீடெனும் நானாரு பொருளு மடங்கத் தமிழ்வேத தூல் செய்தலிற பெருநாவலானும், பிராந்தப்படுகனாரா. சிவ + வீணையாட்டு. மாதானுபங்கி-மாதானுபவபோல மொழுக்கனை.

இவ்வுத்தர வேதந் சடைச்சங்கத்தார சாலா, தவாரிந்து நுவாராதேறிய தென புத்தரு அச்சங்கப் புலவாடெல்லாரந் தனித்தனி இதுவ பெருமை நீலமீட டியறியிய சிறப்புப்பாயிரச் செப்புடக்களே யமையுஞ் சான்றும். அக்காலத்துக் கடைச்சங்கத்த திருந்தித் கேட்ட பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி, பாண்டியனுட்கடைச்சங்கப்புலவ ரும் வணக்கிக் கீழிருந்து கேட்புத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரோடொரு உருத்தரச ன்மனாரோடு சங்கப்பலகை றீறிந்ந்து திருத்தரு நாவகத்தறியும். அது "சுருத்தகு தெய்வத் திருவள்ளுவரோ - இருத்தகு நறபலகை யொக்சு—வீருடிக் - ஒருத்திர சமை னெனவுரைத்து வானி - லொருக்கீவா வெறைத்தார பொல" எனும் மசாரி யானையாக் கான் அறியப்படும். இவ்வாறகேறிய பொருந் "நாடா முன்னுந் மலர்வான முன்னுயிற பாடா விடைப்பா ரதமபகாந்தேன—கடாவி - யென்பவ் வெளி யின்புலகீவன மா றுயின்—வள்ளுவன் வாய்தென் வாகு" என நாமத்தரும், 'எனும் புலவா தியானாராட செல்லுகிற-கின்றலாநது தேயெய்தறது நீரையயாராய—குணமு—செநநாரிக கறபகத் தின் தெய்வத் திருமலர்போன - மலப்புலவன் வளளுவனயாபச சொல" என விவற யுறும் புகழ்ந் துணாதருளிணர், உக்கிரப்பெருவழுதி அரங்கில்நர் தீதுகேட்டி வந்த "நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நானமுத்தேதான—ருன்மறைத்து னள்ளுவையுத் தருதாதை - தூனமுறையை - வந்தக்க செனையாய வாழ்த்துக் கன்னெஞ்சுஞ் - சிந்தக்க கேட்க செவி." எனும் உலகக் கைக்கொண்டி வழிபட்டோகி யுய்ய இத்தனம் வழிபாடு கூறினான், மறறுக் கயிலா பரணா நகரீரா முதலிய கடைச் சங்கப்பலகைவெல்லாரந் மாண்புதனைப் பலவாறு புகழ்ந்தெய்துதுப் போற்றி யிதனதெய்வ னுட்கி கிணிட்டார, அத்திருப்பாட்டெல்லாம் நண்டெடுத்துணாக்கீற பெருகும். இதுன் திருவள்ளுவமாதேயிற காண்க.

திருக்குறள் உருத்திரசனமரூர நக்கிரனா முதலிய சங்கப்புலவர்களுங்கேட்ட அரங்கேறிய தவாயமமயே. அஃகரங்கேறுதருமுணை நக்கிரனா ரியமறிய சளவியலு னாயுள அஃகை மேற்கோளாக எரித்தக்சாட்டபடுதல பொருநதுமா மெனையெனின், திருக்குறள், நக்கிரனா கவலியலுறா யிபறறுமுணைனரே அவதரித தலகினிலவிப பினசை ரச சககமீரீஇற ருசலியை, உய்வெதித தககாடபிப பொருந்த முடையதேயாம; காலமறு பாடாண்டிப போசருமா நிலையெனக் அறமே லஃகாச, காசீசா “கனீயிருப்பக் காய் கவரந்த சாவன்னே” என்று அருடபதித்ததி லருளிசெய்யுமா. நாயனார் “கனீயிருப்பக் காய்கவரந்தது” என அறநாள்வெடுத்தி லருளிசெய்தாரா. இவை தமமுன யாது முண் னவதரித்தப பினை மேற்காணாயதெனின், —வாரீசா கடைசசங்க மீரீஇய முடசகிருமன றன் காலதது விளங்கிய சமயாசாரியா நாயனா கடைசசங்கத்திறுவாயி னதனை நடாத்திய உக்கிரப்பெருவமுதி காலதது விசங்கிப செய்வபுலவா. ஆகலின், “கனீயிருப்பக் காய்கவரந்த களவன்னே” எனலெழுந்த வாரீசா திருவாகீச முன னவதரித்தது திருக்குறளின் மேற்காணாய தெனறு விங்க

திருக்குறள் உடைய மொழியான உத்தரவேதமாகலின், உத்தம மறைநூலென்க. “நாலடி நானமணி நானுபா கைந்தனைமுப பால்கடுசங் கோவை பழமொழி—மாமுல - மிணனிசைசொல காருடியுட னேலர்தி மெனபயே - கைந்தலியை வாகழிகை கணக்கு.” எனறும் வெண்பாவி லெல் தோதபயட்ட முப்பா திருக்குற ளெனறகொண்டு, திருக்குறள் பதினெண்புத்தகண்சி லொனறமுமென றுத்த யவறறே டொப்பிப ரொரு சாரா. திருக்குறள் பெரிப பழிநிலைகமாசலின், அதுனை நாலடி முடைய சிறுநூலக ளோ டிடெண்ணெந்த தொலக்சாடல் சாலாமயின் துணை முப்பாலென்றது திருக்குறளானமென்று மறுக ஏனாயா நிவர மறறொரு சாரா ஆண்க முப்பாதிருக்குறளெனக் சொல்லிறும் ஏனையவற்றே டொப்பிப பெறவெனபது, கடைசசங்கப்புலவா கோலூர்க்கிழார “அறமுத றுணகு மகவெட்டத்தா சொல்லாந் தமமுற டீதாநது தெளியக்—குறள் வெண்பாப - பன்னிய வாய் நூர் பானமுறைந்” ரொவ்வாந்த - முனை முதுவொர் மொழி” என்ற திருக்குறள் உடையபுத்தா ன்நீரோ துடையபற்றி கனகு தெளியப் பரிம. ஆண்க முனை முறீதார மொழி வென்றவை வட்டெழிபின் மனுவ மறை மணியரும் புகாரிய தருநூன் புகல்வட்ட தெனமொழியிற் சங்கத்தாரும் பிறரு மியறறிய நீதநூன் முதல்பணவு மாய. மறறுத தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவை திருமந்திரம் என்பன இந் திறவுகண மன. நயராய முக்குண வவத்தை முற்றக் சடநது பிங்க தெய்வப் பதற்றி பெபய வுணமை நாயனமார திருவாக்குக்களாய் திறநலின், அ திருமுறைகளோங் இறத்திருப்புநருக்கொப்பு நோதல் செய்பமொய மெனச. அறறகலினனறே, ஒளல்வ “சுத்யா குறநுந் திருநான மறைமுடிவு-மூவர் தமிழு முனிவொழியு-கோவை - திருவாசகமுந் திருமூவர் சொலலு - மொருவா சக மென துணா” என்று அவ்வாறு எடுத்துச் செய்யுள் செய்வாரா” ற தெனக.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராயனா போகமும வீசிம் பொருந்த நெறியு யறிந்த மேவுதருறிய நனமகடக் குறுதியென இறைவனும் அவவிறைவ னருளபெறறு டையாருமோதியருளிய அறமுதலிய வுறுதிப்பொரு ணண்களுள் அறம பொரு ளின்ப மெனனு மூன்றம் பற்றித் தமிழ் மறைநூல் செய்யதருளினா. மறறு நாயனார் திருக்குறட் டமிழ் மறைநூலுட் சிறப்புடைய சாததியமாகிய வீதி கூற்றிற் ராயின், அது

திராவிடப்பிரகாசிகை.

தான் மெய்யமுதுதூலாசாதெனின்,—“தானே முமுதுணாநது தண்டமிழின் வெண் குறளா—லானு வறமுதலா வநநானகுமேனோருக—கூழி னுரைத்தார்க்கு மொண்ணீர் முந் துக்கும்வாழியுல கெனனும் மறுற” “அறம்பொரு ளின்பமவீ டெனனும் பாண்கிண- திறந்தெநீர் து செப்பிய தேவை - மறந்தேயும் - வளநுவ னென்பானோ பேதை யவன வாய்ச்சொற் - கொள்ளா ரறிவுடையா” “இன்பம் பொருளறம் வீடெனனு மிகானகு- முன்பறியச் சொன்ன முதமொழிதூன - மனபதைகட் - குள்ள வரிதென தவைவள னுவருலகக் கொள்ள மொழிந்தார குறள்.” “இமமை மறுமை யீரணடு மெழுமைககுரு செம்மை நெறியிற் றெளிவுபெற-முமமையிண-வீடவறதி னுண்கிண விதிவிளங்க வளநுவ னூர் - பாடின ளின்குறளவெண பா” “ஒருவ ரிருமுறண முப்பால் னோதூர் - தரும்முநு னுணகுஞ் சாலு - மருமறைகளைநதுஞ் சமயநூ லாறும வளநுவனா - புறந் மொழிந்த பொருள்.” “அறனறிந்தே மான்ற பொருளறிந்தே மின்பிண - திறனறிந்தேம வீதிசெளி ந்தே-மறனெறிந்த - வாளார நெய்மாத வளநுவனா தமலாயாற - கேளா தனவெவலாநக கேட்டு” என முறையே நக்கீரனும், மாமூலனும், நரிவெருதலையனும், இழிகு பெருங்கிண்ணனும், சகைதூரகிழாரும், கொடிநூழைமணிபூசனும் முகலாயினும், நாயனார் வீதிமுளப்பட வெடுக்கதமச்சப்பொருணைஞ்சுந் திருக்குறளுள் அறளிச்செய்தா ரொன்றெடுத்தோ துதலின, திருக்குறள் வீதிப்பற உறுதிப்பொருளுக கூறிற்றோ ளாலேயா ம். நாயனார்தாமருளிச்செய்த தமிழ்மறையுள் வீட்டியல் யாங்கானக கூறினாரெனின், அற வறமாகிய காரண வகையாற கூறினானெனக் , அறநேல, வீட்டியல் ஏன் முப்பொரு ள்கள்போல இலககண வகையாற கூறுது காரண வகையாற கூறியது எனையெனின்,— வீதி சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைந் தாகவின், இலககணவகையாற கூறும் பாண ன்மத்தனறென் றுணாநது அகவனக காரண வகையாற கூறினானெனக். ஆசிரியா சொல காப்பியனா “அநநிலை மருநகி னறமுத லாகிப் - முமமுதற் பொருட்டி, முந்ய வென்ப” எனச்சூத்திரஞ்செய்ததானம இக்கருக்தபற்றிநியயாம். இனி வீதிப்பறநியலுதலின் பொழு ந்த வேதாந்த சித்தாந்த தூலகனும் வீட்டியற் பொருட்டியவுஞ் சிர்வண மனை மெனவ யிருநிறத்தாற நட்டத்தமாக்கவுஞ் சிர்வண மனை நிதிசூத்பாசன நிடை பெனநூ ளாறநி,) த்தாற் சொரூபமாகவுஞ் சாதனவகையாற கூறினவையாரெனக். திருக்குறள் வீட்டிய ன சாதனஞ் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. வேதாந்த சித்தாந்த தூலகனில் விளிவாழக் கூறப் பட்டது. இதுவே தம்முள் வேறுபாடு. இவ்வணபாக்கிண, திருக்குறள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடெனனும் உறுதிப்பொரு னுணஞ் சிறப்பாடக் கு முமுதுதூலே மெண் றும், நக்கீரனார் முதலியோர் அப்பெற்றி தோறஞ்சே அட்பறமுதலும் வறுதிப்பொரு னுண னுந் தெளித்தனாக்குந் தமிழ்மறை தூலாமென நவ்வண மய்கிண சிறப்பித்தப பாயிரஞ் செய்தாரென்றும், உணாக. திருக்குறள் வீதிமுளப்பட அறம் பொரு ளின்பம் கூறுமாறு மூன்று விளக்கத் தெரித்தும். “வீடென்பது சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத் தாகவின், தறவுறமாகிய காரண வகையாற கூறப்படுவதலையு இலககண வகையாற கூறப்படாமையின், தூல்களாற கூறப்படுவன ஏன் மூன்றுமேயாம்” என்ற பரிமேலழக னுணயானும் மேலது தணிக. நச்சினூக்கினியா இப்பெற்றி தோறது அகத்தியனார தொ ளையாயினார் திருவள்ளுவநாயனார தமிழான வீதி கூறானெனும் பொருளப்படத் தொ ள காப்பியவுறவிற் றமக்குவேண்டியவாரெல்லாமுறாததார.

நாயனார் நான்கவாய உறுதிப்பொருட் பெற்றி அறத்துபாற் பொருட்பால் கைத்தப்பாலென மூன்று பாலாற கூறுவான றொடங்கி, உயிர்ப்பு ட்டாகமும் வீதி

மெவ்வொரியறிந் தயயுமாறு அனுகுக்கண முதலூலான் அவற்றை யோதிய ஆதிபகவ னுமுதற்கடவுளை வழுத்தவதாகிய மங்கலக் கடவுள் வாழ்த்தும், அம்முதற்கடவுள் தானையான் உலகமும், அதற்குறுதியாகிய வறம பொரு ளினபங்களுந் நடத்தற் கேதவர கிய வான்கிறப்பும், அம்முதற்கடவு ளுருளிச்செய்த முடிவானெறி யொழுங்கி அருநதயவாங் குராமபை யெனப்படு மகட்பொருளாகிய யாக்கையுங் கரணமும் அவற்றாறு தயக்கப்படும் புறப்பொருள்களாகிய புவனமும் போகமு நிலையாறும் நாடி முற்றத் திறந்து மெய்யு னாறவு அகவாறுத்தது முசற்கடவு ளுருட பெற்றி தலைக் கூடினமையானே அவகிறமுதற் பொருள்களை முதற்கடவுளுருளால் உலகிற்குள்ளவா றுணர்த்தவல்ல முனிவராகிய நீத் தாபெருமையும், அநான மவரா லுணர்த்தப்பட்ட வுறுதிப்பொருள்களுட் பொருளு ளினபமும் போலான, அறம் இமமை மறுமை விடெனனு முனதும் பயத்தற் சிறப் புகடமையின் ஆட்சேனையுற்றின மருமை பெரிதுடைந்தென அசன வலியுறுத்த லும், முறையானே பாயிரமாக முற்றச் கூறியருளின ரென்பது. நாயனா அறம் பொரு ளினபங்கண முறையின் இமமை மறுமை விடெனனுமுனதும் பயத்தலும் இமமை மறுமை யிரண்டும் பயத்தலும் இமமையே பயத்தலமாகிய சிறப்புச் சிறப்பின்மைக் குறைவு அறத்துப்பாலை முனதும், பொருட்பாலை அசன பின்னும், காமத்துப்பாலை இறுதியிது முற்றியே வைத்து, அவற்றிப் பெரி தற் சமாதரநுரினானாக. இனிப் பொ ருடான அறஞ்செய்யுதற்கு காமத்துப்பாலை முயசாரமாத லுடைத்தாகலின், அதன முறை வைப்புச் சங்க நோக்கா ரெனா

இல்லறத் துறவுற மென்று மிரண்டறங்களுள் இல்லறம் இல்லாளோடுகூடி வாழு மொழுக்கமாகலானும், பொருளு ளினபமுக் தனக்கங்கமாசக்கொண்டே யியலும் பெற்றித் தாசலானும், பொருளு ளினபமும் வேறுபடுவதறி அறத்தினவழி நிகழு நீரனவா யத்து ஈடங்கு மியுடையவாறும். "சிறப்புடை மரபிற் பொருளு ளினபமு - மறத்தின வழிபட்ட தோற்றம் போல" எனதும் இங் குறுத்துப்பற்றியேயாம். இங்ஙனம் அற த்தங்களை அடங்கும் பொருளினபங்களை நாயனா கேறு பிரித்தது பொருட்பாலென்றுங் காமத்துப்பா லென்றுங் தனித்தனி கற்றிப்பது, பொரு ளினபமு அசன பாதுகாப்பும பற்றா னறஞ்செய்யுதலும், அசன காமத்துப்பாலை முயசாரமையென்றுத் துணைக்காரணம் பற ம்யல்லது செல்லாமைபின், அசன காமத்துப்பா லையுட்பொருளுடேமல்ட்டி அரசனீதி விரித்து முறைபெறக் கூறல்வேண்டியும், உருகுத் திருவும் பருவமுங் குலனுங் குணனு மனப்பு முறலியவற்றும் மமுமுனா றான மமுடைய சலைமடலான அறக்கிழவனுங் கிழத்தியும் ஓர் காலத்தொரு பொருளா னிறப்பி னைமபுல றுகாதற் சிறப்புடைய காமவிரு வகைக்கைகோள வரலாறு விரி யுச்சுறையபெறக் கூறல்வேண்டியு மென்றுணர்க. இனி ப்பொருடும் இன்பமும் அவ்வாறு கெண்ணமாய் அறத்தி னடங்கருதலின், திருக்குறண் முக்கிய விருத்தியால் அறங்கூறிய துலையாதல் காண்க.

இல்லறம் இறவகைப்பற்றின் முறுகிப் மந்த வகிகாரிகளாகிய மக்களுக்கு அப்பற்றுக்க ணைனுதாசியா னறுந்து சித்தத்துக் செய்வுத்தற் பொருட்டு விதிக்கப் பட்டதோ ரொழுக்கமாதலின், அவ்வொழுக்கமற்றான முனிவருந் தேவரும் விழுததரும் போகம் காண்கித் தயத்ததச் செல்லாநின்றா, அத்துய்ப்பினுனை பொய்ப்பற்றற்று மெய் ப்பற்றறுமாடித் தறவறம் பூண்டு அந்தக்கரணங்க யேவாதற் பொருட்டு விரதமனுட்டித் தலை யறுதியாகக் கைக்கொளப. ஆரலின், நாயனா இல்லற வியன முன்னும் தறவுறவிய

திராவிடப்பிரகாசிகை.

இவ்வாறு தந்தியருளினார். அறமேற்கூறிய நியாயம்பற்றியே இல்லறத் தறிவுற் றியவர்களுடையதென்பது “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலே - யேமஞ்சான்ற மக்க வொருகி கவனநிறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியஞ்சிறந்தது பயிறற லிறந்தத னென்பது” என வருந் தொல்காப்பியச சூத்திரத்தினுனு மறிந்துகொள்க.

இனித் திறவறதான வினைமாசு தீராத அநதக்கரணங்க றையவாதறபொருட்டுத் திறந்நாரிற் காக்கப்படும் விரதங்களுந் அவற்றான் அவை தூயவாய வழுதி உதிப்பதாய ஞானமுமென இருவகைப்படும். இனி விரத மங்கமு ஞான மங்கியு மாகலின, விரத முன்னும், ஞான மதன்பின்னும், நிறுத்தியருளினார். இங்ஙனம் விரதத்தான அநதக்கர ணங்கத்தி யெய்தி வீதி பயக்கு முணாவெய்தப் பெற்றாரா, நேற்றமுண்டாய யாவு நிலை யுதலிலவார் தன்மை யுணாந்து, ஒரோவழிச் செல்லப் பெற்ற சடவடபூசை கடவுண் ஞான முடையார் கைத்தான முகலிய ஞானக்கிரிபையே புரிந்த, புறமாகிய செலவுத்தின் கண்ணும் அகமாகிய யாகக்கயின்கண்ணு முளதாய பற்றினை உவற்றது நிலையாமையுண் ஈந்து மூலம்பெறத் தவறாத உறநடை, யானென தென்னுஞ் செருமானுதப, பரம்பொரு ளான இறைமுதற்கடவுள் ஓசிய வீட்டு நெறியினை இவ்வே நன்னெறியென்று மனதாட கொண்டு, அநகை னுபாயமாய தியான சமாதிக்கினை மனததார செய்து, பிறப்பு விநகினை யும் அவற்றின் காரணங்க்களையும் அவிசையான வினையும் ஐய விபரீகுகங்களானறி உண மையானறிந்த, அனுபவமுடைய நேசிதாபாற தாதுவ உபநேச மொழிச்சினைக் கேட்ட லாகிய சிரவணமும் அவவுபநேச மொழிப்பொருளை அனகவயானும் பொருநுதுமாற றுணர் தெளிய வாராயத் லாகிய மனனமுஞ் செய்து, பிறப்பிற்ச முதற்காரணமாய வலி க்குறசகெட வீட்டிறகு நிமித்தகாரணமாகிய செயலிய பரம்பொருளை அனுபூகியிற காண டாகிய நித்ததியாசன சமாதிக்குறந்து, நேற்றசாருக்கவன துபவநா லிலவாய்க், சாமம் வெகுளி மயக்கமெனனுங் குறநங்கண மூறறனுடைய பெயருங் கூடக்கெடப் பெறுத லானே அவற்றின் காரியமாகிய வினபத்துபநாசநி முற்றட்கெந் து, எந்ததவடபடபும் அதுகொண்ட வினைப்பயனு நின்றமையின் நினைவு பயிறநேசப்பதாரா பனமுப் புலங்களை மேற்சேறலுறின், இடையறாத மெய்யுணாவி னுறைத்துநின்றது அகவவால்க்கு வறந்துவறு த்து, மலவாதனையு நீங்கிச் சீவன முததராயிருந்து சன்பபுக் சவறநிக்ஞும் பிறப்புப்பினி முப்பிறப்புக்களு மின்றிக கேவலமாய நின்ற முடிவு காண்கிலலாப் பரவீடாகிய நிரதி சயவின்பம் பெறுவரென்று, இவ்வாறு நிலை பாடையுந் துறவு மெய்யுணாவு மகாவ உபநே ளுமாகிய ஞானசாதனங் கூறுமுத்ததானே உங் பேறறுறுதிப்பொருட் பெற்றறி நனகுவிள க்கி யருளினார்.

இங்ஙனமாகலின, திருக்குறளபொருளினப மதப்படக் கொண்டறங்குறி நிட் டியுலபு நன்று நாட்டிய தததுவஞான தூலா முததரவேசமென்பது தெற்றென வுணா ந்துகொள்க.

அறநே சீலநாசு; நா னுர் உத்தரவே டத்திவுதுச்சு மு த்து. உருப் ிப்பெறுஞ் சீவியங்களை கூறுங்கடவுளருள் வைத்தும் வீம்பேறுகருள வைத்தும் யாவெனவெயும் யா னெனவஞ் சிறப்பாறறையிபுங் குதகலம் பெரிதுடையேன, கூறல்கவனடு மென்பை மறு—நாயனார் முழுமுதற்கடவுளினவென்பதூஉம், மெய்வீழ்பே நிதுவென்பதூஉம், மெய்வீழ்பே லோ வெய்யு புலவர் சிறப்பாறற குறிப்பானறிந்த வையத்துக் கடவுளிய நம் கைநேற்றியலும் ஆத்திக சமயங்கட் கெல்லாம பொதுவாக வெளிப்படையா இனிங் இவ்வாறு திருக்குறளில் அங்களைஞ் சிறப்பியலபு அறிவுறுத்தன் முறைமனருயினும், சூக

காலத தேகான்மவாதிகளு னொருசாராரும் பிறரு நாயனார் வாழ்த்திய கடவுளும் அவரோதிய வீடுபேறு தத்தஞ்சமயக் கொள்கைகளோ டியபுறறு நிற்குமெனச் சிலபோலியுரைகட்டி யெழுதித் தமமுன வைத்தப பாராட்டித் தமக்கென வொன்றில ராகிய பேதைகளை அபிப்பாலிக் கட்டுரைகொண்டு மயக்கித் தநநெறியினீர்க்கக் கேடுபல குழுதலானும், பரிபாதிபாகிய நீ அவவிரண்டன சிறப்பிய லறியலுற்று வினா நிகழ்த்த லானும், “அகரமுதலவெழுத தெலலாம” என்னு முற்றறிநக குறளின மெய்ப்பொருள் விரிககு முடித்தானே அவவிரண்டன மெய்மமை தன்மை சிறி தீண்டுத் தெரிககலுற்றும்.

கடவுள் வாழ்த்து
மு த ற் றி ரு க் கு ற ன் வி ரு த் தீ.
அகர முதல வெழுத் தெலலா மாதி
பகவன முதறறே யுலகு.

என்பது திருக்குற னென்னுதலிற் று வெனி ன், —உலகிறகு முதற்கடவு னொருவ னுள னென்பதாஉம், அமமுதற கடவுடான ஆதிபகவ னென்பதாஉம், உணர்த்த தனுதலி றறு. உகரரீவத் துரையாசிரிபரான பரிமேலழகியா மறறிமமுதற குறளினுக்கு இய றறிய பிண்டப்பொழிப புரையும் அகன விச்சடவுரையும் வருமாறு —எழுத்தி எல் லாம அகரமுதல உலகு ஆதிபகவன முதறறு —எழுத்துக்களெல்லாம அகரமாகிய முத லேயுடையன; அதுபோல உலகம் ஆதிபகவனாகிய முலையுடையது என்றவாறு. இது தலைமைபற்றியவந்த எதித்துக் காட்டுவமை அகரத்திறகுத தலைமை விகாரத்தா னன்றி நாதமாத்திரையாகிய இப்பபாற பிறத்தலானும், ஆதிபகவறுகுத் தலைமை செயற்கை யுணாவானன்றி இயற்கையுணாவான முற்றுமுணாதலானாகொள்க தயிழெழுத்திற சேயன்றி வடவெழுத்தற்கு முதலாத னோகி, எழுத்தெல்லா மென்றா. ஆதிபக வன எனனு மிருப்பெயரொட்டிப் பண்புத் தொகை வடநூன்முடிப உலகென்றது றான டுயிர்களைமேனின்றது. காணப்பட்ட உலகத்தார காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின், ஆதிபகவன முதறறே பென உலகினமேல வைத்தக் கூறினா, கூறி னாரேனும், உலகிறகு முதல ஆதிபகவ னென்பது கருத்தாகக் கொள்க. ஏகார தேற றத்தின்கண வந்தது இப்பாட்டான முதற்கடவுள் னுண்மை கூறப்பட்டது.

அதுபோல வென்பதிசை பெச்சம், அது வருவித் துரைசெய்யப்பட்டது. அகர நாத மாத்திரையான வியற்கைத் தோற்ற முடைத்தாய் நிறைந்து முதனமையுறறு நிற்ப ஏனையெழுத்துக்க ளெல்லாம் அதனிபக்கத்தான விகாரமுறமசியிற னேனறி அதனானே வியாபிக்கப்பட்டுப் பரதந்திர முடையவாய நிலவுதலபோல, ஆதிபகவன இயற்கை யுணாவிலானே முற்றுமுணாதயாண்டு நிறைந்து முழுமுதல்வனாய் விளங்கி நிற்ப, உலகனைத்தும் அவனானையான வியாபிக்கப்பட்டுப் பரதந்திரமுற்றுவினைக் கிடாக வுடல் கரணமெய்தித் தோன்றி டிடவிடய வியாபாரமுடையவாய நிலவாநின்றனவென்ப திதன உருத்தாம. இடம்-புவனம், விடயம்-போகம். இத் திருக்குறளினுக் கிதுவே பொ ருளென்பது, உமரபதி சிவாசாரியா “அகர வ்யாபோ லறிவாதி யெங்கு நிகரிலிறை நி றகு நிறைந்து” என்றிதன்பொருள் எடுத்தோதிய வுப யிருக்கணத் திருவாக்கரணத்திசை. அகரவ்யா முதலாதலபோல வெனக, முதலாத லென்பது அவாய நிலையான் வருவித்த முடிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு வருவித்த முடிப்பதனை வடநூலா அத்தியாகார மெ னபர். முதலாதல் - முதலாய் நிறறல். முதலாயென்னுமுலமையடை பொருளினு நிறை தென்னும் பொருளடை உலமையினுக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டன. பொருளெ

திராவிடப்பிரகாசிகை.

மெய்யெனினு மொக்கும். இங்ஙனம் ஆதிபகவானுடைய முதற்கடவுட்கு எழுந்தருளியிருக்கின்ற சைவதமக்கு முதலாய் நிற்கும் பொதுவியல்புபற்றி அகரத்தோடொப்பித்தருளினும், அப்பரம்பொருள் அறிவுருவாய் நிகழ்ந்த எப்பொருட்டு மாத்திரமாய் நிற்க முழு முதலான வுடையானுலின், உண்மையிற மனனுடைபொருளாகிய புகழாசங்களு ளொன்றினு முவமிக்கப்படா நென்பதே நாயனருக்குக் கருத்தெனத் தறிவிப்பார் “அறிவாகி யெங்கு நிகரிலிதை நிற்கு நிறைநது” என்றசுருதிப் பொருளின இங்ஙனந் தெளித தோகியருளினார். இனி உடைப்பொருள் அடிமையு முடைமையுமென விருவகைப்படும. அவற்று ளுயிர் வருக்கமெல்லா மாசிபகவானுடைய விழைவனுக் கடிமை யெனவு மாபை கனமகங்களு மவற்றின காரியங்களு முடைமை யெனவு முணர்ந்தகொள்க.

நாயனர் ‘அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாசி பகவன முதறநே யுலகு’ என்றங்ஙன மெடுத்தக் காட்டுவமையாத கூறியருளிய பொருட பெற்றி யினித்புலப்படும பொருட்டு உமாபதி சிவாசாரியர் இங்ஙனம் உவமாலங்கார - கலைவை தபயிருவகணமாக வெந்ததோகியருளினார். உபயிருங்கணமாவது — முட்டால் வசனங்குளின் மெட்ப பொருளினித புலப்படுமாறு வேண்டிஞ் சொற்றல்ப்பெய்து அருவ தமமை ஆண்டிக் கிடந்தவாதே யெடுத்ததைக்கும் வாக்கியமாம். இது முறையவமையாமாறு முணர்ந்த காட்டுதம்.

எடுத்தக்காட்டுணையுமையினே வடநூலார் நிதரிசுலாவகார மெனதுரைப்பார். நிதரிசுலாவகாரத்திற்கும் உவமாலங்காரத்திற்கும் வேறுபாடு யாடு, னின் — உவமான வுமமேயங்குளிரண்டன சாதிருசிய தருமம் பேதநெறியானே உவமவுருபு பற்றி வெளிப்படையால் விளக்குவ துவமாலங்காரம். அவ்விரண்டன சாதிருசிய தருமம் அபேத நெறியாத குறிப்பி னுணர்த்துவது நிதரிசனம் இதவே தமமுன் வேறுபாடு என்க. உவமத்தொகையில் அகிவியாத்தி நீக்குதற்கு அபேத நெறியானேனும், குறிப்பினின்றும், உரைததாம். இன்னும், உவமத் தொகை, சாதிருசியம் பல்படபுடைய உவமவுருபு விதியானெய்துவதாடிவக கவி தொளசயிலககண மேலவேணடி அக்தொகுத தோதுவதாம். நிதரிசனக் கவி அவவுருபு வேண்டாது அபேதம் போடற்கு சருதிப் பிரயோகிப்பதாம். இங்ஙனமாகலின், இரண்டற்கும் வேறுமை டெரிதாதலித்க. அறநே லஃதாக; திருட்டாநதாலங்காரம் உவமான வுமமேய சாதிருசியம் அடவாபு புலமவுருபினிதக் குறிப்பா னுணர்த்துவ தாகலின், நிதரிசுலாவகாரத்திற்கு அருணை அகிவியாதத்தவரும்பிறவெனின், — திருட்டாநதாலங்காரம் “வேந்த நீ காத்திமான வெண்மதியங்காநதிமான்” என்றங்ஙன முவமான வுமமேய சாதிருசியம் பேத நெறியானுணர்த்தும். நிதரிசுலாவகாரம் அவவாறனறி அவ்விரண்டன சாதிருசியம் அபேத நெறியானுணர்த்தும். ஆகலின், நிதரிசனத்திற்கு அதனகண அகிவியாத்தி வருமானின்றென்க. கீர்த்தியுக் காந்தியும் பேதமுடையனவாயினும், வெண்மைப் பண்பு இரண்டன்கண்ணு மொத்தலின், அவ்வொப்பினுள்ள திருட்டாநத் மாகா நின்றது. மறறு எழுந்தெல்லாவற்றிற்கும் அகரமுதலாதலும் உலகுக்கெல்லாம் ஆதிபகவன முதலாதலும் அவ்வாறு பேதமுறது அபேதமாயொத்தலின், நிதரிசன மாகாநின்றது. அறநேய முகமதி யென்னு முருவகமும் அபேத சாதிருசிய முணர்த்தலின், நிதரிசனத்திற்கு அதனகண அகிவியாத்தி வருமெனின், — அறநேயம்; உருவகமாவது உவமான வுபயெய் ளுத்தகியக்களினுள்ள ஓவ்வோர் பதமாத்திரையானே அபேத சாதிருசிய முணர்த

துவதாகலானும், நிதரிசனமாவது அவ்வாறன்றி உவமான வுமேய வாக்கிய முழுதல் கொண்டு அபேத சாத்ருசிய முணாததுவதாகலானு மென்க. இனி நிதரிசனலங்காரம் தீருட்டாநதாலங்காரம், ரூபகாலங்காரம், அதிசயோத்தியலங்காரம், உதபரேட்சீலங்கார மென்றிததிறத்தனவற்றிற்கு உவமான வுறுப்பு உவமேய வுறுப்புச் சாத்ருசியதரும் மெனபன பொதுவிய லாதலும், உவமாலங்காரம் இவற்றிற்கெல்லா மடியாதலும், சாணக. இனனும், இவ்வலங்காரங்களின் இலக்கண துட்பம் நண்டு விரிக்கப்புகிற பெருகும். குவலயானந்த முதலிய வடநூல்களிற கண்டுகொள்க.

ரணடுக் கூறியவாறறா சாத்ருசியதருமம் போகித்தற்கண ஏசையவற்றை நோக்க எந்ததககாட்டுவமை சிறத்தல இனி அவெளிப்படுத்தலின், நாயனார் அவவுவமை யளவைபற்றி முதற்கடவுள்தணமை இவ்வாறு சாத்திரநுளினு ரெனக.

நாதமாவது நூல டுடலின்சண மனனும் அருவுட்பயி னுள்ளான பரசரீரத்தினி னறுகு சந்த மாபா விருத்தியாயக்தோனனும் விப ரூசக வெர்லி யெனப ஆகரம் அதன விருத்தியா யுந்தயினின் றெழுத்தரும உதானெனனனும் வாயு வேகத்திறுற துரக்கப் படடுக சண்டாருவி முறாநி விசார மினதி இயலிடுகின வைகரியாய்த சோன துலீன, அதனை விகாரத்தா னன்றி நாத மாத்திரையாகிய விபலபாற பிறகுநு தலைமை யுடைத தெனரா ஆக்பரவன தனக்கொ ராதார மினதி எப்பொருட்குநு சானுதாரமாய இய லபாகவெ பாசங்களி னீங்கி யாவகளு நீங்கமினதி திணர்த அனைகையுளு சுட்டிநர் சொருங்க யதியு முறாநி யுடைய ளுலீன, அவனைச செயற்கை யுணாவிலு னன்றி இயற்கை யுணாவான னூறு முணருந தலைமைப்பாடுகைய னென்றா இங்குணக கூற வே, ஆகார முத்திய வெழுத்தககார ஆகாரக காரிய விருத்தி யுறு அவவாயுவாற தூர படினடு உரவசண்ட முச்சி மூச்சென்று மிடங்குள பற்றியும் இசழ் காப பல கண மெனபவற்றின் றெழுந முறாநி பற்றியும் வேறபாடுறறு ஆகர ஒலிவிராயத தோனதி தலைமையினி நிறகும், அதன்பால் லகது அனாதீய பாசத்தையுறு ஆக்பகவனை யாதாரமாக்கொண டவருனையான லீனேடோ வெயதந சுககரணங்குள பற்றித் துட்குறறுந தோன்றி அறிவிச்சை தொழில் பற்றி விளங்கிச் சிறுநுணாவக கூட திவுடையவாய்த தலைமைப்பாடின்றி நிறகுமெனபறு தானே போதருமெனக. செயற்கை யுணாவென்றுநு செனனிப ளானமெனினு மொக்கும். இயற்கை யுணாவெனினு னைசாக்குக் ளானமெனினு மொக்கும் முறறுணாவெனினு சாவளுத்துவமெனினு மொக்கும். சிறுநிவென்று வ கிஞ்சி, ருத்தவமெனினு மொக்கும்.

ஆரியமுந் தமிழ்நு கடவுண் மொழிசாய நகசுதலின் எல்லாமெனபது பற்றி ய்வவிரண்டையுந் தமிழியனுந்ரேனும், ஏனை மொழிகளின்கணண வாகிய வெழுத்துக்க டாமும், ஆகர முதலவாய நகக்கக் கணடலின், அவையும் எல்லாமெனபதறா தமுவுப படுதற சேறறவாமெனக. இனி எழுக்கெல்லாம் ஆகர முதல எனபதற்குத் தமிழின் சணுள்ள ஆகாரமுதல ஒளகார மீறகக்கிடந்த பதினே ருயிரெழுத்துக்களுந், சகரமுத னகர மீறகக்கிடந்த பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களுந், ஆகரத்தை முதலாகக்கொண் டதனேடுகிவணர் இயங்குவனவாமென்று பொருள் சோடலுமாம்.

அந்தே லத்தகவாமாக, சகர முதலிய மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டுந் தனித்தி யங்கு மாற்றலுடையன வனமையின், அவற்றிற்கு ஆகரத்தை முதலாகக் கொண்டத

இரக வட்டப்பிரகாசிகை.

இவ்விரகத்தைப் பொருத்தமாம், ஆகார முதலிய உயிரெழுத்துக டனித
 மாற்றி இயக்கையனவாகலின், அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக் கோடலனி
 திவணிய இயக்கமுறமெனவ பொருந்தாதாம்; “மெய்யி னியக்க மகரமொடு
 சிவணும்” என வாயிரிய தொல்காப்பியனாரும் அதன்மை யொன்றும் கூறியொழிந்
 துரைக்கினார். ஆகார முதலிய வுயிரெழுத்துக்க டனிததயங்கு மாறறுண்டய வென்ற
 தற்குக் கருத்த மெய்யெழுத்துக்களபோலச் சடமாத லினறித தமயியலபின் உயிர்ப்பு
 ணியன வென்பதேயாம். இனி அவ்வுயிர்ப்பு அவை தமக்கு அகரத்தொடு சிவணுத
 ளாற்றின செம்மையுறுவதாம். யாநகனமென்றி, —காட்டுதம். இகராகார உகர
 ஊகாரங்கள் அகரத்துக்குரிய அங்காப்பு முயற்சியொடு சிவணிய பிறக்கும். ஏகர ஏகார
 ஓகர ஓகாரங்கள் முனன ரகரக்கூறும் பினன ரிகர வுரககூறும் மியநத பிறக்கும்.
 ஐகார முனனா அகரக்கூறும் பினனா இகரக்கூறும் இடையில யகரமுந் தலைகூடிப்
 பிறக்கும். ஐகார முனனா அகரக்கூறும் பினனா உகரக்கூறும் இடையில வகரமு
 ந்தலைக்கூடிப் பிறக்கும். ஆகலின், உயிர்ப்புநென்ற தம மியக்காத்த து அகரமாகிய
 முதலை யினறியமையாமை கண்டுகொள்க. ஏகாரமுதலியன வனனவாதல் மாபாடிடவ
 கையடங்குநிற காண்க. இகராகார உகர ஊகாரநக ளன்னவாதல் சிவநூனா மாபாடி
 யத்துக்காண்க. ஐகார ஓகாரநக ளன்னவாதல் “அகர விகர மகார மாசு” “அகர
 வகர மெகார மாசு” என நூற்தொல்காப்பியச சூத்திரநவசா ளனிச. இது தொ
 காப்பியச சூத்திர விருத்தியினுங் கண்டுகொள்க. இனி ஆகரிடா தொல்காப்பியனா
 “மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்” என்ற கூறினார்போலப் ‘பத்தினுயிரி னியக்
 கம் மகரமொடு சிவணும்” என்ற கூறாயது. அசன்மை பிறாசு டணாதததல் அரி
 தாத்நெருக்கியபா மசசினாக்கினியரு “மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்” என
 னுரு சூத்திரத்து இவ்வாறே யுநரகதி, “இறைவன இயங்குந்நகரணுந் தல்தனைக்
 கண்ணும பிறவறநினைகண்ணும் அவறநினை நளமையாய நகுமாமு ளெலாககுமொப
 முடிநதாற்பால அகரமும உயிரகண்ணுந் சனிமெய்சசனனுந் கலாது அவுநினை நன
 மையாயி நிறகுமென்பது சான்றோர்க்கெல்லா மொபப் முடிநத அகரமுதல் வென
 னுந் குறளாள்—அகர மாகிப் முதலைபுடைய வெழுத்துக்க மொல்லாம், அதுபோல இன
 வனாகிய முதலை யுடையது உலகு என வளளுறொ உவமை கூறிய வாரநுமும், கண்
 ணன் “எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன யானே” பெனக்கூறியவாரநுமும், பிறநூல்
 களானு முனனாக” வென்றிவவாறு விளக்கினார். கண்ணன் எழுத்துக்களில் யானே அக
 ரமாகின்றே னென்றது, சிவ்வாகம் பாவனை தலைப்பட்ட வொற்றுமை பற்றியே யென
 பது, சிவநூனா மாபாடியுத்துக்க காண்க “அகரநக ளினற மகர வுயிரினறே - லக்கிரமத
 தென்னு மிருசு” “ஒன்றென மறைக்கொல்லா முரைத்த டுயிரிக ளொன்றி, நின்றன
 னென்றுபனமை நிகழ்த்தவ தெனனை பெனனி, னன்றவை பத்தொனென்றென நறையு
 மக்கங்க டோறது, சென்றிடு மகரமடோல நின்றனை சிவனுரு சோந்தே” “எவ்விட
 த்து மின்றையடியை யினறியமைந் தொன்றையறிந் தியற்றிடா வுயிரக் ளின்றவன ருனுரு
 செவ்விதினி னுள்ளபுருத செய்க்பெலா முணாநது சேடிப்பித தெங்குமாயச செறி
 நது நிற்ப, னிவ்வுயிரக் டோறறுமபோ தவனையினறித தோறறு விவறநினுக்கம் முதலெ
 முத்தக் கெல்லாமாய் நிறகு, மவ்வுயிர்ப்பா ளினறிந் தவ னூறலானு மரனடியை யகன்று
 நிற்ப தெக்கே யானே” எனறத்துவித சித்தார்த்த சைவ சருக்கள இவ்விவரப் தெரு
 டுத்துக் காண்க.

திராவிடப்பிரகாசிகை.

அளிந்துள்ள சூத்திர விருபெயர் திரிபுட னுடைத்தே" என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிதியால், நம்பிக்கொற்றன் நம்பிச்சாத்தன் நம்பிப்பிள்ளை யென்பனபோல ஆதிபகவனென வல்லொற்றுமிககுப் புணர்த்தபாலது அங்கணம் புணராது ஆதிபகவனென இயல்பு புணர்ச்சி யுற்றது வடநூல் விதிபற்றி யென்பது. சூழி என்னும் இகாராராதப் புல்லிங்க சத்தம் பகவத்சத்தத்தோடு புணருங்கால் ஆகமும் ஆதேசம் லோபம் என்னுந்திரிபுகளுள் யாதும் பெறாது ஆதிபகவனென அங்கண மியல்பாய்ப் புணர்தல் வடமொழி விடாகரண வழக்காரும், இனி ஆதிபகவனென்னு மிருபெயரொட்டுப்பின்பித்தொகைக்கணிமொழியீற்று ஸு (விசாக்கம்) 'வஃவொயாஃஃபுராகிவலிகெயொ' என்னுஞ் சூத்திர விதியால் லுக்காயிறு. ஈண்டு லுக்கு அனுவிருத்தியான் வந்தியையும், அனுவிருத்தியாவது மேலே போரத சூத்திரத்தின்கணுள்ள ஒரேக்கேச பதங்கீழே போதருகு சூத்திரப் பொருட்டு உபகாரமாக வந்தியவது. மறந்து அதிகாரமன்றேறவெனின,—அன்று. என்னை? அதிகார மேலே போரத சூத்திர முழுதங்கீழே போதருஞ் சூத்திர விதிக்குபகாரமாக வந்தியவ தாகலினென. ஆதிபகவ னென்பது கர்மதாரடசமாச னென்றே; சமாசன் பிராகிபதிகமாமோவெனின்,—'ஃசூதூதிவலரா லாஸு' என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் சமாசனும் பிராகிபதிகமாத னோந்தா னென்க. ஈண்டுப் பிராகிபதிகச் சொல் 'ஃசுயஃவஃயாதஃஃபுராகி வஃசு' எனனு முற சூத்திரத்தினின்றும் அனுவிருத்தியான் வந்தியையும், மற்று ஆரியமெழிக டமியில் வடசொல்லாய்ப புணாசசி யுறுங்கால், தமிழியன் முடிபு பெறுதலன்றி வடமொழியியன் முடிபும் ஒரேவழிப பெறுமென றுசரியா தொல்காப்பியனா தொல் காப்பிய வெழுத்தச்சாரகதப புணரியலி லோதாமை அந்நூறக்குக் குறைக கூறலென்னுங் குறையாஃஃஃ டேனின.—"நறியன் மருங்கி னைவயிவற நியல்பெனக்-கூரிய கிளவிப பலலா மெல்லா-மெயத்தலை பட்ட வழக்கொடு சிவணி-யொத்தவை யுரிய புணாமொழி நிலைய" எனனுர தொகைமர போத்தப புணடைச சூத்திரத்தி ல்வ்வாறு வரும் வடநூற் புணாசசி முடிபும் அடங்குதலின், ஆகாசெனக். தொல்காப்பியனார் இனஞ்சேரனை வடநூன் முடிபுகளை அமைத்துக் கொள்க வென்றென்க கிளந்தோதாராயினா, "வடசொற் கிளவி வடவெழுத கொரிஇ-வெழுதொழி புணாரத சொல்லா கும் மே" எனச் சொல்லத்திகாரத செச்சவிலில் வடசொன் முடிபெல்லாமடங்கவங்கனமெடுத்தோதுங்கருத்தனரா யெனக். வடசொற் கிளவி வடவெழுத கொரிஇ யெனவே, சொற் புணாசசி ஆண்கி கிடந்த முடிபானுமவற் தெழுத்தொடு புணாரத சொல்லா மென்பது தானே போதற்கு மெனக்.

லோக மெனனும் ஆரியச் சொல் உலகெனத் தப்பவமாயிற்று. அது புலனத்திற்கும் உயிரகளுக்கற் தனித்தனி உரியபெயராம். உயிர்கள் சேதனப் பிரபஞ்சமும் புலனம் அசேதனப் பிரபஞ்சமு மாகலின, ஆதிபகவன் நமக்கருள் வழங்குஞ் சச்சிதானந்த முழுமுதலவனென நற்றிற் தவ்வண்ணவழி யொழுதிப் போகமும் வீர்பேதம் பொருந்தக் கிழமை சேதனப் பிரபஞ்சமான வுயிரகளுக்கே யுரித்தா மென்பார், முக்கியவிருத்தியால் "உலகு ஈண்டியாக்கண் மேனினற" தென்றவ்வாறுரைத்தார். அங்கண முறைத்தாரே னும், அசேதனப் பிரபஞ்சமும் கௌணம்பற்றி உலகென்னுஞ் சொல்லால் ஆண்டிக்கொள்ளப்படுவதேயாம். எனனை? அதன் றேறறமும், நிலையும், ஒடுக்கமும், ஆதிபகவனென

முதல்வண்ணியினற்றானே நிகழ்தலா என்க. உலகென்னுஞ் சொல் விருவகைப் பிரபஞ்சத்தினையு மிக்நன முணர்த்திற் றெனவே, அவ்விரண்டும் ஆதிபகவனாகிய முதலை யுடையன் வென்று பொருளாய் அகரமுதல வெழுத்தெல்லா மெனறது முற்றவம மாயிற் றென்க. இஃதென்சொல்லியவாறே வெனின.—எழுத்துக்கள உயாமெய்யென விரண்டாய் அகரமுதலவாதல்போலப் பிரபஞ்சமுஞ் சேதனம அசேதனமென விரண்டாய் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடைய தெனறவாறு மென்க. உயிரெழுத்துச் சீவானமா விற்றீ மெய்யெழுத்துத் தத்துவப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அகரம ஆதிபகவற்கும் உவமை யாமெனபது.

உலகந் தோனறி நின்றெடுங்கி வருதல் காட்சி யளவையா னதீயப்படுதலானும், இறைவனியல்பு அங்நனங் காட்சியளவை பற்றி யறியப்படாது கருதலளவையின லவதது ண்கிது துணரற்பாலாசலானும், சாண்டபட்ட வுடைமையாகிய வுலகத்தாற காணப்படாத வுடையானாகிய கடவுளி னுணமை சாதக்கவேண்டி உலகு ஆதிபகவனமுத ற்றே யெனறவவாறேதியருளிணர் அவ்வாறேசினும், பசுபாசங்குளாகிய வுடைப்பொ ருள்கள் வியாதிப்பவாதேயவுடைமையாயும் இறைவன னுடைச்சிலேடிக வியாபக வாதார முதலுமாகலினை, ஆதிபகவன உலகிற்கு முதல்வனெனப்படுத றியாயறியியாம்.

சூனியம யான மானெனபாறும், சேதம யானமாவெனபாறும், இந்திரியமே யானமாவெனபாறும், அசச்சரணமே யானமாவெனபாறும், சூந்நமத்தேசமே யான மாவெனபாறும், பிராணவாயுவே யானமாவெனபாறும், பிராணபாறும் யுபாதவச த்தாற சீவானமாவென வியாதிப்பபட றிற்றமெனபாறும், புசமுலிய தித்தவமனைத் துங் கூடியசமூசமே யானமாவெனபாறும்மெ வானமாவளிப்பகு சூழலகத்தா பல திறத்தா. அவ்வெல்லாக கூறநு சூனியானமாவா முல்ய வனைத்தய வழியளவை யான வினககி ஆனமாச சூனிய முல்யபவற்றினை கெருமுளாபெல்ச சைவ்வாபட்ட தங்களுஞ் சைவாபவாறும் நீர்பி துப டெதுவிச்செய்யும், தவனான வாகம வாராய்ச்சி தோனறி நிலெருங்க வாராந்திற் புவச செசெத்தயாகிய சாடங் பற்றியே யுறுதியுறுதலினை, காணப்படாத வுலகத்தானெ றவ்வாறுசார்பார. இறைவன சேத னுசேதனைப் பிரபஞ்சங்களினா டொனறி யனவியயாய மனறந்து இயப்பெற்றிய னென துணரவு முரைக்கவடிவ வாராச திறிவுருவாய நிறுதலினை, அ முலகவேனக காணப்படாத கடவுளென றவ்வாறுதரைத்தார. காட்சியளவையெனினுப பிரபஞ்சயுகப்பிரமாண மெனி னு மொககும், வழியளவை யெனினும் ஆளுபானப்பிரமாண மெனினை மொககும் உரையளவை பெனிணும் ஆகமப்பிரமாண மெனினை மொககும் ஒன்பக்கிலேடிக வியா பகமாவது—எள்ளினையெல யானிடு நீக்கமுற நிறைந்தருத்தல் இறைவற்கு வீச வாரந்தரியாமியா மியல்பும் வீச்சுவாதிசுரு மியல்பும் சொருபவல்லகனை மென வேதாசடி க்க ளிரண்டு மொபப வெடுததுககூறுதலினை, இறைவன உலகிற்கு முழு முதலாதல் என்று முள்ள வியலெய்யாம். எனறமெனறது—பெத்த முத்தி யிரண்டினு மெனற வாரும். விசுவாநதரியாமியெனினும், விசுவானமாவெனினு மொககும், பசுணொ ணியாதறுதொறவீயா நாத்யாறு ஜகொகூற்றிதொ மஃபறாயாப | தறுகூதம் டிவயூ திவீதசொகொயா தஃபு வாராநாதறுதிராநதாதுகஃ || எனினும் கடவல்ல மந்திரமும் இவ்வியல்பு இனிது தெருட்டுதல் கண்டு கொள்க. இனி விசுவாதிக்க வியலு

தெய்வாயயர்வாது || லாசாநெவுகெதவடாநெடாநிடுறெநீயாயாசொயுகி
 உய்யுதாசு ஜுஷ்டயகாபய்யுது துரீஸறவ்யு ஜஹிஜாநலிகிவீதஸோகா || லாசாரண
 காணாயிவாயிவடி? எனறற் றெடககத்தப்பிரபசருதி வசனங்களும, பரமானமாச்
 சீவாண்மா இருவருநதம்முள டே ருசலு நிர்நீயராநலும பரமானமாச் சீவானமாவிறகநத
 ரியாயிகாநலுநியமிப்பவளு வு மாகையால் அசேசநபபிரபஞ்ச காரியஞ்செய்வோனாக
 லும் பெத்தமுத்தி யிரண்டினு முபகாரி யாதலும வீடுபறநுளுவோனா லு நனறு நிறு
 ததமெனச. அற் றல், உபநிடதங்கா “ ஏகமே ” யென யெடுத்தோத்ய தெற்றிறகெ
 னின்,—பதிப்பொரு ளொன்றே யெனனாக சருத்தால் உபநிடதங்க ளங்ஙன மோதின.
 ஆகலின், அது மேற்கூறிய வசனங்கடோடு முரணுமா நிலை யென்பது. “விண்ணுமண
 ணுத் தோற்றவகிகரு தேவ ளெருகணே” “ஒருகணே யுருத்தீரன் இரண்டாமுதற சட
 வுளில்லை” “பரம்பொருளொன்றே” யெனறற் றெடககத்தச சருத்தகடபோல ஏகமே
 என்பது உம் பதிப்பொருளொன்றென்பது நாட்டுதற்கெய்யமுததென்பது. அற் றேல, “பிர
 மப்பொரு ளிலலையாயி னெரு பொருளுமில்லை” என்று சருதி கூறிய தெனனை யெ
 னின்,—பிரபஞ்சத தோற்ற நிலை யொடுக்கங்கள் பிரமத்தி னுபகாரததை யினறி யகமயா
 மையின், சருதி யகநன மோத்தறு. இங்ஙனமாகலின், அதுவுமேல் வசனங்கடோடு
 முரணு தெனச. அற் றேல, உபநிடதங்க ள ஏகமாகிய பிரமத்தை யேகமெனறல் பொரு
 நதம; யாண்டு மவ்வாறு ஏகமெனறது, சில விடங்குகில் “பிரமத்ததவிதய” என வடே
 தகூறுவ தெனனை? அதுவித யிருபொருட கணைதெனச கொள்ளின், ஒரு பொருளை
 யததுவிதமெனறல் பொருநதநாலுள்ளின்,—ஆண்டுப் பிரமத்ததவிதமெனறது பிரமமுயி
 ராகலின் வேறறமையின் நிந்நதெனனும் பொருட்டாகலான ஆகது ஏகமென்பதோடு
 முரணுமா நிலையெனச. நகரம் அப்பிராமணனென வறமொழிப் பொருளின் னனமை
 யினையும், அப்பிரகாசமென வருமொழிப்பொருளி னினமையினையும், அதனமென வரு
 மொழிப் பொருளின் மறுதலையினையு முணாததி நிற்றும். அவற்றுள், அதுதவிதமென
 னுரு சொற்கணைதான நகரம் வேறறமைபுணாததி யனமென பொருட்டாம அற் றேல,
 ஆகரியா பநஞ்சலியார மாபாடியதது ளெடுத்தோத்ய நகரப்பொருள்களான ததகாதிரு
 சிய முதலியவாறனுள் அனமைப் பொருள யாநாமெனின், முதலகணைதான ததகாதிரு
 சியமா மெனச, அதுவித சொருபுரு சிவருள மாபாடியதது தடைவகையான வ்ரி
 ததோதப்பட்டது. ஆண்டு இனமை மறுதலைப் பொருள்கள் சருதி வீரோதகாமாறும்,
 அனமைப் பொருள்கருது சமமாமாறு நனறுநாட்டப்பட்டன. சிலவே யேதடபொரு
 ளிரண்டுந தமமு ளடேதமாநற குரிய சாபநத வீசேட முணாதததல் அதுவித
 மெனனரு சொற்குப் பொருளைப் தானகை முடிபுந யாமெனறுணாநதகொளச.

இனி ஏகானம வாங்களு ளொருகாராரான மாயாவாங்கிண மாயையாகுதமெயப்
 பொருளென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது, பொயப் பொருளென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது, அர்ரு
 வசனமாய ந்நததொன தெனவும், அற்ருகலினனறே மாகைய யெபை பெயாபெற்றகெ
 னவும், அத்தனமைததாகிய மாயையிற சித்தாகிய பரப்பிரமக கணனாடியி னியு
 போல அத்தியாசமாயத தோன்று மெனவுய, அங்ஙனந தோன்றியவழிப் பேயத்தோ
 நீராக்கவுக கயிறு பாம்பாகவுக திரிவுகாடசியாற சாணப்பம்மாறுபோல அத்தோற்றமண
 புன ளைல கான முதலிய பிரவஞ்சமாயக காணப்பதி மெனவும், இங்ஙனமாகலிற சித்
 தனுடைய விவர்த்தலமே சகமெனவுங் கூறுவா, மெயப்பொருளு மனறிப் பெயடபொ

ருளுமணி நிற்ப் தொன் றுண்டென நெடுததுக காட்டுந் கெரு பொருளின்மையின், வழியளவைக் கேலாமையான, வழியளவைக் கேலாதாகவே யுரையளவைக்கு மெலாதா கலானும், பேயத்தேறி நேளுறு றீ மாத்திரையே யசத்திய மாவதனி யளபொருளா யத் தோனறுவகாசிய பேயத்தோ அநிருவசன மாகையின் அஃதானடைக் கெடுத் துக் காட்டாதல் செலவாமையானும், பசைய யநிருவசன மென்பது ஒரு சமயத்தார்க் குங் கொள்கை யனமையானும், அஃதொன்றாக் வைத்த மறுக்கற்பாற் றனறென யே. முக. அலலதூஉம், விவாததனவாதிகள னுன்று பிறிதொன்றுபோலத் தோனறுதல் விவர்த்தன மென்பா. அஃ தசத்தியமேயாம். பிரவஞ்சு சத்திய மென்பது காட்சி முசலிய வெல்லா வளவைகளானும் துண்யப்படுத்தலின், அத தனமைத் தாகிய பிரவஞ் சஞ்சி சந்நுடைய விவாததனமாமா நியாண்டைய தெனக. இதுவானு மாயை யநிருவ சன மனமென்பது தெற்றென வுணாக. மாயை யநிருவசன மாயின், அதன காரியயா கிய பிரவஞ்சு சூனியமாதல் வேண்டு மாகலா னென்பது.

அறநேல், பிரவஞ்சு சத்திய மென்றகுப் பிரமாண மெனனை? காட்சி யே பிரமாண மெனின, — அறநன்று, காட்சியானே நிகழ்காலத்தப் பிரவஞ்சு சத் திய மென றுள ரப்படு மாயினு முகசாலத்தினு மொருதனமைத்தாகிய சத்தியப்பொருள் பிரவஞ்சு மென்ப ததனறுணரப்படாமையின். அனநியுக் காட்சி யளவையான இது குடம இஃதானடெனவத்திருக்கத்தாற காணப்படுவ சனநி. இஃதானடையன்று இது குட மனநென மறுகலை முசத்தாற காணப்படாமையின், அனமையாத லுணர் தனநிப் பேதந் தோன்றாமையின், பேதப் பிரவஞ்சு முணமைதருக் காட்சி பளவை பிரமாண மன்று அறநேல், ஆகக் குட சத்திய வேறு குடமையின் வேறு எனன்று காட்சியெல லாககு மொப்ப முடிந்த தாசலிற் பேதப் பிரவஞ்சு வுணமைக்குக் காட்சி யளவை பிர மாணமொரு மெனல் பொருளுநாடுகளின் — அறநன்று, அதனமைத்தாகிய காட்சி சவிக தப்பமாகிய, சவிக தப்பமெல்லாமய சமாகலானெனக் பேதப்பிரவஞ்சுவுணமைக்குக்காட்சி யளவையிரமாணமெனருகவே, அஃதொருவமாயிட வேதவுணாதற் றீமீனமையின், வழிய ளவைபிரமாணமன்று. அவ்விரண்டற சூமாதபாடக் கயப்பொருட் குடமவளவையும பிரமா ணமாகா தெனக. இன்னும், இஃதானின் வேறெனன்று சவிகதக் காட்சி பிரமாணமெ னப்பாகசம அபேதவுணாவு ந்துநாத்தனநிப் பேதவுணாசசி நி றாது; எய்தியதற்கன்றி விலக்கினமையின் அஃதனமாகவே, முறப்பத் தோன்றும் அபேதவுணாசசி பிரமாண மென்ப பொருளுடையாகக் கோடல் வேணதம் வேண்டல், பிறப்பத் தோன்றும் பேத வுணாசசி உத்தீன யவா றெறலிற் பிரமாணமாகாமையுந். அபேதவுணாசசி காட்சி யளவையானே பெறப்படுத்தலின் குடமையின் வேறன்று, திரவியமாகலால், ஆகக் பொலுமென்து பற்றுமானமும, வேறறுமையினதிக் கூறும் வேதவாக்கியகசுநம, அதற குப் பிரமாணமா மெனல். ஆகவே, வான வளி தீ றீ முதலியவனவாக நீ ல்வறறுமை பக்கூறும் வாக்கியங்கெல்லா மியவளவைகெட்டிற் முறறுதல், உபசாரமே யன நிப் பொருளபடா வென்பது கண்டுகொள்க. இஃதனம் பேதவுணாசசிக்குப் பிரமாண மினமையிற் பேதப் பிரவஞ்சுமாகிய பிரமேயமினமையுக் தானே போதரும். அவ்விர னாரி முளவெனக் கொள்ளினும், பிரயித்தியுப் பிரமேயத்திறஞ்சு சமபத்தமெனனை? தா தானமியமோ? காரணகாரியத் தனமைமீயா? சையோகமோ? சமவாயமோ? வே ருளுநே? எனக் கூடியிருக்குத், தா தானமியமாவது னுன்றுதானே யொருவாறறணிரு வகைப்பட்டுப் பிரியினி நி றறற சூரித்தாத் தாகலின், அதனமைத்தாகிய, தாதான்

மிய சம்பந்தம் குடஞானத்திற்கும் குடத்திற்கு முண்டெனின, — குடஞானம்போலக் குடமு மகத்தின்கணுளதாதல் வேண்டும். குடம் புறத்தின் கண்ணதாகவும் குடஞான மகத்தின் கண்ணதாது மெல்லார்க்கு மொபமுடிந்தமையின், அவற்றிற்குத் தாதான மியங்கறல் பொருந்தாமையானும், காரண காரியத் தனமையே சம்பந்தமெனின், — காரணகாரியங்களி னெனறுள்வழி பொன்றினறாதல் பொருந்தாமையின், கனவிகட குட ஞானீ முதலிய வுணர்வுண்மையின், குடமுதலியனவு மாண்பிளவாதல் வேண்டும். அஃ தின்மையானும், விடமும விடயிபபதுமாந தனமை சம்பந்த மெனின், — விடயமாவ திதவென்றிய வாராமையானும், சம்பந்தமே பெறப்படாமையின், பேசுப பிரவஞ சம் பிரமிதிக்குப் புலனாகாமையானும், பிரவஞ்சம் அசத்தியப் பொருளே யாசலான, அவ ற்றிற்குக் காரணமாகிய மாயை யநிருவசன மென்றல் பொருத்தமுடைத செனறு, இங் கன மாயாவாதிக்கள் கடாவிகடகளாறசாதிப்பராசலின், ஆணடிமுக கெனை யெனின், — கூறுதம், பிரவஞ்சு சத்தியப் பொருளென்பதற்குக் காட்சியளவையே பிரமாணமாகி கயிற்றை யரவெனக்காணுந் திரிவு காட்சியிற்போல் மாசறு காட்சியின் வேறுபடுத்தலின மையின், நிகழ்காலத்திற் கண்டது முக்காலத்தினு மொகருமாகலானும், நிருவிகற்பக் கா ட்சியின் விதிமுக்கதாற பேதமறியமாட்டா தாயினு குறறியொ மகீஞ்ஞுவெனனுமைய த்தின் பின்னர் இது குறறியே மகனனறென வெதாமறை முக்கதாற பேசவுணாவு காட் சிக்ருப் புலப்படுத்தலானும், திரிவுகாட்சியிற் கயிறு பாம்புபாலவு மாலைபோலவு மொவ வொருவர்க் கொவ்வொரு காலத்திற் றேனறும், அதுபோலனறி மாசறுகாட்சியின் எல லார்க்கு மெக்காலத்திற் குடக் குடமேயாயத் தோனறுவதல்லது வேறுபடசு தோனறு மையிற் சவிகற்பக் காட்சி பிரமாணமே யாகலானும், அன்றியுங் கயிறுமகரு மறவிற்குங் கோணி நீண்டு கிடத்தன முதலிப் விலக்கண வொப்புமையா னுண்டொன்றை யொன்றை கத் திரியக் காண்டல் பொருந்தும், அதுபோலச் சித்தாகிய பிரமத்தைக் குடமுதலிய பொருளாகத் திரியக்காண்டற்குத் தம்மு ளொப்புமை யின்மையின் அத்தையு மவ்வாறு திரிவுகாட்சி யென்றல் பொருந்தாமையானும், சவிகற்பக் காட்சிக்கு நிருவிகற்பக் காட்சி காரணமாகலிற் காரணத்தானதே காரியத்தினு முண்மையாற பெயா சாதி குண முத லிய பேதவுணாசசி நிருவிகற்பக் காட்சியி னின்றறியிற் சவிகற்பக் காட்சியினு மின்றறிய முடியுமாகலின், நிருவிகற்பக் காட்சியினுஞ் சூசூமமாயப் பேதந் தோனறு மாசலானும், அதுபற்றி எய்தியதற்கே விலக்காலிற் பேத முணார்த்தனிப் பேதயின்மை யுணாதல் கூடாமையின் அபேத ஞானமும பேதஞானத்தை யவாவி நிறறலின், அபேத ஞான முறப்படத் தோனறுதல்பற்றிபூபிரமாணமென்றல் பொருந்தாமையானும், ஆடை குடத் திற்கு வேறென்ற றெடுக்கத்தபு பேதவுணர்ச்சி முக்காலத்தினும் வேறுபடாமையின், ஆடை குடத்தின் வேறென்றற றெடுக்கத்த அபேதவுணாசசி யெத்காலத்தின் வே றுபடுத்தலின், வேறுபடாமையும் வேறுபடுத்தலும் பற்றியே பிரமாணமென்றும் அபிரமா ணமென்றும் கோடல் பொருத்த முடைததாகலானும், காட்சியளவையே பேதவுணாச் சிக்குப் பிரமாணமுாத லிதிக். ஆகவே, அபேதஞ் சாதித்தற்கு முறகறிய வனுமானமும போலியாயவாறு காண்க. அங்கன மல்லாககால, அவ்வனுமானத்தானே ஆடையெடுக்கச் சென்றன குடத்தை யெடுத்த வறதல் வேண்டுமென றெழிக். இத்தனையே யபேத ன்று மாமகங்களு முபசாரமென்பது கண்டுகொள்க. இன்னும், பிரவஞ்ச மித்தை யெனத் துணிவதற்குக் கொண்ட பிரமாண மெய்யோ? பொய்யோ? எனக் கடாயினர் க்கு, மெய்யெனற் பிரவஞ்சத் துடபட்ட பிரமாண மெய்யெனவே யமுமுறையாற பிர

வஞ்சமுமெய்யேயாம். பொய்யென்ற பொய பிரமாண மாகாமையிற் பிரவஞ்ச மெய்ய பொருளுண்பது தானே போதரும். ஆறறேல, பிரயிதிக்கும் பிரமேயத்திற்குஞ்சம்பந்த மெனனை யெனின்,—ஆறியப்படுவது மறிவதமாகிய விடய விடயித்தன்மையே சம்பந்தமென துணாக, விடய விடயித தன்மை சம்பந்த மனறெனையாயின், நீ பிரவஞ்ச மிததை யென துணை முணாவிற கதுவிடய மாாமையிற் பிரவஞ்ச மிததை யன்றென்பபட னுககே வழுவாமென ரெழுக.

ஆறறேல, விடயமாவதியாசெனின்,—எவவுணர்வு நிகழ்ந்தழியுப்பொருள் விளங்கும் ஆததற்கு விடயமெனக. விளங்குதல விளங்குதற குரிமையாதல். ஆகவே, இவ்வளங் கூறியவாற்றற பிரமாணமுஞ்சம்பந்தமு முணமையிற் பிரமேயமாகிய பிரவஞ்ச மெய்ப்பொருளே யாகலான அதற்கு முதற்காரணமாகிய மாயையு மெய்ப்பொருளாவதெனறிய நிருவசனமாதல் பொருநதாமை யறிக.

இனி வேதத்து னோரிடத்தம பிரமப்பொருளை “உபாதான”மென்னுஞ் சொல்லா லெதிததோதக காணாமையால், பிரமம் பிரவஞ்சத்திற்குப் பரமாதார வியாபக நிமித்த மென்பதே வேதத்துக்குங் கருத்தாமெனக. இனமும், அவ்வமுதற காரணங்களின் குணமெல்லா மவவக்காரியங்கட்கு முனவென்பது நியமமாதலின, சித்தாகிய பிரமத்திறுணறிய பிரவஞ்சமுஞ்சித்தாதல வேண்டினறிக் சடமாதல் பொருநதாதெனக. ஆறறேல, பாலிலுண்டாகிய தயி, நுகுபு பாபினகுணமு லெல்லிலுண்டாகிய பதா பலா லங்கட்கு லெல்லின குணமுங் கூறாமி லுண்டாகிய புல்லுக்குக் கொம்பின குணமுஞ் சிலம்பியிலுண்டாகிய நூலுக்குக் சிலம்பியின குணமுங் கொம்பத்திலுண்டாகிய சேளுக்குக் கோமயத்தின குணமுங் காணாமையின, காரணத்தின குணமே காரியத்திற்குங் கோடுமெனனு நியமம் பொருநசாரலெனின,—ஆறறன்று, ஒன்றனகுண மொன்றறகாசலினைமையின, காரணத்தின குணமே காரியக்கிற்றகு மென்பதற்குத் தாறபரியம், காரணத்தின குணங்கட்கோ பொத்த குணங்கட்கோ காரியத்திற குளவாதலெறியவறறிறகு மதுதலையான குணங்க ளுளவாகாவென்பதேயாமாகலான, ரண்டெதித்துக்காட்டிய வறறு ணியமத்தக கிழக்கினமைபறிக. சிலம்பியிலு லவருதற்குக் கூக்கும் காரணஞ் சிலம்பி வயிறறிலுணமையானுங் கொம்பத்திறு னறறியது தேளினுடம்பேயாகலானும், இனறெு ரனனையெல்லாம பிரவிப்பேத மாகலானும், ஆண்டையப்பாடினைமை கண்டு கொளக.

ரண்டுக் கூறியவாற்றற மாமையே பிரவஞ்சத்திற்கு முதற்காரண மென்பதூஉம், அதற்குத் தாரகமாய விரவி நின ததிடடித்தலான முதலவ னிமித்த காரணமே யாவனென்பதூஉம், தனிப்பொருளாயினமை காணக “மாமையான விசேடிககப்பட்டு விசிட்டமாய நினறு முதலவனு முதற்காரணமாம்” எனற லீலகண்ட வாசிரியரும் பரந்து சென்று முடிவின்கண இவ்வாறு கோடலே சித்தாததமாக வலியுறுத்தலூர். அது சென மாத்கரணத் திறுதியிற சிவாதத்தியமணிதிபிகையினும் காணக.

ஆறறேல, “பிரமத்தையுணாடதோன் எல்லா முணாந்தோன்” எனறற் றொடக்கத்து வேத வசனங்கற் பயப்பா டிலவாமெனின, உடையானிப்பபுணாநதவழி, உடைய பொருளான உயிர் மாயை கனமங்கரும் அவவிலக்கணத்து ளகப்பட்டு விவாப்பியமாய் நிறறலின, அவையு மினி துவிளங்குமென்பது அவற்றிற்குப் பொருளாதலின், பயப்பா

இன்னையனவேயாமென்க. நான்மணிமாலையில், “நுறையுந் திரையு நொய்யுறு கொட்டும்-
வ்வாவில் சீகர வாரியும் குறாகடந - பெருததன் சிறுததம் பிறங்குவ தோனறி- யெண
ணில வாகி யிருங்கட லடங்குந - தனமை போலச் சராசர மனைதத - நின்னிடைத
தோன்றி நின்னிடை யொடுக்கும்” எனறது, முதல்வன் மாயைக காதாரமாய நிறறல
பற்றி யாகலின், ஆண்டையபாடினமை யறிக. இது கிழங்கின்னற தோனற தாம
ணாயப் பங்கசம என்பது போலவதோ ருபசார வழக்கெனக் கொள்க. மாயைக்குத
தாரகமாய் நின்றல்பற்றியே யவ்வாறுதாத்த செனப தனார்த கொடறகே, நீறிந ரேன
றியொடுக்கு றுலா முதல்யவறறற நீர்க்கிடனாகு ய கடலிற ரேனறி யொடுங்குதல போ
லெனறுவமை கூறினா ரெனக. கடலெனறது—நீர்க்கிடந கொடுத்த நிறகு மாகாயம.
நின்ற திருத்தாண்டகத்தம் பிறுணமம் “இருநிலனுபத தீயாகி - எமமடிச ணினைவாறே”
என்பது முதலாக எழுந்த தமிழ்வேத திருவாகுக்களும, “அறிவாறுந் தானே யறிப்ப
பான் றுடே, யறிவா யறிக்கறாந றுடே—யறிவெற, மெய்ப்பொருளுந் தானே வீரி
பொழிவா ராகாய, மப்பொருளுந் தானே யவன்” எனனும் அமமை திருவாகும உல
கெலாமாகி வேறு யுடனுமாய முதல்வன் நிறறலபற்றியாகலின், ஆண்டாசவகை யினமை
யுக் கண்டுகொள்க. இஃகூட, அபேதநகூறம வசனகாளு முபசாரேயனறி யுணமை
யன்றெனபது கண்டுகொள்க. இவ்வாறறி முல்வன் மாயைபோல முதறகாரணமாவ
னெனின,—அது மேறகூறிபகுறறவட கிடருதலன்றிப் “நிருவிகாரி” பெனனுந் சுருதி
கோடு முரணுதலு முடைதென்க. இவ்வாறவ கூறியவாறறல, “காரிய காரணவாண
முதறனை நிமித்தந கண்டாம - பாரிச பண டிரிச பணனு மவனமுத றனைநி மித்த
ந் - தேரினமண மாயை யாகுத திரிசைத்தன சத்த யாக - வாரியன குலால னு, நின் றுக்
குவ னகில மெலவாம” எனனு மத்தவித னைவசரித்தார்த வழக்கே சுருதி யுதி யனுபவ
மூன்றறகு மேறறதாயத திருக்குறட பொருளை வலியுறுத்தற சூரிய மெய்ப்பிரசங்கமா
மென்றறிந்தகொள்க.

அற்றேலத்தந்நவமாக, நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வன் முதற காரணமாகிப்
மாயைக் காதாரமாவனின், உவமப்பொருளாகியகுயவனு மணனுக்காதாரமாதல வே
ண்டிமாலெனின,—அறியாது கடாயினுய. உவமமெல்லாமொருபுடை பொக்தலேயனறி
முழுவது மொத்தலினறு. முழுவது மொக்குமென்பாரை முகலவனுக் சூரிய வியாபக
முல்லிய குணகளுநக குயவனுக்கு முளவாதல வேண்கிமெனக் கடாயினுக்கு விடை
யெனையெனக் கூறிமறுக்க. ஒருபுடை யொத்தலானனறே யொருபொருளுந் கோரே
ரிப்பபுறறி வேறு வேறுவன்ம கூறியது உமெனக. அற்றல, இவ்வியலிற் குவமை
யாதோ வெனின,—எனறே கடாயினுய. குழலியுடம்பின முதறகாரணமாகிய வுக்கசுக்
கிலங்களுக் காதார மதறகு நிமித்தகாரணமாகிய தாய தற்கை யாதலுக் கிலம்பி னூலின்
முதற காரணத்தக காதார மதறகு நிமித்தகாரணமாகிய கிலப்பியாதலு மறித்தாயனறே!
இவ்வாறு பலவுள வெனக் கொள்க. பிரமலிவாத்தன வபேதவாதிரிகாரணம் ஆகிரியர்
கிலளுனயோகிசு, கிலளுன மாபாடியாதது விரித்தரை, தருளினா. கிலளுன போத
த்தப் பிரமாணவோத்தி னிரணடாமபாத திரணடாமதிகரணத்தட காண்க.

ஆகிபகவனாகிய முதல்வன் எள்ளினெய்போலப் பசுபாசம்வறி கலந்து நீசகமற
வெளபச்சில்டிக வியாபகமாய நிறகுயியலினைனாலின், அவன பிரபஞ்சகாரிய மியற
றறியிற்றுதறகுக் குலாலனை யந்நவ முவமையாகக் கூறுதல கருந்தாவாதன் மாத்திரை

முற்றப்பொருள் பசுபாசங்களுக்கு அந்தரியாமியாயும் வியாயியாயும் பூரண முற்றநிற் றுஞ்செருபவியல்பை, மாயா தனுசுரணங்களாற் கட்டுந் தவற்றி னுபகாரத்தானுஞ் சத்த மாயா நாத விருத்தி காரிய சத்த சமூகமான வேடுமுதலிய கலையறிவு மினியினி விளக்கத் தானுஞ் சிநிநிவி வளங்கி, அங்நனம் விளங்கிய சிற்றறிவு மாத்நிரையானே, நாம் பிர மமென்று தருக்கி, இறைவன் திருவருட்கயலாயக கேவலமுற்றமுறலும் பசுபோதப் புல்ல திவ்யர்கள், நாமநிந்தாமென் றொருப்படுத்தலும், பசுபாசங்கண்மெயட்பொருளாயின் அவ த்நிவிரும்பான் முதல்வன் வியாபகத்திற கிடையறவு மூட்டுற்று றூனகை புதுதருமெ ன்று பாண்டித்தியம்போல அபிரயித்தக குதாக்க நிழ்த்தலும், புலலறிவு முதிர்ச்சியா வதல்லது மந்நியாதாமெனக. இதுகாறும் கூறியவாற்றால் “அகர முதலெழுத்தே ஆகா ரமுதலிய வெழுத்துக்களாயத் தோன்ற நிற்கும். அதுபோலப் பிரமப் பொருளொன் றே அவிச்சையினுற் சிற்சடங்களாய்க காணப்படும்” என்னும் பிரமவிவாதனை ஏகான்ம வாத்தக் கொள்கை, ஆகாய சித்திரமபோல வெறும் போலியாயத, தெளிந்த கொள்ச.

ஏகான்மவாதிகள் இன்னுந் தங்கொள்கை நிறுத்தவேண்டி, “அகரம் அங்காததன் மாத்நிரையானே பிறக்கும். எனைய வெழுத்துக்களும் அவவவகாப்பே காரணமாகக்கொ ண்டி பிறந்து வேறுபட்டு நடக்கும். அங்காபு முயற்சிவலழி யவற்றிற்குத் தோ ற்றரவு கூடாதாம் இவ்நானமாசலின, அவையெல்லாம் அகரமுதற்காரணகாரிய மே”யென் நிந்நனம் கூறநிற்பார். அகர வக்கரம், நாதகாரியமானவோ நரவியம். அங்காப்பு, அண்ணத்தனை றொழில. எனறது—சீழீமலுதடுசளி வீக்கவியா பாரம். திரவியமூற் தொழிலும் வேறுகலின, அங்காப்பே அகரமெனக்கொண்டு அவ வங்காப்புமுயற்சியிற் பிறத்தலின, ஏனையெழுத்துக்களும் அகர காரியமேயாமென்றல் திரவியத்திற்குந் தொழிலுக்கும் வேறுமை யறியா கூறறையாமென்று மறக்க. இன னும், இக்களே யோர்திருட்டாரத்தலை வைத்தபு புலப்படக் காட்டுதும். ஒரு வாயில் ஓ ரரண்மனையில் அரசன் புறம்போதாரகனை வமைக்கப்பட்டு அரசவாயிலென வழங்கப் படும். அவ்வாயிலால் அரசன் புறம்போதாரநிற்பன். அவன் புறம்போதருநகால் அவ ற்குரிய ஊர்திப்படைவீரரும் கானடையடைவீரரும் அவவாயிலாற்றினே படையமைந துடன்போதாரநிற்பார். அங்நனம் போதருலபற்றி அரசன் படைவீரராகான. படை வீரர் அரசனாகா. அதபோல, அங்காப்பு முயற்சினால் அகரமும் ஏனையெழுத்துக்களும் பைசந்தியவதையினீங்கி வைகரியாய வெளிப்படுதலபற்றி அகர மேனையெழுத்துக்க ளாகாத. ஏனையெழுத்துக்கள அகர மாகா. அரண்மனைவாயிற் புதுவனீக்கமென்னுந் தொழில் அரசன் புறம்போதற் ச்சிற்சுப்புடைத்தாயப் படைவீரர் புறம்போக்கிற்கும் ஏற புடைத்தாம். அந்நே யுதடுகளி வீக்கமெனப்படுநதொழில் அகரம் புலனாதற்குச் சிறந்த முயற்சியாய் ஏனையெழுத்துக்களின புலப்பாட்டிற்கும் ஏறகு முயற்சியாம். இதில் அர சன் அகரத்திற்கும் இருவகைப்படைவீரா ஏனை யிருவகை யெழுத்திற்கும், வாயிற் புதுவ ன்க ளிரண்டுமேல சீ முத்துகளிரண்டற்கும், அவற்றினீக்கம் உதடுகளினீக்கத்திற்கும், திரு ட்டா ட்தமாயினமைகாண்க. இனி அரசன் வாயிலாற் புறம்போதற்குமுன் அரண்மனையுள் வீற்றிருந்தான். அவன் மெய்காவற்படை வீரரும் ஆண்டே அவற்காததுட னீனாரார். அதுபோல, அகரம் உதடுகளின் அங்காப்பினுற் புலனாதற்குமுன், நாத தத்துவத்தின்கட் சத்திமாத்நிரையாய் வீற்றிருந்தது. ஏனையெழுத்துக்களும் அகரச்சத்தியான் வியாபிகக் ப்ப்பட்டு ஆண்டே சத்திமாத்நிரையாய் அதற்குரிமைபுற்று நிலைபெற்றன. இவ்வெழுத் துச்சத்திக ளினீத்த மாதலால், அக்கரமென் நந்நனம் வழங்கப்படும். இத்தானே, அகர

நாதத்தின்கட் சத்திமாத்தினாயாய் நிறகுஞ் செவ்வியிறறானே, அங்கனஞ் சத்திமாத்தினாயாய் நிறகு மேனையெழுத்துகளுக்கு முதலாய, நிறையுயிர முயற்சியி னுதமாத் தினாயாய விகாரமினி அங்காப்புமுயற்சிபற்றி யியலபான வெளிப்படு மென்பனாஉம், ஏனையெழுத்துகளும் அதனசத்தியான அங்கனம் வியாபிக்கப்பட்டு நின்றவாறே, நிறையுயிர் முயற்சியால் அதனறோற்றத்திற்குச் சிறந்த அங்காப்பு முயற்சிபற்றி, அசனுவாப்பானே விகாரமுற்றுத் தோன்றுமென்பனாஉம், அமமுனறயானே அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் றோற்றவியக்கங்களுக்கு நிமித்தமாமென்பனாஉம், எழுத்துக்களுக்கு முசுநகாரண நாதத்தின்கட்கிடக்கு மவவசசத்திக் கென்பனாஉம், அண்ணத்தன ரெழிலாகும்ங்காப்புமுதலிய முயற்சிகள் எழுத்துக்களின் றோற்றத்திற்குத் துணைக்காரண மென்பனாஉம், கண்டுகொள்க. நாதத்தின்கண அகரமுசுலிய வெழுத்துசசத்திகளெல்லாம் வெவ்வேறியிருத்தலின், அவை வெவ்வேறு பொருளாதலினி னுன்று மறறொணரூகித்தநிர்த பொருள்களெல்லென்ப துணாக. ஈணங்கூறியவாறறால், அங்காப்பு முயற்சியேகொண்டு “அகர முசுநகாரணமாகி நிற்ப, ஏனையெழுத்துக்களெல்லாம் அதன காரியமாயத்தோன்றி விளங்காநிற்கும். அதுபோலப் பிரமமுசுநகாரணமாகி நிற்பச சிறுசடங்களெல்லாம் அதன காரியமாயத் தோன்றி விளங்காநிற்கு”மெனஹம் பிரமவியாததனவாதம் அளவைகட்கணிப்ப பொருட்துமாற்றிற்கு மேலாதவாறு கண்டுகொள்க. வடதூலார பொருளுத மாற்றினை யுத்தியென்பா. உயிரக்கு அந்நிரியாமியாயநிறகு முதலவன சிறுசத்தி உயிர்க்கிழுவன சிறுசத்தியினைப் பிரேரிக்க, உயிர்க்கிழுவன சிறுசத்தி நாதத்தினை யியக்க, நாதத்தனவிருத்திருப்பான அகரத்தினை யியக்க, அகரம் ஆகாரமுதலிய வெழுத்துக்களை யியக்கித் தோற்றுவித்தலின், அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் றோற்றத்திற்கு றீகலலா நிமித்தகார மாமென் றங்கன முறாததாம். உணமையில் எழுத்துக்களின் றோற்றத்திற்கு அகரம் அவாநதர நிமித்தமென்றும், பரமநிமித்தகாரண முதலவன சிறுசத்தியோமென்றும், கடைப்பிடித் துணாநதுகொள்க.

நாயனா ஆகிப்பகவனான முதல்வனு மவனுடைப்பொருள்களான சேதனசேதன விருவகையுலகு மியவாறு மெய்ப்பொருள்களென நிர்ணயவுவமையளவையான முதற்கணித்துத்திக், “கரத்தன லாய பயனென்கொல வாலநீவ - னறற டொழாஅ றெனின” “மலாயிசை யேகினான மாணடி சோநதார - நிலமிசை நீநீவாழ வார” “வேண்டுதல் வேண்டாம மிலாணடி சோநதார—கியானநி மிங்கமை யில்” இரூளசே நிருவினையுஞ் சேரா விறைவன - பொருளசோ புழுமுநிந்தார மாட்டு” “பொறியாயி கைநதவித்தான பொய்தி ரொழுக்க - நெறிநின்றார நீநீவாழ வார” எனநிங்கன மெய்ப்பொருளான வான் மாகக டநதலைவனான வாதிப்பகவனை யவனருளிய மெயநதால் சுறதுணர்ந்து மனமுதவிய முக்கரணங்களை யும்முமுதலவன பணிக்காக்கின, அவன நிருவருட்பேறெய்திப் பேரினப் வாழவு தலைக்கூடு மென்றும், “தனக்குவலம் யிலாதான றுளசேந்நதாரக் கலலான— மனக்கவலை மாற்ற லரிது” “அறவாழி யநதனை றுளசோநதாரக் கலலற - பிறவாழி நீந்த லரிது” “கோளில் பொறியிற குணமில்வே யெண்குணத்தான - றுளை வணவாத தலை” “பிறவிப் பெருங்கட னீந்தவா நீந்தா - நிறைவ னடிசேரா தார” எனறவ்வாறு வழிபாடாற்றுவழிப் பிறவிப்பெருங்கடலிற்பட டதனு ளுருநமென்றும், ஒருதலைப்படுத்தி, ஆணமாக்கள பொருளின்பர தலைக்கிடாக்ககொண டறஞ்செய்து லீப்பேறு கூடு நெறி உத்தரவேத்தத்துச சத்தியமாக வெடுததருளிச் செயதாராகலின், சீவான்மாக்களும், அவை வினைப்போகமபுசிக்குமுசுத்தாற பசுவுமெய்தற்குக்கருவியாய்நிறகுஞ் சகமும்,

நீறுபயங்குமிறைவழிபாடான சாதகமும், பேறமென்னு மிவையெல்லாம், வெறுங்கற்பனை யென்றுகொண்ட ஏகான்மவாதிகட்கும், இங்ஙனங்கூறும் உத்தரவேதத்திற்கும், யாதஞ் சம்பந்தமின்றும். உத்தரவேதமான திருக்குறளும், தேவாரம், திருவாசகம், திருக் கோவை, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், நற்பானபிரபந்தங்கள், பெரியபுராணமென்னும் திருமுறைகளும், தங்கொளக்கைக்கு முழுவாருகின்றது கண்டு, அவற்றை அயலாக்கக்குதி யொதுங்குநீரரான ஏகான்மவாதிகளுட்பட்டாசிலர் இக்காலத்து அவற்றின்கணுள்ள திருவாக்குக்களில் ஒராவொன்றையெடுத்தது இங்ஙனம் போலியாகவுடைசெய்து, உரிமைகோடற்குக்காரணம், உயார்தோலொலாந இத்தராவிடச்சுருகிகடெயவமொழியாததோரது பாராயணஞ் செய்து திருவரு டலைக்கூட முயலாநின்றார். நாம் அவற்றைத்தழுவாது ஒதுங்குதலால், நமமைப பரமசிவன திருவருட் சயலானவரென்றும், நம ஏகான்ம வாதக கொளக்கை தம் உண்மைநாயனமாவைக்கைசுவத் திருவருனெறிக்குப் புறம்பாயதென்றும், சமீபமூலக நமமேனாகக் காணும் பொழுதெல்லா மிகழந் தவமதித்தணுகாது செல்கின்றது. உத்தரவேதந திருமுறையென்பவற்றின்கணுள்ளவோரோர் செய்யுட்களை யெடுத்தது நமமதமாகியுரை செய்தபோற்றின, நமமை இழாது மதித்த நமமோ டினாயாடவரும். அன்னுழிய தனை நம மத்ததலீர்த்தக கொள்ளலாமெனக் கொண்ட தூயிமானமே பிதிதிலலை யென்றறிக்க.

நாயனார் “கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார்” “சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள்” என நிவ்வூ ருதிப்பகவனுக்கிய முதறப்பொருளை நித்தியசுத்தென நெடுததோ தியதபோல, ஆன்மக்களையு “மன்னுயிரோயி” “மன்னுயிராக்கினுடைய” “மன்னுயி லொலாந தொழு” “கண்ணல் மன்னுயிரக் காசகம்” என நிவ்வன நித்திய சுத தெனநெடுததோதுசலின, உயிரக ணித்தியப பொருள்களென்பது உத்தரவேதத்து வெளிப்படைப் பொருளா மெனக், “மன்னுயி ரோயி” மென்னுந் திருக்குறளுளாயிற பரிமேலழகியார் “உயிரக ளெல்லா நித்தமாகலின மன்னுயிர்மென்றார்” என நயவாறுகாத்தார். “பொருளல்ல வறறைப் பொருளென துணரு - மருளாளு மாண்பு பிறப்பு” “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு மப்பொருண்-மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்கை தமக்கிட்டமாவனவென்று கொண்டு, ஏகான்மவாதிகள், அவற்றையெடுத்த படித்தப் பிர வஞ்சமித்தை யென்பதே நாயனார்க்குந் சருத்தராமென்பார். ஆண்டு “பொருளல்ல” வென்றதம் “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு” மென்றதம் சாரியப் பிரவஞ்சுத்தனை. தத்துவப்பிரவஞ்ச மெய்ப்பொருளாயினும் காரியவவத்தையினின்ற வுள்ள துலகடிவம் இதத்தனைப் பொழுது நிற்குமென நமமேனார லறியவாராது நீமெல்லெழுத்துங் கனவும் பேய்த்தேருமபோ னினைபெறுவதபோலத் தோன்றிக் காட்சிப் புல்லைய வினா வுக்கெட்டு மறைந்துபொதற சிறப்புடைத்தது. அங்ஙன மறைந்துபோகு நீரையுடையதனை நிலையுதலுடையதென்று திரியக்கொள்ளுமுணாவு பிறப்பிற்கேதுவாதுலால், அம்மயக்கவுணர்வை மெய்யணாவாற களைந்து பரம்பொருளோடு ஒற்றமையுத்தற்க்குத் தவாகிய உண்மைஞானநிட்டை கூடுகவென்பார் “பொருல்ல வறறைப் பொருளென துணரு—மருளாளு மாண்பு பிறப்பு” “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு மப்பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்றங்ஙன மோதியருளினார். ஆசலின, அத்திருக்குறள்களும் அவைபோலவனவும் அவாக்கிட்டவிகாதுசெய்து நமக்கணுக்கலம்புரிவ ன்வாமெனக், “பொருளல்லவறறை “எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு” எனப்பவறறும்

காரிப்பிரவஞ்சீமே கருதப்பட்டதென்பது” “நிலலா தவற்றை நிலையின் வென்றண
 ரும-புலலறி வாணமை கடை” எனினுந் திருக்குறளா னதிடற்பாறறு. “தோற்ற முடை
 யனவறதைக் கேடிலவென்று கருதல புலலறிவால் அவற்றினமேற பற்றுச்செய்தல்
 பிறவீதனைபத்திர கேதவாகலின் அது விடையதவாகக் கிழுக்கென்ப தீதனற சூழ்ப
 பட்டது” எனும் பரிமேலழகருரையும் இந்நீனக் கரிபோக்கி நிறுத்தமென்க. இன்னும்,
 “இரந்த முயிரவழ வேண்டிற பரந்த - செந்ச வுலகியற்றி யான” எனினுந் திருக்குற
 ளிற்றிப்பாக்க “உலகியற்றியான” எனும் பிரயோகம் ஆதிபகவ னுலகிறகு னிமித்த
 காரணினயாதுலேன்று நிறுத்திறறு யாங்ஙனமெனின்,—அது மாயையிடுற விவ்வுல
 கியற்றியானெனது துணைக்காரண முதற்காரணங்களின் வேறுபடுத்தி விடும்முதல்”ஐ
 நிமித்தகாரண தன்மை விளக்கி “ஆதிபகவண முதற்றே யுலகு” எனனு முபகீர
 மக் திருவாசுதிகை வலியுறுத்தலி னென. இன்னும், “மாயையைய பிரகிருதி
 யென றறிக” “மாயையுடைவன மயேசுர னென றறிக” என நிமித்த காரண
 மாய முத்தகாரணசகையம் பகுத்து வேறு வேற்றிது முபகீர்த வசனங்களும்
 ஆதிபகவண உலகிறகு நிமித்தகாரணனே யுமெனனு முதற்கவேத மகாவாகீகியுத
 திற குறுசானகுத லறிக. மாயையைய பிரகிருத்யென றறிக வென்பது - மாயையைய
 முதற்காரண மென றறிக வென்றவாட்டம் பிரகிருதி முதற்காரணம் உபந்ானகு
 சமவாயிகாரண மென்பன கொடுபொருட் கிளவி. “மா வென்ப தொடுங்குதல
 யா வென்பது வருதலாகலின், எல்லாக் காரியங்களுந் தன்பால் வந்து ஒங்கு
 தற்குத் தன்கணினது தோன்றுசற்குக் காரணமாய் நின்றது மாயை யெனப்படு மாக
 லான, ஓன்றற்கொன்று நுண்ணிதற செல்லுஞ் சூக்குமங்கட்கு முடிவிடமாய் நின்ற
 சூக்குமப் பொருள் யாது அதனை மாயையென்பலே பொருத்தமுடைமையறிக” என்றா
 சிவாரணமாயடியகாரா. இனி முதல்வன மாயைக் காரணமாய் விரவி நிமித்தகாரண
 னுயினும், மாயையான விசேடக்கப்பட்டு விசிட்டரூப முதற்காரணமு மாவெனச
 சிவாத்வவிதசைவா கூறுவா. அது பொருத்தது என்னை? தோன்றி நின்ற றழியு
 முடம்பொடு கூடியவழி விசாரபட்டுதலபற்றி யுடம்பொடு விசிட்டரூபநின்ற சீவான
 மாவுந் தோன்றிநின்ற றழிவெனப்பது பொருத்தும், அதுபோல மாயையொடு விசிட்
 டரூப முதல்வறு முதற்காரண மாவென்பாக்கு, விசிட்டமாவது விசேடணமும் விசே
 டியமு மவ்விரணழினியையு மெனது மவற்றின வேறணமையான முதல்வனு மவவாறு
 விகாரியாதல வேண்டப்படும. படவே, ‘திருவிகாரி’ எனனுஞ் சுருதியொடு முரணுமாசலா
 னென்க. விசிட்டமாவது அமுமுனற்றகும வேறெனக்கொளவாக்கு, முதலவன முதற்
 காரணமென்பதே பெருந்தாதாய முடியுமென றறிக அல்லதுஊம், நிமித்தகாரணமே
 முதற்காரண மென்றெடுத்தக் காட்டுகிற கொரு பொருளின்மையின் அது வழியளவைக்
 கேலாமையானும், வழிபளவையினும் ஆகமவளவை வலியுடைத்தெனின்,—அறறூயினும்,
 வழிபளவை யாகமவளவை பொடு முரணுநாகலானும், ஓரோவழி ,முரணுமாயின்,
 அதுபற்றி யாண்கந் துணிவுபெறாமையின், வழிபளவை பிரமானமெனப்பட்டு,
 அதுபற்றிப்போதீய நிக்மாசமவசனங்களை பயனிலவாய முடியுமாகலானும், நிக்மாசமப்
 பொருளாக டமுணை முரணுவனபோலத் தோன்றியவழி யவற்றுள் வன்மைமெனமை
 யுணர்ந்து பொருள்கோடற்கு வைத்ததே வழியளவை யாகலான் அஃதத்தேரி முர
 ணுதல பொருத்த மினமையானும், அது விடையனமையறிக. இனி இவ்விரண்டும்
 பொருத்தாமையானும், வேறுவிதக்குமா நின்மையானும், மாயையே முதற்காரணம், அது

னைய யுணர் தமென்ப தறிவித்தறிக “பகவனேயீசன” என்று அங்ஙனமுதற்கண் ணிநீதியினு, ரெனா.

இனி அபரிசுசினையுவிப முணாதது மீசான்பெயர் பரமசிவனுக் குரியுதா கலின, அதிலே பகவபெயா அமுமுதலவ னுமென்ப பறகு அமையுஞ் சான்ற மெனலீ. ரசரபத ம ஐசுவரியோகதகரற பொதுபெயராம பிறவெனின,— அற்றன்று, ரசர பதம யோகவநிப பொ தவாயிறும், யோகருடிபறநிப பரமசிவனுமேயா மெனக. ரசரபதம டரமசிவனுக்கு யோகருடியாமெனதற்கட பிரமாணம யாதெனின,— “ ஈஹ ஈபுர்வாரொசா தரூங்காஈரூர்ஹு ரெனாடி” எனவரும் அபிரான கோசமிருதி பரமபரை யே பிரமாண மெனக. அவ்வகசத்தியொன்றேயுடைய தனித்த யோகத்தினும், அவயவ் சாகி சமுதாயசத்தி பென்னு மிரண்டு மொருங்குடைய யோகருடி பிரபலமுடைத கெனக. இக்கருத்து மீமாமசை தூலாகருகு முடனபாடாகல் அந்நுவிற காண்க. அற ருக்வன்னன்ற பிரமமீமாளுசையில் “ ஈஹாரெவஹு ரிதடி” எனனும் அதிகரணத்தில் “அவகுடமாசகீரனா புருடன புசையில்லாத அனலைடொககும, இறகதராலத்தி ரிகழ் காலது முள்ளபொருளகடகு, ரசானை, அகனே யின் தமுள்ள, நானைய முள்ள”மென ரெமுத கடவல்லி மந்திரத்தி, அந்நுடமாசகீரனென்ற பரிமாணலிககத்திற்ற சீவானமாப பொருளாக னோகரவழி, ரசானெனனும் அபிரானச் சருதிவழுவான சொல வணையிற சீவானமா ஆண்டு பொருளாகானென விலகிப பரமானமாவே ஆண்டுபொருளாகற பாலலுமென்று தணிபு ரோகததுஉமெனக. ரசான பதககிறகுக் கேவல ரெனகி சகனமைய யுநாயின, பரமானமாணையணாதறகு திறப்புசொல் லாணடினென்பபடிக். இப்பெதாவி னுள்ளவறநிறகு ரசானெனனு மிலிங்க மாசதிரையற பரமானாப பொருளாக மணிவாப, “ ஈஹாரெவஹு ரிதடி” என னுளு ரு சிர நி னு வறநாயய முடிபெனக இனி ‘அபிராதத்தி சீசானை’ எனப் புருட கு சதில்கணைவற வருவலின, அதனனனு வற புருடபதமும பரமசிவனையே பொருளாகக் கொண்டென்பபற சான யோகரு மெனக. அரீலெல், புருடகுதத “நாரா யண” மென தங்ஙனம் வழங்கப்படுமாமெனனெனெனின,— புருடகுடித்திறகு “நாரா யணம்” என்றும் பெயர் நாராயணகடவுள் பொருளாகல் பறநிப போகத வழக ககரற. மறியாதுபறநிப போகக் வழகெனின,— அவனிருடியாகல்பறநிப போகத வழகா ரெனக ரசானபதம போகப் புருடபதமுஞ் சிவ னுமாரதலைச் சிவசுததவ விவ்வகநாலுடையா சீவாச தவலியேகரதானு சிவகாரணமியாததுற டுடைவிடைகவான மி விரித்தனாதுவா. சண்ணபிரான அருசகனறகு “ கரெவவாடி டுடாடடஹு டு வடுடியதடு டுரூதிடி டுரூதுகாயடாண” என்று னெதயில் எரித்தருளிசெய்யு முகத்தால், புருடசாததுசுதுப பொருளாயுள்ளான பரமசிவனெடுன்பதை நன்று நிதுசதினா னெனீ” தான பரமபுருடனுயின, “ஆதிபுருடனை நான சரணடைகி னறேன” என்று கண்ணபிரான அங்ஙன மோதாடாஸலினெனக. அல்லதுஉம், பாரதம இலேங்கம் ஆககத்புரானமுதலியவறறு னோதப்படட சிவநாமங்களு ளடங்காத விண்டி நாமங்களிலையாகலானும், “தாராதிதவமொலிடியா திரொகெஹாந்திவி தாத்யேவ ளகாராதிதா து காயாவிவாணா” என்றெழுந்த அரிவஞ்சுர்தில் “உலபெயாசுரு மகி டைபொருடதயி பிறா பெயாசளும என பெயாகளேயாம, இதங்கணாராய்ச்சி வேள்

பாவென்று சிவபிரான் கண்ணனை நோக்கிக் கூறியதனும், பகவப்பெயர் புருடப் பெயர்கள் பரமசிவ நாமமேயாத நெளிதிற துணிபடப்படுமென்க.

இனிப் பிரமன்முதலிய மூவரையு முறையே “படைப்புக்கடவுள் டிக்கடவுள் சங்கார்க்கடவுள்” எனவும், “சாக்கிரமூர்த்தி சொப்பனமூர்த்தி சமுத்தமூர்த்தி” எனவுங் கூறிப், பரமசிவனைத் ‘துரியமூர்த்தி’ யென வுபநிடதங்களெல்லா மூயரின வேராக வைத்தோதுதலின், அப்பரப்பிரம முழுமுதலவனே நாயனாரால் “ஆதிபக வன்” என்று அவ்வன்ம் விசேடிக்கப்பட்டானென்பது நெற்றென வுணர்ந்தகொள்க இன்னும், மாலயனுருத்திரனைனு மூவரையு முறையே சாததவிக்ருணமூர்த்தி திராசக் குணமூர்த்தி தாமதகுணமூர்த்தியெனறேற்ப, பரமசிவனைக் “குணதி” னென்றவவா அபநிடத முதலியன வோதுதலானும் அமமுமுமுதலவனே ஆதிசத்தத்தால் விசேடிக்கப பட்ட பகவனென்பது துணிபா மென்க. இனிச் சங்காரவுருக்திரனுஞ் சங்கரித்தற றெழிலின்பொருட்டித் தாமதகுணத்தை நேற்கொண்டதலென வுயலபாகத் தாமதகுண முடைபலலென, தாமதகுணத்தின் காரியமாகிய துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன அக்கடவுண்மாட்டினமையின் துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன மாயோனுகுளவாசல் புராண இதிசாங்களிற் கேட்கப்படுதலின், அக்கடவுட்ருச சாதத விசுக்ருணை கூறியது காத்தறறெழின் மாத்நிரைக்கேயெனக் கொல்க இன்னுறு ரணனையெல்லாம் பிரம தருக்கத்தவதன விநிதிக் காட்டியவாரறு னறிந், மாயானுகுக் காத்தறறெழி லும் பிருதவி முதற் பிரகிருதி மாயைகாதும் விடாபிதது ந்றதும் பிரதிட்டாயில பரி யந்தமே யென்க. எனனை நிவிதத்திப் பிரதண்ட வந்தை சாங்கி தாந்தயந்தை யெனனு மைங்கலைகான விடாபித்கப்பட்ட தத்தவ புலனங்களுக்க முறையே பிரமன் மா லுருத்திரன் மகேசுரன் சதாசிவன் எனனு மவரு மசகாரினை ஆகமங்க னோதுதலி னென்க. பிரகிருக்கது மேலுந் தத்தவ புலனங்களுக்கென மை யென நிதத்தவள்ளுந் கேட்கப்படுதலின், அது சைவாகமப்பொருளினது புலங்கடந்த லெல்லாநென்க. புரா ணங்களினும் பாரதத்தினு மாயோனுகு மும் பிரமனுக்குந் தாமதாச வுருத்தரப்பெயரற கூறப்படுவோ காத்தறறெழிலும் படைத்தறறெழிழும் தினிது படைத்தறப்பொருட்டுச் சங்காரவுருக்திரன் கூறிய அவாபாற றெனறிய லெல்லாக்கன முதலிய வவாரமூர்த்தி களே யா மென்க. அது பாரததாற ரிபசங்கர்க் முதலியவறறுட காண்க அசாய சினை முதலிய வுபநிடதங்களிற் “பரமசிவன் முடிமூர்த்திசீனையும் படைத்தரன்” னென்பது டோலக குணமூர்த்திகளை அகநகனக் கூறது தாமகம் யொழிற் தொழிற்ச வுருவரையு. படைத்தாரி எனவே கூறத்தலின், அவா முழுமுதலவ ராகாமை க்கடை பிடிச்சு “ஆயனை முன் படைத்திற் மொருகற்பத் தரிசை முன் படைத்திற் மொருமுடி - துயருருக்கான றனைமுன் படைப்ப றெருகற்பமற றெருகற்பத் தனனின் - முடி மூடியுரை யெருகுத் தன் படைப்பன் முன்பிறந்தவா மறறிருவரையுஞ் - செயலினுற படைக்கவு மருள்புரி லன் சிவபிரானெனி லேற்றறிக் கெவ்ரு” என்க சிவசத்தவவிவேகத்தற கூறியதனை யும் னண்டு விரித்தறதைக்கொள்க. பாரதத்தில “அளவில்பே ரொளிப் பகவனுகுசிவ னுக்கச்சுத் துணமாவாம்” எனறது அபேதமபட வுபரித்தக கூறியதாம். ஆனடி ஆன் மாவென்றது அந்தரியாயியெனும் பொருட்டெனக் கொள்ளின, அளவில் பேரொளிப பகவனென் துயாத்தக்கூறியதெனறி முரணுயாறறி. பாரதத்தின் டோசக் கருமத்தில “ஆதலாலெனக் கானமாவே யாமுருத் திரனை முன்னாச-சாபவா பூரிக்கன நேயயான்” என்க கண்ணன் கூறியவாகியுத்திற சிவபிரானேத் தனக்காவமா வென்றது அந்தரியாயி

யெனஹும பொருட்டேடமாம், தனனா பூசிக்ஃபபிங் கடவுளாதறதரிய ததனேயாகலா
னெனக்.

இனி வேசததுட கருமகாண்டகதல் “விண்டு பரமன, அங்கியவமன. அவநிருவ
ருகது பிங்டயெயெலலாததேவரும” எனறத, ஆண்டுச டேயகதொரு வேளவி விடுசுட
ததில் அலிப்பாக மேறதமுறையின விண்டு முருகநவன, அங்கு பிந்தினவன; அவநிருவ
ருக்ஃபிந்தயெயேனை சீசுவ லொலாமெனஹும பொருட்டாகலின, ஆண்டுப் பரமமவம
மென்பன ஆகியநதமெனில பொருளபரிமாவ காணக். அவவாறன்றி ஆண்டு விண்டு
பரமனெனறதற்கு விண்டு எ. லாக்ககடவுளருக்கு மேறப்படவனெனமும், அங்கியவமனெ
னறதற்கு அங்கு யெலலாக்கடவுளருக்குங் கீழ்ப்பட்டவனெனமும் பொருள கொள்ளின்து,
“அங்கு கடவுளாக்கு மேறப்படவன” என்று ஆண்டாண்டிக்கூறுஞ் சுருதி மிருதி புராண
களை பவவநீரூர் முாணமென ரெழிக. இவ்வாறு முனபின முாணமைப் பொருள்
கொள்ளவரியாது “விண்டு ஆனமா” எனறதபறறியும், “விண்டு பரமன்” எனறத
பறறியும், விண்டு வக்கு முதனமை கோடல பொருந்தாமை உறிக. இனஹும் வருவன
வெல்லா மியவாதே யோநதனாந். ராண்டுக் கூறியவாறறானுத் தரிய மூர்ந்தியான
பரமசிவனே ஆக்பகவனென வவவாறேதப்படடா நென்று தெளிந்தகொள்க.

பாருசரா சதிரிசுளஹுவ சுறுமறு ஆசனூலாப் போதுங்கலைத் தொகுதி
பொகுத்பகக்ஃவல்லாருள ஆசனூவா னிவனென்பது ஆடை யணி யான குதிரை முக
லிய வைபவம் பறறித் தண்ப்படடாகாம். எனஹை? அவை அமைச்சா படைத்தலைவர்
முதல்தோராக்குப் பொது, அல்லதுஹும், ஆசனூவகவுறழறி யமைச்சர் முகலாயிலோ
ரக்குத் தனாஹு மிக்க வரிசையளித்தலு முண்டாகலின. அத்டோல வேதத்தட்
கூறப்படுங் கடவுளருட பரப்பிரமப் பொருளாவா னிவனென்ப தேனைப்பெருமைசனாற
துண்டபடடாதாரம், மறறுக் கீடங்கலித்து வெண்கொறறக் குடைநிழற்கீழ் வருகலொ
னரேபரரி யாசனூவா னிவனென்பது தண்ப்படபிமாறுபோலக் காரணவாக்கியங்
சூட்ட படைப்பு முதலியவறறிறகுக் காரணமாகக் கூறப்படுதி லொனரேபறறி பவனே
பரப்பிரமென்பது அணிப்பபிம். காரணப்பொருளாகான நாராயணனெ யென்பது
சுபால முதலிய வுபநிடதங்கலாந் காணப்பபிம். அந்நேல், சிலவுபநிடதங்கலிந் கார
ணப் பொருள ‘சத்’ கெனறும் ‘பிரம்’ மெனறும் ‘ஆனமா’ வென்று மகநுனம் பொது
வகையாறும் ‘இரணியகருப்’ நெனறறகு ‘சிவ’ நென்று ‘முருத்திர’ நென்று மிக்
க நகு சிவப்புவகையாறும், வெவ்வேயு பெயரா நெந்ததோசவும பரிமாலோவெ
ளிஹு, — அறறன்று, சுபாலமுதலிய வறறுக் காரணப்பொரு னாராயணனெனற தலகக்
கோனறு முறறமை பெற்ததந் பகலான உறிக் கூறப்படடாகலான அதுவே யுண்மை
ப்பொருளெனவுகு சக்துப் பிரம மானமா வெனறறறெ ஃகத்தபு பொதுடபெயாகள
சாக்கள ரியாயப்பறறி நாராயணனெயே யுணாததநிறகும, அவநுமனறறி இங்குறிய
பெயா காரணத்துவதிலக்குமெனக் கொள்ளினும் ஆகுபெயாரயத்தான, மாயோனுடைய
யாயிரம் பெயாக்களுட சிவன முதலிய நாராவ னும் எங்கேதோதுவின் இங்குறியாய்த்
தான, நாராயணனெயேயணாததநிறகு மெனவக கொள்ளப்பபிம் அறநேல், நாராய
ணன முதலிய மாயோன பெயாக்களுங் காரணங்குறியபாச சிவனெயே யுணர்துறிகிற்கு
மாகலின, காரணப்பொருள சிவனெனறு முபநிடதங்கலெ வலியுடையவென மாறிக்
கொள்ளிந் பரி பிழுக்கெனையெனின, — அறறன்று; மாயோனெயருள ஏனையவெல்
லாக் காரணப்பெயராய வேறொரு கடவுளை யுணாததமெனக் கொள்ளினும், நாராயண

கண்ணாடிப்பயர் இங்குநிப்பெயராதலையன்றி ஏனைய பெயர்களபோலக் காரணப்பெய
 ராகுமென்றற் கேலாத, அஃதெகவணமெனின்,--சாரமென்பது நீர், அயனமென்பதிடம்;
 நாரம் அயனமாக்கவுண்டயவ னாராயணனென அனமொழிதொகையாய இருமொழி
 யும் புணர்ந்தவுழி, ரகரத்தினை முனவநதாகரம் ஒருமொழிக்கண்ணையின், னைகரமாயத
 திரியும்; உயிரெழுத்தகர்னும், யகர வகரகசுநம், ககர பகர வருக்ககசுநம், இடை
 யெழுத்தும், அகங்குந திரியும், ரகரநிலைமொழிக் கண்ணதாக நகரம் வருமொழிக் கண்ண
 தேல், இங்குநிப்பெயராயின், னைகரமாயத்திரியுமென்பது, பாணினிக்ருத்தரமாகலின், நாரா
 யண நென்பதனைக் காரணக் குறியாதகுவாராகு நகரம் னைகரமாகத் திரியுமென்றற் கோ
 த்திலிலையென்பது. அமராகலின் னென்றே சிவனமுதலிய பெயர்பொல அபயவப் பொருள
 பற்றிக் காரணக்குறியாய் மறநோ கடவுளை யுணர்த்துதல பொருத நாராயணனென ஒரு
 சிறப்புப் பெயராத சபால முதலியவற்றில் எடுத்தோதியுறையென நிவகமம் பிரதறு
 வர். இவையனைத்தஞ் சுவேதாச்சுவதரமுதலியவ்ருநிடதங்களை யோதி யுணராதமடவோ
 கூற்றையாமென்று மறுக்க. படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகவொன்றே பிரமத
 த்திற்குச் சிறந்தவிலக்கண மென்ப தொக்கும. அதபற்றியன்றே பரப்பிரமப்பொருள் பரம
 சிவனென்பதைத் தணிந்தாமெனக். சடாலமுதலிடவ்ருநிடதங்கள் உலகநீர் தானி யொடு
 க்குமுறைமை யுணர்த்தப்பகுநதவனதிக் காரணப்பொருளை யுணர்த்தப்பகுநதவவல்ல.
 இடையே இயையுபற்றிக் காரணப்பொருளு முடன கூறப்பட்டது. கவேசாச்சுவதரத
 தின் அவ்வாறதநிச் சபால முதலியவற்றுட பொதுவகையா னுணராத காரணப்பொரு
 னைச் சிறப்பு வகையா னுணராதபொருட்டுக் 'காரணமாய பிரமமயா' யென முனிவா
 வினாவும் வினாவமுதற்கணெடுத்திக் கொண்டு, உபநிடதமுழுவுதம பரமசிவனுக்குரிய
 சிறப்புப்பெயர்களாத பரமேசுரன பெருமை விளங்கக் கூறுதலாறும், இடையாரேனை
 யுபநிடதங்களுண முகற்க் கணெடுத்திக் கொள்ளாமையாறு, ஏனை யுபநிடதங்களுள் ஒரு
 சுவேதாச்சுவதரம் வலியுடைத்தாகலான, அகணுகூறப்படுந் காரணப்பொருளாயியபரம
 சிவனே பரப்பிரமமெனவு, ஏனைக் காரணவாய்சியங்களுக்கூறும் பெயர்களுள் ளாளு
 சாகபசுநியாயத்தாற பரமசிவனையே யுணர்த்தி நற்கு மெனவும், இரண்டுகருடப் னாரா
 யணன் முாலிய சிறப்புப்பெயர்களும் அவ்யவப்பொருள்பற்றிக் காரணப்பெயராயத
 தான, அநவணமன்றி ஆகுபெயராயத்தான, பரமசிவனையே யுணர்த்தி நற்கு மெனவும்,
 உணர்க். எல்லாப்பெயரும் பரமசிவனென்பெயனென்பதே வேறுத்தன றுணர்பென்ப தான்கு
 காண்க. நாராயணனெனவும் பெயர் மாயோனாக கீடுகுறியாயலினன்றி இடைப்புற
 திப்பரமசிவனையுணர்த்தமவழி ஆகுபெயரெனக் கொண்டாமென்பது. கவகையினிட
 ச்சேரி யென்புழிக் கங்கையென்பது இங்குறியாய வெளளத்தனை யுணர்த்தி நற்கு ளான
 ன்றே கரையை யுணர்த்தமவழி இயையுபற்றி ஆகுபெயரெனக் கொண்டதுமெனக்.
 கரையினே யுணர்த்தமவழியு மாதலா னுணர்த்தமாயின், ஆகுபெய ரென்றற் கேலாண
 யறிக. இங்கு நாராயணனென்பது மாயோனாக கீடுகுறிய பெயராயநின்றே கவகையி
 னிடைய்ச்சேரி யென்புழிப்பொல இயையுபற்றி ஆகுபெயராய் பரமசிவனை யுணர்த்த
 மெனக்கோடல்ன். ஆண்டு னைகரமாயத்திரித்த கிழக்கிணையின், நாராயணனென ஒரு
 சொல் அவ்யவப்பொருள்பற்றிக் காரணக்குறியாதற் கேலாதெனக் கொண்டவுழியும்,
 அவர்க்குத்த நிரமபுமநிலையெனக். இவை சிவரத்தவவியேகத்தகு விவநானமடா
 யுய்த்த மோதியவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டன. இன்னு ஒரு சிவனாமையுய்த்துள்
 ஆசிரியர் சிவநூலையோகிகள், "உண்மையானேசுக்குங்கால், நாராயணனென்பது அவ்யவப்

பொருள்பற்றிக் காரணசூறியாயநின்றே பரமசிவனையுணர்ந்தமென்பது காட்டுதம்” எனநெடுதகைகொண்டு, “நரஞ்சயசொகுதி நாரமெனத் “சொகுதிப் பொருள்பற்றி அண்ணலிடுதகமும்” எனவும் பாணனிருத்திரததால் அணவிக்குப் பெறமுநிற்ப, அதனமேல் ஆசாரப்பொரு ளுணராதது ககரங்கர விததுகசீயுடைய யசரவிஞ்சுவநது ந்நிர நு நாராயவென ஆயனீயி நாராயவென நின்றவழி, அதவும் பகுத்ததனைமடபி தலினை, அசனமேல் வீணமுதற் பொருளுணரையுணராததம கசரடகரவிததுகசீயுடைய யசரவிஞ்சி யநவெனதந்நிகு நாராயநென நின்றவழி, “வீணபடையா விஞ்சியி னின்ற சகரமணகரமாயத்திரியும்” எனபதலால் அநுநனநந்நிரநது, நாராயனெனவொ ருமொழியாய உயிரதசொகையையொத்து நிறடனெனமும் பொருடடாயக் காரணக் சூறியாயவாறு காண்க. இங்ஙன நாராயனெனபது கசரடகர விததுகசீயுடைய அகரவீற்றுச் சொல்லாசலினைதே பெண்பாலி ஞாராயனீயென நகரபகரவிததுக சீயுடைய ரகரவிஞ்சியீற்றான யானநிம வழங்குவதுஉமென்க. அகரவிஞ்சியீற்றுச் சொல்லெனக் கொள்ளக்கால், நாராயனீயென வீசாரவிஞ்சி பெறுதற்கு விதியின மையுணாக நாராயனெனமும் வடபெய்க்கு இங்ஙனம் விஞ்சிமேல் விஞ்சியுணர்ந்த துச் செய்கை செய்வனவெல்லாம் வடமொழிவியாகரணம் வல்லாரவாயக் கேட்டுண ராக இரணம விரித்திற் பெருகுமென்றெழுக. இசுதாவத-செய்கை செய்தனமுதலியவற திறகுக் கருவியாக முதலூலாசிரியனும் படைசுட்டிக் கொள்ளப்பட்ட கருவிச்சாரியை, “இரணியசருப்பன காரணப்பொருளென்பாயும் இவ்வாறே கூறி மதுக்க” என்ற, இவ்வாறு நாராயனநாமக் காரணசூறியாயப் பரமசிவனை யுணராததமாறு சாதித்தார.

“உயாசாயத்திரிக் குரியபொரு ளாகவிற - நசரதன மதலை தாபித் தேததலிற் - கண்ணை சயிலையி னண்ணிதின நிரபப்ப - புசமுச்சியி னமைநத மகப்பே துதவலிற - தனது விழியுட றொரபிரக கமலப - புதுமலா கொண்டிரி புசனை யாறறலினை-ஆங்கவற கிரங்கி யாழியீச் சருடலின் - ஐங்கணைக் கிழவனை யழுவலிருந தாககலின் - அமைப்பருங் கடுவிட மமுதசெய் திடுசலிற - நெனநிசைத் தலைவனைச் செகுத்துயிற் பருகலின் - அவு ணா முப்புர மழியவில வாககலிற - நசகன வேனல் தகாததருள செயதலிற - நனஞ்செ யன நனக்குத் தன்புடை வழங்கலின் - மாநுட மடங்கலை வலித்பக் கோறலின்-மாயோன் மகமே உயாகிய தானீத் - தடமுலை தினைததுச் சாததனைத் தருதலின் - ஆழகடல் வரைப்பி ளுன்றே மனேரா - ஆன்புயீ தூர வருசசனை யாறறலி - னானகிரு செவமு மாங்கவர்க் கருடலின் - ஸிரிநு பிறப்பினு மரியருச சிதகலின் - இருவரு மன்னமு மேனமு மாநீ- அடிமுடி தேட வழழிழும் பாகலிற - பிறப்பிறப் பாதி யுயிர்களுள் மினமையிற் - சங்கை குழ கிடநத் காசுமால் வரைப்பிற - பொய்புகல் வியாதன கைதம் பிததலின் - முப்புர பிறுடபுழி முகுநரப் புத்தேண - மாலவிடை யாதி ஞாலமொடு தாங்கலின் - அயனசிர மாலை யாவில வணிதலின் - ஞானமும வீம்ம டேணினாக குதவலிற - ப்ஈபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவுள் - உமபர்க் ளெவாக்கு முயாரதோன் - என்பது தெனிக வியலபுணராத தோரே” என அரத்தந்தாசாரியர் அருளிச்செய்ததீயு மீண்டு விரித்ததைரத்தப பரம பொருங்கெண்ணப்படுகு சங்காரக்கடவுளாகிய வுருச்சிரணம் பரமகாரண ஞானென பது தானே போதருமென்க.

இதகாறும் கூறியவாறான மூவரையுந் தோற்றுவித்த முத்தொழிலினிற்றுத்தம பரமசாரணக்கடவுளு மகாசங்கார உரணனுமாயி பரமசிவனே ஆதபகவளென்று அங்கனம் குறிக்கப்பட்டா னென்ப தொருதலையா னுணராதகொளக.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இப்பெற்றியிலலொ மராயநது தெளிந்தனறே, “கீர்கோளிறை யொன்றுண்டத் தெய்வநீ யென்றேப்பாற் - சோர்விலடை யாற் றெளிந்தோநீ சோமேசா-வோரீல், அகா முதல வெழுந்தெல்லா மாதி-பகவன் முத ற்றே யுலது” எனது முதமொழிவெண்பாவில் சுவை. நெடுத்தோதியருளினு மெனக. அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி - பகவன் முத்தறே யுலகு எனஊ திருக்குறளினே யோரின, அதன்கட் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஓபபாற சோகோளிறை யொனதுண்டென பதனும், அடையா னததெய்வநீ பென்பதனும், தெளிந்தோ மெனக. ஆண்டையென்ற தாதி சதததனை. இதுகாறும் உலகிறுதப பரமசாரணனுயி முதற சடவு னொருவனுளெனதும், அவன உலகமும் பலஸயிரு மொன்றி கிறைந்தோருகி யிலுது மாதிபகவளெனதும் எழுந்த முத்தறிருக்குறட சொறப்பொரு ணுடப மொரு வாறு விரித்தனாததாம். இனி நாயனா உத்தரவேததது இந்நமம் போந்த முத்தரசடவு கருவடி சோதலென நெடுத்தருளிச்செய்த மீட்டின சிறப்பியலடி சிறிது தெரிந்தாம்.

நாயனார் முத்தறகண்கித்தோதிய கடவுளவாமுத்தக சேர்ப உத்தரவேதாந்த மாக நிலையிட்ட நிலையாமை தறவு மெடியுணாயு அவாவமுத்த லென்னு நானகக்கார ங்களால் வீதிபேற்றின சிறப்பியலடி அறிவுறுசதவாறு மேற்றொகுத்தெடுத்த விளக கினும். நாயனா அங்கன நானகவாகத் தொகுத்த ஞீவனவதிகரணத்தப “பிறப்பெ ன்ணும் பேதமை நீங்கச் சிறப்பெனனுஞ் - செம்பொருள காண்ப தறிவு” “சார்புணா நது சார்பு கெடவொழுக்கின் மறழிதக்ச - சாரதார சாதரு ரோய” “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - ஞாமக கெடக்கெடு ரோய” எனது மகாவாக்கியங்க ளிற் “பிறப்பென்ணும் பேதமை நீங்க” வென்றதனாற சகசபந்தமான மூலமலவீதி, “சார்புகெட” வென்றதனாற கீருமலவீதி, “சாமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - ஞாமக்கெட” வென்றதனாற மாயாமலவீதி, குறித்தருளிணா. பேதமையை விளைக்கு மூலமலத்தைப் பேதமை” யென துபசரித்தார. இம்மூவகை வீக்கியுடைய நுகள அம மும்மலங்களின மேலவாமாறு பரிமேலழகியார அவற்றிறகுரைத்த வுக்களாலு மறிக. காமவெகுளி மயக்கங்கள் மாயா தனுக்கரண புவனபோக்குகள பற்றியே யானமாவின் கண் மிக்கு நிகழ்தலின, அவற்றினீக்க மாயாமல வீடா மெனக. அது ஆசிரியர் சிவ ஞானயோகிகள் “காரிகையா ரைப்பொனனைக் காட்டவுங்கா மாதிமுமமச - சோர் விழந்தயங் தாரரசர் சோமேசா - வோருங்காற, காம வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - ஞாமக் கெடக்கெடு ரோய” என்றவவாறு முதமொழிவெண்பாவில் எடுத்தோதியத னுணு முணர்க. இதனானே, ஆனமாப பற்றற்ற வாதிபகவன் பற்றினைப்பற்றி, ஆண ளுக் கண்ம மாயையென்னு முமமலகுகளினீக்கி வேணுகிதல வேண்டாமையிலாத அவ ளுதிபகவன் நிருவடிச்சார்பு தலைக்கடி யானந்த சொருபியாய வாழுதலே வீதிபேற்றின சிறப்புயல்பென்பது நாயனாருக்குக் கருத்தாயவாறு கண்கொளக. மல நித்தியமாகலின் நீக்கவுன்றுக் கெடவென்று மவவா றருளிச்செய்தார். நீங்குதலாவது-ஆன்மஞானத்தி னைத் தடைசெய்யமாட்டாது தன்சத்தி மடங்குதலாம். கெடுதலு மப்பொருட்டு. ஏறும் மூலம் மாயாமலமும் ஆகத்துக்கமாகலின், சகசமலவபாதி நீக்கத்தின் அணவயும் விண்டொ

முழி மென்பார், “சார்தரா சார்தரு நோய்” என்று “சாமம் வெகுளி மயக்க மிவையு
 னை - னுமம் கெடக்கெடு நோய்” என்று மல்வாறருளிச்செய்தார். இங்ஙனஞ் சிவத்த
 வாபிவியத்தியுறறு ஆதிபகவனோடேகமாயநினை முத்தானமாவை முமமலங்கரும் வாதி
 யாவென்பது “அவனே தானே வாகிய வநநெறி - யேக னுகி யிறைபணி நிற்க - மன
 மாயை தன்னொடு வலவினை யினறே” எனனுஞ் சிவஞானபோதச் சூத்திரத்தானு மறிக.
 செம்பொருள் - பரமானமாவான ஆதிபகவன். “சார்புணாரது” எனமுழிச் சார்புமது.
 பரம்பொரு ணிருவிசாரியா யென்று மொரு பெறறித்தாசலிற் “செம்பொருள்” என்
 றும், எப்பொருட்கும் பரமாதாமாய நிறைவிற் “சார்பு” எனறும், அவ்வா ரேறப்
 பட்டது. ‘செம்பெருநா காண்பதறிவு’ “சார்புணாரது” எனவே, முத்தநிலையின்.
 ஞாதிருவான முத்தானமா ஞேயப்பொருளான செம்பொருட் சிறத்தக்டென்பபடு
 ஞானத்திசா தொறறித்தி அத்துவிதமாய நிலைபெறு மெனறவா ருயிறறு. இதனானே
 பாரமாதத்தகமான முத்தயிற றுவமபதவாச்சியனான சீவானமாக கெட்டுத் தற்பதவாச்
 சியனான பரமானமாவா யொழியுமெனனு மேகானமவாதிகள விட்டியலபு நாயனார்க்
 குக் கருத்தாகாமை செளியாயிறறு. அறறேல, வேதாகமங்கள் “பிரமாகம்” “சீவோ
 கம்” என்றங்ஙனம் பாலிக்க வோதிய தெனையெனின, — பச்சுகள பாசவிமோசன
 முறறுத் தமக்கநநரியாய்பும வியாபியுமான பரசிவத்தவந தங்கண் அபிவியத்தியுறறு
 பொருடநிபாசிக்க, வேதாகமங்களில் அவ்ஙனம் அத்துவிதபாவனை விதிகப்பட்டது. ஆக
 லின, அதுகொண்பி தானே ஏகானமவாதஞ் சாத்திதல் சாலா தெனக். “பிரமாகம்”
 ‘சீவோகம்’ எனனு மத்துவிதபாவனையால் ஆனமாக்கள சிவஞானக டங்கண் விள
 க்கப்பெறற்ச் சிவமாயிருப்பவனறிக கெட்டொன்றா யொழியா. அரத்தநாசாரியர்
 கரு மிதுவே கருத்தாசல “வேத்ததல் ஆண்டானடுப் பிரம்பொருளாகிய சிவபிரா
 னுச்சுகம் ஆனமாவிற்கும் அத்துவிதபாவனை கூறப்படுமா நெனையென ருசகந்ததெ
 னுத்தககொண்டு, கருடனு மாரத்திகனூற தமமுள வேறுதல் வெளிப்படையாயினும்
 கருடோகமெனனு மத்துவிதபாவனை விடநிவிரத்திப்பொருட்டு வேண்டப்படும; அது
 போலப் பிரம்பொருளாகிய பரமசிவனும் ஆனமாஷிற் தமமுள வேறுதல் வெளிப்ப
 டையாயினு மலநிவாசதிப்பொருட்டு வேத்ததல் அத்துவித பாவனை கூறப்பட்டது;
 அதுகொண்டுதானே நிருபசரித் தவைக்கியங் கூறுதல் சாலாதென்பது” என்றங்ஙனஞ்
 சதாவேதநாறாயியசுவரக்கத் தோதியயாறறா லறிக.

இனிச் செம்பொருளான ஆதிபகவற்குச் சருவஞ்ஞத்துவமுதலிய வெண்குண
 முடைமை சொருப்பவியலபென்பபடுஞ் சிவத்துவமாம. இவ்வெண்குண சொருப்பிவத்
 துவப்பேறே முத்திதகையில ஆனமாவிற்கு ஆனமலாபமென்பபடுஞ் சாய்ச்சியப் பெரும்
 பேறும். ஆதிபகவன் என்குண முடையவனாதல் “கோளில் பொறியிற குணமில்வே
 மென்குணத்தான-றான வணங்காத தலை”எனனுங் கடவுள்வாழ்த்துத் திருக்குறளானறிக.
 அறறேல, “ஆதிபகவன்” என்குண சொருப்பனின, அவனறனை “நிர்க்குணை” “குண
 தீதன்” என்று வேதாகமங்க ளோதுதல் பொருநதாதெனின், — வேதாகமங்கள் பர
 மானமாவை “நிர்க்குணை” “குணதீத” “நெனறேறதியது, சாத்தவிக இராத்த தாமத
 மென்னு மாயாகுணங் ளில்லாதவனெனனுங் கருத்துப்பறறி யல்லது முற்றறிவு முத்
 லிய சிறகுணங்க ளில்லாதவனெனனுங் கருத்துப்பறறி யன்றகலின், அது பொரு
 நத்துவதாம், மறறுப் பொருநதாமை யாண்டைய தெனக். இச்சிறகுணங்களு’யில்லா
 வியல்பே அவனுக்குச் சொருபமெனின், — சத்தானக் சித்தானக் ஆனநருப்பமானக்

யுள் சருவஞ்ஞத்துவ முதலிபவற்றை யகப்படுத்திநிறுஞ் சேறணங்களாசலின் 'ஆதிபகவ' னுன பரப்பிரமப்பொருள அகவறறை யிலகசனமாக வுடைத்தென்றலுஞ் சொரூபவியலாகாதம். அதவேயுமெனி அநகனம வேணடுவார் பிரமப்பொருள னுரிய ஸ்புமில்லா வெறும பாமெனரூராய் நிரீசசரவாத்கட்டுச் சகபாடிகளாயு மொழிவரெனச. எண்குணங்களாவன: சருவஞ்ஞத்துவம, திருத்தி, அனாதபோதம, சுவாதநாரம, அனுத்தசத்தி. அனந்தசத்தி, நிராமயானமா, விசுத்ததேக பௌபை. திருத்தியெனினும் பூரத்தியெனினு மொக்கும். அனாதபோதம அநாதபூரத்திய மெனவும் உறுகப்பபம். இவையே இறைவற்குச் சிவதத்துவமென்படு மென்குணமாமாறு லலக்ஜோகாதுவிரா ளாடிவொயலு தனூதாதிஞ்ஞமூஸூகி; க்ஷாணஸூகிநூதிராஜயாதாஸூகிமென்குறவு வுஸூலகவெளி" என்குஞ் சருவஞ்ஞானோததராகம வசனத்தா னறிச. இயவெ னுணக களுள், நிராமயானமாவை அனாதபோதத்திலும், விசுத்தத்தினை அனுத்தசத்தியினு மடக்கி அனுகுணங்களாகவும ஓதுப. இவ்வனுகுணங்கள் சததம் சித்த ஆனாதமென மூன்றாயடங்குமா ரோநாதணாக இனி நினமலமானபரப்பிரமப்பொருள் அவிச்சையாற கட்டுணடு சீவானாவெனநினறு, பிரமாதம பாவனை டேணி, மதிராதம பிரமமா மெனிள்— நினமலமான பிரமப்பொருளை அவிச்சையான மலவ சட்டுமுதசமாத டாது. கட்டுறுதமெனிள், அது நினமல பரப்பிரமப் பொருளாமறிவெல். உறையும, சீவறகு வீடுபேறுளதாயவழியும் அனாதத்தினைக் கட்டுறுதமெனடபட்டு வந்தபெறையது போலியாய் முடியுமெனக். அடுத்தல், நிராமப்பஞ் சருவசாரமுதலிய வொருசாரூபநிட தங்கள் அந்நன மோத்யவா நெனையெனிள்— சர்வதாச்சுவதரமுதலிய சைவோ பநிடதங்கள் சீவானமாப் பிரமப்போல வனாத நித்தயப்பொரு னொன்றும், அப்பிர மம் தனக்கநதரியாமியாயும் வியாபியாயு நினறுபகரிக்க அனாதமலவினைக்கோப பிறப பிறப்புறறு வீணடபோகம் புகிக்குமுறையின மலபரிபாக மெய்தப் பரமசிவன திரு வருளுறறுக் கட்டுநீக்கி முற்றறிவெய்தி மெடியுணாதது மலவாசனையு நீக்கி சீவ பரப்பிரமப்பொருளோ டுத்தவீதமாய நினறு முடிவு காண்கிலலாப் பேரினபத்தினை அகராநிறகுமெனறும், எடுத தொருதலைப்படுத தோதுதலின், நிராமப்பஞ் சருவ சாரமுதலிய வுபநிடதங்களிற பிரமசத்தத்தா லெடுததோதபபட்ட சித்தப பரசித் தான பரப்பிரம மனறு. அபரசித்தான ஆனமாவே அவிச்சையாற பந்தமுறறுச சாதகமுறையிற பிரமோபாசனை டேணிப் பிரமமா மென உவவுபநிடதங்களா லகவன மோதபபட்டது. இகவன மாகலின், அவவுபநிடதங்களும் உத்தரவேதமுற் றமு ளாணுறறு நடப்பன வனறி முறணுறறுக் கிடப்பன வல்ல வென்று அறிந்து கொள்க. அறறே லலாதாக; அபரசித்தான ஆனமாவைப் பரசித்தனுக்குரிய பிரமசத்த த்தால் அகவை எடுத்தோதுதல சாலுமோ வெனிள்— பரசித்தான பரப்பிரமம் அபரசித்தான வானமாவுக் கநதரியாமியாட அதுவே தானூப நின றுபகரித்தலின், அவ்வொ றறுமை பற்றிப் பரப்பிரமநாமத்தாற சீவானமாவை அந்நன மவை யுபசரித்து வழங் கின. ஆகலின், அது சாலபேயா மெனக் கீதாசாரியனாகிய கண்ணன பரப்பிரமமான சிவனுருட் பெற்றியைச், சிவோகம் பாவனை யொற்றுமையற்றி, "நானே சடசித்தெ ல்லா மானேன்" என்று தன பெற்றியாகக் கொண்கு கூறியதாலும், இத்த குறுசொரு மென்க.

அற்றே லலதங்நனமாக; "எப்பொரு ளெத்தனமைத தாயினு மப்பொருண்- மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்குந் திருக்குறளுறையில், "கோச்சேரமான யானே

ககட்சேய மாநகரஞ்சேர லிருமபொறை யென்றவழி, அரசு நென்பதோர் சாதியுஞ்
 சேரமனென்ப தொரு குடியும், வேழ நோக்கிணையுடையா நென்ப தொரு வடிவும்,
 சேயென்பதோ ரிப்பறப்பெரும, மாநகரஞ்சேர லிருமபொறை யென்பதோர் சிறப்புப்
 பெயரும், ஒரு பொருளின்கட சமபனை யாகலின், அவ்வாறு துணர்த்து, நிலமுதல் உயி
 ரீருகிய தத்துவங்களின் ரொகுதியென வுணர்ந்து அவற்றை நிலமுதலாகத் தத்தம்
 காரணங்களி னெடுக்கிக்கொண்டு சென்றால், காரண காரியங்க ளிரண்டு மின்றி முடி
 வாய் நிற்பதனை யுணர்தன மெய்யுணர்வாம்” என நிவ்வாறு பரிமேலழகியா ருரைத்
 தது தமக க்ஷுகூலமென்று இக்காலத்து ஏகானமவாதிகளு ளொருசாரார் கூறுபவா
 ளெனின்,— சாதி குடி வடிவு பெய ரென்பன மாயாகாரியமான டுடமைப்ப பற்றியு
 ளுறபனை வழக்காதலின், அது பொதுவியலென துணர்ந்து கைவிட்டுச், சீவானமா
 ளவசு தத்துவங்களின் வேறுக்ககாண்டல ஒருவறகு மெய்யுணர்ச்சியாமென்பதே அவ்
 வுரைக் கருத்தாகலின், அது அவா ஏகானமவாதிக் சொன்னைக்குப் பிரதிசூலமாவதன்றி
 யாது மனுசூலம் பயக்குமாறிலலை யெனக். ஆண்டு நிலமுத லுயிரீருகிய தத்துவத்
 தொகுதியென்றதனால், புருடனு முபாதியாகிக் கழிக்கப்படும பிறவெனின்,— “சுவை
 யொளி யூரோசு நற்றமென னைத்தின் - வகைபெரிவான் சுட்டே யுலகு” என்னுந்
 திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகியா மாபூசு மைந்து, அவற்றிற்கு முதற்காரணமான
 தன்மாதிகார யென்பபடுகு சூக்குவூத மைந்து, அவற்றின் கூறான ஞானேநந்திரிய
 உளமேந்தியவகளை பத்து, மான் அசுவார மன மெனனு மதக்கரண மூன்று, இவற்
 றிற்கெல்லா முதலாகிய பிரகிருதி யொன்று, இவற்றின்க ணின்று போக துக்கும் புரு
 டன ஒன்றெனக் தத்துவ மிருபுதைந்து சாகுகியா கூறுப” வென்றெடுத்தது, “புரு
 டன றான ஒன்றிற் றேனற மப்பாணுர் தன்கட டோன்றுவன வினமையானுவ கார
 ணமு மாகான் காரியமு மாகான்” என்றுரைக்கு முகத்தால், அவன் உபாதியானன்றி
 உபாதியாகா நென்பது நோநாராசலின், புருடனை உபாதியான தத்துவத்து ளொன்
 றென வைத்துக் சழித்தல் அவாசுக்கு கருத்தன மெனக். மறறுப் புருடனைத் தத்து
 வங்களொடு சேர்த்துத் தொகை கொண்டது, புருடன நத்துவ சரீரத்தோடு விரவி
 நின்றது அசுறா பயவெனொ ளும் பெற்றிநோசுகி யெனக். “எப்பொரு ளெத்தனமைத்
 தாயினும்” எனலுந் திருக்குறளிற் “காரண காரிய மிரண்டிமின்றி முடிவாய் நின்றபனை
 யுணராத” லென்றது உட, புருடன தன்னுண்மை யுணராதலேயியாம. புருடன இங்ஙனந்
 தன்னுண்மை யுணர்வுழிச் செம்பொரு டனக்காராரமா முணமையிணையுந் தெளியுமாக
 லின், தன்னுண்மை யுணர்வு அவறகு மெய்யுணர்வுமா மெனக். “சிறப்பெனனுஞ்
 செம்பொருள் காண்பது” “சாபுணர்ந்து சாபுகெட வொருகின்” எனப் பின்னர்ச்
 சீவனமுத்தியிற் காண்பானுவ காணப்படுபொருளுமாக வைத்து மெய்யுணர் வொருப்
 படுத்தியதே, இஃது குறுபானு மெனக் சாகுகியா நீர்சுசுவாதிகளாகலின், நில
 முகற் புருடன காறந் தத்துவ மெடுத்தோதினு ரெனறும், அவா கொண்ட புருடன
 சீவானமாவென்று முணாக. அறறே லிதாஃ; பரிமேலழகியா நீர்சுசுவாத நிசுத்தத்து
 சாகுகியதால் பற்றிக் திருக்குறளிற் நத்துவ வாராய்ச்சி செயப்பபுக்குத் தெனையெ
 னின்,— சாகுகியம் வைக்கசாததிரமாய் நின்று பிரகிருதியையையச் சத்தான முத
 த்காரணமெனக் கொண்டு பிரவஞ்சு மறறதன யதாதத் காரியமாமென் றெடுத்தோது
 தலின், பரிமேலழகியா தத்துவ வாராய்ச்சிக்கு அதனை யோ கருவியாகக் கொண்டார்;
 “எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்டினு மப்பொருண் - மெய்ப்பொருள் காண்பு தறிவு”

என்று முறதிக்கட்டுரை மேற்கொண்டென்க. அற்றேல், சாங்கியர் கூறல் தத்தவ காரண காரியவாத மொப்பிக்கொண்டா, அவர் கூறும் அத்தியாசவாதமு மொப்பிக் கோடற்பாலரெனின, — சாங்கியர் பிரகிருத்திமாயை முதற்காரணத்தில் விதகன் மரம் போலப் பிரவஞ்சுஞ் சத்தமாத்திரையாய்ச் சூகசூமமுற்றிருந்து அலமாய வெளிப்படு மெனக்கொண்டது சற்காரியவாதமாகலின, அதனை ஒப்பிக்கொண்டா. அவர் கூறும் அத்தியாசவாதஞ் சுருதியொடு முரணுதலானும், யுத்தவிரோதமென்று எல்லாச்சமயத தாராலு மிகழப்படுதலானும், அதனை யொப்பிக்கொண்டிலா. அத்தியாசவாதஞ் சுருதி யுத்தி விரோதமாமாறு மேலுரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க.

இனிப் “பிறப்பென்னும் பேதைமை” என்ற மூலமலத்தி விசயபு சிந்தி காட்டுதும். மூலமலமாவது பிராந்தி ஞானமே பிறதில்லை யென்ப ரொருசாரா. ஒருசாரார் ஞானபாவ மென்பர். ஒருசாரார் தமோகுண மென்பர். ஒருசாரார் மூலப்பகுதிபிற றேன்று மவிச்சையென்பா. ஒருசாரார் மாயை கமைக்கொள்பா. ஒருசாரார் சிவசத்தியென்பா. ஒருசாரார் ஆமைவின குணமென்பர். மலமாவது இவை யனைத்தினும் வேறாய ஒன்றாய நித்தமாய வியாபகமாய ஞானதிரோதசமாகிய திரவிய மென்பது தொகுத்தக காட்டுதும். மேற்கூறிய அளவைகளால் ஆமைத் தோற்றக்கேடின் நித்தமாய வியாபகமாய நிற்பதென்பது துண்பாம். இனி ஆமை வுக்குத் தோற்றக்கேடிக ளளவாயின, செயத வினை ரசிப்பச செயராத்தனை யுண்டா மெனப்பட்டு வினை யிலக்கணத்தோடு முரணும். ஈனநணிய குழவி தாய முலைப் பால் பசிப்பினி தீர்க்கு மருநென றிநித்தனைகளை முயலுதல காணும். அஃ தம் மைப்பயிற்சி வயத்தா னுளதாகிய வாசனை யிலவழிக் கூடாது. இனி நித்தப்பொருளை யவயவ முடைந்தெனப்பட்டழிவெய்தவதாகிய வேகதேச மெனைல கூடாமையின, ஆன்மா வியாபியென்பதும் பெற்றும். பெறவே, அவைக குணங்கள் அவைக குணிக ளின் வேறன்மையின, ஆன்மாவின் குணமாகிய ஞானமும் அவ்வாதே நித்தவியாபக மாதல் பெறப்பட்டது. அறிவாவது ஒன்றனை விடயித்திலே பிறிதெனருகலின, அது கன்ம் விடயிப்பதாகிய வறிவு ஒருதா னிசுழ்ந்தும் ஒருசா னிசுழாத்தும் தாலதாலும் இடததானும் ஏகதேசமாய நிகழ்தலுக் காணும். அவ்வறிவு செயற்கையா னிகழன நிகழ்தற்குக் காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலின, அது பிராந்தி ஞான முதலியவ ற்று ளொன்றெனைல கூடாமையின, பாரிசேடிய வளவையான அவற்றின் வேறாகிய சக்சமலம் அத்தனைமைத்தா யுண்டென்பது பெற்றும்.

அற்றேல், காரணம் பிராந்தி ஞானமுதலியவற்றி ளெனறேயாக; அவற்றின் வேறன்மையென்பதற்குப் பிரமாண மெனையெனின, — கூறுதும். கயிறை யரவெ னக் காணும் பிராந்தி கண்ணினகளை யாதானு மோ குறமில்வழி நிழலாயின அதபோலத் தேகமே யானமா வென றிநித்தெருடக்கத்தப பிராந்தி ஞானமும் ஆமை வின் க ளெரு குற்ற மில்வழி நிகழாமையின, அக்குறமாய்ச் சக்சமலம் பிராந்தி ஞானத்தின் வேறு யுண்டென்பது பெறப்பட்டும். ஆனி ஞானபாவமே யது வெனின, — ஞானத்தின் என்றமபாவத்திற்கும் அழிவுபாட்டபாவத்திற்கும் ஒன்றிணைபாவத்தி ற்கும் ஒருசுரவ மழிவிண்மையான முதத்தெயென்ப தொ னிலகையாய முடியும். வீதி பெறன்மை வேதகமக்களிற் பெறப்படுதலின, அவற்றெரு முரணமைப் பொருட்டு ஞானபாவமாவது ஞானத்தின் முன்னபாவமெனக் கோடல்வேண்டும். வேண்டவே,

தேதமாகிய ஞான முன்னில்லாதொழிதற்கு வேறு காரண முண்டென்பு பெறப்படுதலின, அதவே சகசமல மெனப்படு மென்க. இனித் தமோகுண முதலிய வொன்றன் காரியமாய இடையே தோனறி யழிவனவாகலின, அவை யனாதியே ஞான திரோதக் மாய ஆனமாலைப் பந்தக்கமாட்டாமையின, சுததமாய நின்ற வான்மாலை இடையே பந்தத்தி நின்றனவெனின, அவை யிடையே பந்தித்தற்குக் காரணம் வேண்டும். காரணமின்றிப் பந்திக்குமெனின, முததிபெற்றவழியும் பந்திக்குமெனப்பது முடியுமாகலின, அவற்றின வேறாய அனாதியே பந்திப்பதாகிய சகசமல முண்டென்பது பெறப்படும. இனி மூலப்பகுதியிற் றேனறு மலிச்சையே யதவெனின,— மூலப்பகுதியிற் றேனறு மலிச்சை அனாதியி லானம் ஞானத்தனைப் பந்தித்ததெனற லெனாமையானும், அது மாயாகாரிய மாகலின, ஞான வியஞ்சகமாவதலலது ஞான திரோதக்கமாகாமையானும், அனாதியே ஆனம் ஞானத்தினைத் தடைசெய்து நிறகுஞ் சகசமலம் வேறுண்டெனப்பது பெறப்படும. இனி மாயை கனமங்கள் ஆனமாவின் வேறுமாய்ச் சடமுமாயப் பந்தமுஞ் செய்து நிறறலின, அவையே யமையும; வேறு மோர் சகசமல முண்டெனக்கோடன மிகையாமாலேவெனின,— அவை யங்கனமாயினும், ஞான திரோதக் மலல வாகலான, ஞான திரோதக்கமாகிய மூலமலம் வேறுண்டென்க. இனிச் சிவ சத்தி ஞான திரோதக்கமாய நிறகுமெனின,— சித்தாகிய சிவனது சத்தியுஞ் சித்தாவதன் றிச சடமாதலினமையாற றனக்குப் பகையாகிய சடப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்துவ தன்றிச் சித்தப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்தாமா றினமையானும், உறுத்த மெனின, முதலவனது பெருங்கருணைக் கிழக்காகலானும், சடப்பொருளாய் பந்தமுறுவிக்குஞ் சகசமலம் வேறுண்டெனப்பது பெறப்படும. இனி மலஞ் சடமாய நின்றலின, ஆனமாவின் குணமெனக்கோடலே பொருத்த முடைத்தெனின,— அறியாது கூறினும்; குணமாயி னிடையே நீங்குநல் கூடாமையானும், ஆனமா வறிதற்குண முடைத்தாகலின, அறியாமையு மறிவுமாகிய விரண்டு மறுதலைக்குண மொருபொருட்டுக் கூடாமையானும், அஃசானமாவின் வேறாயதோ ரகவிருளாகிய திரவிய மென்பது தெற்றென வுணராதகொன்க. சிவாதிசுதமீனிதிபிகையுடையாரு முதலதிகரணத் திறுதியிற் பயன கூறுமவழி, ஞானாவமே யனஞான மென்பாரை மறுத்த, மலந் திரவியமெனறும், அனாதிப்பொருளெனறும், மலசத்திகள் பலவெனறும், முத்தியின் மலசத்திக்குக் கோடனி மலததுககுக் கேடிண்மையின அனாதிப்பொருளாதற் கிழக்கிலை யெனறும், கடா விடைகளான விரித்துக் கூறியவா றுண்டுக் காண்க.

அஞ்ஞானமெனது மகவிருண் ஞானபாவ மாகாசென்று இவ்வாறு மறுக்கப் படவே, அநதகாரமெனது புறவிருள் ஆலோகத்தின அபாவமெனப்பது உறுதக்கப்பட்டவாறாயிற்று. அதுவஞ் சிந்தி காட்டினும், ஆலோகத்தி னபாவமே யநதகாரமென்பாக்கு, அமமுறை பற்றிச் சகத்தி னபாவமே துககம; தனமததின் அபாவமே அநன்மம்; சையோகத்தி னபாவமே விபாகமென நிவ்வாறு கோடல் வேண்டும். அங்குணக் கொள்ளாமையால் அவர்க்கு மது கருகதன்று போலுமென மறுக்க. அனறியும், ஆண் டொளி யிலலை, இருளுள்ளதென, ஒளியின்மையின வேறு யிருளென்னு முணர்வு நிகழ்தலானும், யாடடின கமுத்திற் றாகரு முலையோ டொகரும அபாவத்தாற் செய்யக் கடவதெனறு யாண்டு யினமையானும், கண்ணொளியைத் தடைசெய்து நிற்பதாகிய, விருளி அபாவமெனறல் கூடாமை யறிக. இவ்விருளின துண்மை வெள்ளிடையி னலரவழித்து நோக்கியவழியு மறைத்தறொழி னிகழ்தல்பற்றிப் பாரிசேடியு வன.

கூடியா னதிரயப்பும். அற்றேல், நீலவடிவிற்குபத தோன்றுதலின் இருள் காட்சிப் பொருளென்றும் படு மிழுககெனை மெனின்,— அறறணு; துணைய விருளிண்கண் விழித்தழிப்பால் கண்ணிமை யிறுக முடியவழியு மொருதன்மைதராய்த் தோன்று தலின், உவெற்றுமை யினமையான, அது மயங்கவுணாவையாமென்பது போதருளின், விழித்தழி யவ்வாறு தோன்றுவது மதபோல மயங்கவுணாவாவ தனறி, இருளினை ருற்றமனைபது அனுபவத்தாற கண்டு கொள்க.

உபசாயதர் செவி முதலிய விடகங்களே நிந்திரிய மென்பராகலின், கண்ணை னனு மிடத்தின் வேராக ஒளிப்பொருளாகு நிந்திரியம உண்டென்பதற்குப் பிர மாண மென்னையெனின்,— செவிடனுக்குச் செவியுளதாகவு மோசை கௌமையின், அது கௌமைக்குக் காரணஞ் செவியெனனு முறுப்பின் வேறு யதனை அக்டிதது நிறகு நிந்திரிய மிலலாமையே யனறிப் பிறிதனைமையாற செவியெனனு முறுப்பு இர திரியமாகமை எல்லார்க்கும் விளங்குக கிடந்தது இதுபற்றி யேனை யிந்திரியங்களும ஆவ்வுகிடகுகளின் வேராதல் கண்டுகொள்க. ஞானேந்திரியங்க னைந்தம அறிதற கருவிகளாகலின், சாத்தவிகாகவகாரத்தற ருளுநறியனவாம. கண்ணிந்திரியம ஒளிக கருவியாகலின், உருவத்தை யறிவதாம. இது ஆனமாவின் ஞானசத்தியா லக்டிதககபடட் டிப் பொருள்களை விசேடண விசேடிய வியலப்புறறி அறியுமா றினறி நிருவிகமபா யறியுற கருவியென் றுணர்க. இது ஏனை ஞானேந்திரியங்களுக்கு மொககும். காட்டு மொளியின் வேறுபக் கண்ணுக் கொளிககுண முண்டென்ற கெது வெனை? கண்ணுக் கொளிககுண முண்டெனின்,— மினமினித துணையாயிறுந தானே விளங்குதல வேண்டுமாலெனின்,— ஆகாயத்தன் கண்ணதாகிய சதத்குண முரசு குணில கையாக முதலிய வியளுசகங்களை விளக்கப்பட்டுழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காடுழிதலே யன்றித் துணையுணையுண தானே விளங்குமா றினைன்பது பற்றி வியளுசக த்தி னென்றோல் வடிவாறு ருளுநறு மயவோசையை ஆகாயத்தன் குணமன நென பார் யாரு மிலலை. அதுபோலக் கண்ணின் கண்ணதாகிய கொளியும் வியளுசகமாகு ஞாயிறறி ஞெளிமுதலிய வுளவழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காமை மாத்திரையே பிறி திலலை யாகலான, அத்தனைக் கண்ணின் குண மனநென்றல் அறிவிலலா கூறறையா மெனவும், அககண்ணெளி தனை விளங்குதற்குரிய வியளுசகப்பொருள் ஏகதேசமா யின் ஏகதேசத்த விளங்கியும் வியாபகப்பொருளாயின் வியாபகமாய விளங்கியு நிறகு மியல்பிறநெனவு முணர்க. இனிக்குணுக் கொளியிலலை, ஞாயிறறிஞெளி முதலிய னவே கண்ணினகண்ணின்று காண்டல் வியாபார நிசுழ்ததமெனின்,— அகநகமாயின், ஞாயிறறி ஞெளி முதலியன கண்ணினகண்ணிநே காண்டல் வியாபார நிசுழ்ததமெனனு நியமம் வேண்டா; உடம்பினுள் யாண்டாயினு மோரிடத்தைப் பற்றி நிறைவு காண் டல் வியாபார நிசுழ்த்தமென ருறுழிக். அற்றேல், அவ்வாறு ஒளியுடைத்தாகிய கண் ணிந்திரியந் தன் ருறுழிற்பாடு நிசுழ்த்தற்குப் பிறிதோ ரொளியி னுபகாரத்தை யன்றி யணமயாதவா நென்னையெனின்,— அகநக மாயினுக் கண்ணிந்திரியந் தல் கொளி யாகலின், தமோகுணசாரமான இருளென்னும் பகைப்பொருளின் சத்தியான மடங் கிக், காண்டல் வியாபார நிசுழ்த்ததற்கு அங்கியெனும் பூதத்தின் கூருண ஞாயிறறி ஞெளி விளக்கொளி முதலிய சூக்குமொளி யுபகாரத்தை வேண்டற்பால தாகிநற தென் றுணர்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியத்தக் கண்ணிந்திரிய விப்பும் அதன் குற்ற சகமான விருளியல்பும் அதன் ருற்றமுறையும் வாழி

கள் கூறும் பூர்வப்பக்கங் களைநது மிக விரித்தாராத்தார். அது சிவஞானபோதத்தப் பிரமாணவோதத் திரண்டாமபாதத் திரண்டா மதிக்கரணத்தக சாணக. அத்தவியத் சைவசித்தாந்த வாசாரியாகள இப்புறவிருளை அகவிருளிற்றுகும் கண்ணை ஆனபாவிற்கு ஞாயிறினைச் செம்பொருளாகிய சிவத்திறதும் உவமானமாக எந்திதேதி அம்முட பொருண மெய்ப்பெயறி நெருடிகுவா. அது சிவஞானபோத முதலியவற்றுட சாணக.

இனி நாயனா காமதகூடபாலில், “தாமவீழ்வார மென்றோட் டியிலி னினிது சொ - றுமரைக சண்ண னுலகு” என்று ஒத்யருளிஞா. பரிமேலழகியார “தாமரைக சண்ண னுலகு” என்பதற்குத் “தவயோங்க் ளெய்தரு செங்கணமா லுலக” மென்று பொருளுரைத்தாரா. இன்னுள்ள செங்கணமா லுலகெய்தி வாழ்புலே வீடுபே நென்பது நாயனா கருதலாகாதோ வெனின, — ஆகாது, என்னை? செங்கணமா லுலகரு விரசைநகியடுக்து மேற்புகங்கரு ளொன்றாய விளங்கு மேகதேச விட்டாகலானும், மாயாகாரிய மாக்கலானும், அல்லது காமிய கணம தவ யோக முழப்பார உதும் பதமுததி யாவதல்லது கிட்காமிய மெய்ஞானமுடைய ரெய்தம நிதலியப்பக புர வீடுபே ருகாமையின. செங்கணமால் குணமூத்தகரு ளொருவனாய நிர்வாத்தகையி லட னகிய தத்தவபுவனங்களைக் காக்குவ சடவுளென்பது மேற்காட்டியவாற்ற னினிது விளங்குதலின், அக்கடவுள் ளாவகைப் பரபோக மருளுவ குணமூத்தி யன்றி நிற்க குண சொருப விடுபேற்றளும் பரப்பிரம முத்தம்பொருளாகா னெனக் அல்லது உம, பாஞ்சராத்திரிகள் செங்கணமால் அடபிராகிருத மங்கல் திவ்வீட தேகியாய மேலுலகி ஆனறவனென்று கூறுதலின், மாயாகாரியமான பஞ்சடோசமு நீங்கிப் சிமைய நித்த வ்யாபக சொருபானந்த வீடுபேற்றினை அவ னுள்ளவ னென்றல் சிந்தி மியையா தெனக் இனி “நிரத்சய வின்பத்தற்குரிய நீ இச்சிறினைப்பத்திற கிணையாதல் சாலா தென்ற பாங்குருத் தலைவன சொல்லிய” தென்று அத்தற்குக்குறளுக்குப் பரிமேலழ கியார சருகத்தரைத்த, இயவுலகவ்ன்பத்தனை நோக்க அச்செங்கணமா லுலகவின்ப கிரத்சய மென்றவாற்றாம பரமுத்திட்டேது, உருவ வருவ வுலகெல்லாம் வெறுத்த சிதானந்த வாழுவென்பது, “குறித்தடியி னின்றைட குணமெட்டுச் சித்தி கோகனதன் முதலவாமுழ குலவுபத மெல்லாம் - வெறுத்ததெறி யறுவகையு மேலொடுகி முடங்க வெறுமபொயென நினைத்திருக்க மேலொடுகி பிலலா - னின்றதுவதோ குணமில்லான தனைசொரு வருக்கு நினைப்பரியா ளென்றமிலா னோபடவந் துள்ளே - பொறுடபரிய பேரனபையருளியதன் வழியே புரிந்ததிவ னெங்குமிலாப் போகத்தைய புரிந்தே” எனது மததுவிய சைவசித்தாந்தத் திருவாக்கினு னறிச. இதவே பரிமேலழகியார்க்கு முடம்பாடாமாறு, “மலாயிசை யேகினுன மாணடி சோந்தாரா - நிலிசை நீடுவாழ் வார” எனதுந் தற்குகுறளில் “நிலிசை” யென்பதற்கு, “எல்லா வுலகிற்கு மேலாய வீட்டுலகினக்” னென துரைத்தவாற்ற னுணாக. சிமைய வீடுபேற்றினை வீட்டுலகென ததுஇறைவனருளசோதலை “இறைவனடி சோத” லென்றதுபொலவதோ ருபசாரவழக்கு.

இதுகாறவ கூறியவாற்றால் ஏகானமவாதிகள் கூறு நிருபசரித் வைக்கிய மும, பாஞ்சராத்திரிகள் கூறு நாராயணசாரமும, நாயனா கருத்ய வீடுபே ருகா வென்பது உம, அத்தவியத் சித்தாந்திகள் கூறுஞ சிவனடிசோத லெனஹம் உபசரித் வைக்கிய சிவசாயுச்சியமே அவா கருதிய வீடுபே நென்பது உம, தண்பொரு ளாயி னைம காண்க. தெய்வத்திருவருளா கைவந்து கிடைத்தப பரமஞானஞ்ஞுதி கைகண்ட

முடியாசாரியர் நால்வரும், “சொற்றுணை வாழ்க்கை துறந்தன் திருவடி யேயடைந்தோம்”
 “கோமாத்கே நாமென்று மீளாவாளாயக் கொய்ம்மலாச்சேவடியினையே குறுகினோம்”
 “இவன்மற் றென்னடி யானென விலகருஞ் சிறதை கண்டுநின் திருவடி யடைந்தேன்”
 “நின்னருட் டாளிணைக்கீழ் - மறிவறியாச் செல்வம் வந்தபெற்றார்” “தையலிடந்
 கொண்டிரான நன்கழலே சேரும்வண்ண-மையனெனக் கருளியவாறு” “கரணங்க
 ளெல்லாந் கடந்தறினற கறையிடறறேன - சரணங்களை சென்று சார்ந்துமே”
 “தாட்டா தனவெல்லாந் காட்டிச் சிவந்காட்டித் - தாட்டா மறாகாட்டித் தன்கருணைத்
 தேன்காட்டி” எனநின்றன மருளிச்செய்யுமுகத்தாற சுத்தாததுவித் சைவசித்தாரநத உப
 சரித வைக்கிய சிவசாயுச்சியமே மெய வீடுபெறென்பது நேநாதருளினு ரெனச.
 “செவ்வேற சேளய் - சேவடி படருஞ் செம்ம ளுள்ளமொடு” என நருளிச்செய்தலின,
 சக்கிரனுக்கும் அதவே கருத்தாபவாறு காணக.

இக்காலத் தேகானமவாதிசுருட் சிலர் “நவமாய செஞ்சுடர் நலகலுமே நாம
 தந்த - சிவமாய வாபாடி” “சித்தமல மறுவிததச சிவமாகி யெனையாண்ட-வததனை”
 “சென்றுசென் றனுவாய்த தேய்ந்ததேயந் தொன்றாந் திருபடெருந் தறையுறை சிவ
 னே” “அஞ்சி சிவரூப மாகியவாறே” “ஏகனாகி யிறைபணி நிற்க” “ஏகமாய நின்றே
 யினையடிக்க டாமுனர” என்றறறொடக்கத துபசரித் சுத்தாததுவித் வைக்கிய சிவசாயுச
 சிவங்குடமுஞ்சுருதிகள், தமதேகானமவாத நிருபசரித் கேவலாததுவிதவைக்கியமே பேசின
 வென்று பித்தறுவா, பரமசிவன பெத்த முதந் யிரணடினும் ஆனமாவிறகு நாயனென
 தும் ஆனமாப் பரமசிவனுக்கு எனறு மீளா வடிமை யென்றுந் கூறி, இருளும் வெளி
 யும் போலும் பேதமும் பொன்னு மணியும் போலும் அபேதமுஞ் சொல்லும் பொரு
 ளும் போலும் பேதாபேதமும் பூர்வபக்கமாக வொதுககி, முததிறமுந் தனக் கண்டந்
 கக்கொண் டத்தவிதஞ் சாங்கிரும் வைத்க சைவசித்தாரநதச சுருதிகள், தமகலுமே
 மென்று அவர் அவைதமமைத் தமமுட கொண்டு போறநல, “மெய்ச்சேர்ந் தவகு
 சிறுகொள்ளி தனை விரணமை கொண்ட சூருகார - கசசேரத் மென்று கருதக் குட
 ம்பை தனிலுய்த்த மாண்ட கதை” யாய முடியு மெனச. மேலும் விரிக்கிற பெருகும்.

முதந்நிருக்குறள் விருத்தி யொருவகையான முடிந்தது.

உத்தரவேதம் பாயிரமுளப்பட அறத்தப்பால் பொருட்பால் சாமததுபாலென
 காங்கு பகுத்ததாம். அவறறள், பாயிரந் கடவுளவாழ்த்து, வானசிறப்பு, நீதார
 பெருமை, அறன்வலியுறுத்த லென்னு நானகக்கிராங்க ஞாடைத்தது. அறத்தப்பால் இல்
 லறவிய துறவறவியலென விரணடியல்க ஞாடைத்தது. இவ்லறவியல் இலவாழ்குகை,
 வாழ்க்கைதனைநலம், புதல்வரைப்பெறுதல், அன்புடைமை, விருந்தோம்பல், இனியவை
 கூறல், செய்ந்நன்றியறிதல், நடுவுநிலைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பிற
 னில்லிழையாமை, பொறையுடைமை, அழககாராமை, வெஃகாமை, புறங்கூறமை, பய
 னிலசொல்லாமை, தீவினையச்சம், ஒப்புரவறிதல், ஈகை, புசுழ் எனனு மிருபெத்திகா
 ரங்க ஞாடைத்தது. புசுழ் இவ்லறத்தார்க்குளதாம் இமமைப்பயனாகலின, இவ்லறவியல்
 விற்றுதிக்கட் டந்தோதப்பட்டது. துறவறவியல் விரத ஞானமென விரண்டாம். விர
 தம் அருளுடைமை, புலான்மறுத்தல், தவம், கூடாவொழுக்கம், களளாமை, வாயமை,
 சிவகுளாமை, இனனசெய்யாமை, கொல்லாமை யென்னும் ஒன்பத்திகாரங்களுடைத்தது.
 ஞானம் - நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்நல், அவயறுத்த லென்னு நானகக்கிராங்க

பரிமேலழகியாருரை இவ்வாறு சிறந்தவி னனரே, “பாவெல்லா நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள - நூலெல்லாம் வள்ளுவரையே நூலாமோ-நூலிற் - பரிதத வுரையெல்லாம் பரிமே லழகன் - மெரித்தவுரை யாமோ தெளி” என றுனரே ரதனெருமை அவ்வா றெடுத்தப் போற்றினு ரென்பது.

திருவள்ளுவமாலை.

திருவள்ளுவமாலை திருக்குறளின் சிறப்புபாயிரம். இது அசீரி, நாமகள், இறையனர், உகிரப்பெருவழுதி, கயிலர், பரணா, நகிரா, மாமூலனா, மலாடா, சித்தலைச்சாத்தனர், மருத்துவனாராமோதரனர், நாகனேறவனர், அரிசிறகீழார், பொன் முடியார், கோதமனர், நத்தத்தனர், முகையலாச சிறுநூலாயியார், ஐயிரியா நல்லந்தவனர், கிரந்தையார், சிறுமேதாவியார், நகூரீவனவியார், சொழித்தலைமு ததண்டினர், வெள்ளிவிதியார், மாகமுடிமருதனா, எரிச்சலாமலாடனா, டோக்கியார், மோசிகிரனா, காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் காரிகண்ணனா, மதுரைத் தமிழ்நாயகனா, பாரதம் பாடிய பெருநேசுவனா, உருத்திரசன்மண்ணா, பெருஞ்சீத்தனா, நரிவெருத் தலையார், மதுரைத் தமிழாசிரியா செங்குணாக்கிழார், மதுரை யாழ்வையாணிகா இளவேட்டனா, கவிசாகரப்பெருநேசுவனா, மதுரைப் பெருமருதனர் சோலூக்கழார், உறையூர் முதலகற்றனா, இழிகடபெருநகண்ணனா, செய்ககாவிரியார் மரனா சாத தனர், செயலூர் கொடுஞ்செங்கண்ணனா, வண்ணாசுருந்தனா, எந்தனாககீழார், நச்சுமனர், அக்காரக்கனிச்சுமனா, நப்பாலத்தனா, குளத்தலாடனா, தேவீசு கீரனர், கொடினாமுன்மாணியூசனா, கவுணியனா, மதுரைப் பட்டினி லூர், ஆலய குடிவக்கனா ரெனனு மைமபத்துமுவருந் தனித்தன் யியறநியுடைய லூபத்துமூலநா திருவெண்பாக்களுடையது. இவ்வமைபத்து முவருந், அசீரி பாணம் நீகமற நிறை நத நிறகு முதறறையவம். நாமகள் - சகல கலாநுதியான வர். இறையனர் - ஆல வாயி னவிரசடைக்கடவுள். உகிரப்பெருவழுதி - கடைசியானா னா வறநசிறுபு திருக்குறள் கேட்ட பாண்டியன். கயிலரெழுவாயாக ஆலவ நடி வறநுடையாயாக நின்றோர் கடைச்சக்கப்புவர் நாற்பத்தொன்பதாமா நகிரனா எயிற் றுணையுட கடைச்சக்கமிருநது தமிழாராயநதார் நாற்பத்தொன்பதாம்வாள் றுரைத்து எயற் தோதிய சேந்தப்பூசனா, பெருநகனா றாக்கிழார், இளநகனா றுனா, மரு பட்டினக்கு ரென்னு மியறபெயருடையார் திருவள்ளுவமாலையிற் பாவெல்லா நல்லா மலாடா பாடுபோலு மென்று மலையநக, இவ்வியறபெயருடையாரே ஆண்டு வேதியறப்பவரா லங்கனம் வழங்கப்படுகின்றமையின்.

முதுமொழிவேண்பா.

இது உத்தரவேத வதிகாரங்களிலுள்ள வெவ் வார் திருக்குறண் முதமொழி களுக்கு எடுத்துக்காட்டிலக்கியமாக வியறப்படடமை. முதுமொழிவேண்பாவெண் னும் பெயர்ந்தாயிற்று. இது சோமேசரை முனிவி யாக்கிப் பாடப்பட்ட பாயின சோமேசர் முதமொழிவேண்பா வெணறும வழவுசபட ம இல்கீயற்றினா ஆசிரியா சிவஞானயோகிகள். இது டி ருக்குறண் முதமொழி நாம எடுத்துக்காட்டிலக்கியங்க ளுந் தம்முளொட் தொழுகு டெச்சி, திருவள்ளுவநாயகனாரே மறித்துவந்திடுவத திருக் குறண்க் கெடுத்தக்காட் டிலக்கிய மருளிசெய்து டெ ஆ லவர்க்கு நூல்களில். இனி அரங்கேசர்வேண்பா முருகேசர்வேண்பாவெண் டெயர் டெச்சி லொடாடியவை. திருக்கு

றநு மெரிக்குக்காட்டுந் தம்முளிகையுபெறது, வெறறெனத் தொடுத்தலாயு மற்றென் றுய விரிந்து நிறறவின, பொலிந்துலகொம.

இனி ஆத்திருடி, கொலகைவேரதன், வாசுதண்டாம், நல்வழி என்னுஞ் செந் தமிழ்நூல்கள் திருக்குறள்பொல நீதியுரைக்கும் பொய்யாமொழிகளாதலின். அதனே டொடெனவைததுபு பொற்றறபாலனவாம். இவை ஓளவை திருவாய்மொழிகள்.

கடைச்சங்கவிலக்கியம்.

நறறமிழ்ப் பாண்டி நன்னாட்டு நானமாடககடன மாநகரில் அங்கயற்கண்ணி யோடு அராந்து வீதநிபுருந கிண்களங் கொழந், ணிரத சிவபிரானுளிய சங்கப் பாலகை வீதநிபுருந தீயி ராயந்த நகிரா முதலிய நலலிசைப்புலவரும் அவர்ப் பொருடிதானம் பிறரு பியறறிய நறறமிழ்நூல்கள: பத்தப்பாட்டு, எட்டுததொகை, பதவெண்கீழகண்களென நிபபாரில் வழங்கப்படும. நகிரா முதலிய கடைச்சங்கப் புலவா அகர்தியுளெனனு முதனூல்கையுந தொல்காப்பிய முதலய வதன் வழிநூல்க னையு வழிகளாகுகொண்டு முகடிமீழ நனராபாநது செநதமிழிலக்கியம் பல செய் தட்டார. அவரியறறிய சங்க செநதமிழிலக்கியங்கள் சொலவளம் பொருள்வளந் துறுமிக் கற்பொர நெஞ்சகவந்நது மேனிலாதோரும் விழையு நானிலச் செவியமி ர்தாய இசுபர சங்க மிக விளங்குவன. பிறகாலதது துலு முரையுந தமிழுலகம் பெயர்ச்செய்து தாரிந் சிரியா பெருமை பெறுதற்குச் செநதமிழ்ப்பிரமாண வரம் பாய நிலவாதினறது இசுபர் சந்தசு செநதமிழிலக்கியங்க ளெனின, — அவற்றின் றெயவச் சொற பொருட சிறப்பு இப்பரிசிறறெனது முறற வெடுத்தியமபல எளிதன்று.

பத்துப்பாட்டு.

திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரு ம்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, கெடுநலவாடை, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன பத்துப்பாட்டாம். திருமுருகாற் றுப்படை முதலிய விபகதார, அறம் பொரு ளினபம் வீடென்னு முறுதிப் பொரு ணைகனு ளொரோகொன்று துதலியனவாயும், நலலிசைப்புலவர் நாட்டி யனவாயும், அகவறபாலிலக்கண மொத்தனவாயும், ஓறுமை யறுதலின், அவற்றைச் சந்ததார பத்துப்பாட்டெனந் கோதது ஒருகுகினர். இவற்றுள், திருமுருகாற் றுப்படை உட்பொரு ணைகனு ளிறுக்கணணதாயச சிறநத வீடுபேறு துதலு தலின, அதனை ஏனை யொபைது பாட்டுக்குஞ் சிரத்தானமாக்கி, முதறகட் கோத்தி ட்டார. திருமுறை செயசருளிய நம்பியாண்டாராம்பி இது வீடுபேறு துறுதிப் பெரும் பயன கூறந தெயவப்பாட்டாதலேகுகிப் பக்கொராநதீருமுறையி லெடுத்தகக் கோத் துப் போறறிரா. இது கோத்தார சங்கப்புலவரெனபது, நசசினாக்கினியர் மலை படுகடாத்தன “தீயி னன்ன வொணசெங் காந்தன” எனனுந் தொடக்கு எழுதிய வுரையா னறிக.

திருமுருகாற்றுப்படை—இது குமரவேளை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நகிர னார் பாடியருளியது, வீடுபேறு வேண்டினு (ஊரிரவலனை வீடுபேறுநெருவன் முருகக் கடவுள்பால ஆறறப்பரிதலைப் பொருளாகக்கொண்டது. முருகாற்றுப்படை யென்பது மூருகனிடத்து ஆறறப்படுபபது என்றும், முருகு எனனும பண்புமொழி பண்பிமேலின் றது. ஆண்டை-ஐ-வீனைமுதலவருகி. இது முருகக்கடவு டிருப்பரக்குறம், திருச்சீரலை

வாய், திருவாவின்ன்குடி, குன்றுதோற்றுடன், திருவேரகம், பழமுதாசோலைமென்னு மாறு
 படைவீடுகளினும் ஊராகொடை சோடுமுல்லைமுடிவற்றிழைம வீற்றிருப்பனென்
 கூறி ஆக்கடவுள்பால் ஆற்றுப்படுக்கும இது பறத்தீணையிலுள்ள "தாவிலைலிசை"
 பென்னுஞ் சூத்திரத்தள "ஆறிடைக சாட்சியற்றத்தொன்றிய - பெற்ற பெருமை
 பெருநூள் கறிவுற்தீச் - சென்றுபா னெச்சிச சொல்ல உபாயம்" என்பது, இச்
 தமிழைய பெருநெருவன, அந்நிப பெருநெருவனெருவகைய, பெறு
 மாறு வழிப்படுதக கூறுமென்பது பற்றிச் செய்யுள் செய்வாறு சாத்திரவது
 ஒரு பறமறறு அருவாயத் தானே நீதாந தாசுவ உடக பெருநெருவ. அது
 "உற்ற வாக்கையி னுமடொரு ணமுற ரெழுதரு நாறப்பொடி - உற்ற லாவநொ
 பரம்பொருள்" என வுள்ள யுணர்நீதா கூறியருவிடவாற்றி ளுறி. மாயிரு
 ஞாலத்து மறைமுதற சடவுள பூகையின படை (உற்ற னெருமுடித வாயிர
 வரை மலைக்குகையிற் றெகுதது அனை திறமுடையா னிகை மொருகளை
 தேடித் தனை அனைக்கக்கண்டு அண்டவிராந் சிதம்பரித்தப டடழனி பூம
 துண்ணீர் நீராடுவான புச, பூதாதிற தபயித் தாமும் பிறரு குடையல் வேண்டி,
 நகரீரார் இது திருமுருகாறமபடையினை பாட, முருகசுடவுள இடபாபிரை
 கொண்டருளிச் செவ்வில லிவி ஆட்பூ, திசை செவ்வ நகரமுளவிடா மனை
 வரையு முடியச் செயதருளினார். இவ்வரைய காந்திபா மீயான காந்திசருந்
 கதகக் காண்க. இவ்நிப புறநூலமை யானதூயமை டெண்ச வாழ்வி யிருநறு
 முருகக்கடவுளைச் சிததானைச் சிலையி யப்பிரான திருகடிசுட பிறல் கொடுத்தி
 சித்தத்தோடு கித்தலும் பாராயணஞ்செய்வார், பணைய மீயாயு மீடியாபரதயும,
 கொழிவழிப்பலமை வளமுடக கெழுநலு, பாச வாராகையா பகிர்ப்புரு ஞான
 மாசுறிய பெறுதலு, அமுருகசுடவுண் பாரடி பாராயண வாழ்வுதலைக்
 கூறிதலும், ஒருசிலையாக வெதவ" இது செவ்விலை என பறத்தீணையிலு
 பாடானடினையுட பிறப்பில் பெற்றிருப்பதைய பெடித்தீ சுவ வள வெய்,
 மூன்றனுள், நானினு கந்தளியி லுபு தரிசுமாயின, மீயுடைய செவ்விலை
 டென றறிச. கொடிநிலே தீழ சுவையி சுவனை நிலை யுடைய செரு
 சுடர் மண்டிலம். கந்தளியிலகனை மொசுடயா ட்டது வ. சுவையிலை
 இம்மூவகைத் தெய்வமுட தேவா பரத்தபாப்ப பாட "தலை" மீயுடைய செவ்விலை
 நிலை கந்தளி வளவி பெறை-வந்நகுது சுவையி னுசுவை மூன்றா ட்டய வாழ்
 தொடு கண்ணிய வறியெ" எனனும் புறத்தீணையிற் குடிய தாவற்தீ. வந்நகு
 சிறப்பு பிறப்பிறப்பில் பெற்றீ.

பொருநராற்றுப்படை— இது சேரமுன் கிரிபறபெருவளத்தானை முடத்தாமக்
 கண்ணியா பாடியது; பரிசிடெழலவேண்டிய பொரு நெருவனைப் பரிசிடெரு நெரு
 ருவன் சேரமுன் கிரிபறபெருவளாத்தானிட து ஆறுவாயிச்சலைப் பொருளாக யுடையது.
 பொருநர் ஏக்களம் பாடிவொ ரொபகசைம் பாங்கொ பரணி பாடுவொ
 ரெண்ப பல திறத்தர். அவருள் றண்பு உறியான பொகசைம் பரிசிடெவான.
 இப்பாட்டுக் கிரிபற் வளவன சேரன், பிராபய, நாடபிவளம், நகர்வாநனை மீயு
 கூறும். இப்பாட்டுப் "அறையானை மகவறலைப் பரிசு - சாகுத்தி வறிகாட சேரறு
 நகையுறுத - வேறுபு முகனிய வந்தியி லொருந்" என முகனிலை பொருவையா
 செந்தது, "கண்ணிற் றுசுடிய வெருவரு மீயுருந் - கண்ணிற் றுசுடிக் கிரி

கால வளவன் குனிழன் மருங்கி ளுறுகுடி குறுந்தி - தொழுதுமுன் னிறதவி'ராயின்" என முன்னிலைப்பணமையான முடிசுதது, "முன்னிலை சுடடிய வொருமைக் கிளவி-பணமை யொளி முடியிலும் வரைநிலை யினிற - யாற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் 'வெண்பம்' எனனு மெச்சவியற் சூச்சிர விதிதறி யென்பது. இங்நமை பொருநர் யணர் விறலியா எனறிவரை யாற்றுப்பந்ததற் றுவிதி, "கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் வித யிடி - மாற்றிலைக் காடசி யுறழ்க தோனறிப - பெற்ற பெருவளம் பெறாஅந் துறிவுறுதிச - சென்று பயனெதிரச சோலனை பக்கமும" என்பது. இதன்கண், "ஆசிரிப னடைத்தே தெளி" என்பதுபற்றி வகுநி மிச்சும் வநநன். இது பரிசில் வேண்டிய பொருளைப் பரிசில் பெற்றானொருவன் அது வழங்குகறகுரியா னின்னெனென்று ஆறுறுப்பிந்தவின், மக்கட்பகுத்பாதிப பாடாண்பாட் டென்றணாக.

சிறுபாணற்றுப்படை—இது ஏறுமாநாட்டி நல்லியக்கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லுநாந்ததஞ்ஞா டாமியது. பரிசில்பெற்றவேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில்பெற்றானொருவன் ஏறுமாநாட்டி நல்லியக்கோடன்பால் ஆறுறுப்பிந்ததுலைப் பொருளாகக் கொடுத்த பாணனெனினும் பரிசிலொன்றைமொக்கும். டாணா இசைப்பாணர் யாழ்ப்பாணா மண்டைப்பாணா என்பவர்திறதகர் இப்பாட்டிற் "பொன்வாரா தனன புரி யாடங்கு நரமயி - னிளதூற ிறியா ழிடைவயிற் றழிநு-கைவளம் பழுகிய நயந்தொரியாலை-சைவா பாணமகன் கடனறிச சூடகச-விவநா ளவயத்து வளளியொ நகசிறு-தனிகு ரெவவொளி துயராரறுப பின்பட-முனிவிசு திருநக முதுவாயிரவல்" என வருவின், இவன் யாழ்ப்பாணனை வறிக் இப்பாட்டு நல்லியக்கோடனை விதரணமும், அவன்கா கள்ள வளமுடி, அவனரண சிறப்புடி, அவன் சொல்லியிற்றிடுப்புடி, ஏழுவகை வளளல் சளிசை வரலாறாடி, பிளவுடி, பிச்சுறுடி. இது பரிசில் வேண்டிய பாணமக் கொருவனைப் பரிசில்பெற்றானொருவன் அது வழங்குகறகுரிய னின்னெனென்று ஆறுறுப்பிந்தவின், மக்கட்பகுதியான பாடாண்பாட்டென்றறி.

பெரும்பாணற்றுப்படை— இது பொண்ணைமா னிளநகிரையனைக் கடியலுநா உரு கிவ்வண்ணைப் பாடியது. பரிசில் வேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில் பெற்றுநொருவன் கொண்டபாணி சந்திரவனிடத்து ஆறுறுப்பிந்தியசைய பொருளாக வுடைபது. இவன் நெண்ணைச்சொடியால் யாற்று விடப்படற்க திரையாற்றாப்பிவின், கொண்டைமாவின்நகிரைய கெடைபட்டான அது "இருநிலங்கட கர் சீரும்று மாயிவ - முன்னீர் வண்ணை பிளங்குடையனனென - திரைந்ரு மாயி றுர சேவா ழுமபல்" என இப்பாட்டின வருசலா னறிந்தொள்க. புறங்கடையென்ப பாட்டு சேவாதுரு முளா. இப்பாட்டிற் தொண்டைமாவின் சந்திரய ழுட்கி நானில் வைந்தினைப் படுகுச்சரி னீர்கையடி அவன் சாளுநகர் தறிருப்புடி வண்மையு மீச்சுறுடி. மேலகச சிறுபாணாறுப்படை யென்று மிச்சனைப் பெருமபாணாறுப்படை யென்றும் வழங்கினா, அடிச்சரிச சிறுமை பெருமை நோக்க யென்க. இது பரிசில் வேண்டிய பாணமக் கொருவனைப் பரிசில் பெற்றானொருவன் அது வழங்குகறகுரிய னின்னெனென்று ஆறுறுப்பிந்தவின், மக்கட்பகுதியான பாடாண்பாட்டென்றறி.

முல்லைப்பாட்டு— இது காலியிப்புறப்பட்டினத்துப் பொன்வணிகனார் மகனார் கப்புகனா பாடியது. தலைமகர் பகைமேற சென்ற தலைவன் வருங்காறுங் கற்பா ச்றியிருந்தோர்க்கு தலைமகன் வந்தது கண்ட சோழிமுதலிய வாயினக் டாமும் கூறு தலைப் பொருளாக வுடைபது. இது தலைவி தனிச்சிறக்கும் பெற்றியும் கார்ப்பெறு

தீயும் பகைவர் துயர்ப்பெற்றியுற தலைமசன் றிறலு மீக்கூறும். “செலவிடையழுந் கல் செல்லாமை யன்றே—வனப்புறை குறித்த தவிச்சியாகும்” என்ற தொல்காப்பியர் கருத்திற்கேற்ப நபபூதனா ரிச்செய்யுள் செய்தாரென் றுணர்க. இது அன்புறு கற்பாட்டியான தலைவியை வனப்புறை குறித்தப பிரிதலொழுக்கக் கூறுதலின, கற பென்னுந் கைகோண் மேலதாய முலைபறறி யெழுநத பாலைபாடடென றுணர்க.

மதுரைக்காஞ்சி— இது மாங்குடிமருதனார் தலையாலங்கானத்தச செருவெ ன்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனைப் பாடியது, வீடுபேறு குறித்த தலையாமை செவியறிவுறுத்தலைப் பொருளாக வுடையது. இது பாண்டியன முனளோ பெருமையும் பரீண்டிராட்டி ன்கணுள்ள நானில வைந்தனை வளனு மதரைமாநகாச் சிறப்பும அவன வீரமும் பிறவு மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியற்கு வீடுபேறுதவாகச சானறோர் பல்வேறு தலையாமை அறைத லுணர்த்துதலின, பெருநதனைபுறனா யெழுநத காஞ்சிப் புறப்பாட்டென் றுணர்க.

நெடுநல்வாடை— இது பாண்டியனெடுஞ்செழியனை மதரைக் கணக்காய னார் மகனார் நகிரஞா பாடியது, கொற்றவையைப் பரவுவான், செருவென்ற பாண் டிய நெடுஞ்செழியனைத் தணநத வருநதந தலைவிக்கு வருததநதிரிய வுனதலை வன் பகைவென்று விரைநத வருகவென்று பரவுதலைப் பொருளாக வுடையது. இது கூதிர்க்கால வியலபுந் தமிழளான தலைவி வருத்த மிகுதியும் படைவீட்டிற தலைவனிருக்கு மியலப்பு மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியன மண்ணசையற சென்று பொருதலின், முல்லைபுறனா யெழுநத வஞ்சிப் புறப்பாட்டெனறும் வஞ்சிக்குக் கொற் றவை தலையுண்மையின, இதனகட் கொற்றவையை வெற்றிப்பொருட்டுப் பரவினா ளென்று முணர்க.

குறிஞ்சிப்பாட்டு— இது கபிலா ஆரியவாசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவுறுந் தற்குப் பாடியது. தலைவியினது வேறறுமை கண்டு வருநதய செவிலிக்குப் பாங்கி யறத்தொடு நிறதலைப் பொருளாக வுடையது. இது மலைவளனும் இல்லறநெறியுந தம்பதி தம்முட ப்ேணு மனயி னீமையுந் கறபின சிறப்பு மீக்கூறும். இது கள வென்னுந் கைகோளபறறி யெழுநதலிற குறிஞ்சிப்பாட்டென றுணர்க.

பட்டினப்பாலை— இது சோழன் கரிசாற பெருவளத்தானைக் கடியலா ருரு த்திரங்கண்ணனார் பாடியது. வேறுபுலனா சேறாடிய தலைவன தலைவியைப் பிரிநத வாரேனென்று தன்னெஞ்சுகுதச் செலவழுங்கிக் கூறுதலைப் பொருளாக வுடையது. இது சோண்டியனையுந் சாவிரியையுந் சாவிரிபூம்பட்டினததையும ஆண்டு வைகுந் கரிசாறபெருவளத்தான பெருவிறதையும் அவன செங்கோலினையுந சிறப்பித்தரைக்கும். இது அன்புறு கற்பாட்டியான தலைவியை வன்புறை குறித்தப பிரிதலொழுக்கக் கூறு தலின, கற்பென்னுந் கைகோண் மேலதாய யெழுநத பாலைபாடடென றுணர்க.

மலைபடுகடாம்— இது இரணியமுட்டத்தப பெருங்குளறுபுப் பெருங்கெளசி கனார் பங்குணைக்கோட்டத்தசச் செங்கணமாநதவேண்ணெனசேய நண்ணைப் பாடி யது. இது பரிசில்பெறச் சமைநத கூத்தனொருவனைப் பரிசில்பெறறொருவ னன் னனிடத்த ஆற்றப்படுததயதைப் பொருளாக வுடையது. இவ்வாறறன் இதனைக் கூத்த ராற்றப்படையெனவும் வழங்குப. இது நண்ணபாற செல்லுமவழியி னியல்

பும், தவ்வழியிடத்தள்ள உணவின்றிறனும், அவன மலையியலபும், சோலையியலபும், வண்மையும், ஆறதலும், சுறறதொழுக்கமும், நானோலக்கமும், மறறவ னவிரமென்னு மலையில வீறறிருக்குற காரியுணடிக்கவுண மகிமைபும், அவன் முன்னோ பெருமையு மீக்கூறும். மலையை யானைக்கு மலையோசையை அதன கடாதத்தமும் ஒப்பிதும், மலைபடுகடா மென்று இப்பாடடிற்றகு பெயா கூறியவாறு, இரண்ட் காணக. இது பரி சில பெறவேண்டிய பொருளுருவகைப் பரிசிலபொரு ளெருவன அது வழங்குதற குரியா னிவனென்று நன்னனித்தது ஆறறுப்பித்தலின, மக்கடபகுதியாகிய பாடான பாட்டென றுணாக.

பததுபாட்டிறகு மதறையாசிரியா பாரததுவாசி நச்சினூக்கினியர் உறையிய றறினா. இவவுரை, பததுபாட்டின பதப்பொருண மிக்க தெளிந்தப பாட்டி னுட் கோ ளினிது விளக்கிச் சிறப்பு மிக வுட்குறைத. "பததுபாட்டாசிரியாசா, ஆண் டாண்டு மாட்டேற றறுப்பா னியாதத தொடாகலை யுறய. சிரியா யாறொருநக காக்கிப் பொருள புலப்படுத்தும் விதங்கு கலவிறதறை போய சொலவிறபணன் கண் மிக வியநதேதறபாலது.

எட்டுத்தொகை.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கிற்றறுப்பத்த, பரிபாடல், கலித் தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்கன, எட்டுத்தொகைபாற.

நற்றிணை—இது கயிலா முல் ஆலங்குடி வகைஞா சிறுநாய்ரோ லியறறப் பட்டது. இதன கடவுள வாழ்தததுச் செய்தார பார மபடிய பெருந்தேவ னூர் கடவுள வாழ்ததுளப்பட னுன்று தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. அகப்பொருட் பகுக்கின மிக்க தெளித்தலரைப்பது. இது தொகுப்பித்தான பணைநி தநத பாண்டி யன மாறவழ்த.

குறுந்தொகை—இது திருத்தொனார முல் அமழவனு சிறுநாய்ரோ லியறறப்பட்டது. இன்ன கடவுள வாழ்தததுச் செய்தார பாரம படிய பெருந்தேவ னூர். கடவுள வாழ்ததுளப்பட இரணந் தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. இது அகப்பொருட் பகுக்கின மிக்க தெளித்தலரைப்பது. இத்தொகை முடிததா ஈழரிக்கா. இத்தொகையின முன்னுறறென்பதறிணை செய்யுட்களுக்குப் பேராசிரிய ருரைசண் டாரென்பதும், ஏனை இருபது செய்யுட்களுக்கு நச்சினூக்கினிய ருரைசண்டாரென் பதும், "நல்லறி வுடைய தொலபே ராசான - கலவியுள காட்சியுள காசினி யறியப்- பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற - கதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய - விதபொரு ளென்றறற கேறப வுரைத்தும்" எனனு நச்சினூக்கினிய ருரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தா னறியப்படும.

ஐங்குறுநூறு—இன்ன கடவுள வாழ்தததுச் செய்தார பாரம படிய பெருந்தே வனார். முன்னுறுசெய்தார ஓரம்போகியார. இரண்டானூறு செய்தார அமழவனார். மூன்றானூறு செய்தார் கயிலா. நானானூறு செய்தார ஓலாநகையார். ஐந்தானூறு செய்தார பேயனார். இது மருத முன்ன முலையிருண வையநனைகளையும் பொருளாக வுடைய தென்பது, "மருதமோ ரம்போகி நெய்தலைய மூவன - கருதங் குறிஞ்சி கயிலர் - கருதிய - பாஸியா தலலாநகை டனமுல்லை பெயனெ - தூலையோ தைக்குறு தூறு" எனபதனு னறிக. இது தொகுத்தார் புலத்தறை முறறிய கூடலூர் கிழார். தொகுப் பித்தான யானைக்கட்சேய் மாநதரஞ்சேரலிரும்பொறை.

பதிற்றுப்பத்து:—இது பப்பத்தாக ஒவ்வொரு புலவா சேரர்குலத்தாரைப் பாடியது. இதுபற்றிய இத்தொகை பத்தறுபத்தென வழங்கபடுகின்றது.

பரிபாடல்—இது ஒருவகைப் பாவிசேடமாய நூலுக்குப் பெயராயிற்று. இது எழுபது பாக்களை யுடையதாய முறைய திருமால் செவ்வியன் சாரீரான வையை மதரை மேலதாடல், “திருமாத கிருநானகு செவ்வெடகு முப்பத - பொருபாடங்கு காரீரோளுக் கொனத - மருவினிய - வையையிரு பத்தாறு மாமதரை நாட்க்களைய - செய்யபரி பாடற திறம்” எனப்படுகின்றது.

கலித்தொகை—இலக்கியத்தினால் ஆசிரியர் நல்லந்தவல்லார். அது “புரியுண்ட புணர்ச்சியுள்” என்று நெய்தற் கலிபுணரின் “சொல்லொநிக் குறிப்பிப்பரி முடிவொ ளியறகை - புல்லிய கிளவி பெச்சுமாதம்” என்பதற்கு சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெ ச்சுமுமாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஆரியர் நல்லந்தவனார் செய்யு - செய் - ளென்று நச்சினூக்கினிய ரெடுநதோதிப்பாற்றுகின்றது. இது நல்லந்தவ ரொருவாற்றின யிப்பறப்படினும், சலிவின பகுதல் ஒருவயிற் கோதலிற், தொகை யெண்பட்டது. இது நூற்றைம்பது சலிப்பாக்களை யுடையது. முறையே பாலை குறிஞ்சி முலை பருத் நெய்தல் எனது மைந்திணைப்பொருளு மறிவுறுப்பது. இத்தகு நல்லுரைசண்டார நச சினூக்கினியர், நசினூக்கினியர், “ஒலித்தரை சலிநி னுணர்தோ ருரை நு - லிசு தொகைக சருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற் - குள்ளுறை யுமமு பேனை யுமமுந - தெள்ளிதற் தெரிந்து திணைப்பொருட் கோற்ப - ளுள்ளுறை யுமத் தொள்ளிசு பொரு னைக் - கொளபவா கொளகக் குறிப்பறிந் துணர்ததி - யினைச்சிப் பொருள் செய்மம வகையையத-திறப்பதற் தெரிந்து சீர்பெறக் கொள்ளி - துறைப்படு பொருளொடு சொற் பொருள் விளக்கி - முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப் - பாடிவை வெய்யாதி பாக்குறத் தெரித்துப் - பாறபட நூலின் யாப்பற யுரைத்த - நாற்பொ பெயரார் - பக கிடத்திப் - போற்ற வினனுரை பொருளபெற விளம்பிய” மதித்துடம, புலவருள ளக் கவர்ந்தகொள்ளு மெதக்கவு மிக வுடைத்த.

அகநானூறு—இதன் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினார் பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கள மாமூலனார் முதல் உலோச்சைய ரீருளரால் குறையு பட்டன. ஒன்று ஸ்லையிட்ட நானூறு அகவறபாக்களை யுடையது அகப்பொருட் பா ளிக்களை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இதன் முதற்கணுள்ள நூற்றிருபது பாக்கள் பரிப தியான நிரையெனவும், இடைக்கணுள்ள நூற்றெனப்பது பாக்களை மணியீகையான மெனவும், இறுதிக்கணுள்ள நூறுபாக்க ணித்தலக்கேகாவை யெனவும், வழிய பரிம இது தொகுத்தான் மதரை யுப்பூரிசும்கிழார் மகலுவான உருத்தரகணபை கொ ட்பித்தான் உக்கிரப்பெருவமுத். இது அகமெனவும், அகப்பாட்டுமெனவும், நெந்நொ கையெனவும், வழங்கப்படும்.

புறநானூறு—இதற்குக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினார் பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கள் செய்யார முரிஞ்சிபூர் முடிநாசராயர் முதற் கொலூர் கிழார் நிறையு யுள்ளார். இது நானூறு அகவறபாக்களையுடையது. இது புறப்பொருட் யகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இது புறமெனவும் புறப்பாட்டுமெனவும் வழங் கப்படும்.

கல்லாடம்.

இது கல்லாடனூர் வியறற்பபட்டு அப்பெயரத்தாயிற்று. விநாயக்கடவுள் வாழ்க்து முருக்ககடவுள் வாழ்க்துள்ளபட நூற்றிரண்டுகவறபாக்களுடையது. அகட்பொருட்பகுதிகளை மிகத தெளிந்தனரபபது. “கல்லாடர் செய்பனுவற, கல்லாட நூறுநூல் - வல்லாரசம் கத்தல் வக்டிசுள்ளிச - சொலைய - மாமதுரை யீசா மனமுவநது நெட்டிமுடி - தாமசைதீநா நூறு நாம” எனனு முன்னோ செய யன் இசன பெருமைக குறுசானரும். இந்நூறுகு மயிலே மமபெருமாள்பிள்ளை யெழு தியவுகா முபபதேரே அகவனபாத்திரயின விளக்கமுறுகின்றது. இன்னும், பெருந தேவனூர் பாரதந தகாயாத்திரை முசுந கடைசகநகலிலக்கியம் பிறவு முள.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு.

பதினெண் பிழகணக்கினலைய. “வலி நாளமணி நானூறு தைநீண்டமுப்-பாலசிறிதும் மாறாது பழிபொழி - மாமூல - மிகிலைய கருசியுட னேலாதி யென்பிவ-ஸைநிலைய வாவழக கணசது” எனபுசுறு னைச்ச. இதிலே கொல சாகுதியெனப தூஉம் பாடம்.

காவியநிகண்டுகள்

தமிழக காவியநூ ளிசாமணி, நிலப்பதி-நாரப, மணிமேகலை, குண்டலகேடு, வளையாபதி, குளாமணி, திருசுவமிசூரி, மீடக முறையல வுள் இக்காவியங்க டொலாபயியலில் வழிபபபதி மேசுகுறிப சுவசுந தமிழ்ச்செற பிரயோகம லெருமபாட பாருவி நவரகசபாட சிலவுற பல்பு சதநுண்டங்ககலாண லெகவியன கீத வைராக்கிய முறலியவைகளை நனறறிவுறு பவன.

சிந்தாமணி.

இது சைனகாவியம் துதூலாசரிடா சைனமுனிவரான திராசககேதவா. இலா சைவராய்நுதது ஆருசுராயினரெனபா சலா. அது பொருசாமை வைதிக்காவியபாடணமறுபிறி காண்க. இக்காவியத்தலைவன சீவகனென்று மோ றரசன. இக்காவிய மவன பிறபெழுமுவாயாகக் கடுகடிய திறவாயக வள்ள க்கைச கூறுவது. இது கடவுள்வாழ்க்து அலைவடகம பதிக்கெனபவழிநூறி நாமக னிலபபகம, கெடப்கைசயிலபபகம, காங்குருவர நதிலையகம, குணமாலையிலபபகம, பதுகாலையிலபப, கெசுசயிலபபகம, கைகமாலையிலபபகம, மீமலையிலபபகம, சரம நூ சயிலபபகம, மணாளயிலபபகம, புடமலிலபபகம, இரசலையிலபபகம, முரதயி லபபகமெனநூம் பகிசுமுறை நிலபபகக ளுண்டது.

கடவுள்வாழ்த்து— சிந்தாமணை அருசாசாணு சாதுசரணந சனமசரண நுசெய்வது.

பதிகம்— சீவகன வந்தையெடு தொகு தக கூறுவது.

நாமகலில்பநம்— சச்சந்தன ஏமாநகதநாடில இராமபாபுரத்தி லுதித துச் செங்கலசெயுததி விசைகடபெவனும் பட்டபுராசி காமகடமபடிநது கடடி யங்காரெனென்று மனமசசனை ஆரச நடாந்த நிறுவி அவனூர் கெடையுண்டதூஉம், சீவகன அயுறுசு அயன மனைவி விசையைபாறு நேறனித கெயவகத்தற்புதா நுபநது வளாந்து பல்பு கற்று நிலவிட தூஉம், கூறுவது. இது சீவகன நாமகலை கூடிய வரலாறு தெரிந்தலின, நாமகலில் பகமெனமுயிறு, நாமகளைக் கூடினதென்று அயன கலைபயிதரி நிலைகூடியதென்றவாரும்.

கோவிந்தையிலட்பகம்— சிவசனிசரமீட்டுபு புசுமமாலைசூடித் தனரேமுன் பிசுமுத்துக்குக் கோவிந்தையெனனு நந்தகோபன மகளை மணஞ்செய்தி வரலாறு கூறுவது.

காந்தருவத்தையிலட்பகம்— சிவசன வித்தியாதரவேந்தன சலுழவசன மகளை காந்தருவத்தைய வினை வென்று அவனை மணமாலைசூடி அது பொருள் வரலாறு கோபுரிற் புறங்கண்டு அவனை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

குணமாலையிலட்பகம்— சிவசன பொழிலாடமுற குணமலை சணமம புசுமுத்து அவள் அசனிவேகமெனாகு சுட்டியநகரண படக சளிந்து கோபட்டுழி யத்தெற்றேறிச் செருகடகங் கிலகதி அவளை மணஞ்செய்து வரலாறு கூறுவது.

பதுமையிலட்பகம்— சிவசன சுதஞ்சனெனதூற செவனைய சுட்டியநகரண யாப்புறுத்த காவலிற் தபிய டுசிறைய யாபுச்சை போந்து பலவயந்தியசுதச சக தீராபநகாக கரசனான தனபதமகன பதுமையைப் பாப்பலிடமரநி யவளையிற் கோபுரிந் அவளை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

காமரமியிலட்பகம்— சிவசன தசகமாடமுதலான செமமாபுரம் புசுமுத்து சகடகர் வணிகன சுபசகிராமகன காமரம் ஆடவழிபெருந் தி யாணமையிற் பெருமயிற் மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

கனகமாலையிலட்பகம்— சிவசன மருதமீதியாத - பாபுறமெதி யாய ராதிபனான தடமித்திரன குமாராசுத கந்தலை சநியப் பெருந் தி யாணமயிற் கனகமாலையைக் கலிபாணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

விமலையிலட்பகம்— சிவசன தண்டசுரணிய மெய்திற் தரபலிசைகையத தி சித்த அவள வரமபெறுத்த தனகார ஏமாந் காட மராசமடபரத்த ஞேரபாற் செல்லுழி ஆணைள்ள சாகரத்ததன மகன் விமலை சணமமபட்டி அவளை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

காமநீரமியிலட்பகம்— சிவசன தனசணமபயிதமுதலிற் பரிம ஆடவழி சினந்து அவாக் கூடலோமபென எனறு விரத்தகு சாதிசதாள நரமநீரமியை வேடமெடுக்கப் புக்குக் கிதநாடகங் காட்டி மயங்கி வதுவயாறுநிய வரலாறு கூறுவது.

மண்மரமியிலட்பகம்— சிவசன மருதமீதியாத - பாபுறமெதி யாய ராதிபனான தடமித்திரன குமாராசுத கந்தலை சநியப் பெருந் தி யாணமயிற் கனகமாலையைக் கலிபாணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

பூமகமியிலட்பகம்— சிவசன இராசமாபுர வரணமனை புசுமுத்து வேத்தலை சகந்த சிவகாதமேறி மணிமுடிசூடி மணபதைபுரந்த வரலாறு கூறுவது.

இலக்கணையிலட்பகம்— சிவசன காவதருவத்தகை குணமலை முசுவிய தீதவிமாரோடு பதுமை முத்திய தேவிமாரையும் இராசமாபுரத்தாரணமனையிற் தலைக் காவதருத் தன்மாடம்கள் இலக்கணையை மணந்த இமமாநாரோடினபுற்றிருந்து

அரசாணி திறப்புரத்தாக்கெல்லாம வளனும் வரிசையமுதவி அங்கன்மாளுல முய பபச் செங்கோல செலுத்திய வரலாறு கூறுவது.

முத்தியிலம்பகம்— சீவகன் தததை முத்திய வுத்தம் பத்தினிமார்வயிற் சற் புத்திராபபெறைய சேரலீங்கையாடமுன மேவி ஆட்டயாநதருபழிச், கடுவன்குர நாகு கண சாதன மாத்தகுப பொறநிறனென்ன வயங்கும் டலாவினற்சகீகீறி நல்கா கியபச சேரலீங்கையான டோந் ச்சளிநயபச டாகநன் கர்வனை மநகீயோடோடிச் சீவக மநிநத்தயபபது கணலி, வெறுசனையில் வெறுக்கையைத்தக, கைப்பழமிழந்த உறந்தரு நாகுலவலிழந கட்டிடநகாரலீல டோந்நது, நிரகாவலன அகளைககொன்று அரகலீங்கையெதறய கொண்டுனிடொடரான, வலிபார வசத்தாய மாறிமாறிச் செல்லு மாண்பிறாப அரசு பெற்றறனென்று திற அ அருகன நிருவடி யடைபம அறம் டேவிய சீவகையடந வரலாறு கூறுவது.

இதற்கு உரைசண்டார மதவரமாதிரியா பாரத்தவாசி ரச்சினாகுகினி யக இயவகரை செவடி ளின பெறுபு டுக்கடடடிச் சொனமுடிபு விளக்கிமேற்கோ டாடடடி பெறுவடபர செறிவதக கடு நுசடபத்தாறிச் சிந்தாமணிககு நந்தா விளக்கார.

நிராவிடப்பிரகாசிகை

நிற முயத்தி வந்தபவன டோந் அரைநாள்மம். கடைசசககத் தமழிப் டுயவரான சீவகன் மதவரமாதிரியா பாரத்தவாசி ரச்சினாகுகினி யக இயவகரை செவடி ளின பெறுபு டுக்கடடடிச் சொனமுடிபு விளக்கிமேற்கோ டாடடடி பெறுவடபர செறிவதக கடு நுசடபத்தாறிச் சிந்தாமணிககு நந்தா விளக்கார. மேலவன் கண்ண சீவகன்மாதிரி இவனுடைய செவடி கரளின மாதவியெ ளைய சாடககண்ண மலகிவெடபடச்ச செவடிமீட்டி தாரநிஷ்டமே தன மனைக் கூடபடகிவ கண்ணசீவகி மதவரமாதிரியா பாரத்தவாசி ரச்சினாகுகினி யக இயவகரை செவடி ளின பெறுபு டுக்கடடடிச் சொனமுடிபு விளக்கிமேற்கோ டாடடடி பெறுவடபர செறிவதக கடு நுசடபத்தாறிச் சிந்தாமணிககு நந்தா விளக்கார. மேலவன் கண்ண சீவகன்மாதிரி இவனுடைய செவடி கரளின மாதவியெ ளைய சாடககண்ண மலகிவெடபடச்ச செவடிமீட்டி தாரநிஷ்டமே தன மனைக் கூடபடகிவ கண்ணசீவகி மதவரமாதிரியா பாரத்தவாசி ரச்சினாகுகினி யக இயவகரை செவடி ளின பெறுபு டுக்கடடடிச் சொனமுடிபு விளக்கிமேற்கோ டாடடடி பெறுவடபர செறிவதக கடு நுசடபத்தாறிச் சிந்தாமணிககு நந்தா விளக்கார. மேலவன் கண்ண சீவகன்மாதிரி இவனுடைய செவடி கரளின மாதவியெ ளைய சாடககண்ண மலகிவெடபடச்ச செவடிமீட்டி தாரநிஷ்டமே தன மனைக் கூடபடகிவ கண்ணசீவகி மதவரமாதிரியா பாரத்தவாசி ரச்சினாகுகினி யக இயவகரை செவடி ளின பெறுபு டுக்கடடடிச் சொனமுடிபு விளக்கிமேற்கோ டாடடடி பெறுவடபர செறிவதக கடு நுசடபத்தாறிச் சிந்தாமணிககு நந்தா விளக்கார.

மணியோகை.

இது மதுரைச் சுவாணிகன் சாதலுரிடரயிய யோர் பெளத்தகாவியம். இக் காவியத்திலேயே மதுரைமன்ன ராணர்மலையாக்கலின் அபபெயாததாரிறறு. இது மணி மேகல் கதவையாதிப லீலவலநகற் துபாகிய கண்ணகக்கு முகதை பூழ்மீனீபயயன் விளந்த முறை கேட்டி லையராமகிய மெய்தக துறந்து சுவத்திரம் பூண்ட புத்ததரும்ல் கேட்டிப பயத்திற மறுகென சீவகமதைப டொருநாடக வுடையது. இது விழாவதை

கூதை, ஊரலருரைத்தகாரை, மலர்வனமபுக்காரை, பனிககனறபுக்காரை, மணிமீம கலாதெய்வம் வந்து தோன்றியகாரை, சக்கரவானககோட்டமுரைகதகாரை, ஆயிலை முப்பியகாரை, மணிபலவத்துத் தயருறகாரை, பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாரை, மந்திரங்கொடுத்தகாரை, பாத்திரம்பெற்றகாரை, அறவணாததொழுதகாரை, ஆபத்திரந்திற மறிவித்தகாரை, பாத்திரமரபு கூறிடகாரை, பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுககாரை, ஆகிரைபிச்சையிட்டகாரை, உலகவறவி புகக்காரை, உதயகுமர னாயமபுககாரை, சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாககயகாரை, உதயகுமரீனவாளாலெறிந்தகாரை, உருத்திரப்பாலை வருவதுரைத்தகாரை, சிறைசெயசாரை, சிறைவிகாரை, ஆபத்திரநாடடைந்தகாரை, ஆபத்திரநோடி மணிபலவமடைந்தகாரை, உருமிமாகர புகக்காரை, சமயககண்க்கர் தந்திரநகிகேட்டகாரை, சச்சிராசுபுச்சகாரை, உதயகுமரபுணடு தருமங்கேட்டகாரை, பவத்திறமறுகெடபாவைநொற்றகாரை யென முப்பாயபகுத்தகாரை, அறநே ஸீதாசு; பொய்யடிமையிலலாத புலவரான சீததலைசசாததனூ இவ்வவைதிக பெளத்த புறச்சமயப பொருளபற்றிக காவியகு செயா தெனனைபெனின, மணிமீம கலை வண்ணந கண்ட புலவராகலானும், அப்பெ டுறதக காவலரிது பாடியருளுந் வெண, வெணமுதலானும், மணிமீமகலை யாககைநகலாயமை மேலிட்டு வலவராகசியந் தவம பேணிய வரலாறும் பிர்வும் உலகுக் குணாததலவேண்டுமெனனுக் கருசுதக தமமைத துரத்தலிடுவும், சாத்தனூரிது யா தன ரெவச, மறநக சாத்தனூர் பெளத்த, மெய்யென்று காட்டலவேணடி இங் யாததல ரென்பது. “நு. ஸிழி நாட்டச த... யோன முதலாப - பதிவாழ சூச்சக... செயவ நீறக - வேறுவறு சீதப்பின வேறு வேறு செயவினை - யாற்றிமரபி னறித்தோர் செய்யுமின” எனது சிவப்பரத்துவமு மித னுட் சாத்தனூர் குறித்தோர்.

நு. மீ. ம. மீ.

இது பெளத்தகாவியம். இந்நூறசெய்யுட்கள் லெரோயொன்று திவ்நூறளசி, திப்பரபக்கவரையிலும் பிடுணைமீம வுரைபாசிரிசாரை எடுத்ததோடுதக கானகென்று மலந் தூணமுழுதம் வழங்குககானகெனிலம்

வினாயப்பதி.

இதில் ஓவ்வோர் கூறு மேற்புள்ளாய முனனூருரைகளின் வர்த்து உட்கள ன்ற மணி தூணமுழுதம் வழங்குக கூடியவட.

நு. மீ. ம. மீ.

இது சைனகாவியம். தோலாயொழிந்தெவரிபறவியது. இச்சாலியத்தலைவன பயாபதி. இவன் சகவணணை மேகவணணைஎனனு புத்தாரிநு வரைப படந் வரலாறும், இவரு வினயோளுந் திவிட்டனெனனு மேகவணணை மாயசய்யத்தை உயந் செய்த பராஜகிரமுவரலாறும், இரத்தூபுர விநுசையா யெவந்நைகா சயாபவைபென னும் பொறகொடியை வேட்டவரலாறும், அவன் அச்சவசண்டை முசலிய பகைமன ன்ரைப் போரிடாத்து வெணியாலே குடிய வரலாறும், தன மகட்டுக் சயமவர நாட்டிய வரலாறும், பயாபதி நிலையாமை நோகடு யரசுரிமை துறந்து அருகனறநெறி தோந்த வரலாறும், அருகரணைகியெயுகிய வரலாறும், இது மீக்கூறும்.

இரதவம் மீதம்.

இது வைதிககாவியம். ஈழநாட்டு யாழ்ப்பாண நல்லூர்க்கரசனான பரராசசே கிண்கு மருகன் அரசேகேசரி யிராற்றியது, வடபொழியின மகாகவியான சாளிநாச ரிய

றறிய இரகுலமமிச்சாவியத்தை மூலமாகவுடையது. சாவியத்தலைவர் இரகுபூபதியும் அவனவழித் தோன்றல்களும். இது சூரியகுலத்திற பிறந்த இடசுவாகு குலத்தோன்றலான தில்லிபன சேனுவழிபாடாற்றி இரகுபூபதியைப் புத்திரனாகப் பெற்றுப் பரிமேதமியற்றிக் கிளியடைந்த வரலாறும், இரகு திசுகுவிசயங்கொண்ட வரலாறும், ஆவற்கு மசுகு வந்தக கயன படைமொ டெழுந்த போயப் புகேறைய மணனா திறைகொண்டு விடாபடவரான மகள இந்நமதி மாலையிட்பெற தலைக கடிமணம் புணர்நது அது பொழுது எதிரா பனசேவநதரைய புறங்கண்டு தனைக் கெறெய்திய வரலாறும், இரகு பூபதி திபுறவரலாறும், இந்நமதி தனலாயகடுண்டு சோலை வினையாட்டயாறநாழியற் பரசகயாரு நாநனை பிணைநீத கிடந்த சறபப்பூரதார மெப்பபட்டுப் பிறப்பு நீங்கிய வரலாறும், அவனுக்கு இந்நமதி வயிற்றிறநேறனறிய சுந்தரப்புகவனுனை தசர தனை வேட்டமப்பாய முனிசாப்பேற்ற சேரலாறும், அவன புத்திரவேளவி புரிந்து சீராமசுந்தரன் முத்தலிய நாலவகையும் பெற்ற வரலாறும், திகை வனம்புக வரலாறும், இலவணன் சம்பு-ன் வந்தையுண்ட வரலாறும், இராமன் பரிமேளவியசெய்த வரலாறும், குசன்கிடந்தமெய்க்கிய வரலாறும், அவன நாகராசன் நந்த வாசுலயங் கொண்டு நாக கணனிசகைய பணந்த முடிசூடி யுலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், எடுத்தோதும்.

ஐந்தாம்

இது னைச்சொல்லியம் இந்நூல்கெய்தான அதிபிராமபாணடியன். காவியத் தலைவன் னைச்சுகந்தரவாசுது இந்நனோபாக்கியானம் விவாசடாரத்தது லோதபபட்டது. இது னான சூனமாட்சியும், அவன் விடாபடநாட்டாசனம் மடமயந்தையசு சுடம் வரத்தகர கூடியவரலாறும், அநகண்டு பொருது பொரவெதாரந்த சுராத்பரைய நராத்ப சரையப் பீடாரிய புறங்கடைவரலாறும், புகரடுறும் சூதாடி நாகுகரிழந்து தமயந்தி பீடாரி சாக்சென்றவரலாறும், ஆண்கி கிவினையாலவட்டணந்தவரலாறும், பின் னை விசெய்யா டாள் பூரி வைகோசு தலைக்கூடியவரலாறும், மீட்டு மரசரிமை யெய்திய வரலாறும், நாட்டி யுரைக்கும்.

புராணவிலக்கியம்.

புராணம், உபதேசகாண்டம், வாயுசுந்தரத்தை, பிரமோத்தரகாண்டம், காசி சுண்டம், சிவபுராணம், சாளுசீட்புராணம், திருத்தணிகைப்புராணம், பிரபுவக லேழ் ந புராணவிலக்கியங்கள் பனவுற இப்புராணவிலக்கியங்கள், தொல்காப்பிய விவரமநாணம் உருணைச் சங்கச்செய்யுட் பிரயோகம் பழைய காவியப்பிரயோக வேட்ட னையப் பொருத்தி வடகொன மிக வராய வேதாக்கம்பொருளுட்கொண்டு அல வரலாறக லுபத்தி இடபணவாம்

சுந்தர்புராணம்.

இது சுசீலாபசிவாசாரியராலியற்றப்பட்டது. இது வடமொழிக் காத்புராணத் துசு பங்கரசநாசி நதயியுள்ள அதுமுகக்கடவுள் சரித்திரமோததலினை, கந்தபுராணமெ னப்பபட்டது. இது உறபத்திகாண்டம், அசுராண்டம், மகேந்திரகாண்டம், யுத்தகா ண்டம், தேவகாண்டம், தக்ககாண்டமென வாறு காண்டங்களுடையது. இதன் செய்யுட்கள் பதினாயிரத்தின் மிக்கன. இது அதுமுகக்கடவு டிருவவாதார வரலாறும், சூர பனமன் காசிபழனிவறகு மாயப்பாற நேறணி வீர வேளவி செய்த சிவபிரான் பால் ஆயிரத்தெட்டண்ட தூறறெட்டுக்காறும் ஆளும் பெருவரம் பெற்றுத் தேவ வரச சிதைசெய்து அரசுபுரிந்த வரலாறும், அவனை அதுமுகக்கடவுள் பொருது

வென்று துட்கொண்ட வரலாறும், தேவர் சிறை நீக்கி அவரை வின்குடி யேற்றிய வரலாறும், அறுமுகக்கடவு டெய்வயானை வள்ளிராயகி திருமணம் புரிந்தருளிய வரலாறும், இந்நிரகுமாரனான சயரதனுக்கு வியாழப்புக்தேளே அசுரா சிதைப்பட்ட தந்தைகட்காரணம் கூறிய வரலாறும், பிறவும், கூறும். இது அறுமுகக்கடவுணை மகி ளையெல்லா மறக்க நெல்லக்கணிடோல எடுத்தது விரித்தனரைக்குந தீவ்விய புராண மாய்த் தமிழ்ப் பெருங்காபியமாய நிலவுவது. இஃகன செய்யுட்கள திராட்ச கதவி இட்ச நாளிகேர பாகக்கள கொண்டன. இது நவிரெறு நவிரெறு நாராயம பயப பது, பயிரெறும் பயிரெறு மறுமுக்கடவு டிருவடிப பத்தி ஞானம் விளைபபது. கச்சியப்பசிவாசாரியர் சாலிவாகனசகாபதம் எழுநூறநில இஃகனை யியற்றி யரவ க்றறி ணர். அரங்கேற்றழித் திகடசக்கரமெனணூர் தலைசெய்யுண முதற்கண்ணதான திச மென்னுளு சொல்லவதி முகரந தகர வல்லெழுக்கின் முன டகரமாயத த்ரித்ததற்கு விதி தொல்காபியத்தி லிலையென்று அவ்வரவகியுள்ள புலவ ரொருவா தடைநிட மூத்தின ரென்றும் கச்சியப்பசிவாசாரியா "இஃகடை நியாயமாயினுங் குமாரோட்டத் தழிகள் அஃவா மெதித் தருளிச்செய்ய நாமுச்செகைபி பாடின மகல்லெ டினைகட குற்ற மாராய்தன முறையனது" என்று விடை நிகழ்த்துகு ரென்றுகு சிவ கூறும். ஆண்டு முகரந தகரநனமுன டகரமாகத் த்ரித்தது விக்கசகரமெனணு மெதுகை கோக்கி யாகலின, அது தொல்காபிய வித்யாமனறி வி்ராயமானா செனச. இன்னொ ரன்ன செய்யுட்டிரிபுகள், "கிளந்த வல்ல செய்யளுட டிரிபயும்" எனணு மருட்ப புறனடையா லமைத்தது* கோடரபாலன வெனக். இங்ஙனமாகலின, அகபநம புல வர் தடைநிகழ்த்தின ரெனபனஉங் கச்சியப்பசிவாசாரியா இங்ஙனம் விடை நீழ்து தின ரெனபனஉம, பொருநதாமை யறிச. இப்பொருநதாமைபை மேலூர் கடைவிடை களால் விரிக்கிற பெருகும்.

உபநேசகாண்டம்.

இது சங்கரசங்கிதையின் ஏழாவது காண்டம், ஞான முதலியோர் முட்களை வரலாறும், விபூதி ருத்திராகக் மகிமைகளும், சிவநாமமகிமையுட, பிறவும், எழுந்தோறு வது. இதனை மொழிபெயாததப பாடினா கோணேரியப்பா.

வாயுசங்கிதை.

இது சிவபுராணம் பத்தனுண முதற்கண்ணதான சைவபுராணு துள்ளது. சைவபுராணம் வித்தியேசுவரசங்கிதைமுதல் வாயுசங்கிதை யீராகப் பன்னிரண்டுசுற கிதைகளுடைத்த. பன்னிரண்டுள்ள இறுத்க்கண்ணசாய நிலவு மியவாயுசங்கிதை குல சேகரவரகுணராமபரணடியனாற நயிழில் மொழிபெயாததப பாடப்பட்டது. இங் டூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டமென வரணங் காண்டங்கு ஞுக்கத்தி. இத்த சிவபர சுவாமுஞ் சிவோபாசனையுளு சிவாகமமகிமையுளு சிவ தீக்கதைப பெருமையுளு சைவாசாரி யாபிடேகமுறை மூதலியனவு நன்குரைக்கப்படும்.

பிரமோத்தகாண்டம்.

இது சிவபுராணம் பத்தனு னோதப்பட்ட பஞ்சாசக்கமகிமை, சிவராத்திரிமகி மை, பிரதோடமகிமை, சோமவாரவிரதமகிமை, சிவயேசிமகிமை, விபூதிமகிமை, உமா தேசேசாபூசைமகிமை, உருத்திராக்கமகிமை, சீருத்திரமகிமை முபலியவைகளை யெடுந ண்ப்பது. இதனைத் தமிழின மொழிபெயாந்தியற்றிஞேன வர துங்காமாண்டியன.

காசிகண்டம்.

இது காந்தசூதுப்பட்ட காசிகண்டமகிமை குறையவது. பூவகாண்ட முத்தர காண்டமென விரணநிகாண்டமாக ஞடைதது. இசில் வாராணசிசிறப்பும, கங்கையினமகிமைமும், மகனிளிஸகண்டமும், அவா கறபொருக்கமும், பிரமசரிபநெறியும், இல்லறநெறிபடு, பொதுவான வைக்காசாரமும், யோகயொருக்கமும், முத்திமண்டபவரலாறும், பிரயும, எதித்தேதாத்தபநிடம்.

மோயிற் புராணம்.

இது சிதாபரமானிய குறையவது. கோயிலெனினுரு சிதம்பரமெனினு மொக்கும் இது விபாகசிறப்பமுனிவா பதஞ்சலிமுனிவா ஜனநத்தாண்டவந தரிசித்தியாஸ்வினசுடி உருசுவல புரிந்தமையும், அவசரப பரமசிவன சிறசபையில் விளங்கியருண்டந தரிசிப்பிக துயயக்கொண்டமையும், சிவசுவமைன சிவகநகை மூழ்கி யிரணியவான ஞா முனிவரிருவ ருபதேசமும் பெற்றுத் தாண்டவங்கண்டு நடராசருக்குத் திருக்கோயிலெடுத்து நித்திய நைமித்திக புசை விழாச செயதமையும், நடராசர் திருமடித் தொழுவாற்றி மூவுலகு மொரு குடைக்கீழாணி நின்பெற்றமையும், எதிக்கோதும். இச்சுணை சமீபிச மொழிபெயாத்தப பாடியருளிஞா உமாபதிசிவாசாரியர். இன்னுட வைக்காசாரந துண்பொருவக ஞாளுறையாக வோதப்பட்டன ஆண்டாணிப்பலவு.

காஞ்சிப்புராணம்.

இது காந்தசூதுச சனதகுமாரசங்கக்கையிற சாவிசாண்டசகிற போந்த காஞ்சிபுராண்டி துருவக துணைக சமீபிச மொழிபெயாகத்தப பாடிஞா ஆசிரியா சிவஞான யோகிகள். இது சொறசருங்குப பொருள விளகுகி நவினஞோகணினியாத தருமுறைகளினுரு சுவசுவலசுடி வானிற் முபாந நனமொழி டணாந்த தேதாசும் விழுப்பொருள பயநது வைக்காசை வர விடவரைய வயங்குவது தொல்காப்பிய விடயபிரயோகரு செய்யுடகட்டாறுபு தகவலும். அத்தனைமரபும புறத்தனைமரபு மிகத் துறைப்படுத்தரைப்பது வைக்காசை வொழுக மெப்பெறக் கிளப்பது. வைக்கித்தாரத்த தனிப்பொருள பெயர்ந்து பெரிப்பது. பிறகாலத்து நல்லிசைப்புலவா நாடு நகரச சிறப்பும, வைக்கிசைவமரபும, சிவசரிய கிரிய யோக ஞானவொருக்கமும், பாடிப பெருமை பெறுத, இன்னு ஞாநகரச்சிறப்பும வைக்கிசைவமரப வாயபாடுகு சரியை கிரியை யோக ஞானபுரத்தச துண்பொருவ மடிப்பாடாக்ககொண்டெனின, இதனபெருமை உல்கட்டரைத்தல புலவாக செளி தனது.

திருத்தணிகைப்புராணம்.

இது காந்தசூதுப்பட்ட சங்கரசங்கிகையின் பிறகூற்றிற் போந்த தணிகைமானிய குறையவது. சொல்லாறும் பொருளாணுந தோமற னல்லிசைப்புலவர் நாட்டிய காவியங்கட்கு நிகநாயகமாவது. வைக்கிமரபுரு சைவமரபும வல்லவாற்றினெல்லாம விளக்குவது. புறத்தணியு மகத்தணியும் புலவகொளப போதிப்பது. முருக்ககடவுள் அருவலியையாடன முத்தறவெடுத்து மொழிகுவது. சரியை கிரியா யோக ஞான நாறபாத்தபொருளும் பாறப்படவெடுத்தப பசருவது. இதுசெய்யுட்களெல்லும் இட்குபாக நாளிகேரபாக நணணி நல்ல சொல்லணியும் பொருளணியு மெல்லியிற் தரி விளகவ விருப்பன. இஃத்யுறறிஞா ஆசிரிபா சிவஞானயோகிகள் முத்தமமாணுக்காரன

ச்சியப்பமுனிவர். இந்நூலாசிரியராகிய சச்சியப்பமுனிவர் விநாயகபுராணம் டேரா
ய்புராணம் திருவாணைகாப்புராண மெனனுஞ் செந்தமிழிலக்கியங்களுஞ் செவவிதி
னியற்றியிட்டார்.

பிாபுலிங்கலீலை.

இது உருத்திரன் கூறும் விளங்கிய அல்லமீதவன உழையின் கூறும் விளங்கிய
மாயையோடாடி மந்தவள் வலிபுறங்கண்ட வரலாறும், வீரசைவ மாசேசுராள்ளான
சுரணர் பலர்க்கு அவன் ஞானோபதேச மருளிய வரலாறும், பிறவும், எடுத்தோதும்.
இஃது ஓர் ஐக்கியவாத சைவ புராணம். இஃத்யற்றினூ துறைமங்கலச சிவடபிரகாச
முனிவர். இஃது சொல்லணி பொருளணி நிரம்பியதோ நல்ல காவிய ரதநீளம்.

இன்னுஞ் செந்தமிழிலக்கியமாயுள்ள புராணங் கூடப்புராணம். இலிங்கபுராண
ம், சூசங்கிதை, சேதுபுராணம், திருவிளையாடற்புராண முதற் பலவுள்.

இதிகாசலிலக்கியம்.

இதிகாசங்கள் இராமாயணம் பாரதமென விரண்டாம்.

இராமாயணம்.

இது வடமொழியில் ஆகிகவீரானென துலசம் போற்றும் வானீகியென்ற
முனிபுங்கவனாவியற்றப்பட்டது. அது தமிழ்ப்புலவரான சம்பநூர் நமியின மொழிபெய
ர்த்த அப்பெயரானே பாடப்பட்டது. இது வீராமசந்திரன் தசரதசக்கிரயாததி புத்தி
ரனையவதரித்தச சீதாபிராடடியை மணந்த வரலாறும், அசுரீராமசந்திரன் மந்திரை
சூழ்ச்சி வழிபட்டிக் கைகேசி செய்த சூழவினையா ஞாழமுத காரி சென்ற வரலாறும்,
ஆண்டு இலங்கை வேந்தனான இராவணன் மாயம் புணாத் செய்திச் சீதாபிராடடியை
வலவிப் போகத் தயமுதந்து கிடக்கிதை தலைக்கடிய வரலாறும், ஆண்டு வாலியைக்
கொன்று சுசுதீர்வ னடபெய்தி யனுமானை துகிற போக்ச்ச சீதாபிராடடியைத் தோடு
வித்த வரலாறும், அனுமான சீதாபிராடடியை யிலங்கையிற் கணடுருக்காடடிச் சூளா
மணி நல்கி யாறமுவித்த தரக்கரை டுருக்கி யிராமசந்திரன்பான மீண்டு சிந்தையநடவிலை
நின்றமாதத்து கூறிய வரலாறும், இராமசந்திரன் குரககரசினத்தோடு பண்டையகமந்து
சேதுபந்தன் மியற்றி யதனவழியா லிலங்கை தலைக்கடி இராவணன் முத்தலியாரை
வதைத்தச் சீதாபிராடடியைச் சிறையின்கி மீண்ட டெயாததி தலைக்கடித் திருமுடி
சூடி புலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், கூறும். வடமொழி இராமாயணம் வானீகியவ
ரச புஞ்சுமாக வியற்றிய வுத்தம் காவியமாகலின், சம்பநூர் அமலூலராமாயணச்
சுலோகமதர நன்று தமிழி யொன்பான சுவையுமொன்றொரு நதிக மென நிம்பாமா
நிலக் கவிக்க னெடுத்த தேத்த விவதியற்றியிட்டார். சம்பநூர் தமிழ் நனசூனாத
கவிஞர் சிசாமணியாகலின், தமிழ்நிராமாயணத்தி லாண்டாண்டு நாங் நகர வானை
பொழில்வானை காலவாணைகளு முலக நீத்களும் பிறவுந் தாமே மேவரக
கொண்டு கவிக்கள் செய்திட்டார். இதன் செய்யுட் பெருமபானமையான இடசபாக
நாணிசேரபாக நண்ணி நடபன. இது வடமொழி ராமாயணம்போலய பால்காண்டம்,
அடியோத்தியாகாண்டம், ஆரணிககாண்டம், கிடகிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்த
காண்டமென ஆறு விபாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுப் பதினாயிரத்தின் மிக்க செய்யுளு
டைத்தாய்ப் பெருங்காப்பியமென வழங்கப்படும் பெருமையுடையது. இதன் உத்தர
காண்டம் ஒட்டக்கூத்தாரத் தமிழின மொழிபெயர்த்ததுப் பாடப்பட்டது. இது இராம
சந்திரன் முடிசூழப் பரிவேள்விடாற்றியதும், பிறவும், கூறும்.

பாநம்.

இது உடமொழி விவாச மொழிபெயர்ப்பொரு ணுதலுவது. வல்லிபுரனாராலு நலவினையாலு தமிழின மொழிபெயராத தப்பொரா லியற்றப்பட்டது. இது ஆதிபருவமுத சுவாசாரோகண பருவயிறுசியாசப பன்னெட்டிப பருவங்களுடையது. அஃகுறையா ஆசுபருவம், சபாபருவம், ஆரணிபருவம், விராபருவம், உத்தியோகபருவம், வீட்டுமருவம், தரோணபருவம், உண்பபருவம், சூலிபருவம், செளத்திகபருவமென்னும் பசுதம் விலிபுரனாராலும், சீபருவம், சாசுபருவம், அஃசாசனிபருவம், அசுவமேதபருவம், ஆசுசிரமவாசபருவம், மெளசலபருவம், மகபிரதானிபருவம், சுவாசாரோகணபருவமென்னுமெட்டு நலவினையாலு மொழிபெயராகப்பட்டன. இது நான்குவேதாராசுதகவையுஞ் சரித்திரகணமெலிட்டு அறிவுறுத்தலின், ஐந்தாமலேதமென வழங்கப்பட்டும் இந்நகட பலகலைகளின் சாரங்குநம் புருடாகதங்களு நனது வெளியிடப்பட்டும். இவ்வஞ் தமிழ்ப பெருங்காபியாராச சான்றோரது பொற்றப்படுகின்றது.

பல்வகையிபநீதவிலக்கியம்.

கவிநகதப்பரணி நளவெண்பாட்டுலு முன்றார பிரபந்தங்களும், குமரகுருபரமுனிவர் நியற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவப்பிரகாசமுனிவர் நியற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவஞானியோகி விவற்றிய பிரபந்தங்களும், அவர் நனமானாக நியற்றிய பிரபந்தங்களும், இவையெல்லாம் பிரவஞ செநகமீழ்ப பிரபந்தவிலக்கியங்களும்.

தமாதருபமுனிவரியற்றியிபநீதங்கள் திருச்செந்தூராக கந்தாகலிவெண்பா, மீனாட்சிமமை பிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சிமமைமமம, மீனாட்சிமமை யிரட்டைமணிமாலை, மதரைக்கலமகம், சீதநெறிவிளக்கம், திருவாரூர் நானமணிமாலை, முதலுக்கு மாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், சிதம்பரமுமணிககோவை, சிதம்பரச செய்யுட்கோவை, சிவசாரியமமை யிரட்டைமணிமாலை, பண்டாரமுமணிககோவை, காசிக்கலமகமென்றிசுத்திமுனை

சிவப்பிரகாசமுனிவரியற்றியிபநீதங்கள் நல்லநானமணிமாலை, திருச்செநகலகாதி, மூட்டை, நானதி, திருவெண்கைக்கோவை, திருவெண்கைக்கலம்பகம், திருவெண்கையுலா வென்றிசுத்திமுனை

சிவஞானயோகியரியற்றியிபநீதங்கள் அரத்ததாசாரியர் சுலோக பஞ்சக மொழிபெயர்ப்புகல, சிவத்தத்துவவிவகம், சோமேசா முதமொழிவெண்பா, குளத்தார்ப பற்றறுபத்தந்தாதி, இளைசப பற்றறுபத்தந்தாதி, சலசைப பற்றறுபத்தந்தாதி, வெங்குமாரிவியாசாரிபிளையத்தமிழ், அமுதாமபிகை பிளையத்தமிழ், திருவெண்கம்பரநகாதி, திருமுல்லைவாயிலந்தாதி, திருத்தொண்டா திருநாமக்கோவையென நித்திரத்தன

சிவஞானயோகிகண மாணுக்கா பிரபந்தங்கள் தணிக்கையாற்றப்பட்டை, ஆன்றசைக்கோவை முல்லையன். இவற்றுள், தணிக்கையாற்றப்பட்டை கச்சியமுனிவராலும் துறைசைக்கோவை சுப்பிரமணியமுனிவராலு நியற்றப்பட்டன. இவை தொல்காப்பியனாரான யியற்றமிழிலக்கியமாயச சங்கச்செய்யுட பிரயோகம் யாண்டும் பயன்று சொல்லணி பொருளணி துறமி விளக்கு நல்ல தமிழ்ப்பிரபந்தங்களும். இவற்றுள், குமரகுருபரமுனிவர் பிரபந்தங்களுஞ் சிவஞானயோகிகள் பிரபந்தங்களும் வேதாந்தத்தெளிவானு சைவசித்தாந்த நுன்பொருள் விளக்குஞ் கொழித்தமிழ்க் கவிஞருடையனவுமாம்.

இலக்கியமரபியன முற்றிற்று.

சாத்திரமரபியல்.

அட்டாதசவித்தை.

வித்தை பதினெட்டாவன: வேதநான்கும், சிக்கை சம்பகூர்திரம் வியாசரண நிருகத்தஞ் சந்தோபிசித் சோகூடமென்னு மங்கமாதும், புராண நியாயநூன் மீமாஞ்சையிருதியென்னு முபாங்க நான்கும், ஆயுள்வேதம் வில்வேதம் காரதருவவேத மருதத நானென்னுமியை. இயற்றுள், வேதநான் கம பிரமகாண்டமும் பிரமஞானததிறகு நிமி த்தமான கருமசாண்டமு முணாத தவனவாம. சிவாகமங்களும் பிரமகாண்டமாயடக்கு, மென்ப. வேதாகமங்கள் பரமசிவன் வாயமொழியென்று சுருத்யம் புராணமுரு சிவா கமமோதசலானும், பஞ்சபிரமம் பிரணவம் பஞ்சாகசரம் பிராசாசமுதலிய மந்திரங்க ளும், பதிபசுபாச முதலிய பொருளவழக்கமும், திருநீற்றிறுதானைந திரிபுண்டரமுருத திராக்கந்திரித்தல் சிவலிங்கபூசை முதலிய கருமங்களும், பிறவும், இரண்டனகண்ணுமையப பச்சுருகமகவும் விரிவாகவுஞ் சொல்லப்படுதலானும், வேதசத்தததில் சிவாகமமு மட க்கு மெனக்கொண்டு வித்தை பதினெட்டென துண்ணம் தூலகங்கங்கமோதின. நீலகண்டவாசிரியர் “வயங்கு-வெஃபரிவாமஜயொஹை-த-மவஸ்யூரஜி-வெஃஹிபரிவாமஜி” வேதசிவாகமங்க்குப் பேதங்காணகிணிலம், வேதமுரு சிவனற செய்யப்படுத லின் ஆகமமென்பபடும் எனறும், சிவஞானடோகிள்ள “வேதம் பொருள மடபத தோன்றுஞ் சூத்திரமுரு சிவாகம மதனை யவவாராக வொட்டாத செளித்தரைகரும் பாடியமும்பொலப பரமசிவனற செய்யப்பட்டமையினை, அவை முறைய பொத தூல சிறப்புநூலென்பட்டுச் சூத்திரமும் பாடியமுடபோலவே துவதை தெனடைபட்டன” என்றும், தத்தம் பாடியவுரைகளிற் கூறிடபுளியவ நறறும், இது கடைப்பிடித்தணாநது கொள்க. “ஸவ-அஜயஸ்யூரிவஜ” எனறஞ் சுருதய மீவவுணமைககுச சானறும். வேதமென்னுஞ்சொல் அறித்தருவியென்ப பொருளப்படுச சதாவேதங்களுக்குக் காரணவிரிகுறியாயுஞ் சைவாகமங்க்குக்குக் காரணசூறியாயும், ஆகம பெனறஞ் சொல் பரமசிவன்பானின்றும் வந்த தெனறும் பொருட்டாயச சைவாகமங்க்குக்குக் காரண விரிகுறியாயும் சதாவேதங்க்குக்குக் காரணசூறியாயும், வடமொழி தெனமொழிநூலு ரைகளிள் வழங்கப்படுமாறந் தெரிந்தணாநது கொள்க. ஒருசார வைத்கா இவவுணமை பகுத்தணரமாட்டாத, அட்டாதசவித்தையிற சிவாகமம் படிக்கப்படாமையின், அது பிரமாண தூலாகாதென்று தமக்கு வேண்டியவாறு பிதறறும். இனிச் சைவாகமங்கள் வேதச்சொல்லிலடங்கி அட்டாதசவித்தையாதல் அதன பெருமைக்குக் குறைவாமென்று கூறுவாரைச் சதாவேதங்கள் ஆகமச் சொல்லினடங்கிப் பிரமாணமாதன மறறவற்றின் பெருமைக்குக் குறைவாகாதோவென்று கடாவி மறுக்க.

இனி வேதம் “சுயம்பு” வெணவழங்கப்படுவதாடும், “அபெளஷ்ய” மென வழங்கப்படுவதாடும், சுயம்புவான பரமசிவனற செய்யப்பட்ட காரியமாதல்பற்றியும், பசுக்களாகிய புருடராத் செய்யப்பட்ட தனறெனறும் சுருததப பற்றியுமெய்யாம். ஆகலின், அவ்வழக்கேகொண்டு அது இறைவன் வாய்மொழியனறெனறல் பொருந்தா தெனக சந்தந்தர் “செய்யா மொழிக்குந் திருவள்ளுவ ருரைத்த-பொய்யா மொழிக்கும் பொரு” கொண்டு” யென்றதாடும், பசுக்களான தேவர் முனிவர் முதலியோரார செய்யப் பட்டாத மொழியென்னும் சுருத்தப்பற்றியெய்யாம்.

இனி வேதங்களை யெடுத்தல் படுத்தின் முதலிய விசை வேதப்பாட்டார் ஐச் சரிக்குமா றுணர்த்தவது சிசுக்கை. வேதங்களிற கூறும் கருமங்களை யனுபவிக்கும் முறைமை யுணர்த்தவது கற்பஞ்சுத்திரம். வேதங்களி னெழுத்துச் சொற்களதீயில் யுணர்த்தவது வியாசுரணம். வேதங்களின் சொற் பொரு ளுணர்விப்பது நிருத்தம். வேதமகதிரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின பெயரும் அவ்வவற்றிற்கு எழுத் தினைத் தென்றலு முணர்த்தவது சந்தோபிசிதி. வேதத்திற் செய்யப்படுங் கருமங் கள் செயதற்குரிய கால விசேடங்களை யுணர்த்தவது சோதிடம். இங்ஙனமாகலின், இவையாறும் வேதத்திற் கங்கமெனப்பட்டன. பரமசிவ னுலகத்தைப் பட்டைக்கு மாறு முசலாயின கூறும் வேதவாசியப் பொருள்களை வலியுறுத்த விரிததுணர்த்த வது புராணம். இத்தகாசமு மீன் டடக்கும். வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற் கனுசூலமான பிரமாண முதலியவற்றை யுணர்த்தவது நியாயநூல். வேதப்பொரு ளின னுறப்பரிய முணர்த்துதற் கனுசூலமான நியாயங்களை யாராய்ச்சி செய்துணர் ததுவது மீமாஞ்சுசு அது பூவாயீமாஞ்சுசு யுத்தரமீமாஞ்சுசுயென விருவகைப்படும். அவற்றை முணர்த்துது மீமாஞ்சுசுயெனவும், வேதமெனவும், பிணர்த்துதுவேதாந்த மெனவும், வழங்கப்படும். அவ்வவ்வருணங்கட்கு நிலைக்குமுரிய தருமங்களை யுணர்த்த வது மிருத்தினால், புராண முதலிய நான்கும் வேதத்திற் குபாங்க மெனப்படும். எல்லா மனுடிகத்தற் குச் சாதனமான யாக்கையை நோயினறி நிலைபெறச்செய்வது ஆயுள்வகம் பகைவரா னலிவினறி யுலகங்காத்தற்கு வேண்டப்படும படைக் கலம் பயிற்றலை யுணர்த்தவது வில்வதம். எல்லாககடவுளர்க்கு முவகைவரச்செய்யு மிசை முதலியவற்றை யுணர்விப்பது காந்தருவவேதம். இம்மைக்கு மறுமைக்கு மேத வாகிய பொருள்களைவிடிக முடாய முணர்விப்பது அருத்தநூல். இவை நான்கு முப் வேத மெனப்படு மெனதுணாக.

வைதிகசாந்திரம்.

இனி மீமாஞ்சுசு, நியாயம், வைதிகசூகம், சாங்கியம், யோகம், வேதாந்த மெனறு மாறும் வைதிகசாத்திரமெனப்படும். இவை சரிசனமெனவும் பெயா பெறும். இவற்றை இறுதிகள்கண்ணைய வேதாந்தம் உத்தரமீமாஞ்சுசு பிரமமீமாஞ்சுசு யென வும் வழங்கப்படும். மீமாஞ்சுசுநூல் செயதார சைமினிமுனிவர். இது பாட்டம் பிர பாகரமென விரண்டாம். நியாயநூல் செயதார கௌதமமுனிவர். இவர் அககபாத ரெனவும் பெயா பெறவார். வைதிகசூகநூல் செயதார கணுமுனிவர். இவை யிரண் டிக நூல்களாம். சாங்கியநூல் செயதார சயிஸுன்வர். யோகநூல் செயதார பதஞ்சலிமுனிவர் வேதாந்தநூல் செயதார வியாசமுனிவர். இது மாயாவாதம் பாற கரியவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சத்தப்பிரமவாதமென நான்காம். இவ்வெல்லாம் வேதத்தைப் பொதுவகையான மூலமாகக்கொண்டு அதனுட் சிலபொருளைச் சமுத கிரகஸ்ச நியாயமபற்றி ஆண்டாண டெடுத்ததக்கொண்டு அரணுளால் ஒவ்வோரறிவி களின பொருட்டு அவ ரறிவளவிற் றதற்குத் தொகுத்தம் விரிசுதி மிற்றாட்கள் செய் தாராகலின், இவை முதலூல் வழிநூல் சாபுநூலெனறு முணரறு னொன்றற்கேசை தனவாய் வைதிகசாத்திரமென வேறாய நிலைபெற்றன. அற்றேல், முதல் வழி சாபு நூலென நிலைபெறவன யாவையெனின,— வேதாக்கம்கள் பரமசிவஞற் செய்யப் பட்டு ஏனைநூல் கூறும் பொருளியல்புகளெல்லாந் தக்க ணடங்கக்கொண்டு விவர்ப்பு மாய் நின்றலின் அவை முதலூலாம். முதலவற்றை நரப்படு முன்னூலை யொன்றாகக் கித் தென்னும் லிங்ஙன மிருவகைப்படுத தென்னியதெனையெனின்,— இத்தகுதி சமா

பாடம்: முத்துவர் "முன் அழகுணத்திற் குரிமையர்த்து நாணகுருணத்திற் குரிமை
 அழகு பற்றி, முறையே வேதாகமொன விருபகுதியாகவாத தென்னப்பட்டது"
 எனவும், வேதாநுல் சைவதுலென் நிரண்டேநூலுள வேறுரை
 யுள், அலிலத்தின் விரிந்த தூல்க ளாந்நூலுணத்யம லனறநூ லிரண்டு மாணநூல
 பொதுநூலு மருஞ்சிறப்பு நூலா - நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்தகிபா தாக்கு நிகழ்ச்சி
 யுள், நிகாமமையி னெழிப்பொருள் வேதாந்தத - திதல்பொருள் கெண்கிரைசகு நூல்
 காலம், பிறநூ லிகழ்ப்புர்வுஞ், சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாசும்" எனவும், "உலகியல
 வேதநூ லொழுக்க;மென்பத - நிலவு மெய்நெறி சிவநெறிய தென்பதும்" எனவும்
 கூறப்பலாகலின், அங்குங்ந் தூலாருந்ததி முறைபற்றிக் கூறத்தலின் இருபகுதிப்பட்ட
 தென்படையாம் கோடும்" எனப் சிவஞானமாபாடியகாரா, இவவிருசமாதானகருள
 இடமாபுத சொண்டமைக. இனிமிருதி புராணக கலைகள உபாகம முதலாயினவெல
 லாழ் வேதாகமப்பொருளை யுள்ளவா துணாந்தாரா அவறதைப் பிறாககினிது வினக
 குத்தப்பொருட்டு நரலவகை யாப்பினு ளொணரூன வழிப்படுத்தச செயத நூல்களாக
 ளாந்த, அவை, வழிநூலென்பபிடம், சிவகை சற்பகுத்தர முதலிய வேதாநகருகருந
 ளுஞ், தந்திரமுதலிய வாகமாக்கங்களு முறையே உவவிரகை கிணையு முளவவாதுணா
 தற்குச் சராய்ப்பு புட்பட்டு நிகழ்தலின், அவை சார்புநூலென்பப்டமென ற்றிரந்த
 கொள்த,

மீமாஞ்சை முதலிய சாதிரிங்களாறும் அணனவாயினும், அவறறண மீமா
 னுஞ்சைநூல் வேதத்தை விதித்த கருமத்தை யாராய்ச்சி செயதற குபகாரமாயு
 ள்வேதுவார்க்கு முபகாரமாக நியாயககெடுததோதவதாய நிலவுதலானும், வைசே
 சிக, னுந்யாயிகநூல்கள் எலவாநுறகு முபகாரமாகுந் தருக்கமுறை பெந்ததோததலா
 னும், சாங்கிய மூலப்பகுதியையும் புருடனையும் டகுத்தணரும் விவேசமுந் தத்தவ
 சற்காரியவாதமு மெடுத்தோததலானும், யோகம எனவகை யுதப்பிறறாகிய யோக
 முறை தெரித்தலானும், உத்தரமீமாஞ்சையென்பப்டம் வேதாந்தம் பலதறைபட்டம்க
 க்டக்கு முபநிடதவாககியங்களை மூலவப் பொருட பெற்றிக்கேறப் பொருதறைபட்டி
 துப் பரமேசுவாயசனை கடைப்பிடித்தச செய்ய விதித்தலானும், வேதாகமமு-விட
 சரத்திரவாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவிசனாக வேடைபட்டி நிலவு மெனக,
 இச்சசத்திரகத்தாறும் கூடும் பொருளு மவறறது பிரயோசனப்படுவனவும பூவபக்க
 மாவனவும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியதது ளெடுத்த வள்ககிருா,

இனிப், பூர்வமீமாஞ்சைநூலா சுருதி இலிகம வாககியம் பிரகரணந் தானை
 நூர்ச்சுநைய யெனது மாறும் வணமை மெனமை பற்றிச் சொறப்பொரு டுணிவிக்கு
 தருவிசெளள் மெறித்தோதவா, உத்தரமீமாஞ்சை நூலா அநகனம் உபகிரமவுப
 சங்காரம் அப்பியாசம் அபூர்வதை பலம் அருத்தவாதம் உபபத்தி யெனது மாறும்
 வுண்மை மென்மை பற்றிச் சொற பொரு டுணிவிக்குக கருவ்யென மெறித்தோதவா,
 துணையெல்லுந் தமிழ்வே யேதாந்த சித்தாந்த நூல்களின சொறப்பொரு டுணிவறகு
 பிந்தியமையாத கருவிசெளயாம், அவறறா, சுருதிடரவது. வேறெனறனை யவா
 ளாத் தனை கருதியு பொருளைத் தானே தெரிவிப்பத, இலிங்கயாவது: ஆறறலாற
 புறநூல் யுள்ளாசைபு, வாக்கியமாவது: இங்ஙனஞ் சுருக்யும் இலிங்கமு மணறிச
 னெத்திரூட்பற்றி யுள்ளாருவது, பிரகரணமாவது: "சோதிடமாம வேட்க"
 னுருதிப்போலும் விதிநூல்களுள்ளும் பொதுப்பட்ட வுணாந்த, சிறப்பா னறியப்பட்டத

கண்மங்குளர் னவரவப்பட்டு இவ்வாறு செய்யற்பாறறென வருத்தக் கூறுவது. தான மாவது. திரனிதைவிடமும அண்மையிடமுமென விருவணைப்படும. சமாதிகையியாவது: காரணத்தான வரும் பெயர், உபசகிரமவுடசகநகர்ந்சளவண: எழுவாயுரை யிறுவாயுரையோடொரது ஒன்றத்தலின, மறநிறநூ னுச்சும பொரு ளிதவெய்யாபெய்து துணிந்தரைத்தற கருவியாய நிறபன. அப்பியாசமாவது: நூலின் டயின்மதுருதலின இதற்கிடவே பொருளெனக் கொண்டு துணிந்தரைத்தற கருவியாய் நிறபது, அபூவதையாவது. இது மறறொருநூலா னறிவுறுத்தப்படாத விடயமாகலின், இதற்குச் சிறந்த பொரு ளிதவெனக் கொண்டு துணிந்தரைத்தற கருவியாயுள்ளது. பணமாவது இந்நூலின் சிறந்த பிரதோசன மாகறடாலதெனக் கொண்டு துணிந்தரைத்தற கருவியாய நிறபது. அருகதவாதமாவது. நூலுட் புணைநரைவசையார் சிறந்த கொருபொருளை அறிவுறுத்த நிறபது. உபசதியாவது: இப்பொருள் உச்சுக்கு மிகியியவராமெனக் கொண்டுரைத்தற பயத்ததாய வருவது. சமியினகணுள்ள வேதாரத சிவார்த்த சாத்திரமரபு இனிது தெளிதற்குபகாரமாக, இதுகாறும் வடமொழியுட் டாபசுவிகையின் மரபும், வைகிச்சாத்திரமரபும், சிறிது ஈண்டு முதறகட்டுரைத்தோகலும்.

வடமொழிச் சாத்திரங்களுக்கு வேதாகமங்கள் முதலாய நிறமலெபாலத சென்மொழிச் சாத்திரங்களுக்கு சமியுட்கங்கண முலாய நிறபனவாம். தமிழில்தேற பசுதியும் அவை விவசாசமங்குளின் சாரமான திருமுறைகளாதலும் பிறவுந் திருமுறை மில்கிபவரலாற்றி பிரயாணகாரை சாத்திரப்பாநநாம். அறறே லக்தாக; தேவார கருவாசக முலையன தலையாய சாத்திரத் தமிழ்தாதககனாதலின, அவற்றின் மரபு ஈண்டு பெரிக்கறடாலெனின, — அல்தொக்குமணுயினும், தேவார திருவாசமுசுவிய திருமுறைகளும் உச்சுரவீசமுர செயவல்சகியமுமாய நிறறலின, தமிழில்கியங்கடெல்லாளு சிரதாரானமாய வைத்து அவற்றினமரபு ஆணங்க தெரிக்கக் கடவாயின்மென துணாந்து கொள்க மறறச செந்மிழு புராண வித்காசமரபு ஆணங்க பெரிந்துஉம அவை செந்மிழு பெரிவகிடமாத ினக்கிடையாம். தமிழ்ப்புராண வித்காசவில்கியங்க சமியுட்கவத்தற்கு வழிநூலாயது, தமிழ்கேத வில்கியத்தினபின வைச்சுறபாலன வாயினுந் தமிழ்ச்சக வில்கியங்களுந் தமிழ்காவிய வில்கியங்களுட் பலவுந் தேறறத்தான அவைத்தமக்கு முறப்பித்தென்கி அவற்றின்பின வைத்து மறறவற்றின் மரபு தெரித்தாமெனபது.

தமிழ்விசுவேதாரநத சித்தாரநத வாராய்ச்சிக்கு எண்ணு மீமுழுதமென்று மிரண்டு மிரண்டு கண்ணும். என-சருக்கம், எழுத்து-இயற்றமிழான வில்ககணம், இவை வேதாரநத சித்தாரநத வழிதப்பொரு ளாராய்ச்சிக்கு இனறியமையாத கருவி பென்பார், நாடனூ "எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தெனப விவவிரணங்க - எண்ணென்ப வரமு முயிரககு" என நவவாறெறித தோகயருளிணு ரெனபது. என-எணித்தத்தற்குமாம். கணிதவ கருவியுரு செய்கையுமென விருவகைப்படும. அவையேரமமுதலிய நூல்களுட் காண்க. சருக்கு மு மிபறறமிழெனனு மில்ககணமு முறதிப்பொரு ணுச்சு முசுணு லாராய்ச்சிக்குக் கருவியாதல, "ஆதி முதலெழிய வல்லா தனவெண்ணினித யமுலா நிலைமையவான-மாதே - யறமார் பொருளினபம் வீடென் திறவறின் - திறமாமொ பெண்ணிறநதாற செடபு" "எழுத்தறியத தீரு மிழிதகைமை தீர்நதான் - மொழித்திறத்தின முட்டமடபா னுரு - மொழித்திறத்தின - முட்டமத்த நல்லோரு முதலுந் தீர்ப்புரு

“இவற்றை விதி செய்து” இவற்றை இயற்றமிழ் எனும் இலக்கணர் தமிழ்ச் சுந்தர நூலாம். அது முத்தமிழ் முதலான வகத்தியமாம். இதுவகப்பிரிவும் பன்னிருபடலம் முதலியன அதன் வழிநூல்களாம். அவற்றின் வாரியகங்களும் இலக்கணமரபியலி லெடுத்தோத்களும், மறந்த தருக்கம் வடநூலிற் கூறியவாறே தமிழின் மொழிபெயர்ச்சியற்றப்பட்டு விளங்கும். அவை தருக்க சந்திரசூழம், அத்துரையான வன்னம்பட்டியமும், தருக்கபரிபாடையும், போலவன. அவற்றுள், தருக்கசந்திரசூழம் அன்னம்பட்டியமும் தமிழின் மொழிபெயர்த்தயற்றி னூர் துசிரியர் சிவஞானியோகிகள், தருக்கபரிபாட தமிழின் மொழிபெயர்த்தயற்றி னூர் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாசமுனிவா, தருக்கபரிபாடை தருக்கபரிபாடணியெனவும் வழங்கப்படும். இருவகைப்படுதருக்கத்தட்டருக்கசந்திரசூழம் எனது செய்தவைசேடிசுநூலின் வழித்தாயது. தருக்கபரிபாடை கௌதமா செய்த நியாயநூலின் வழித்தாயது. தருக்கசந்திரசூழம் மன்னம்பட்டியமும் வடமொழியி லியற்றினூர் அன்னம்பட்டர், தருக்கபரிபாடை வடமொழியி லியற்றினூர் சிவக்கவமீசீரா, தருக்க சந்திரசூழம் மேழபதார்த்தமும் தருக்கபரிபாடை பத்தினூர் பதார்த்தமும் கூறும். பதார்த்த மேழாவன : நிரவியம், குணம், சருமம், சாமானியம், விச்சடம், சமவாயம், அபாவமென்பன. பதார்த்தம் பத்தினூர் பிரமாணம், பிரமேயம், சமசயம், பிரயோசனம், திருட்டாந்தம், சித்தாந்தம், அவயலம், தருக்கம், நிணயம், வாதம், சர்ப்பம், விதண்டை, ஏதவாபாசம், சலம், சாதி, நிக்கிரகத்தான மென்பன

வேதாந்தநூல்களும்.

மீழ் வேதாந்தசாத்திரங்களை வடமொழி உபநிடசங்களை மூலமாகக்கொண்டு தோன்றி நடப்பன. தமிழ் வேதாந்த சாத்திரங்களை கைவலலியம், வேதாந்தநூலா மணி, வாசித்தம், ஈசுரகீதை, பகவதகீதை, பிரமகீதை, பிரபோதசந்திரோதய முதலியனவாம். வடமொழி உபநிடசங்கடகுச சுததாததவிதமாக்கவுஞ் சிவாததவித மாக்கவுஞ் கேவலாததவிதமாக்கவுஞ் விசித்தாததவிதமாக்கவுஞ் தவைதமாக்கவு முறைகளு னூல்களுந் தத்தக் கொள்கைகேற்பு வடமொழி வல்ல வாசாரியர்கள் டவ் செய்து டார். அவருட் சுததாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுணர் செய்தார அரத்ததா சாரியர் முதலாயினார். சிவாததவிதக் கொள்கைபற்றி நூலுரை செய்தார நிலகண்ட வாசாரியர் அப்பயதிகித யோகிகளை முதலாயினார். கேவலாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார சுகராசாரியர் வித்தியாரணிய முனிவா முதலாயினார் விசி த்தாததவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரைசெய்தார இராமானுசாசாரியர் வேதாந்த தேசிகர் தாதாசாரியர் முதலாயினார். தவைதக்கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய தார் ஆனந்ததீர்த்தாசாரியர் முதலியோர்.

இவற்றுள், முற்கூறிய தமிழ் வேதாந்தநூல்கள் சுகராசாரிய ரபிமதமான கேவ லாததவித வேதாந்தமவாத நூலுணர். ஏனாமவாதத் துட்பட்ட பிரம விவரத்தன ம்ப்பாணாதமாவது-சச்சிதானந்தமாய நித்தமாய வியாபகமாய நிறபது பிரமம் பரமாத தத்தி லுக்கொன்றே மெய்ப்பொருள். ஏனாயவெல்லாம் பிரமத்தன் விவரத்தனமாயிப்பி யும் வெள்ளிபோலவலிச்சையினூர் காணப்படுவன வாகலிற் பொய். இவ்வகைத்தோ ளுந் முன்புத்திரு முத்தர்கரணமாயி மாயை பிரமம்போலச் சததமன்றி முயற் செய்திப்பெயர்ச்சித்தமன்றி யனிருவசனமாயிருக்கும். அனிருவசனமென்பது - சொல் லுந் திருவகையும் பொருட்டி. இத்தமாயக்கு சேசுசிய பிரமநுபமே யானென

வேதாந்தஞானத்தாலறிவதே முதத்தியென்பதாம். பாற்கரியமாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே சடமுஞ் சித்தமாகிய வுலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது. அந்நம பரிணமித்தது விகாரப்பட்டமையை யறியாமையாற பந்தமாயிற்று. பரமாதத்தி லொரு பொருளே. வேதாந்த ஞானத்தா லுடாபிற்று வேறுகிய வானமரூபம் விளங்கும். அதனே பரபிரமமென நறிக்து அதனக ணிலையித்தலே முதத்தியென்பதாம். கீர்டாபிரமமாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே நான. யானொருபடிச்சுற்றிப்பல வேறுமைகப்பட்ட விகாரப்பொருள்களோடு கூடிப் பலவாற்றல வினையாடுகின்றேன. இவ்வாறறிவது முத்தியென்பதாம். சத்தப்பிரமமாவது - காணமாகிய பிரம மிது திகரலாத சத்தவடிவற்ற யிருக்கும். அஃது விசையன்ற சடமுஞ் சித்தமாகிய வுலகங்களாய் விரியும். முடிவ்கைச் சத்தமாதத்திரையே யுள்ளென நிகநன மறிவதே முதத்தியென்பதாம். இங்ஙன நாலவேறு வகைப்பட்ட வேகாமவாதநூல செய்தார விபாசமுனிவர்.

வைவல்லியம்.

இது தாண்டவமூர்த்தியாராற செய்யப்பட்டது இது தத்துவவிளக்கப்பூடலம் சந்தேககொளிர்ப்படலமென விரணடு படலங்களுடைத்தது.

வேதாந்ததுடாமணி.

இது சுகராசாரியா வடமொழியில்பற்றிய விவேசிந்தாமணியென்னு ஞான மொழிப்பொப்பு. இது மொழிப்பொத்தார துறைமகாலச சிவப்பிரகாசமுனிவர். இது சிறப்புப்பாயிரம் பொதுப்பாயிர முன்னாத தோற்றித் திருக்குவிவேகந திருசியவிவேக மென்று மிரண்டு விபாகங்களுடைத்தாய நிலைப்பெறுவது. இதனகட டிருக்கென்பது அறிவுருவான பிரமம். திருசியமென்பது அபிரமவிவாதத்தன மாயாகாரியமா யறியப்பத் மீச்சுதப பிரவஞ்சம். இநூல ஏகானமவாத கேவலாதவித வேதாந்த பரிச்சேசப்பொருள நனகுணாததுவது.

வாசிட்டம்

இது வைராக்கியப்பிரகரணம், முமுட்சுப்பிரகணம், உறபத்திப்பிரகரணம், நிருவாணப்பிரகரணமென திப்பிரகரணங்களாற சிவகாருணணியம், பாசவைராக்கியம், ஈசுரபத்தி, பிரமஞான மென்பவற்றிற் கிலக்கணங் கூறி யவவவற்றிற் கெரித் தக்காடடிலக்கியமாகக் கதைபல கூறி அவற்றினியல்பு விளக்குவது. இஃதயற்றினூர் வீர யாளவந்தாரா.

நகரகீதை.

இது பரமேசுரன சனைகுமாரன முதலிய முனிவர்கணங்கட் கருளியது. இனகட சாக்கியயோகம், பரபத்தி விசுவரூபம், சிவசத்த, தத்தவநிசம்விபூகி, பிரவஞ்சம், தத்துவத்திரிசனம், யோகம் எனபன வெடுததோதப்பும். இதனைத் தமிழின் மொழி பெயாததப பாடினார் தத்தவராய முனிவர்.

பகவற்கீதை.

இது பகவானை கண்ணன் அருச்சுணைகுச் செவியறிவுறித்தியது. இது அருச்சுணை சிவகாருணணிய நாடிப் போர் துறந்து சோகமுற்றது கண்டு கண்ணன் அவன சோகநீங்கி யுய்வண்ண நாடிக கருமயோக ஞானவரலாறும், பிரவஞ்ச ருண்விகார முதலியவற்றின வரலாறு முறைத்ததைப் பொருளாக்கவுடையது. இதனைத் தமிழின் மொழிப்பெயர்த்தப பாடினார் சீபட்டர்.

சிறப்பினதாய வேதாந்த தெளிவாஞ் சைவ

சித்தாந்தத் திரனிக்குத் தெரிக்க ஓதறாம.”

நாணிப புறச்சமயத்தவரெறாது முக்கூறழப புறச்சமயத்தவரெனக் கொள்க. ஆவரெல்லாரு சித்தாந்தசைவத்தோ டொப்ப “ஏசுனனேக் னிருளாகரும மாயையிரணி” டெனனு மாறுபகாரத்தாகளுங் கொள்ளாமையின, ஆவவறுவகைப் பதார்த்தங்கரி னியல்பைக் கொளுத்தினுங் கொள்ளமாட்டா ரென்பா, “புறச்சமயத் தவாக்கிருளா” பெனறா சுவதற்பிராகரணத்திற கூறப்பங் மகச்சமயத்தவராகிய பாடாணவாத சைவா முதலியொரா சித்தாந்தசைவத்தோடொப்ப ஏசுன முதலிய வாறு பதார்த்தத் தொண்டமையின, துவவாறு பதார்த்தங்கட்கும் பொதுவிராபு திராயியலு கூறு மாமமயச்சின ருறப்பிய திறுவையென நெங்குதுசகாடடி சித்தாந்தசைவப் பொரு ளாணமமையக் கொளுத்திற் கொள வல்லுவரென்பா, “அச்சமயத் தொளியா” பெனறா கொளுத்தா கொள வல்லவரெனவே யகச்சமயத்தவருந் தாம் தொள்ளமாட்டாரென்பது கருதாசுலம் சுவர்த்தவியிர்த்துதுக் குலவின் ராவ்வா லாக் சொன்னைய சாகி” பென்பதேறி முறையாம யநிப சிவர்த்துவிந்மாவறு - திரிதற்காரண பரிபுடமவாத “சுவர்த்தவியிர்த்துதுக் குலவின் ராவ்வராயாக் சொன்னைய சாகி” னிறவா ரெனனு முறையாம சைவ சைவகார டொறி சொழிக் சாரா னார பெல்லாந் லைசகை, அச்சசைவிர்த்துல மெட்ட தணையாதின தாறப்பிய பிளித்தணாது சாதாரணப்பொருள் மகச்சகொளவ ரென்பது பெறப்பட்டது. அகத்தினை யணிமைய ராசுலாணவாது சிவர்த்த வசுவசைச சார னவா ரென்பது. இக்கருந் சிறிதவா “சுவர்த்தவியிர்த்துது” தெவறுமையிற் றவா துவிதாமக - இறுதகக் கெனக் கெட்டபபநு சைவா டொறு மென மயவகப்ப, சிறித காரணமாகய முல்லவன மானவ்வாங்கு உ முறு காரண முறாய் பரிணயிற் கெனப்பற் சுவர்த்துநிச சைவா கொளவா கெனக். இது கூறத் சைவாக் சைவாமயமுறிக். இனிதவாசகா” முதலியொரா காடப் முதலிய பிரயித்தகூற பொதி முலையானவே பிரமாண மென்பா பிரமாணம் பிரமேயப் பொருளாசல் சைவாசல்பிற பொதி முலையினவு மெனைய பொலப் பிரமேயமா யனம் சிறிப்பபிவ் கொருளே யாசலன், ஆறாறாப் பிரமாண மெனல பொருந் பாது, மறுகச் சைவா முணா”த் வணவ்வாசிக் யானம் புறச்சமய ஆவா பிர மாண மெனப் புறா சித்திரிய முலப்பவத லுய மக சதிரயம் பிரமாணமா டொதி முலப்பிவன் வறதகு வாயிலாசல் பறப்பிப் பிரமாண மெனறு பசரித்தக கூறப்பங் வையையாமென்பது சைவ சித்தாந்த மென்பா, “பகலவையக் கெளகி” பெ னறா. சைவ சித்தாந்தத்தி் செயதுற சருமம் கூறுவா “பெருவால் சொணை வறத்திறுல வினையா” மெருா. எனவே, சைவவதி வினைய தென்பதாம். “உ-துயிர கண்ணருக்க னறி வொளிர்பாற பிரயரு மத்துவிதமா” மாறு மே லுரைத்தாம். ஆறதுவித் மெனனுக் சொறகுப் பொருள கூறுவா, “பிரிவருமத் துவித்” மென துடம்பொடு புணாத தொதினா இத்தினையொ கூறும் பொருள் போலனதிச சிறந்த பென்பா “சிறப்பினதா” பெனறா. வேதாந்தமுஞ் சித்தாந் மும வேறென்பாரை மறுத்தப பலப்பொருள்படுகு சூத்திரத்தை யந்நனம் படாமைத் தெளித்தரைக்கும் படியா லால் வேதாந்தத்தை தெளித்தரைப்படுத சைவ சித்

தாந்த மென்பார், மகுடாகம முதலியவற்று னோகியவாரே “வேதாந்தத் தெளிவாந்
சைவ சித்தாந்தத்திற” மெனாரார். ஈண்டு வேதாந்த மெனாறு வேதத்தின முடி-
புளாகிய வுபநிடதங்களை. வேதாந்த மென்ப பெயர் பெற வேகானமவாத நூலை
யுன்றென வுணாத்ததற்கு “வேதத தலைதரு பொருளாய்” என விறுதியினுள்
கூறிய ராகலின், அது கூறியது கூறலமை யுணாக. திறன - பொது வுண்மை
யென்னும் வகை. இங்கு - இரூலின். முடிநூல் வழிநூல்களிற “பொதுவுண்மை”
யென வருததைக் கொண் டோகினும் எடுத்தோதாமையால், அவ்வகை தெரி வரி
தாக்கலான் அது தெரியுமாறு “பொது வுண்மை” யென மெடுத்தோதி யநூல்களின
கருத்து ஈண்டுத் தெரியச் செயது மென்பார், “சைவ சித்தாந்தத் திற னிகாதுத
தேறிக்ஊறா” மெனாரார். சைவ சித்தாந்த மெனாறு - சுத்த சைவ முதலியவற்றிற
செல்லாமைப் பொருட்டு.

சித்தாந்தசாத்திரநாற்பாதத்தெளிவு.

வேதத்திற கூறவ கருமகாண்டப் பொருட்டு இன்றியமையாது வேண்டப்
பட்டுகூசி நின்றனவாய் பொருளகையும் வேதமுடிபாய வுபநிடதத்தின சாரமா
யுள்ள பொருளகையும் வேதெடுத்தகொண்டு இனிது விளக்குதலின், சிவாகமரு
சித்தாந்த சாதகிர மெனறு வழங்கப்படும. இச்சித்தாந்த வாசகம்கள சரியாபாதம்,
கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாத மென, நானகு பாதங்களுடையனவாம்.

இவற்றள், சரியாபாதத்தூ பிராயச்சித்தவந்தியும், பவித்திவியும், சிவலிங்க
விலக்கணமும், நந்தி முதலிய கணநாதரிஸக்கணமும், செபமகலை போகபட்டந தண்ட
டங் கமண்டல் முதலியவற்றி விலக்கணமும், அந்தயேட்டிவந்தியும், சிராசத்தவந்தியும்,
கூறப்படும.

கிரியாபாதத்தண மந்திரங்களினது உத்தாரணஞ் சந்தியாவந்தமை பூசை
செபம் ஓங்குகளும், சமயம் விசேட நிருவாணம் ஆசாரியாபிஷேகங்களும், புத்தி
முத்திகளுக்க குபாயமான தீக்கையும், கூறப்படும.

யோகபாதத்தண முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவசாரும், ஆனமாவும்,
பரமசிவனும், சத்தியும், சக்திக்குக காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும்
வல்லமையும், அணிமாதி சித்திகளுண்டா முறைமையும், இயம் நியமம் ஆசனம்
பிராணாயாமம் பிரகத்யாகாரந் தாரணந் தியானஞ் சாமாதிகளினுடைய முறைமை
யும், மூலதார முதலிய ஆதாரங்களின முறையும், கூறப்படும.

ஞானபாதத்தூ பரமசிவனுடைய சொரூபமும், வஞ்ஞானகலா ப்ரீனாயகலா
சகலர் எனனு மானமாக்களின் சொரூபமும், ஆணவங் காமிய மாயேயம் வைந்தவந்
கூரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களின சொரூபமும், சத்தியின சொரூபமும், சிவ
தத்துவமுதற் பிரகிருதி தத்துவமவரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உறபத்தியும்,
இவை யானமாக்கள போகம் புசிக்கைக்குக் கருவியாமுறையும், புலனங்கள் புலனே
சுவரர் சொரூபங்களும், புலனங்களின யோசனைப் பிரமாணங்களும், அத்தமப் பிர
ளைய மத்திமப்பிரளயம் மகாப பிரளயங்களின சொரூபங்களும், அத்தமப் பிரளயங்
களின் பின்னாச சிருட்டியா முறைமையும், பாசுபதம் மாவிர்தவ கர்பாலிக் முத
லிய மதங்களின சொரூபங்களும், கூறப்படும.

இந்நாற்பாதப் பொருள்கள் சிவஞானமாபடியததுத் தெளித்தெடுத்தச் சுருக்கி யுணர்த்தப்பட்டன. இனி வினை பசுநலவினை சிவநலவினையென விரண்டாம். பசு நலவினை யுலகவினையும் வேதவினையுமென வேதிரண்டாம். சிவநலவினை பொது வுஞ் சிறப்பு மென வேதிரண்டாம், உலகவினை தண்ணீர்ப்பந்தா அன்னசாலை கூவல் குள முதலியன வமைத்தலாம். வேதவினை கட்புலனான பசு பார்ப்பார் தாய் தந்தை முதலாயினாரை வழிபடுதலும், கட்புல னாத அரிய நிரந்திரன முத லிய தேவர்களை வழிபடுதலுமாம். அறறயினும் வேளவி முதலிய வைக்க வினைகள் தண்ணீர்ப்பந்தா முதலிய உலகவினை போலன்றிச் சிவனை நோக்கி அவிப்பாகக் கொடுத்தலும் வழிபடுதலு முடைமையின, அவை சிவபுண்ணிய மாமென்றற சீருக் கெனையெனின, — ஆண்டு சிவபிரானுக்கு அவிப்பாகக் கொடுத்தலும் வழிபடுத லும் பசுக்களாகிய ஏனைக் கடவுளரோ டொப்ப வைத்துச் செய்தலே யன்றிப் பொது நீக்கிப் பசுபதி யெனனுங் கருத்தாற செய்த வினமையின, அவை யெல்லாந் செய்வோர் கருத்துவகையாற பசுநலவினையே யாம், சிவநலவினை யாகா வெனக, இனி வேளவி முதலிய வைக்கி வினைக்கண சிவபுண்ணியமு மபுத்தி பூர்வமாய் நிகழ்வன அது புத்திபூர்வமாய் இனிச் செயக்கடவனவாகிய சிவபுண்ணியங்கட் கேதவாதன மாத்திரையிற பயன படுத லுடைத்தெனக, வேள்வி முதலியவுஞ் சிவ பிரானை நோக்கிப் பொது நீக்கிச் செய்யின, அஃது ஏனையபோலப் பசு புண்ணி ய மாத்தலன்றிப் பொதுச் சிவபுண்ணியமா மெகை கொளக, இஃது உலகவினைக் கணறு மொக்கும். இவ்வகைக்கி வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியஞ் சிவாகம நல வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியம் போலச் சிறப்புச் சிவபுண்ணியத்திற கங்கமாகிப் பயன படுதலுடைத்தெனக.

பெ னுடைய வினையாவது சிவதீக்கை யெனனு மங்க மின்றி யவவாறு செய வது சிறப்புச் சிவநலவினையாவது சிவதீக்கை யெனனு மங்க முகையரா யவவாறு செயவது. இவ்விரண்டும் பத்திகாரணமாக வுண்மையாகச் செயவதும் புகழ் முத லிய உலகப்பயனை நோக்கிச் செயவதுமென வெவவே திறுவகைப்படும. இவற்றுள், சிறப்புச் சிவபுண்ணிய பிரண்டு சரியையுங் கிரியையும் யோகமும் அவற்ற னிகமு ஞானமு மென ஒரோவொன்று நநநனகாய அநநான்கினுள்ளுஞ் சரியையிற சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், கிரியையிற சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், யோகத்திற சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், ஞானத்திற சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென, ஒரோவொன்று நநநனகாய முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்டு விரியால் இனனும் பல த்தப்படு மென்றனாக.

அவற்றுள், திருக்கோயி லலகிடன மெருகன முதலியன சரியையிற சரியை, றையந்த மூத்திகள் விராயகக் கடவுண முதலிய ஆவரண மூத்திகளில் ஒரு மூா த்தியைய பூசித்தல சரியையிற கிரியை, நெஞ்சினகண உருத்திரக்கடவுளைத் தியானஞ் செய்தல சரியையில யோகம், அத்தியான பாவணியின உறைப்பினால் ஓர னுப்பவ வுணாவு நிகழ்தல சரியையின ஞானம். சிவ பூசைக்கு வேண்டப்படு முப கரணங்க ளெல்லாந் செய்து கோடல் கிரியையிற சரியை, சிவாகமத்தல் வித்தித் தவாறே யைவகைச் சத்தி முனனாச் சிவநிங்க வடிவிற செய்யும் பூசனை கிரியை யிற கிரியை, அகத்தே பூசை ஒமம் தியான மூன்றற்கு மூவிடம் வகுத்தகக்கொண்டு

செய்யப்படு முந்நியாகக் கிரியையில யோகம். அவ்வந்தரியாக வுறைப்பிகை ணீர் சமு மோரணபவ வுணர்வு கிரியையின ஞானம். இயம் நியம் மாசனம் பிராணாயாம மெனனு ஞானமும் யோகத்திற சரியை. பிரத்தியாகாரமுந் தாரணையும் யோகத்திற கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதி யோகத்தின ஞானம். இரத யோகஞ் சகள நிட்களங்களைப்பற்றி நினறு செய்யுஞ் சரலம்ப யோகமு நிட்களந தைப்பற்றி நினறு செய்யு நிராலம்ப யோகமு மென நிருவகைப்படும். இனிக கேட்டன முதலிய நானகனுள், கேட்டன ஞானத்திற சரியை. சந்திகதன ஞான த்திற கிரியை. தெளிதன ஞானத்தில யோகம். நிடடைகடுதன ஞானத்தன ஞானமென துணாரத கோசம்.

இனிப் புகழ்முதலிய வுலகப்பயனை நோக்கிச் செய்யு முபாயச்சரியையிற சரி யைமுதல உபாயஞானத்தன ஞானமீஞ்சிய பதனறுவகையிலினமும் பல்வேறுவகை கப்பட விரியுஞ் சிவபுணணிபங்களுக்கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றிற கேற்பக காலாக கினியுருசகிரா முதற குணசத்தவ மதச்சத்திர சீகண்டருத்திரா புவனகைகழ்முள்ள வுருத்திரீஞான அவ்வப்பவனைபதிக் கருகத்திற சரிலாக முப்பயவகாறைப்பெறுதலாய பதிகாரணமாசச செய்பபமுனைமைச சரியையிற சரியையமுத லுணைமமோரதத்தன ஞானமீஞ்சிய பயனிருவகையினமும் பல்வேறுவகைப்படபி விரியுஞ் சிவபுணணிப ககளுக்கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றிற கேற்பக சீகண்டபவனைமுதற சச்சலிசைகை குக கீமுள்ள அவ்வப்பவனைபதிகாரணைய சிவிலாகத்திற சரிலாகமுதலிய வற்பமுடி திகளைப் பெறுதலாம். உணைமுனானத்திற சரியையமுதலிய மூவகையினினமும் பல் வேறுவகைப்படுகி சிவபுணணியங்களை செல்லாமாய்—அவ்வவற்றிற கேற்பக சச்ச லிசைமுதலிய அத்திகாரசத்தவ கேடசத்தவகையினல் கையமுந் மந்திரா மாதிரம் கேசா முதல்வீடார பனைத்தச சரிலாகமுதலிய அபாயமுதலிய பெறுதலாம். இனிப் பல்வேறுவகைப்பட விரியுஞானத்தன ஞானமீஞான முடிவாகிய ஞானசுதற குப பரமுதலிய பயனை வுணாரதகொளக

சரியை முதல்வவற்றி நியவபரவனை மாறையெனின, கூறுபாயம் அண்ணா கார நித்தவியாயக சச்சிதானந்தப் பிறமலாகிய சிவபிரான சிவசத்திரபாமுண்டய உயிரகள் சோபான முறையீருல உணாரத உயயம்பொருட்டுத் துணாயுஞ் சூஞ் மமமாகவும் அதிசூயமுமாயும் வடிவகைகாண—ஞன், அவ்வயகையினல் வழியிற் முறை களையும் வேசாகமங்கனில் வகுசத்தருள்செய்தான. பூமமுவகை வடிவயுள்ள, சக ளமாகிய தூவகையுததைமாதிரம் பொருளென துணாரத சாயதல் விழை மாபுதல்ர யால ஆகமத்தன விசுப்படி வழிபடுவது சரியை அது அடிப்படபி வரவர நிக்முட பக்குவவிசேடததா ஐன னுணா வகையறாய சசன நீட்டாமாங்கிப் சூயமுடிவயிற் பொருள், சகவடிவம் அத்தனை வழிபடுதற கிடமாகிய திருமேனியாமென நிகவாற திறத புறத்தொழிலான மகத்தொழிலானும் வித்ததவாதே வழிபடுவது கிரியை. அது அடிப்படபி வரவர நிக்முட பக்குவ விசேடததால அதிசூய வுணா வுடைய தாய், நிடகளமாகிய அத்தருகம வடிவமே பொருள், சகாமுஞ் சகவநிடகாமு மதனை வழிபடுதறகிடமாகிய திருமேனி யென நிகவாற திறத அகத்தொழின மாததி ரையால் ஆண்டகரு வித்ததவாதே வழிபடுவது யோகம். சரியை கிரியை யோக மூனமும் இவ்வாறு முறையே அடிப்படபி வரவர நிக்முட பக்குவ முநாச்சியிலுலே ஆளையடி யுணர்வு விவாகி, அகண்டாகார நித்தவியாயக சச்சிதானந்தப் பிறமேப

சொற்பும, மறறைச் சகளுமுதலிய மூன்றுநூலாருநகதி நியாயமாக அதனை யுள்ளர் தற பொருடும் வழிபடுதற பொருட்கு கொண்ட திருமேனிகளா மென திவ்வாறறிந்த, காயத்தொழின மனத்தொழி லிரண்டையுங் கைவிட்டுத், கேட்டல் சிந்தித்தறெளித னிடடை— பென்னு மறிவுத் தொழின மாததரையால் வழிபடுவது ஞானம்.

ஞானிகண் ஞானமுதலிய நாலவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். யோகிகள் யோகமுதலிய மூவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற குரியர். கிரியையாளர் கிரியை சரிசுப பென்னு மிருவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற குரியர். சரியையாளர் சரியைத் தொழி லென்னுமே செய்தற குரியர்.

எட்டுச்சொற்கு குறித்தலினதீச சிவலிங்கமுதலிய தாவரத்திருமேனியில் ஆன் பிணை வழிபாடு செய்ய ஞானிகட்குப் பரமசிவன கன்றை நினைந்த புனிதருவின முலைப்பால் போலச் சருணை பிடுகுதயிலால் அவ்வகைப் தானு யெப்போதும் ஆண்டு வெளிப்படாந் தின தருந செய்வன சிவலிங்க முதலிய திருமேனியிற் சாத்திய மந்திரங்காள் வழிபாடு செய்யும் போலிகட்குப் பரமசிவன சமரகவழித் தோன்றும் பால் போல மொலிதாய்க்கா லவா விருமியி வடிவா யுத்திருமேனிகளி லப்பொழு தப் பெருந்து தோன்றி தின தருநசெய்வன வருவாப்பொருளாகிய பரமசிவன ஈசானுதி மாதர்கட்குப் பரமசிவ முதலிய திருநாயுந் தோலிணைகை கருதி மந்திரநியாசத்தாலானை நினைந்து கிரியையாளாகிய பரமசிவன மமந்தரங்காளால் விருமியிவடிவாய் செய்துமெனச் சிவலிங்கமே தோன்றி தின தருந செய்வன பகுத்தனாத லினதீச சுவலிங்கமே தருமெனநீச சுவமெனக் கண்டு வழிபடுகு சரியையாளாக்குப் பரமசிவ ஞானம் கொள்ளாது தின தருநசெய்வன

இன்ன யாவும் லொடபுலமயான ஈர்நா முடல்பா நானகு ஞானமேயாம். ஆயினும், அநுபூதியால் சாஸனியால் லொலச செய்வன முறையாகிய தமமுன வேறு பாடான முறையால் லொலநக கொன்று அத்மாய நான்கா மெண்ணு முறைகக ணினா னுண்ட மயமுடல்க்கா தானமாம் ஆகவே யிநோகினு மறிவு துணுகி வர வர திவ்வாறடைந் தாணமவழகு மமுமுதலிய தீட்டித்து தேயநது வரும். இனிச் சரிசுப செய்தற சரிசுபமாம் கிரியைக்குப் பயன சாபிமாம் யோகத்துகருப் பாயு கருப்பா. இவை மூன்று மடாமுக்கொளும். ஞானத்துக்குப் பயன் மலீக்க முரு சிவசாயுந் துமாயு தருவே முடிவாகிய பரமுத்தாம. இம்முத்திரிவியிலானமாத் துவிவாவகை நீக்கி யறிவுமாத் திரையாய்ச சிவத்தோடு கூடிச் சிவமாய ஆகமுன மெங்காது விவரித்தற சதாருமுத்திரியாய முழுதும் விபாபகமாய தின தறி வநாய்வு முற மறைவாடை ஞானச் சுகதாத்துவித் தோலமாய தினது முடிவுகாண்கில லாப போலிபுறைய பெய்வன. பரவீடென்பபிடுகு சுத்தாததுவித் தாயுச்சிய வியல பித்துவேயாம் இனி அபரமுத்தகளுணை முதலான சாலோகமாவது அவ்வப புவன பத் துலகங்களி லல்லதி யொருவா மனையிற் பணிசெய்ய மகத்தொண்டர்களுளதாகிய ஷரிமைபோல அவ்வயுக்கத்தள யானநக தடையினறி யியங்கி யவவப்போககளை துகர்ந்து வாழுவது. சாபிமாவது அவ்வளவின்னறி மைநதாகளுளதாகிய ஷரிமை போல அவ்வபபுவனபத்களுக் கணுக்கராய வைகி யவ்வபிப்பாக விசேடக்களை துகர்ந்து வாழுவது. சொற்பமாவது அவ்வளவின்னறித் தோழாக்குரிய ஷரிமைபோல அவ்வபபுவனபத்களா மொத்த வடிவமு மொத்த யணிகலனு மொத்த போக்துகர்ச்சியும்

பெற்று வாழ்வது இனி யிம்முன்று முரிமை விசேடம்பற்றி முறையே தொண்டர் மைந்தர் தோழரென்பா ரிடல்பை யொத்தலால், இவற்றை யடைவிக்கு நெறியாகிய சரியிய நாதமார்ச்சமென்றும், கிரியை புத்திரமார்ச்சமென்றும், யோகஞ் சுகமார்ச்சமென்றும், பெயா பெற்றிடும்.

இனிச் சரியை கிரியா யோகமென்று மூன்று பாதங்களை யுணர்த்தஞ் சைவ ஞானங்கள். ஞானமிர்தஞ் சிவதருமோத்தரஞ் சைவசமயநெறி நிதிகியசருமநெறிகருமள பரமதமிழரபாணு தத்தவப்பிரகாச முதலாயின.

ஞானமிர்தம்.

இது நிறைந்தநாயனா சந்தானதப பரமானந்தமுனிவ ரருளபெற்ற வாகீச ரருளிச்செய்தது. இது “வெண்டிரைக் கருங்கட லேழும விண்டொட” எனனுரு செய்யுண் முதலாக, “ஆளுக்கூறிய வத்தவாமற” நென்பதீரூக எழுபத்தைந்த அக வற்பாக்களுடையது. இந்நூல் பதிமுதலிய பதாரத்தங்களிலக்கணந தருக்கமுறையிற றடத்தடிக்க வெடுத தினிது விளக்குவது. பாநெறியிற சங்கச்செய்யுண முறையா னடப்பது. இது பெரும்பானமையுஞ் சோமசம்புகிவாசாரியா ஞானசிவாசாரிய ரிபற நிய பதததிகளின் மொழிபெயாப்பாய நிலவினும், அப்பதததிகளுக்கு முரலான சைவா கமங்களின் கருத்துக்களையுச் தழுவிநடப்பது. ஆசிரியா சிவஞானயோகிகள் சிவஞான போதப் பொதுவதிகாரத்திற கியற்றிய சிவஞானமாபாடியவுகரையி வ்நநாற செய்யுட்பகுதிகளை யாண்டாண்டு மேற்கோளாக வெடுததுக காட்டியருளினார்.

சிவதருமோத்தரம்.

இஃத்யற்றினார் மறைஞானசம்பநதா. இவா வடமொழிச சிவதருமோத்தராக மந்தை அப்பெயரானே மொழிபெயாததுத தெனமொழியா னியற்றியருளினார் சிவ தருமோத்தரம் அறுமுகக்கடவுள அகத்தியமுனிவற கருளிச்செய்ததோ ருபாகமம இது பரமதருமாதியியல், சிவஞானதானவியல், ஐவகையாகவியல், பலவிட்டகாரண வியல், சிவதருமவியல், பாவவியல், சுவாககநரகவியல், சனைமரணவியல், சுவாசக நரகசேடவியல், சிவஞானயோகவியல், பரிசாரவியல், கோபுரவியலென்ப பன்னிரண் டியல்க ளுடைத்த.

சைவசமயநேறி.

இஃத்யற்றினார் மறைஞானசம்பநதா. இது ஆசாரியரிலக்கண மாணாக்கரிலக்க ணம் பொதுவிலக்கணமென மூன்று விபாகங்களுடைத்து இம்மூன்றுஞ் சிவாகமச சரியை கிரியா யோக பாதப்பொருள தொகுத்தெடுத்த விளக்கு நூல்கள். இவை யிம் முன்றமே யன்றி ஞானபாதத தடத்தப்பொருள சிலவு யெடுத்தோதும்.

சித்தாந்தகைவ ஞானசாத்தீயம்.

இனிச் சைவாகமங்களிலுள்ள ஞானபாதப்பொரு ளுணர்த்துந திராவிடசித்தா ந்த ஞானசாத்திரங்க டிருவுந்திமுதற சுகநபநிராகரண மிறுத்யாக வரும் பதினான்கு மாம். “உந்த கனிது வுயர்போதஞ் சித்தியாா - பிரதிறுபா வுண்மை பிரகாசம - வந்த வுருட் பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சவிடு - வுண்மைநெறி சங்கநப முத்த” எனனும் வெண்பாவினால் அப்பதினான்கின பெயரு முறையு மறிந்தகொள்க.

திருவுந்தீ

இது திருவியலார் உய்வவந்ததேவராயனா ரருளிச்செய்தது. பதிமுதலிய மூப்பொருள்களின் சொருபவியல்பு தொகுத்தெடுத்தணாததுவது.

திருக்களிற்றுப்படி.

இஃதியற்றினா திருக்கடலு நுயவநத்தேவநாயனார். இவா மேற்கூறிய உய யவநத்தேவநாயனா மாணககா. இந்நூல், திருவுரையின கருத்தினிது விளக்க வெழு நது அத்தற்கு வழிநூலாய நிலவுவது. இந்நூலாசிரியர், இந்நூலின நெயவத்தனைமை விளக்கவேண்டி, இந்நூலைத் திருவம்பலத்தனைகண்ணதான திருக்களிற்றுப்படியி னேற்றி யிற்றைஞ்சு, அக்திருக்களிற்றுக்ககை நிமிர்ந த்தனைவாநகி நடராசா திருவடியிற சேர்த்த வின, திருக்களிற்றுப்படியென நிற்றகுத திருநாமஞ்செப்பிலு ரென்க.

சிவஞானபோதம்.

சைவாகமங்கலினுளவாசிய நாதபாதங்களுள வைத்த ஞானபாதத்தோதிய பொ ருளினை யாராயு மாராபசசி யிந்நூலினை கண்டுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாராய சசிகுப பயன யாதோவெனவும், இது கேட்டாரகுரியா ரியாவரெனவும், இதன னுதலப பரிமபொரு ளியாதெனவும், இச்சுனைப பயப்பிககுந கருவியா யிற்றகுமுன னெருநிலை யா னுணாதற்பால தியாதெனவும், இத்தனை வழங்குதற்கிட்ட பெயரியாதெனவும், இஃதி யாணி வழங்குவதெனவும், இதன முச்சுனாலியாதெனவும், இந்நூல் செயதீர் ரியாவ ரெனவும், பலவாற்றா ஞ்சுநககை ரிசுமுனநே, அவயாசககை நீங்கி மனவெழுச்சி சேற்றபொருட டிந்நூனமுக்க துரைக்கப்படுவதாகிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

“மலாதலை யுலகின மாயிரு மியியப
பலாபுசமு ஞாயிது படரி னலலதைக
சாண்டல் செல்லாக கணபோ லிண்டிய
பெருமபெயாக கடவுளிற் கண்டுக்கண ணிருமாந
தருந்துயாக குரமணயி னுணமா நாடி
மடாவற நந்தி முனிசனத தளித்த
வ்யாசிவ ஞான போத முரைத்தோன
டெண்ணைப புனல்குழ வெண்ணைச சுவேதவனன
பொயகண டகறை மெயகண்ட தேவன
பவநனி வபைகை கடந்த
தவாடி புனைந்த தலைமை யோனே” எனவரும்.

உயா சிவஞானபோதமெனறது லீனே மூன்று பாதத்தை யாராயு நூல்கட்டு மேறப்பட்ட சிவஞானபோதமெனறவாறு. எனவே, அந்நூலக ஞுணாந்தபின்னர் இந் நூல் கேட்குறபாறநென்பது பெற்றாம். பெறவே, முணனாத் தீக்கையுற்றுச் சிவாகம னகளை யோதி யசுனபின லீனே மூன்றுபாதங்களை யாராயு ஞானமுறையே கேட்டவ்வா ரெழுக்கி மனநாயாராய நித்தயா நித்திய வுணர்வு தோன்றிப் பிறவிககஞ்சி வீடுபெற்றி னவா மிகருண்டாயவழி, அவாக கிந்நூ லுணாததுகவென்பது போக்த்தெனக்கொள்க.

இப்பாயிரப்பொரு ளூலிற்றுக்கில் “எந்தை சனற்குமரன்” என்னும் வெண் பாவாற பெறப்படுதலின, றுண்டு வ கூறுதல கூறியது கூறலாம் பிறவெண்ணி—ஆகாத; “எந்தைசுனற் குமரன்” என்பதனாற பெறப்பட்டதனையே மாணககர்க்கு ஞானமுகத் துணாத் திறப்பொருட்டு றுண்டு தந்துரைத்ததாகலா னென்பது. மிருகேநிர்ந்திற்றுதி யிற கூறும் வரலாற்றினை நாராயணசுண்டவாசிரியர் ஞானமுகத்திற் தந்துரைத்தனாட மிகருத்திற்றறி யென்க.

இந்நூ ளுந்திபெருமான் பெற்றுநகு வரலாற்றெனையெனின, — கூறுதும். மாசு
 ன்காறுமுடிவின் கண் உலகங்களை மீளப் படைத்தறபொருட்டுப் பரமானாவாகிய பர
 மசிவத்தினுடைய பராசத்தி குழலையை கோக்கியவழி, வேதாகமங்கள் குழலையினையு
 ளுந்துவடிவாயும், அதன்பின் விந்தவடிவாயும், அதன்பின் னைகரவடிவாயு முறையே
 தோன்றின. பின் னவற்றைச் சொற்றொடர்படுத்திச் செய்யுளாகக் பிறாக கருளிச்
 செய்துந் பொருட்டிப், பரமசிவன ஈசானமுதலிய பஞ்சபிரம மனுக்களாகிய சத்திகளே
 திருமுடிமுதலிய வயவகங்களாகச் சகனநிடகளைத் திருமேனிகொண்டருளிச், சூர்சிவ
 மூர்த்தியாய நின்ற, தற்புரு — முகலிய நானகு திருமுகங்கொள்ள வேதங்களை
 தோற்றுவித்து, வேதங்களை யனரகத்தவா வழியானே பிரமனுக்கருளிச்செய்து, சிவா
 கமங்களைப் பிரதிசங்கத்தை முறையானே பிரணவா முதலிய பஞ்சமரு மகாநுத்திரா
 முடலிய பதினெண்மருமாகிய விருபத்தெண் மருக்குஞ சிவபேர முருகாபேர பெண்ப
 பருத்து தொரோவொன் றொவருவருக கருளிச்செய்து, பின்பு மகவுசமுதையானே
 அவ்விருபத்தெட்டினையும் வித்தியேச ரெணமரீன முதலவராகிய வணக்கிடவாக கரு
 ளிச்செய்தான. அவற்றை யனரத தேவா தூவறுபடத்தென ஞேசுசாரிண முரலவரா
 கிய தீகண்டருத்திரருக கருளிச்செய்தார் அவற்றைச் சகண்டருத்திரா கண்டருத்திர
 தேவர்க்கு முனிவாக்கு மனித்தற பொருட்டு முதற்க ணந்தி பெருமாதருக கருளிச்செய
 தார் அகண மாகமங்களெல்லாவ கேட்டருளிய நகர்பெருமானை ஈட்ட முயலவரை
 வணங்கி நின்ற, சிவாகமந்தோற்று சரியை முயலய நிறமா சரியை நிறபாணம
 வேறு வேறுக்க கூறப்படன அவற்றை ஈண்மையாவ கூற றென்றார் செய்ய
 வேண்டு மென்றிரந்த விண்ணப்பஞ்செய்த விநயவயழ்ச், சகண்டருத்திரமுதலவா
 கருணை கூர்ந்த “ நன்றேவிலுய்ணூ, அனரத தேவரெமக ருளிச்செய்வாறு கருதி
 னறேம, கேட்பாயாக ” என்றருளிக், சம்பந்தோறும் படைப்பு வேறுபாடுக றெட்டா
 கருத்த வேறுபாடும் பற்றி அவற்றை கருவடி சரியை முதலிய முயலவரை
 மாகமங்களில் வெவ்வேறுக கூறப்படன. ஆகலான, அவற்றை விவரம் பின்
 வழி யார் தீக்கை பெற்றார், அவ்வாசமத்தனவழி யவ்வொழுதபொரு ளி றான
 பாதமாவது பொருட்டனமை யுணாததவதாகலன், அது பலததபு பி னொருநா
 மையின், அவையெல்லாந் தூலாருருக முறைபற்றிச் கூறப்படன. சிறி யாறுறோ
 ளல்லவென்பது வகுத்தணாததறபொருட்டு றேவரவாகமத்தெ பண்ணு முயலவ
 தார் கூறப்பட்டது சீவஞானபோத மென்ப தோபடலம். அது ஈட்டவாக செய்வா
 வாசுமடிபொருள்கு மாறுகொள்ளி யிழ்த வின்குடுமெனக் கருதி, அசகருள
 போதத்தை நந்திபெருமானுக் கருளிச்செய்தார் நந்திபெருமானும் அது கேட்டதுணை
 யானே எல்லா வையமு நீங்கி மெய்பொரு டெளிந்த பின்னாத் தம பாணுகா பல
 லோருள்ளுஞ் சிறந்த சமைகுமார முனிகட கருளிச்செய்தார், அவர் தமபாணுகா
 புல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த சத்தியஞானதரிசனிகளுக் கருளிச்செய்தார், அவர் தமபாணு
 க்கர் பலலோருள்ளுஞ் சிறந்த பரஞ்சோதபாமுனிகட கருளிச்செய்தார், அவர் தமீழ
 நீதி செய்த தவத்தானே திருவெண்ணெயநல்லூரி லவசரித்தருள் மெய்யுணாவின
 முற்றிப்பேறுடையா யெழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்டதேவாபால வந்த, சிவஞான
 போதத்தை நல்கி, “இதனை யீண்டுள்ளோ ருணாரதயசறபொருட்டு மொழிபெயாத
 துச் செய்த பொழிப்புரைக்க ” வென்றருளிப், பொழிப்புரைக்குமாறு சத்தியஞா
 னதரிசனிகள்பாற் றுக் கேட்டவாறே வகுத்தருளிச்செய்து நீங்க, அவரு மவவாறே
 மொழிபெயாத்தப் பொழிப்புரையுந் செய்கருளிச், பாமுடைய மாணுகா பல்லோ

ருள்நூல் சிறந்த வருணத்திருவரங்க் களித்தருளிணர். இஃதீந்நூல் வந்த வரலாறெனக் கொள்க. பொழிப்புரையை வடநூலார் வராததிகமென்பா. பொழிப்பெணினுள் காண்டுகையெனினு மொசும. பொழிப்புரை பிண்டப்பொழிப்பெனவுங் கண்ணழித் துரைசும பொழிப்புரையெனவு மிருவகைப்படும. அவற்று விது கண்ணழித்துக் கடாவிடைகளா னுரைசும பொழிப்புரையென வுணர்ந்து கொள்க. இனி யாசிரியர் வராததிப்பொழிப்பு உரைசெய்யுளானும் பாச்செய்யுளானுஞ் செய்யப்படுமெனவும் வடமொழி மதம்பற்றி யீண்பிக் கருத்துரையு மேற்கொளு மேதவறு முரைச்செய்யுளா னுரைத்தாரா ; உதாரணம் பாச்செய்யுளா னுரைத்தாரா.

“இச்சிவநூல்போததது முன்னுறு சூத்திரங்களானே பெத்தத்தி னினீற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலிள, அவை பொதுவியல்பெனவும், பிணறு சூத்திர வ்களானே மு-கயி வினற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலிள, அவை சிறப்பியல் பெனவுமாம் இனிப் பொதுவியல் புணராதநூல்கள பொது வெனவுஞ் சிறப்பியல் புணராதநூல்கள சிறப்பெனவுங் கூறப்படும். சிறப்பியல்பு சகசமாயுள்ளதரகலின், உணமையெனவும் பரிம பொதுவியல்பு அளவை முகத்தானு மிலக்கணமுகத்தானுங் கூறப்படும். கேட்டல் சித்தத்த வெனனு மிருந்தததானுணரப்படும். சிறப்பியல்பு சாத்தமுகத்தானும் பவன்முகத்தானும் கூறப்படும். கேட்டல் சித்தத்த ரெளித னிட்டையெனனு நானகு தீற்தானுணரப்படும். கேட்டல் சித்தத்த ரெளித னிட்டைகளை வடநூலார் முறைய சிவவண மனை நித்தத்தயாசன னிட்டையெனப். “பல பொருட்குப் பொதுவாகிய விலக்கணம் பொதுவியல்பு” எனறும் “ஒரு பொருட்கே யரிய விலக்கணஞ் சிறப்பியல்பு” எனறும், அநாவது வற கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப் பியல்பு’வது, “ உசகல கணஞ் சிவருபலக்கண” மென்னும் வடசொற்குப் பரியாயப் பெயராய் காண்க கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறெனத் தெரிந்தண ராங்கொள்க. இவ்விரு வேறு வகைகக்குஞ் சொல்லொருமை மாத்திரையே பற்றி மயங்குக.

சிவநூல்போதம் இக்கணம் பொதுவியல்புஞ் சிறப்பியல்பு மொருங் ளுணராததலிள, முழு முதலானாம். இனிச் சிவநூல்கித்தி சிவப்பிரகாச மென்பன முறைய யிடவிலக்கணம் பெறா வுத்தானும் புடைநூலுமாம். மொழிபெயர்த்துக் கூறு நூல்களின னுணர்ந்த முசல்ப பெருமபாலும் பொதுவியல்பு மாத்திரையே கூறு தலிற் பொதுநூலாம். திருவுத்தி திருக்களிற்றம்படி முசல்பென சிறப்பியல்பு மாத் திரையே கூறுதலிள உணமை நூலாமென்பது. வடமொழியினும் பவுட்கர மிரு-கொத்த முசல்ப சிவாகமங்கள் பெகத்தி வினற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலிள, அவை பொது நூலாம். சருவநூலினுத்தர முசல்ப சிவாகமங்கண முததியி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலிள, அவை யுணமை நூலாம். உபபிடதங்களினுஞ் சூபாலமுசல்ப வுபபிடத முசல்க தோணி யொடுக்கு முறைமையுத் தோற்றியொடு க்குதற கொரு கருத்தா வுடைனனு மாத்திரையும் போலவன வுணர்த்துதலிற் பொதுவென்பபும். சாத்தோக்கிய முசல்ப வுபபிடதங்கள் இருவகையுங் கூறுதலிற் பொதுவுஞ் சிறப்புமாம். அதாவசிகை அதாவசிரஞ் சுவேதாச்சுவதரமுசல்ப வுப பிடதங்கண முதத்தலையெபற்றிச் சாதகமும் பயனுங் கூறுதலிள, உண்மையெனப் படும். அதாவசிகை முசல்ப வுபபிடதங்களிற் கூறும் பொருள்களுஞ் சிவாகமப் பொருளை நோக்குமயறிச் சூத்திரமும் பாடியமும் பொலித நூல்கருத்தி முறையமும்.

இருக்குத்துப் பற்றியே வேறு பொது அலெனவும் கூடமுஞ் சிறப்பு அலெனவுந் திருமுக்தி முத்தவியவற்றிற் கூறப்பட்டனவென யுணர்க. “வேதாந்தத் தெளிவாந் தவ்வ தெளிவாகத் திறவின்குத் தெரிக்கலுற்றும்” என்றதூஉம் இம்முறை தெரிந்து புகழப்பட்டன. இவ்வுண்மை யுணர்ந்த பொருள் கோடல் யுரைகோண் முறையாம். இனி யிவ்வுண்மை யுணர்ந்த பொருள் கொள்ளமாட்டாதார் உபநிததக ளொன்றே பொன்றுமுரணு மெனவும், உபநிதமுஞ் சிவாகமமுந் தமமுண முரணுமெனவும், சிவாகமமுதள்ளு மொன்றேபொன்று முரணு மெனவு மயங்கி, ஒன்றன் பொருள்ள பற்றி யேனைவற்றை யிழ்வார். அற்றே லல்கங்குணமாக; வேதாந்த சித்தாந்த தூல கள் அகவன மிரு வேறுவகைப்படுத்தக் கூறவேண்டியதெனை? சிறப்பியல யொன்றே கூறவகையுமாவோவெனின்,— அமையாது; ஆன்மாக்கள் அகவனந் தத்தக ளுரிய சோபான முறையி னறிந்த வருந் தனமைக்கேற்பத் தூலாருந்ததி நியாயமாக யுணர்ந்தவென்மி மாகலி நெனக். “புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புகரும் யுணர்மிருதி வழியுமுறும் புகலுமாச் சிரம-வறத்தறைக் ளவையடைந்த மருந்த வவசள் புரிந்து மருங்கலைகள் பலநெரிந்த மாரணங்கள் படித்தஞ் - சிறப்புடைய புரணங்க ளுணர்ந்தம் வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்தஞ் சென்றை சைவத் - திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ளுணர்ந்தார் சிவனடியைச் சேர்வா” என்றதூஉ மிவ்வியல்பு நொக்கியே யெனக்.

இங்வன மிவ்வருவகை யியல்பும் வேறுவேறு கூறு மாகமங்களின் பொரு ளொருமை யுணர்மாட்டாது, ஒரோவொன்றே பற்றி யையகியவாத முஃத லல நிற த்தான் வேறுபட்டித் தமமுண மயவகுவார்க்கு அகவன மயவகாது அவற்றின் பொரு ளொருமை யுணர்ந்ததாத கெழுந்தது இச்சிவஞான போதமென்றிக. இஃதரியாதா எல்லா வாகமப்பொருளையும் பணனிநு சுகத்திரத்தார் ரெகுத்த விளக்குந்த கெழுந் தத்திரநாலெனதுரைப்ப. மிருகேந்திரத்தன் முத்தகண்ணநாகிய ஒருகுத்திரத்தானே எல்லாவாகமப்பொருளுந் தொகுத்தெடுத்த விளக்கப்பட்டனவென்பத் துண்டே யறியக் கிடத்தலானும், மறறு மகவனந் தொகுத்தக கூறு மாகமங்கள் பலவுள வாதலானும், அதுபற்றி யிதன்கட் போந்த விசேட மிணமையானும், “நாடிக கண்டு மயா வற வளித்த சிவஞானபோத” மென்பதற்குத் தாற்பரிய மதுவாகாமையானும், அவ்ருரை ப்பண வெல்லாம் ‘மொலியென்றேழிச. “சிவஞானபோத” மென்பதும் இக்காரண த்தார் பெற்ற பெயர். அஃதெவ்வகையென்கல்—“உயர்ஞான மிரண்டா பாரமு மலமகல க்கவாத மன்னுபோதத் திருவருளொன் றென்றனைத் தெரிய வேதஞ் சிவாகம மென் தலகறியச் செய்துண்டலே” எனய வாகலின், பரஞான மபரஞான மென்றி ருக்கிஞ் சிவஞானமெனப்படும. அவறதுப் பரஞானத்தைப் போதிப்ப தெல்லா வா வறவுகட்கும் பெறுவாகலின், ளுணர்ந்த சிவஞான மென்றை— அவ்வபரஞானமாகிய சிவஞானமேயாம். வேதத்தல்—அவற்றி ன்ச்சயப்பொரு ளிதவென யுணர்ந்ததலாமி. துக்கே, சைவாகமங்களின் பொரு ளறிச்சய முணர்ந்தவது சிவஞானபோத மெனக் காரணக் குறிமாயிற்றென் னுணர்ந்த. இப்பொருள் வுடமொழிச் சிவஞானபோதத்தப் பற்றிநின்றுஞ் சுகத்திரத்திற் பிற்பாறியிற் கூறியவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டது. சிவ ளுணர்ந்தென்பு பொருள்புடக் கூறினார் தலைமுயற்றி ளுணர்ந்தமே கொள்ளப்படும். ளுணர்ந்ததற்குத் தலைமை “விரிய யென மருவாமல யுடலு ளுணர்ந் திடையத் து கிவந்தம்” என்பதனுடிக. ஆற்றல், ளுணர் முன்சு பாதம் பொருள்க்கின்.

யாராய் தூங்கியிரவை யெனின்;—அவை சோற்சம்புசிவாசாரியர் செய்த கிரியா-
காண்டக இரமாவலி முதலியவா மென்க. அறமேல், ஞானபாதப்பொரு ளாராய்
ச்சி தூலும் பிறகாலத தாசிரியன்மாரே கூற வம்மையும்; ஆம்மத்தன் கூறவேண்டிய
பிறவெனின்,—ஆசிரியனமார் அவை யனுட்டிக் கு முறை யாராய்ப் புத்தாரணி ஆய்
ந்திறகுப் பொருளொருமை கூறப் புத்தாரல்லர்; “அவை சிற்பர்ன்மை தம்முள்
வேறுபாடுடைய” என்றும், “யாயார எவ்வாகம்குதனை முறையே தீக்கை பெற்றார்
அவரவர் அவ்வாகம்குதனை முறையே யதுட்டிகக” எனறும், “எக்கோயில் எவ்வர்க
மத்கனை முறை பிரகிட்டுடை செயயப்பட்டது அக்கோயிலுக் கவ்வாகம்தீனை முறைபு
பூசை விழா முதலிய நடாத்துக” எனறும், “மாநிசெ செயிற் குறறம்” என்றும்,
ஆசமநவகே கூறுதலின், அவறறிறகுப் பொரு ளொருமை காட்ட லாகாமம்பின்.
மறப்பேதசநானும், ஆனமக்கள் கருத்து வேறுபாட்டானும், அவ்வவறறிற கேறயின்.
சிறுபான்மை தமமுள் வேறுபடக் கூறுதல் பொருத்த முடைத் தென்பதபற்றி
யவறறறக் கூறு மாகம்க்கள் சிறுபானமை யந்நமை வேறுபட நிகழ்ந்தன. இவ்
ஞானபாதயாவது பொருட்டனமை யுணர்த்துவதாகலின், ஆண்டு வேறுபடுத்தல் இவ
ருநாதாயினும், ஆன யாகசினி மலபரிபாக தாரதமியயத்திற கேறபத தூலர்ருந்தி
முறைமைக்காக புணர்த்துகள் மாபென்பதபறறி, அவநகந கூறு மாகம்க்கின்,
நொக்குவாரா, அவை யொன்றொன்று முரணுவனபோலக் கருதி மயங்குவார்.
அவநக மயநகாமைப் பொருட்டி ஞானபாதப் பொருள்களை யெல்லாம் பொது
வுண்மை யென விருவகைப்படுத்தி ஆராய்ச்சி செய்தொரு தலையா னுணர்த்த வேண்
நிதலின், அஃதெனயோரா லாகாமையின், வேண்டுமென்க. அந்நக முரணுவன
போலக் கோனறுவன யாவையெனின்,—சுவாயம்புவ முதலியவறறிற பதாராத மேழெ
ன்றலும், பவுடகர முதலியவறறி னுறென்றலும்; பராக்கியை முதலியவறறி னைந்
தென்றலும், சருவஞானுகர முதலியவறறி னுனகென்றலும், இரவுரவ மிருகேந்திர
முதலியவறறின முனநென்றலும், போலவனவா மென்க. அவை யெல்லா முனநென
றத்து எடவகுதலின், முப்பொரு ளென்றலே லல்லாகம்க்குட்கு துணிபெனக்
காட்டிதல்போலவன பொரு ளொருமை கூறுதலா மென்பத.”

மங்கலவாழ்த்து.

“காமிகமுதலிய சைவாகமங்களுண ஞானபாதப்பொருளி னிகலறுத் தவற்றின்
பொருளுணமை போததறகு இரவுரவாகமத்தி னெழுந்த சிவஞானபோதநூல்களைத்
தமிழுலக முயற்செய்யுட்பொருட்டி பொழிபெயர்த்துச் செய்து பொழிப்புணர்ப்பா னெடுத்த
துக்கொண்ட வாசிரியா சாக்ந்தததே உத்திததைய புரியுந் தமக்கண்டபூறு சிறிது மணு
காமை யறிந்தாராயினும் ஆனரே ராசாரம பாதுகாத்தறப்பொருட்டும், மாணுக்கர்க்குறி
வுறுபதறொருட்டும், முந்நக் கண்டபூறு நீக்குதற்குரிய உடவுளை வாழ்த்துவதற்குரிய
மங்லவாழ்த்துக் கூறுகின்றார். வாழ்த்து மவகமமும் பொருளியை புணர்த்து
மென மறகலவாழ்த்து மூவகைப்பட்டும். இது பொருளியை புணர்த்ததெனக் கொள்க.

“கல்லா விழன்மலை - வில்லா ருளிய
பொல்லா ரீணைமலர்-நல்லார் புனைவோ”

சுத்தபெருமானுக்கு இரறு லரிவுறுத்தருளிய முதலாசிரியரெனப் துணர்த்துதற்குக்
கல்லா விழலென விடவ கூறினார். ஆனபெழுத்தருளியிருந்து சிவாகமப்பொருள்

இளங்கோடுபெற்று முரணுவனவாள் மலைந்த வினாவிய நகற்பெருமாணுக் கீடூலாள் மலைவு தீர்த்தருளிஞரென்பார் மலைவில்லாரென்றா. இல்லார இல்லாகச் செய்தாரெ ன்ப் பண்படியிற்பிறந்த வினைப்பெயர். இனி மலைவில்லா ரென்பது மேருவை வில லுந்த ஆடையா ரெனக் கெரண்டு, கல்லாணிழலி னெழுந்தருளி யிருந்து வீர்பெறம மலையை வில்லாக வளைத்துப் பகைவரை வென்று போசும மளித்தருளியோரெனினு மறமபும். எனவே யைந்தொழிறதும் விளைமுத லென்றவாராயிறமு. அருளியவென புத்த செய்யியவென்றுவாய்பாடநி விளைபெச்சம; "உண்ணிய புக்" னென்றதோல. அது புனைவரெனனும் பிறவினைமுதலினைகொண்டு முடிந்தது. அருளுதல புனைந தழைப்பற்றிக் கல்லாணிழலில் வீழ்நிருந்து மலைவு தீர்த்தருளிய ஆசிரியா கருணை மீ.கா தல். அருளிய பொல்லாரென்ப பெயரொச்ச முடிபாக வைத்தரைத்தது மொன்று. இப்பள்ளார் பொல்லாரென யீடுவிறமு; சுயமபுழாக்கி யென்றதாம். இளைவலா ளுண்புகுதொகை நிலைக்களததுப்பிறந்த வனமொழித்தொகையாகத் திருமுடிய யுண னுத்திறமு. இனையென்பதனைத் திருவடிக்கடைடாக்கி யிருப்பெயரொட்டாக்பெ ரென தது மொன்று. இவற்றியல்பெல்லாரு குத்திரல்ருத்தயி னுரை தாம்; ஆண்கி க ளுண்க. புனைவரென்பதற்குறபத் திருவடியை மலதாக் வருகப்படுசெய் நரென்று இரான்று. நல்லா கேட்டுச் சிறுத்ததுத தெளிந்த முதிர்ந்தாரா. டனைதல தாலை பொலடங்கி நிறைவு ஏதார மீறறகை. தேற்றமெனினு யுகமபும். இப்பாடநி வகுத்த தமை. இது கல்வென்பது முத லேபென்ப ததுவாய்ப பண்புகொற்றாரை கூறவே, இரதால் டனனிருகுத்தரத்தார செய்யப்பட்டனெனவும், அவற்றுண முடிமுன்று சொற்க னொவ்வொருபாக வைத்து நான்கடியாகக் கூறவே, இரதாலும் அவற்றுண மும்முன்று குத்திர மொவ்வொருபாக வைத்து நான்கடியாக செய்யப்பட்டதென வும், அவற்றுண முணீரடியு மொரு வினைமுடிபும் பிணீரடியும் பிறிதீதார வினை முடிபுமாக விருவகைப்படுத்தச் செய்யவே, முன்னுற குத்திர மொத்தீதாரமுட பின னுறு குத்திரம வேறே ரத்தாரமுமாக விற்று லீரண்டத்தாரத்தார செய்யப்பட்ட தெனவும், குறிப்பா னுணாததயவீற்று சாணக் இரண்டாமோத்தன முத்தருத்தம "இதவுமது" வென முதலோத்தி னிறுத்தச் குத்திரத்தீதாரி மாடெறியப்படுவ தென்ப தணாதததறகு மலைவென்பதனை யீரடியினுஞ் சாரவைத்தார நல்லாணிழலென முத லடியினிடக் கூறவே மு லோத்தப பிரமாணக் கூறுவென்பதனும், இரண்டாமடி யில் மலைவில்லா ரருளியவெனச் செய்கை கூறவே இரண்டாமோத்தலக்கணை கூறு வதென்பதனும், மூன்றாமடியிற் பொல்லா ரினைமலரெனத் திருவடி கூறவே மூன்று மோத்திச் சாதகக் கூறுவதென்பதனும், நானாமடியி னல்லாரா புனைவீர யென்ப பெறு கூறவே நாலாமோத்தப பயன்கூறுவ தென்பதனும், குறிப்பாற பெறப்படும பிறவு மில்வார ருற்றதணாக். இங்ஙன தூனுதல் பொருளெல்லாக் குறிப்பாற றனைகைத் தட க்கித்திறன் மங்கலுவாழ்தல்க்கணமென் துணாக. இவ்வாறு நாலையகைப்படுத்தோகிய துற னாலென்பது "நன்னடனவும பொருளியல்பும் வேணக்கு செய்கி முறைமைநடும் பெத்த மொடு முத்தியெல்லாம்"என வந்திரலாசிரியா யகுத்தீதாரதயவாறனுங்கணக்கொள்க."

அவைப்பா க்கும்.

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தனனுணர்வா
 ரெமமை யுடைமை பெமையிசுழா - தமமை
 யுணரா ருணரா ருடங்கிடைந்து தமயீற
 புணராமை கெளர்ப புறா.

இவ்வகையடக்கத்தானே அவ்விறைவனு லிபம்பப் பரி னுணர்ந்தார்தயர்வம்
 ள்கைச் சமயநூலுணர்ந்தார திழிவும உணராததப்பட்டன. னாணிக் தன்மை யுணர்ந்து
 தனையுடைய தன்னுணாவார எனறது, அதனவித சித்தார்த வசவரை. தம்மை
 யுணரா ரெனறது அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புற மெனனு நால்வேறு வகைப் பூர்ச்சு
 யத்தானர அவருடன கையைநது தமயிற புணராமையாவது:—பிரவிக் குருடர் பலா
 ருழிதிக் கொண்டு வேறவ காண்டல விருப்பான் அது நின்றழிச சென்று சையினு
 லொவ்வோ ருறுப்பினைத் தைவநது வேழாவது முறம்போலவ தென்றும், உலா
 போலவ தென்றும், உலக்கைபோலவ தென்றும், மலைபோலவ தென்றும், தமமுன்
 மாறல்காண் டொருவரை யொருவா மறுத்தக கலாம விளைதலபோலச், சித்தார்த
 சைவநெறி நின்ற ஆசான திருவருள பெறாசார தத்த முணர்விற கேறபச் சமய
 நூல்களி னொவ்வொன்றினை யாசாயநதவற்றிற் கூறு மேகதேசப் பொருள்களேபற்றி
 டொருவரை யொருவா மறுத்தத தமமுண மாறுகொண்டு கலாம விளைத்தல். அங்ஙண்
 கலாய்க்கின்றழிக் கண்ணு டையா னொருவ னோகி, இவா செவிமுதலிய வெர்வ்
 யோ ருறுப்புக்களேபற்றிக் கூறிக் கலாம விளைக்கின்ற ரெனவும் வேழாத்நியல்பு
 வேறெனவுக் கொரித்தனாரது, அவாக்கத்தை யுணராத லுறின, கொடிமுறம பேதைபும்
 போலக் தாம் கொண்டிதே பற்றி யவனைபுர தமமு ளொருவனாக வைத் திழித்தக்
 கூறி மாறு கொணடிட்டல யனறிப் பொருளெனக் கொள்ளாமாட்டார. அதுபற்றி
 யவன வெகுளா தவ ரியலபிது வென நகையாடி யொழிந்தவீரம். அதுபோல
 கொவ்வொரு சமயநூல்பற்றி யந்நகைம பிணங்குவாரை யகவயெல்லா மொவ்வோ
 ரேக்கேச வியையுபற்றிக் கூறினவாசலான அவையபற்றிப் பிணக்கறக் கெனவும் பொரு
 ட்டனமை வேறெனவும் யாம இரதூலா னுணராதப் புணை, அவ ருணைக் கொள்ள
 மாட்டாது டாபிநகி யாததற ருக்கொடைத்தேபற்றி யெமனையுர தமமு ளொருவ
 ராக வைத்தி டும் துரைப்பாராகலன், அவவழி யவா வெள்ளறி யது வென ரெழி
 வகே யனறி யுணைக் கொள்ளா மென்பார க்களாமமுறெனாரா, கேட்டல பொரு
 ளாக்க போடல். “அது ஊறுகேளாத” எனபதனனும் “கொளாரும் வேடப் மொழிதல்”
 எனபதனனும் மறிச புறன புறச்சமயமபற்றி யிச்சுந் தரைக்கு மொழியும் புறங்
 கவறு மொழியு மென்ப தீரடநிற மொழிதலாத கொளச. புறக்கமறு மொழியா
 வது புறச்சமயிக் காலலாத பாடாணவாதசையா முறலியார முணனறிப்ப புறத்தே
 யிச்சுநது கூறுமொழி.”

மலாநிலையுலகற் புறவருளி னீக்கிப் பொருள்களைக் சண்ணுக்குக் காட்டுதற்குப்
 பணைருவகைத்தாய ரூயியபோல அனாகி மூலமல வீருளி னீக்கிச சிவபரம்பொ
 ருளை யானமாவிற்குக் காட்டி யஹ்லுகயி னிவேபெறவித்தற்குப் பணைருகுத்திர
 ளானரூயிற் பெருந்த திமுமுநூலெனக். முழுமுதற்பொருளாயப் பரமவாத்தனான
 பரமசிவன திருவாய்மொழியாய ஆரிய வேதோபரிடத சாரமனைத்த மொருங்கு தீர
 ண்டதூஉம், காமிசமுதலிய சைவாகம் ளுன்பாத சாரமனைத்த மொருங்கு திரண்ட
 தூஉம், தமிழ்வேத சாரமனைத்த மொருங்கு திரண்டதூஉமாகி, இறை யுயிர் மல
 மெல்லு முப்பொருளின் நடத்த கொளப வியலெல்லாம ஐய விபரிதமகற்றி யக்கை
 கெல்லக்கணிடோல விளக்குதலிற் ருளை தனக்கு ஓபாய நிறபது இச்சிவஞானபோத
 முதனூல அது “வேதமபச வதன்பான மெய்யாஓம நால்வ - ரோதர் தமிழ்வேத
 முறளாறு” - போதமிகு - மெய்யி னுறுகவையா சீச்சென்னை மெய்கண்டான் +

இவ்வந்தயிழ் ஊலின் திறை” என்கு மாணரோர் திருவாக்காநாமறித. இது எல்லாச் சிறப்புகளையும் தூதர்தமயிமமாக்கச் சீராயான முறையாற தனனகை தடக்கி அதனவந்த கையளித்தாத்தம் போதிப்பது. இது கூறு மததவிதரு சததாததவியம். “பொய ஊட்டார் கருணப் புனிதமெனு மததவிற - மெய்கண்ட நாடனருண் மேவுநா ளெந ளுனோ” எனறா தாயுமானயோகியாரும். பொய்கண்டா ரெனறது - உடநிடதநக யின் முடிவு, கேசலாததவிற மெனவும, விசிப்டாததவிற மெனவும, பாலருததவிற இன்னவுள் கண்ட வேணையாசாரியர்களை.

சிவஞானபோதவியாக்கியானம்.

வடமொழிச் சிவஞானபோத ஊறகு வடமொழி வல்ல வாகிரியர் பலா, வடமொழியில் வியாககியானங்கள் பறபல செயதிட்டா. வடமொழிய்ற சீவாக சிவஞானபோத சிக ரியறறிய இதன வியாககியான மிக் விரிந்தது. ஏனையோர் செயத வியாககியானங்கள் மிகச் சுருங்கின. இதன வடமொழிச் சூத்திர பதார்த்தங்களைச் சிவஞானபோதவியானங்கள் சிவாகதவிறைசைவரு மாண்டானடி நலிந்த பொருள்கொண்டு அதற்கு சம்ப முடிபாக்கிச் செயத வியாககியானங்களுகு சிவஞான அலை போல் வியாககியானங்கள் ளாதலை ஆசிரியா சிவஞானயோகிகள் சிவஞான மாபாடியதனை ஆண்டானடி எடுத்த விளக்கினார்.

சிவஞானமாபாடியம்.

செந்தமிழ்நாட்டிற் பொதியமலைச்சாரியின கண்ணதாய விளங்கும் பாவநரசித் திருப்பதிட் பாலதான விக்கிரமசிகைகபுரத்தில அகத்திய முனிவா வரத்தாற திருவவதா ர்கு செயத திருக்கயிலாய பரமபரை மெபசண்ட சிவாசாரியா சந்தக்க கோ ஞான பாலவாய விளங்குந் திருவாவழிதறை நமச்சிவாயிச்சிக பரமபரை தழை தனி யோகிக, அக்குரு பரமபரையில் விளங்கிய வேலப்பேதெசிக ஞானசாரியாபாற சிவஞான போத ஞானோபதேச வனுக்கிரகம் பெறற, வடமொழி தெனமொழி மாபபெருநு சட லெனா நிலை கண்டுணாநற, அததயீத சிவஞானபுத்தி கைகண்டு, மெய்கண்ட சிவ ஞானபோதப் பிரதிட்டாசாரியசுவாமிநவாய விளங்கிய சிவஞானயோகிக்கு, தென மொழிச் சிவஞானபோத ஊறகுச சிற்றுரை யெனப்படும லகுய்யாக்கி ளான ஒரு சிவ ஞானமாபாடிய மெசைப் பெயரிப் மாபாடியமு மருளிச்செயதார சிவஞானயோகிகள் சிவ ஞானபோதத்தி, ஞானஞறையுண்மைக கருத்தகக் ளெல்லா நாடிக் கண்டு மலைவறத் தெளளித் தெளித்தச சிவஞானமாபாடிய மருளிச் செயதவிற, இம்மாபாடியத்தற யோருணானக கொள்ளப்படன வெல்லாம மெயப்பொருளாயப் பொருளெல்லவெனத் தள்ளப்பட்டன வெல்லாம பொயப்பொருளா யொழித் கொருதலை யெகை.

சிவஞானமாபாடியகாரா சிவஞானபோத வுபொறகாத முதலிய பிரகாணக ளுள்ளுஞ் சூத்திரவந்திரன்க்கனிது மாண்டானடி இயையுபறறி யெந்ததத தடைவிடை க்கங்கள் மிக் விரிந் தருளிய லவகைத தததவ துண்பொருட் பகுதிக்களும், பல்கலை யகுதிக்களும், அலகை வெணை. “தனனாற கூடயபடும பொருளும், அனையையபாடும, அதற்குப்பிறகு கூடயம் பக்களும், அழகை மறுத்தரைகருகு சிவநாதத்ததண்பும, இயை யுபுரிவண்கு விவற்றற நிலைகமை, ளுண்டுகிரணயெனயபடும. இவறறு ளியையு- ளுண்டுகிரணயபடும, அநிகாரவியையும, துறையையும, பாத்தவியையும, அகிரணவியையுமென ளுண்டுகிரணயபடும.” இவ்வியையும வடமொழி சந்தக்கேனயா.

சிவஞானசித்தி.

இது சிவஞானபோத முதலாற்பொருள் பிற்காலத்தார்க்கினிது விளக்குமாறு விரித்தல் யாபபாற சசலாகமபண்டிதரெனனுங் காரணப்பெயருடைய அருணாந்திவிராசிரிய சிவநதிய வழிநூல். இவ்வருணாந்தி சிவாசாரியர் மெய்கண்ட சிவாசாரியர் மூலம் மாணாசா, இது மேலுமுரைத்தாம்.

சிவஞானசித்தி சிவாகமார்த்தங்களுக்கெல்லா முறையாணியாய் நிலைபெறுவது. “சிவத்துக்கு மேற நெய்வயிலலை, அதுபோலச் சிவஞானசித்திக்குமேற் காத்திர மிலலை” எனவும், “பாவிரித துலெல்லாம் பாரதததியச சித்தியிலே-யோர் விருத்த ப பாதி போதம்” எனவும், ஆனறே ரெடுத்திப போறதுவராயின, இதனபெருமை முடிய வெடுத்தரைகதல் யார்க்கு மரிதெனக. இது பரபககஞ் சுபககமென விருவ கைப்பரிம அவறமுள், பரபகககில உலகாயதன, சௌத்திராந்திகள், யோகாசாரன், மாதத்யயிகன், வைபாடிகன், நிகண்டவாதி, ஆசீவகன், பட்டாசாரியன், பிரபாகரன், சகப்பிரமவாதி, மாடாவாதி, பாறகரியன், நிரீசசுராகுமியன், பாஞ்சராத்திரி யென னும பரசமயத்தோ மதங்களும, அவறநின மறுப்புக்களும், கூறப்படும். இவருள் உலகாயதன சார்வாசன். சௌத்திராந்திகள், யோகாசாரன், மாதத்யயிகன், வைபாடிகனெனனு ராலவரும, புத்தநூலோர். நிகண்டவாதி ஆசீவகனெனனு மிருவரும் அருகனூலோர், இவரெல்லாம் வேதபாகியமான புறப்புறச்சமயத்தோர். பட்டாசாரியன் பிரபாகரனெனனு மிருவரு மீமாஞ்சைநூலோர். சத்தப்பிரமவாதி மாயாவாதி பாறகரியனெனனு மூவரும் ஏகானமவாதம் போதிகளும் வியாசநூலோர். நிரீசசுராகுமியன் கபிலநூலான. பாஞ்சராத்திரி வாசுதேவநூலோன். இவரெல்லாம் வைதி கத்துட்பட்ட சமயத்தோர்.

இனி இதன சுபக்கத்துக குரைகண்டார் மறைஞானசம்பந்ததேசிகர், சிவாக்கிரியாகித்தேசிகர், ஞானப்பிரகாசமுனிவர், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், நிரம்பவழிமூலிய தேசிகர், சுப்பிரமணியதேசிகர் முதலியோர். லவபக்கம - சுபக்கமென ஸூயிற்று.

மறைஞானதேசிகருரைமுதற் சுப்பிரமணியதேசிகருரை யீறியுள்ளவெல்லா மூலத்திறக்கேற்பச சித்தாந்தசைவாபொருள் போதிப்பன வாம். ஞானப்பிரகாசமுனிவருரை மூலத்தாதி மாறுபடப் பொருள்கொண்டு சிவசமவாதம் போதிப்பதாம். ஞானப்பிரகாசமுனிவருரை யிவ்வகை மூலத்திறக்கேலாதவாறு சிவசமவாதம் போதித்தல்கண்ட ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவசமவாதவுரைமனுப்பென வத்தகேசர் நியம்கண்டுகள் மியறறியிட்டார். அக்கண்டன வரலாறு சிவசமவாதவுரை மறுப்பின வரலாற்றின் விளக்கயிட்டாம், கடைப்பிடிக்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளியற்றிய சிவஞான சித்திப்பொழிப்புரை முதலாற்சூத்திர வதிகரணக்கூறுபாடு முறையாகத் தெரிந்த மூலத்தின் மெய்ப்பொருள் விளக்கி, ஏனொருரைகளை யளக்கும் அகாவையாய் நிற்பது சிவஞானசித்தியுரைகளு ளீஃதொன்றே மிக வரித் னுணர்த்தப்பாலது. சுப்பிரமணிய தேசிகர் மெய்கண்டசந்திக்கோள் பாஞ்சரான் திருவரவடுதரை நடிக்கிரவாயதேசிகர் மரபினவந்த ஞானாசாரியர். இஞ்சரணம் தம்மடயிற்றிரிய ஞானயோகியாய் விளக்கிய சிவஞானயோகிகள் பொழிப்புரையின் கருத்துவிளக்கு ளுப்பயிமலாறு அங்ஞானத்தினை ன்களைத் தழுவிச் சிவஞானசித்திக்குப் பதவுரை வரைகருவாணர்.

இருபாவிருபது.

இந்நூல் அழகனந்திசுவாசாரியர் தமக்குச் சிவஞானபோத வுடைய சந் கந்த ருளி மலமகந்தி விட்டை மேவுவித்தருளிய மெய்கண்டேவா திருவருள் வலண முல கங்கைகண்ணாய்வு வருளிச்செய்தது. இஃது வெண்பா அகவல எனறிருந்நிசகாத பப பத்தாய் மெய்ப்பொருள் விரித்தலின், “இருபாவிருபது” என, திருநாமம் பெற்றது.

உண்மைவிளக்கம்.

இந்நூள் மெய்கண்டசிவாசாரியர் மாணாசுருளொருவரான திருவதிகை மன வாசகங்கடந்தார் திருவாயமலாந்தருளியது. இது ஆசிரியரை முன்னிலையாகக் கித் தாக்கநூல் கூறத் தத்தவருபாடுகளின் திறஞ் செய்புவது.

சிவப்பிரகாசம்

இது மெய்கண்டசிவாசாரியர் முன்னமாணாசுரான வாசிரியர் சசலாக வுடைய பத்தி சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்த தோரது சிவானுபவ நீடையுற மறைநு ள சம்பந்தசிவாசாரிய ருபதேசத்தாற சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்த கைவரபெ ருந தெற்றவண்குடி உமாபதிசிவாசாரியர், முசுனூலான சிவஞானபோதம் உழ்நூலான சிவஞானசித்தயெனது தூலக ளிரண்டினபொரு ளினிது விளங்குமாமு துடவிரண டிறதும் புடையாக வெந்த தருளிச்செய்தலின், அவற்றின புன-தூலாயி, சலனை யோதியுணர்ந்த பகருவ ரறிவிற சிவம பிரகாசிக்கசெய்யத்திற சிவப்பிராசமெனது பெயர்ந்தாய், நிலவுஞ் சித்தாந்த ஞானநூல். உமாபதிசிவாசாரியர் தலைவாழ்க ணர், “அடியாகக் கெளியன சிறமபலவன கொற்றநு - குடியாகக் செழுச்சயகச சீட்டுப் - படியின்மீசைப - பெற்றன சாம்பாணுக்குப் பேசுமற - திசைகசெய்து - முசு க கொடுக்க முறை” பென வமபலகதெமபெருமான வித்தக திருமுருகு ளென், திரு வருள் வியந்த தொழுது, பெற்றானசாமபாணுகு முத்தகொடுத்தருளிய வித்தக ஞானாசாரியர். வடமொழியிற் பவுச்சராகமவிருதி சசராத்நூல் முசுல்வம, தென மொழியிற் திருவருடயன முசுல்ய சித்தாந்தசாதகசுரும, தருவாயமலாந்த ருளிய திருவருட்செலவா. இன்னு மிவா ஞானானுக யற்புத வரையகா பலவு.

திருவருட்பயன்.

இது கருவிருட்பந்தர தீராதல்கந் திருவருட்பயன டேவ வுமாபதிசிவாசாரியர் கண்டப்பிடித்தியறதீய சித்தாந்த ஞானநூல். இது பநமுதநிலை, உயிரவந்கை, இருண மலநிலை, அருள தநிலை, அந்நுநிலை, அறிவுநெறி, உயிர்விக்கம, இலபுமநிலை, ஐகெ முத்தருணிலை, அனைந்தோர்நனைம யென அத்தாரங்கா பத்துடையாய், லாகுது.

வினுவென்பா

இது உமாபதிசிவாசாரியர் தமது ஞானாசாரியரான மறைஞானசபந்திசுவாச ரி யகை முனைநீதி வினுவரையார் பாசம விற்றவுந் திருவருணைசந தலைகூடிடவுராமிச், செய்தருளியதோர் சித்தாந்த ஞானநூல்.

போற்றிப்பட்டுறடை.

இது பந்தமும் கீசி முந்தனருனால் உயிக்கு நிகழு முறையினைப் படியி ன்நூலார் தெளிந்தய்ய உமாபதிசிவாசாரியர் போற்றிப்பட்டுறடையிற் சாற்றி யுடையதோர் சித்தாந்த ஞானநூல்.

இது இயற்றியிருளினர் உமாபதிசிவாச்சாரியா. இது மாயாவாதி, ஐக்கியவாதி, பாடாணவாதி, பேதவாதி, சிவசமவாதி, சங்கிராதவாதி, ஈசுவரவிகாரவாதி, நிமித்தகாரணபரிணாமவாதி, சைவவாதி யென்பார் சங்கற்பங் கூறி அளவை மூன்றும் பொருந்தமாறாது நிராகரித்து சித்தாந்த மேனமை தெருட்டுஞ் சித்தாந்த ஞான னால். இவ்வாங்கிஞ்ஞன் மாயாவாதி வைதிக சாத்நிரத்துட்பட்டான். ஐக்கியவாதி யகப்புறச்சமயத்தோன். ஏனை யெழுவுறும் அகச்சமயத்தோர். இறுதக் ஞான னேதிய சைவவாதி சுத்தசைவன், சுத்தசைவன் சொருபவிலககணை சித்தாந்தசைவத்திற் சிறிது யேறுபடக கூறுதலின் வேறு வைக்கப்பட்டான். ஆதலின், சுத்தசைவத்தைச் சித்தாந்தத்து ளடக்கிப் பாடாணவாதி முத ளீயித்த நூதனவாதி யீராக வெண்ணி யகச்சைவசமயம் ஆறாடல சன்கொள்க. நிமித்த காரண பரிணாமவாதி யெனினுஞ் சிவாத்நிரவாதி யெனினு மொகரும்.

சாத்திரமாயியன முற்றிறம்.

ஒழிபியல.

மேற்கூறிய நான்கியல்களி னேழிபாக வெடுத்தது, தமிழிலக்கண விலக்கிய சாத்திரப் புலமைகளை நிரப்புமாறும், அபுலமைகளானே இகபர வீச்சுறுக்கிளச சாத்திர செய்துமாறும், ஈண்டுக் கூறலுற்றும்.

கல்விச்சிறப்பு.

இல்லுலகத்தக காணப்படு முயிவருக்கவளேன, ஐம்புலவுணாவோடு நல்லத னல்லநூ ளீயதன் நீதம பகுத்தணரவல்ல மனவுணாச்சியு முடையராப மேம்படும்க கள, காத்தருத்தவ போத்தருத்தவ நனகுறுத்தகு வேணக்கு சவிகற்புநாணம் பயக்கும் வியஞ்சக் ஞான கரணமாய விளங்குவது, வித்தையாம, வித்தையென்னுங் கல்வி யெனினும் பொருந்தம். மக்கள, இயல்பாக மனவுணாவுடையராயினும், சுத்தமாயா காதகாரிய சத்தப்பிரமரூபமாகும் வித்தையி னுபகாரியினிச் சவிகற்புநாண வ்யாபார மெய்த மாட்டாரா. மக்கள இயற்கையான மனக்கருவியு னிருக்கறப ஞானிச் செயதியுஞ் செயற்கையான கல்வியறிவிறு சவிகற்புநாணிச் செயதியு யெயது ளினார். நிருவிகற்பகாட்சியாவது - பெயா சாதி குணங் கணமம் பொருள்ளை நிவற ருற் பகுத்தறிதலின் இவ்வொன்று தோனறு நறைதென்ப பொருளுணமை மாத்திரையே யறியு ஞானிச் சத்தி. சவிகற்பகாட்சியாவது - பெயா சாதி முடிவற்றறா பொருளை யுளாவா றுண்டு ஞான சத்தி. அவையாமாறு காட்டுதம். மாவென்பது ஒன்றன் பெயா. அதுமகு மாத்தன்மை சாதி. வண்ணம் வடிவு முதலியன அதன் குணம். நிறற றளிரத்தல் பூத்தன் முதலியன அதன் கனயம். மரமென நிலைபெறுதல் பொருளாகை. ஒருசாத்தன் றன் கண்ணுக்குப் புலப்படாநிறகு மொனறைக கண்ணி கூடிய வியல்பான மனக்கரணத்தால் இவ்வொன்று தோனறு நிறறவென்ப பெயா சாதி முதலியவற்றா பகுத்தறித லினிப் பொரு ளுணமை மாத்திரையின மூனையா நிறகும். அநவன் மறிவுருந்நற வயன் அப்பொருளை இவ்வியாவென வையுறுதலும் அதனை வேறெனறாக யயகுகி ளிச்சயித்ததுஞ் செய்து, பினனா அப்பொருட்கண் மிகுத்த தோன்று மாவென ளும் பெயர் முதலிய வையத்துக் கொண்டு எழுத்தானியுற சொல்லால் விதறித்த

அதனைப் புலப்பட வறியும். இங்ஙனமாகலின், மக்கட்டுச் சலிந்தபொருளைக் கலாநூபு
மான சொல்லா னீர்த் தல் அனுபவசித்தமாம். சாத்தன் பிறர் செவிக்குப் புலனாக வுச்
சரிக்குந் சொல்லிளறியு மியவைவந்தானும் பொருளைத் தன்னுள் விகற்பித்தறியுமா
லெனின்,— அறியாது கூறினும்; சொற்க ளுநதயிற் சூக்குமையாய் நெஞ்சின்கட்
பைசந்தியாயுங் கண்டத்தின்கண் மததிமையாயும் விளங்கித், தன்செவிக்குப் புலப்
படுந் சூக்குமவைகரியாய், இறுதியிற் பிறர்செவிக்குப் புலப்படுந் தூலவைகரியாய்
வெளிப்பதும் ஆகலின், “சாத்தன் பிறர்செவிக்குப் புலனாகாமல் உள்ளே செய்யுந்
சலித்தப் வியாபாரமுந் சொல்லா னீர்து ளானச் செய்தயே யென்க.

கல்விமாட்சி—“இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றும்-நம்மை விளக்குமாற் குமுண்
ராக கேழுனரு-லெமமை யுலகத்தம் யாங்கானேக் கல்விபோன்-மம்ம ரறுக்கு மருந்து”
“அரும்பொரு ளின்பமும் வீரம் பயக்கும் - புறங்கடை நல்லிசைய நாட்டு - முறங்கை
லொன் - லுறுறுழியுங் கைசொ ரிகருங் கலவியினுங் “கிலலைச் - சிறுயிரிக் குற துணை”
“தொடங்குகாரற் றுன்பமா யின்பம் பயக்கு - மடங்கொன் றறிவகற்றுங் கல்வி”
“விஷ்ணுநகரதாலு ருபவையிசுப்பூ உதந-வ்யகதிலிஷ்ரவொமகசீயஸூலாவகசீ
விஷ்ணுநகரதாலு ருபவையிசுப்பூ உதந-வ்யகதிலிஷ்ரவொமகசீயஸூலாவகசீ
ராஜலாவகுஷ்ரதெநறியுதவிஷ்ரவொமகசீயஸூலாவகசீ” எனப்பவற்றானறிக.

இன்னும், சாகி யுடலோடொழியும். கல்வி யுயிரோடு செல்லும். ஆகலால், சாதி யு
ந்சரியினுங் கல்வி யுயாச்சி மிக மேம்பட்டது. அது “மேறபிறநத ராயினும் கல்லாதர்
கீழ்ப்பிறநதந் - கற்ற ரணைசுதிலா பாடு” “வேறறுமை தெரிநத நாற்பா லுள்ளும்-கீழ்
பபா லொருவன் கறபின் -மேறபா லொருவனு மவன்கட் படுமே” “கடைநிலத்தோ
ராயினுங் கறறுனாந் தோர் கமமைக் - லலைநிலத்த வைக்கப் படும” என்பனவற்றானு
ராக. கற்றோர்க்கு எநநாடு மெய்நூநத தம்போலுற்றுப் பொருட்கொடையும் பூசையும்
உவந்த செய்தற கேதவாம். ஆகலின், கல்விபோலச் சிறந்த நற்பொருள் பிறிதில்லை.
அது “பாகாணு நாடாமா லாராமா லென்னொருவன்-சாத் துணையுங் கல்லாத வாறு” என்ப
தனானறிக. அரசனுக்குத் தனறையத்தற்றானே சிறப்புண்டு, கற்றவனுக்கு அவன் சென்ற
விடமெல்லாநு சிறப்புண்டு. ஆகலால், மன்னனினுங் கற்றோனே சிறப்பு மிக வுடை
யன். அது “மன்னனு மாசநக் கற்றோ தரு சீரான்க்கின் - மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்பு
டையன் - மன்னற துத் - தனறைய மல்லாத சிறப்பில்லை கற்றோறுத் - சென்றவிட மெல்
லாநு சிறப்பு” என்பதனானறிக. ஒருவயிற் றுதித்தோருளாளுந் ஒருகுடிப் பிறந்தோ
ருளாளுந் கற்றோனே சிறப்புடையன். அரசனுங் கற்றோன் காட்டிய வழியே செல்லு
நீரன். அது “பிறப்போ ரன்ன வுடவயிற் றுளருந் - சிறப்பின் பாலாற் குமுமன்ந்
கிரியு - மொருகுடிப் பிறந்த பலலோருளா ளு - மூத்தோன் வருக லென்கு தவரு - ளறி
வுடை யொரு றரசுந் செல்லும்” என்பதனானுணாக. கல்விப்பொருள் இம் மிக்கா
ரோடு தலைப்பெய்த அறியாதனவெல்லா மறிந்தோமென்றும், யாண்டு பலவாக நரை
யில் மாயினமென்றும், உவந்தற கேதவாம். அது “யாண்டு பலவாக நரையில் வாரு
தல் - யாங்கா கியரென் வினவுகி ராயின் - மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பி
னா - யான்கண் டனையரென் விளைருந்ம லெவத்தனு - மல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்
றலை - யான்றவின் தடங்கியுட்கொ ள்கை - சானெருட் டலாயான் வாறு மூரே” என்பதனானு

கல்விப்பொருள் ஒருவனுக்கு ஈட்டு மட்டிதப்பிற்றுளே யுதவுத லுடைத்த. கல்விப்பொருள் எழுசபயினுஞ் செறைதவதலுடைத்த. அது “ஒருமைகடடான கற்ற கல்வி யொருவற - கெழுமையு மோப புடைத்த” என்பதன னறிக. இதனை ஈரங்கிணியல்லா முடைய கல்வியினை நல்லாசிரியரை யரித்த அவற் குற்றழி யுதவியு முற்பொருள் கொடுத்தங் கற்றலவேண்டும். இநகனந கற்றிரா தலையாய அக்கிணக்கு நானிக சல்லாதா எனறங் கடையாயா. அது “உறமுழி யுதவியு முற்பொருள் கொடுத்தம் - பிற்றைநிலை முகியாது கற்றனனறே” “உடையாரமு னில்லாடொ லேக்கற்றுங் கற்றா - கடையரே கலலாதவா” என்பனவறற னறிக.

இனி யறியவேண்டிவன வறிதறகுரிய னானமகளைப் பெற்ற தானத உவனைக் கற்றோரவையினகண அவரினு ய்க்கிடுக்குமாறு கலவ்யறிவுடைய னாககுதல வேண்டும். இவைய நன்மகளுக்கு சகதை செயறதால்தா முபகாரம். அது “தானத மகதகாறறு நன்றி யவயதது - முந்த யிருப்பச செயல” “நளறு பறதருத லென்றலைக் கடனே - சான்றோ னாகுத நன்மகக்குக் கடனே - நனைடை ரகல வேறதறறுத கடனே - யொளி துவா னாருசம முருக்கி - களிதறிநது பெயாதல சானாரறுக் கடனே” “எசமென வொருவன மககடகுச செயவன - விசகையற திலை பிற” வேடடவறற னறிச சமமகக தறிவுடைமை சமயினு மாநில. அ பனனறிலை சறறாக்கெல்லா மிக விளி சாம். அது “சமயிற் நமமகக எறிவுடைமை மாநிலதது - மனனுயிர்க் கெல்லா ிரிது” என்பதன னறிக.

விலக்குகளுஞ்ச இக்கனனூ சொல்லான விசறபிததறியுங் சரண மிசமைமயால், அவை யெறிக்கின்ற விடயங்களை நிரூபிதபமாசுவே யறியு நீர்மை யுடையனவாம். இனி விலக்குகளைக் காட்டினு மகக னெதனை வேறுபாடுடையரே அத்தனை வேறு பாடு கல்லாதமககளைக் காட்டினுங் கற்றறிந்தமகக் குடையரென்பத, “விலகுகொடு மக்க னனைய ரிலக்குதால். சறறரேரே டேனை யவா” எனறும் திருக்குறளு மிசனை நீலை யிதிதல் காண்க. கலலாத மககளு மொடபமுடையாராய நிலவக சாணநிடமலெனின, — கல்லாத மககணமாட் டுளதா மொடப நீ.மே லெழுததுபிப்பால்வீதோ விழுக்கடாய விரையக் கெட்டுப் பயப்பாறறி யொழிக்கின, அது ஒருசார விலங்க டுடையம போலக் கொள்ளப்படுத்த லலவது தணமா னுண்டிலுமகக கொள்ளப்படாதா மெனச “கல்லாதா டுட்பங் சழியநன ருயினுக் - கொள்ளா ரறிவுடை மார” எனறும் திருகு குறளு மித தேறமாமறு காணக, கலவ்யறிவல்லாதா மெயப்பொருள சாணமாட டாரென்பதம், உலகடையரே மெயப்பொருள காண வலுறரெயயது, “கலலா ரெஞ்சி-னிலலா வீசன” “கற்றவா விழுக்குற கரபசக சனியக கரையிலாக் குணைமா கடலை - மற்றவ ரறியா மாணிகக யலைய” எனறரேருடகததத த்ருகாவுகுகள னறிக. “தன்மைய தூலபல கறபிற மறதாற - னுணசம யறிவ யிதம” எனறரு னிச்செய்தது, தீவ்லை. பாலாபா னுளதாவ கலவி நலவ்னைப்பாலாபா னுளதாங் கலவி போல நனகு செயதற குபகார மாசமாடடாத, தீவ்னைப்பயன வினைவிற பிலைநரு திரக்துதற் குபகாரமாமெறை குறிப்பாசலினை, அது கலவி மெய்யுணாவிறகுச சாதக மாகு மென்பதிரேடு முரணுதனைக. “காதன மிசகுறிக்க கற்றவுவ வககொடா” வென னுஞ் சிந்தாமணியி மப்பொருட்டு.

கல்வியுடைமை பொருளுடைமையென் நிரண்டுே செல்வமாயினும், கலவி இம்மை மதுமை வீதிபெதகண மூன்றற்குஞ் சாதகமாகல், “நற்பொருள் செயவா

ரங்குடம பொருள் செய்வார்க்கு மல்குடம்” என்றார் சிந்தாமணினூலார். ஆண்டு நந் பொருளெனது கலவிப்பொருளை. கலவிப்பொருளி னுயர்ச்சி, “கேடில் விழுச்செல் வங் கலவி பொருவந்த - மாடலல மறறை யவை.” பென்பதனாறு மறிக. விவந் கொடு மசுகளெனனும் பொதுச்சொல்லாற் றென்பாலாருந் சற்றறகுரிய ரென்பது சொளக. “குஞ்சி யழகுந் கொடுநதானைக் கோட்டமுகு - மஞ்சு வழகு மழ் கலவ - பொஞ்சுத்து, நல்லமயா மெனனு நடுவு நிலைமையாற - கல்வி யழிகு யமுகு” என விசந்கெடுதேதோதுதலானும், கலவி ஆண்பாலார டெண்டாலா ரிருவருக்கும் பொது வாது தெளிக. மறு “துணைநி டோடு தூலபல பழகினும் - பெண்ணி வென்பது பெருமட்ப தமைத்தே” என்ற தெனனைகொலெனின, -- பெண்பாலா ரியல்பின மன சந்தம டெரிதில ராதலின, அவாகுடபடுங் கலவி ஆண்பாலாா கடபடுந் கல்விபோ லப பெரிது நனமைக் கெதுவாகா தென்ற சருத்தா நெருநந் கூறினா ராதலின், அஃ சொல்கே அவா கறபிச்சறபாலரலல ரென்பது முடியாகெனக. இத்தனையும், சலிசுறப ஞானங் கலவிபா னையதறபால தென்பதம, அஃ சிறுபடம, அத ஆண் மக்கள பெணமசுகளெனனு மிருபாலார்க்கும் பொதுப்பொருளென்பதம, தந்தை மக் கட்டுசு செய்யு முக்கிப வுதவி அவரைக கலவி யறிவுடைய ராககுத லென்பதம, சொல்லப்பட்டன.

“கறக கசுடறக கறபவை சுறறபின
நிறக வுதறகுத தக.”

கலவி, கறபிக்க வலவ நல்லாசிரியரும், சுற்றறகுரிய நனமாணக்கரும், எய்தினலலது, பயன படாமையின, சுறபிக்க வலவ நல்லாசிரிய ரிலசசனமும, சுறகு நனமாணக்க ரிலசசனமும, முன்ன ரெடுதிதோதிக, சுறகுமாறும, சுறகப்படு தானமுறையும், பின்ன ரெடுதிதோதுதம.

கற்பிக்க நல்லாசிரிய ரியல்பு

உயாதுபுபிறப்பும், மனததுயமையும், நல்லொழுக்கமும், பலகலைபயிற்சியும், வாயமையும், மாணசுகாமாட டுடபுடைமையும், பொருளவாவினமையும், நடுவு நிலைமைய மெனனு மெனவகை யிலசசணந் குடையராயக, கொடையும், ஊசுமும், உலகிய லறிவும, நிலைபெற தோற்றமும். டொளறயும், நின்றயும், மறடபினமையும், அறிவும, உருநலமும, ஆற்றலும், புக்கும, சொல்வனமையும், மாணசுகரால் விரும்ப பபந் தீர்மையும், தோனெனியாற பொருந்தினா கறபிக்கு நல்லாசிரிய ராதறகு உரியரென்றறிக. அது “வலயபுரி முர்த்தி குலம்புரி பிறப்பும் - வானயா றனை தூய்மை யும் வானயாறு - நிலம்படாந் தனை நலம்பட ரொழுக்கமுச - திகை எனனை கலவிபுந் துங்கொடு - ஞாயி தனை வாயடையும் யாவது - மல்கா வனபும வெல்கா வுள்ளமுந் - தலைநா வனை மமனிலையுள பபட - வெணவகை யுறடபின ராகித் திணுணிதனை - வேவாண வாழ்க்கையுற தாஅளாணமையு - பூலகிய லறிவு தலைவிய தோற்றமும் - பொறையு நின்றயும் பொசசாப பினமையு - மறிவு முருவு மாற்றலும் புக்கு - சொறப்பொரு ளுணாததுரு சொல் வனமையு - சுறடபா நெஞ்சந் காமுறப டடுதலு - மினனே ரனை தோனெனிற மரபினா - பன்னருந் சிறுபி னல்லாசிரியா” எனபதனா றறிக. குலம்புரி பிறப்பு - உயாகுலத்தோர் விரும்பும் பிறப்பு. துங்கள் உவாமதி. துங்கு ஞாயிதம் பொங்குரு ளகறறிப பொருளகளைப புலப்படக் காட்டும் பொறபினவாதுல ட்பால் வாயமையுடையா பொருளகளை ஐய விபீத மகறறி மெய் யுணர்த்து தீர்

வாயுடைபு ரென்பார், திங்களோடு ஞாய் நன்ன வாய்மையு மென்றார். - இது தொழி
 லுடையம். நினைவிய தோற்றமாவது - எஞ்ஞான்றும் சலியா வேற்ற நீர்மை. ஆறறல,
 அறிவுக்கிட்பம் காயத்திட்ப மென் றிவை; அது அறிவு முருவு மாரறலு மென
 வவ்வொண்டையுஞ் சாரவைத் தோதியசனா னறியப்பிடும். காயத்திட்ப மனவலி,
 வாக்குவலி, உடல்வலி, மென் மூன்றும். அறிவுத்திட்பம் இயற்கையறிவுவலி செய
 ற்கை யறிவுவலி யெனினிவண்டாம். புகழ் - தனக் கல்வி நிறைவு மதித்துடய நல்லொ
 முக்க மென்றிவை காரணமாகத் தாமுளராய ஞான்றும் பிறறை ஞானறு முயர்ந
 தோர் வாய்ப்பட்டி நிகழ்ந்து எங்கும் பரந்து நிலவு நன்கு மதிப்புச் சொல் விளக்கம்.
 சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன்மை - வாக்குநிதவம். குலனரு டெயவங்
 கொள்கை மென்மை, சகையி மெளிவு கட்டுரை வணமை என்புழிக் கட்டுரை வன
 மையு மது. கட்டுரைவணமை - கேட்பார் பிணிககுஞ் சொல்வணமை. கட்டுநதல் - பிணி
 த்தல். அது "கேட்பார் பிணிகசுந் தகையவாயக கேளாரும் - வேட்ப மொழிவதானு
 சொல்" என்பதனாறு மறிக கட்டுரை வினைத்தொகை. இத்தகுப பிறரெலவந் சொடு
 த்தச் சொல்லு முரைவலி யென நோக்கின்றி யுரைத்தார். இனிசு கட்டுடைபது
 காலங்கரந்த பெயரெஞ்சுகினவி முதனிகையாதலின, அத்தனைக் கட்டியென வினையெ
 ன்சு கினவி யாக்குத லிடப்பாடுமாம். ஆசிரியர் இவ்வியல் புளையரா யிருந்து
 னால் கற்பிப்பின மாணாகர் உறுதிப பொருள கசுடறக கறறக கைக்கொண்டு நல்லொ
 முக்க மெய்தி மெய்யுணர்ந்து இஃபர விநி பேறறுறுதிப பயனகளைத் தப்பாது தலை
 கூடுப. இவ்வியல் பிலலா ராசிரியராயக கற்பிசுபபுகின மாணாகா னுறபொருள
 களை ஐயமு மருட்கையு முறுததர் கொண்டு தணிலீரராயப் போலியொடுக்க மெலிப
 பற்றிப்பட்ட விவேக கதியுடையராய இஃபர விடுபேற் றுறுதிப்பயனகளை நனகுற
 மாட்டார்.

உந்து நன்மாண்க ரியல்பு.

ஆசிரியன் கற்பிக்கு னுறபொருளைக் கற்பித்தவா றுணாதலும், கற்பித்த பொ
 ருள் பற்றாகக் கொண்டு சூழ்ந்து வேறு நறபொரு ளுணாதலும், தமபோலக் கற்ப
 னார் குபகாரிக ளாதலும், தந்தை தாய ஆசிரியா முதலியோர் செயநகறனி யறி
 தலும், தீய சிற்றினச் சார்பின்மையும், சோம்பு தடுமாற்ற மான மறவி கடுநோய
 வெகுளி களவு காமம என றிவை யிலராத்தலும், ஆசிரியனை யடைந்து வழிபடுதலும்,
 தருமநெறி தவருமையும், ஆசிரியன குறிப்பறிந்து நடத்தலும், கேட்ட னுறபொ
 ருளைச் சிந்தித்தலும், பாடத்தை மறவாமற கடித்தலும், மீட்டு மாசிரியனை யடைந்து
 கேட்ட னுறபொருளை ஐய விபரீத நீக்க வினாவுதலும், நூறாயிரசியுடையார பிறா அறி
 து வைத்தாதல் அறியாது வைத்தாத லையுறறதல் வினாவும் சொறபொருள வினா
 களுக்கு அவர் கொளறு முறைபான விடை கூறுதலும், னுறபொருளைக் கற்றே ரவையி
 லவ ரறுமதி கொண்டுநடுததுப பிரசங்கித்தலு முடையாராக, உலாநகட யறிந் தொரு
 குடிவார் னால் கற்றறகுரிய நனமாணகக் ரெனிறுணாக. அது "சொல்லிய பொரு
 ள்மை சொல்லியாக் குணர்த்தலுஞ் - சொல்லிய பொருளொடு சூழ்ந்துநன குண
 ர்த்தலுஞ் - தன்கு ரன்னோசுக்கு தன்பயப படுதலுஞ் - செயநகறனி யறிதலுந் தீச
 சார்பின்மையு - மடிந்தி மாற்ற மானமபொச சாப்புக் - கடுநோய சிறறங் களவே
 ளாம - மென்றிவை யின்மையுஞ் சென்றுவழிபடுதலு - மறத்தறை வழாமையுந் குறிப
 பறிந் தொழுதலும் - கேட்டவை நினைத்தலும் பாடும் போறறலு - மீட்டலுவு" வினவ

லும் விடுத்தது முறைத்தது - முடையராசி நடையநிற் தியலுநர் - நன்மாணக்கர்” என்பதனால்தான். இவ்வியல்புடைய மாணக்கரே நூல் கசடற நன்கு கற்று நற்புலமை யெய்தப். இவ்வியல் பிலேரோ நூல் கறகப் புகிலும், தெளிவும் புலமை நிறைவும் தீட்பு முறமை மெலு நல்லுறுத்யுந் தலைக்கூடமாட்டார்.

கந்தமுறை.

நூல் கந்தற்குரியராய நனமாணக்கர் தாங் கற்கு நூலின்கட் சில பொருள் கருகிறாயி னப்பொழு தவறநின்கண னமுநகறக. முன் கறற நூறகனாதல், பின்பு கறகு நூறகனாதல் இவை வெளிநிக கிடக்கும்; அதுகண்டு தெளிதமென்று கொண்டு மனவுக்கம் குணமுது நூலுரை கறக. விதி விலகக்குகளை நூலுரைக்குட் சில சொற் பொருட்டு எதிர்த தோததா லெயதுத லுற்றுஞ் சில சொற பொருட்டு அந்நன மெடுத தோததா லெயதுத லுறுதம வரக காணப்படின, அவறநிறகு விதிவிலககு ஆசிரியரோதாமைககுக் காரணம யாதென்று மனங்கலங்கறக; ஆசிரியர் தாமெய்து விதநன வெய்தாதனவறநிறகு மெயது மாறு உபலககணம பற்றி நூலுரை செய்யு றீராகலின. உபலககணக் கூறறுக்கள், “காணுறகண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போல்” “கோளில் பொறியிற குணமில்வே யெண்குணத்தான - றுளை வணங்காத தலை” யென்பன போலவன. முன் னநிகத்தறகுப் பிண னநிவது மாறாயின, அவ்வளவில் முன் னதே விதி பிணனது வழுவுவெறுதும், பிணனதே விதி முனனது வழுவுவெறுதும் கதமெனக்கொண்டு நூலுரைப்பொருள சினைவுசெய்யாது, இவ்வுணுலவதீயோ மற் றெயவுரை விதியோ வென நெண்ணி நூலுரை கறக. நூலுரைக்கீழ் சிலநாட்கற்ற மாததரையற புலமை யெய்திறநிலமென நூக்கங் குணறக. நூலுரைக்கீழ் பல நாட்கற்று அவறநின்கட் பயிறலுஞ் செய்யின, புலமை தப்பாது பல்ககும். நூலுரைக்கீழ் விரைவா றுக்கறக. அந்வன றுக்ககின, யாதற தெரியாது. விரையாது நூலுறவரலீன யுற்று றுக்ககின, தெரியாத பொருளிலை. கறகு நூலுரைக்கீழ் கரு ததீன மட்டுப்படுத்திக் கறற நூலுரைக்கீழ் கருத்தீனைச் சிந்தாம லறககுக். நூலுரைப்பொருள்களை வரம்புசெய்யாது இருகான் முக்கற கேட்டலிற் பயனின்ற. ஆகலின, நூலுரைப்பொருள்களை வரம்பு படுத்திக் கறக. அந்நனம் கற்றபின், ஒருகா லிறுள்ள யாநூலுரைப் புலமை யுளதாம. ஆசிரியனுக்குப் பொருள கொடுத்தலு மிண்சொற செல்வதுதலும் பணிதலு முறமுழி யுதவுதலுஞ் செய்யு கறக. இடம் பொரு றுவலக் குடையராய்ச் சிறப்புச்செய்யிறும், கலவி விருப்பில்லாத மந்த மாந்தர் களோடு கூட்டுறவு செயறக. துணமாணுழபுலமுடையரப் பெறின், சில கொடுத்த மவரோடு பழகுக். மன மிடர் றுறாய முதலிய வேதக்களாற் கலங்குஞ் செவ் விவி னூலுரை யாட்தலை யொருகுனறுஞ் செய்யறக. புலமைப் பேற்றிறகுச் சிறந்த சருவி யாசிரியனபான மெய்ப்பனபு மெய்வழிபாடு முடையராதலாம்.

மக்களையு தாங் கறகு நூலளவாக விரியுமாகலின, நல்ல நூல்களை முழுது முறையற சை. ஒருதறறநூ லொருவகை யறிவினையே யுதவுமாகலின, பலவகை யறிவுவெணடிப் பலவகை யறிவுதலுள்களைப் பலவாறு நாடிக்கறக. “தொட்டனைத் தாறு மணறசேணி மாந்தாக்குக் - கறறனைத் தாறு மறிவு” “அறிதோ றறியாமை கண்ட துறல்” “நீரளவே யாகுமா நீராம்ப றுணகறற - நூலளவே யாகுமா துண்ணறிவு” “நூலடல் கல்” எனறு முதமொழிக்காலு மிவை துணிக. கண்ணெளி விளக்க மெய்தக் காணடல் யிப்பாற கிசுழ்ததறற்கு றூடுறறினெளி முதலியன வின்றியன்மயாத

ஆசாரங்களைத் தவிர்த்து மக்களின் மனம் விளக்கிச் செய்தொழில் வன்மை யுடையது, அங்கிந்தொத்தபடி யெங்கு நிறைந்த நிற்கும் கடவுளருட்சத்தி இனி யுண்டாயித் துன்பார கரணமாம். ஆகலின், அறிவு விளக்கம் வேண்டி நூலாய நன மாளுக்கு ராசிரியவழிபாட்டினுடைய சூரபுராசனையும் சடைப்பிடித்துச் செய்தவருக. "அருளினை லாகமத்தை யறியலா மளவினாலுந் தெருளலாம்" என்பவரலின், கறகு நூல்கரைச் சொற்பொருள்களை எனறந் தருவருளி னுடிசே சோதித்துக் கற்க.

கந்த நூன்முறை

விதிப்படி வித்தியாரம்பட்டு செய்து நல்லாசிரியரை யடைந்த நறமழித் தூல் கற்கப்படு நன்மாணக்கர் முன்னாத் தமிழ் நெறிக்கணை காயநதுகொண்டு ஆகக்குடி கொணைவேந்தன், யாககுண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி முசலிய வுலக நீதிநூல்களைக் கற்றுப் பின்ன ரவைகளின் பொருள்களை நனறு தெரிந்து கொள்க. அசுறுகுப் பின் நிதனைக் கற்று அது கூறஞ் சொற்பொரு ளுணர்ந்த முதமொழிவெண்பா, நீதிநெறி விளக்கம், நாலடி, ஆசாரங்கொவை முசலிய நீதிநூல்களைக் கற்று அவற்றின் பொரு ளையு மவற்றினகணை வரு நிண்ணிச்சொறையை நன்றாக உறிந்துகொள்க. அதற்குப் பின் சைவநனமாணக்கர் சைவாசாரியாபால் வைதிக்கைசைவாத்திர மோதுவறகு வெண் டிஞ் சைவ சமஸ்காரமும் வைணவ நனமாணக்கர் வைணவ அசாரியாபால் வைணவ நூ லோதுவறகு வேண்டும் வைணவ சமஸ்காரமும் விதிப்படி பெறற, முறையே பஞ் சாக்கர வட்டாக்கர மந்திர தந்திர செப வனுடான முசையராய, தேவாரந் திரு வாசக நாலாயிரப்பிரபந்த மெனாலுந் தமிழ்வேதங்களைப் பண்முறையாகவுஞ் சித்தா ள்கமாகவு மோதப் பழகிக்கொள்க.

அதன்மேல், நல்லியறபுலவ ரியறறிய தமிழிலக்கணச்சுருக்கநு கற்றுக்கொண்டு, திருவிசைப்பா, திருமந்திரம், திருப்பல்லாண்டு, பதினொருநதருமுறைப்பிரபந்தங்கள், குமரகுருபரமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவப்பிரகாசமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவஞான யோகிகள் பிரபந்தங்கள், அவா மாணக்கர் பிரபந்தங்கள் முதலியவைகளையும், தெரிய புராணம், கோயிற்புராணம், காஞ்சிப்புராணம், தணிக்கைப்புராணம், திருவிளையாடல்புரா ணம், பிரமோத்சரகாண்டம், காசிகாண்டம், பிரபுலிங்கலீலை, டாலவது முதலிய தமிழ்ப் புராணங்களையும், இராமாயணம், பாரதமெனாலுந் தமிழித்காசங்களை யு முசையறகு வட்டம், இலக்கியவறி டீட்டிக்கொள்க அதுன்மேல், நனனாலு, இலக்கணவிளக்கம், யாப்பருந கலம், காரிகை, அக்பொருள்விளக்கம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பெண்டாப்பா ட்டியல், தண்டியலகாரம், வீரசோழியம், தேவிநாசமெனாலு மிலக்கண நூல்களை யவற்றின் சாணடிகை விருத்தியுரைகளோ ளுளங்கொள்க கற்றுக், கற்றுவிக்கியங்குளில் இப்பஞ்சலக்கண நூல்விதிக்க ளமைவர நனறு பயில்க. இதுகாறறு கூறிய விவவில் ககிய விலக்கண நூல்கரைகண முறைபா ளுளங்கொள்க கற்றுத் தமிழ்ப்புலமை செய்ய டிய நன்மாணக்கர் இளந்தமிழ்ப்புலவர் (F. A.) எனனாலு கலவிப் பட்டாபிதானத் திக் குரியறென் றுணாக.

அதன்மேல், தொல்காப்பிய வெழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம் பொருள்திகா ரங்களை யினம் பூரணஞ் சேனாவரய நச்சினாக்கினிய மெனனாலு முறைகளோந் நனறு கற்றுத், சித்தாமணி, சிலப்பதிகார பணிப்புகலை, குறாயணி, கைநடத் திரகுலமச மென ள் துயிர்க்கரவியங்களை, உரைகளோடு நனறு அராய்ந்துகொள்க.

அற்றே லெத்தங்கனமாக; “சேக்கிழார் சிந்தா மணிப்பயிற்சி தீதெவே - ஊக்கியுப தேசித்தார் சோமேசா-நோகிற-பயனில்சொற பாராட்டு வாண மகனென்ன் - மக்கட் பதடி யெனல்” என்றசிரியா சிவஞானயோகிக் ளுருளிச்செய்தலின், சிந்தாமணிப் பயிற்சியுஞ் சிந்தாமணி யென்ற துபலச்ச்கணமாகலின், அது போலுஞ் சிலப்பதிகார மணிமேகலை ஞானாமணிப் பயிற்சியுஞ் சைவ வைணவ நனமாணுக்கர்களுக்கு ஆகாவெ னின்,—அஃசொகருமனனயினும், சிந்தாமணிமுதலிய சாவியங்களிற் பொதுவான வுலகி யன நீதி வைராக்கியங் கூறப்படுதலானும், தொல்காட்பிய வியரறமிழுப் பிரயோக மிக வருதலானும், அப்பய னேக்கிச் சைவ வைணவ நனமாணுக்க ரவையுந் கழ்த்பால ரென நெய்த்தோதினும், இனிச் சைவ வைணவ நனமாணுக்க ரக்காவியங்களைக்கிற வேண்டின், தந்தின் சமய சித்தாரதப் பாவையாற கறக. ஆந்தனூர்வளிர்போல வவ றறினக ணமுக்கறக வென்பார, “சிந்தாமணிப் பயிற்சி தீத” என்றார். பயிறல் பலகா ளுளகொள வமுக்க யாராய்தல். மன மொன்றிலுருதின் அசன வண்ணமாய மாறு மென்ப தனுபவ மாகலின், வேதப்புறமாய வவ்வாருந் பெளக்க காவியங்களிற் பலகா ளுமுக்கிப் பயிலவோர் சம வைதிக நெறி சைவீட டவை கூறும் கொள்கை வசத்தரா யவைச்சுராவ ரென்பது பெரிமோர் கருத்தெனக், வைதிக காவியங்களி னியல்பும், அவைதிக் காவியங்களி னியல்பும், வைதிககாவியதுடணமுப்பில் விரித்தோதினும்.

அகனபின், தருக்கசுகிரகதிபிகை தருக்கபரிபாடை கற்றுத் தருக்க வறிவுடைய ராருக். அதன்மேல், இறையனூரகப்பொருளுரை, பிரயோகவிவேகவுரை, இலக்கணக் கொத்தரை, தொல்காட்பியசூக்திரவிருத்தி, இலக்கணவிளக்கச்சுருவளி யென்பவ றறை மகியமையக் கற்று இலக்கணவறிவு விரிபச் செய்துகொண்டு, பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை, கலலாடம், பெருந்தேவனூர்பாரத மெனனுஞ் சங்க விலக்கியங்களை யவற்றுரைக்கோ டாராயநது, பின்னாந் திருக்குற டிருக்கோவை மெனனுற தெயவ விலக்கியங்ளைப் பரிமேலழகிபாருரை பேராசிரியருரைகளோ டறிவமையப் பல முறை நன்றாயநது தமிழ்ப்புலமை நிரப்பிக்கொள்க.

இன்னும், தமிழ்ப் பெரும்புலமைக் கிளறியமையாத வடமொழி யிலக்கிய விலக் கண வாராய்ச்சியும், பூரீகள க்கோள கணிதநூலாராய்ச்சியும், தருக்கநூலாராய்ச்சியும், ஈட்டிக்கொள்க. இதுகாறும் கூறிய நூலுரைகளை இவ்வாறு கசடறக் கற்று முதிர் நத நனமாணுக்கா முதுதமிழ்ப்புலவர் (B. A) என்னும் பட்டாபிதானத்தத்குரிய ரென றுணாக.

இவருந் தமிழிலக்கண விலக்கிய முதலிய வித்தகைள் கற்று முதிர்ந்தோருட் சைவ நனமாணுக்கா, சைவாசாரியரை யடைநது வழிபட்டு மனதிராதிக்கார மாச்சனூ திகாரம் யோகதிக்காரங்களை நன்று பயக்குஞ் சைவசமய விசேட தீக்கையுறும், சைவசமயநெறி, சிவதருமோத்தரம், பரமத்திரிபாணு, ஞானுயிர்தடம், தத்துவப்பிர காசம், சோமசமுச்சிவாசாரியா கிரியாகாண்டகிரமாவலி, சித்தாரதசாராவலி யென் பனவறறையும், சதுவேததாறபரியசுகிரகம், சிவதத்துவவிவேகம், சிவசுர்ணுயிர்தம், பாரததாறபரியசுகிரகம், இராமாயணதாறபரியசுகிரகம், பிரமதருக்கத்தவமென் பனவறறையும் கற்று, வைதிக சைவவறிவுடையராய், வைதிக சைவாணுட்டானங் கைவரப் பயின்றுகொள்க. சுதகாத்துவிதிக்கொள சித்தாரத சைவ நனமாணுக்கர் கைவல்லியம் வேதார்தகுடாமணி முதலிய தேவலாத்துவித வேதாரத சாத்திரக்

களைக் கற்கவேண்டிள், தஞ்சித்தாந்தப் பார்வையாற் கற்க. இது விசிட்டாந்தவித வைணவ நன்மாணுக்கர்களுக்கு மொக்கும்.

சைவ நன்மாணுக்கருட் சித்தசுத்தி மிகவுடையராய் நித்தியா நித்திய விவேக வுணர்வு தோனிப் பிறவிக்க சஞ்சி வீர்பேற்றி னவாமிக்கருடைய பரிபாகிகளான நல்லோர், சித்தாந்த சைவ ஞானசாரியரை யடைந்த வழிபாடாற்றி அகங்கார மமகாரத் தியாசசியஞ் செய்து, திருவாண விஞ்ஞான தீககையுறது, சிவஞான போதம், சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயண முதலிய வததவித சைவ சித்தாந்த ஞானகா பரிஞானகையுறவாறி ஞானகாரோடும், வேகாத சித்தாந்த சாத திர்ப்பொரு ளனைததையு மைய விபரிதமுற யடக்கி வினகதமு சகலகலா ரூபமான சிவ ஞானமாபாடியுத்திஞ்ஞெரிம, ஞானசாரியரை வழிப்பட்டு, முறையாற சேடடல சிவத்தித தெளிதல செய்து, சிவாஸுவாவை சைவருமாறு சிவோக மெனனு மததவித நிடை பேணுக. இங்ஙன ஞானஞ்சுகாரிகளான நல்லோர் ஈசாசாரியம், சேனம், பிரசசிணம், முண்டகம், மாணடுக்கியம், தைத்தகரியம், ஐரேயம், சாந்தோக்கியம், பிருகதாரணிய கம், சுவேதாச்சுவதரம், சைவாலியம், அகாவசிரசு, அகாவசிகை யெனனுஞ் சைவோப நிததங்கலையும், பவுடசமம், மிருசோத்திரம், சேவ்வாலொத்தரம், சறஞ்ஞானோத்த முதலிய சைவாகமங்கலையும், தானாற்றறுரைந்த ப்வதாந்தத் தெளிவான திராவிட சைவ சித்தாந்தப் புலமைக ளுண்க வாயாதணாந்த கோளச. ஈண்டுச் சொல்லிய வுபரிடதகுகளின மெய்ப்பொருளக ளாண்டாண்ந்த தவித விசிட்டாந்தவித தேவ லாததவித பாடிய வுரைகளாற பேதிக்கப்படமுருதலிய, சைவ சித்தாந்த ஞான குருவரு ஞாபதேச மாந்திரப் பாவையா லவாற்றின மெய்யுணாறது சத்தாந்தவித நிலை கடைப்பிடி யுததயுறது

அதனமேல, இங்ஙனக் கூறிய வேதாந்தத் தெளிவான சைவசித்தாந்த ஞான ஞான பவ தெய்வசிறுநாற ளிலக்கியமான தேவார சிறுசாசகந திருக்கோவை யுத்தரவேத முதலிய தீருமுறைகளைத் திருவருட்ணை லென்று மாராயந்த, ஒத்திப், பரமசிவன திருவடிக கீழ்ப்பிரிவறப் பொருத்தஞ் சீவனமுத்தி யுணமைநிலை தலைக்கடி வாழ்க.

வைணவநல்லோர், தததவசேகரம், தததவசத்திரயம், சிவசனபூரண முதலிய தஞ்சமய சாததிர முறையாற டீகட்டுச் சிவத்தித விசிட்டாந்தவித சித்தாந்தந தேறி, நாலாயிரப்பிரபந்தகுகள்த திருவருட் பாவையா னென்று மாராயந்த, நாராயண மூர்த்தி திருவடிகட் திருக்கருஞ் சரணுத்திநிலை தலைக்கடி வாழ்க.

மேற்கூறி முததம்முடடலையெடொ டிககனக் கூறிட வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரப்புலவையு ரனது கைவரப்பெற்றா முத்தம்நிழ்ப்பெருப்புலவர் (M. A) என னும் பட்டாபிதானததக் குரியரென றுணாச.

சல்வியறிவின்பயவர்.

இனித கழிப்புலமையா லிப்பர வீர்பேறு சரத்திததையுமாறு கூறுதம்.

இன்னிலைபரான தம்முப்புலவ ராதநாற்றாற பொருளீட்டி யினனிலைக்கு விதி தத கருமம் வழாது செய்து போகந தயத்தத தருமமுந தக்காக்கஞ்ச செய்து. பொரு ளீட்டுங்கா லுஞ்ஞொடு மனப்பொடும பொருத்தி யீட்டுக. எனனை? அருஞொடு மன பொடும் பொருத்தி வாராத பொருள பசமட்கலதது ணீர்போலச் செய்தாணியுங் கொண்குறத்தலின். இல்லறதெறி நிற்பார், வறியார்க்கு வேண்டுவன வுதவ் யவர்

வறுமை களை வல்லராதலும், தாமெதிதகுகொண்ட நல்வினையை முடிக்கவல்லராதலும், தம்பகவா தருக்கறுக்க வல்லராதலும், வேண்டி மின்பு தகர வல்லராதலும், பொருளுடையராய வழியே யாகலின், அப்பெற்றிநகாய பொருளை நெறியா விரம்பு கிட்குச. பொரு ளீட்டுகாதற தம்புலசம யுதகுத துணைக்காரணமாமென்று ஞான டுட நக்கதனது. என்னை? அறிவுடைப்பா வறிபராகவு மேனையார் செலவராகவுங் காண்டலீச. ஆகவே, அறிவுடைப்பாதற மாத குழற செலவமுடையராதற காசாத, செலவமுடையராதறகா குழற அறிவுடையராதற காசாத. நாயனாரும் “இருவ றுலகத த்பறகை திருவேறு-ஒள்ளப் பராதலம் வேறு” எனறெந்த தருள்செய தார. இன்னும், யாக்கறும் பொருளி னுணமைபு மத காணமாக வெயது வின் பமு முனவினையா னமைபு த கிடநதன, பொருளினிணமைபு மதகாரணமாக வெயதுந தனபமு மகவனமை முனவினையா னமைபு த கிடநதன. அவை இமையறிவு முய றசிபாலு மென்னமைபாலு முாவாவன வென்று சொண்டு மகிழ்தலுங் கவறலு மறி வினமைபாம. இவ்வனமாதலின், கலவிபறிவு சொளிபராய நினது நனறுசெய திக், ததி நைபுமும பாத்தி றுறகம விப்பேறுக்கு வெயதுநறகே சாதனமாவதாமெனக். இனிப் பொருள பழக்கையான ரெய்பென்று கொண்டு அகளை யீட்டு முயற்சியின் தி மடிபுகக்குசாத, அகளை பூத முடையராகி யீட்டுக, “முயற்சி திருவினையாக கும” “மடியினான மருள் சாமரயி னுள்”. “ஆக மதாவினைய செலலு மழ்விலா - நூக முடையா றுறை” எனவையலின், இனிக் கலவியறிவுடையார், பொருளக் கலவியினுற உழவியுடையா டுல சிறப்பாம. வாணிகத்தினுறும் செவனத்தினுறும் பொருளீட்டு லுடையுணை சிறப்பினறும். யாதிலெனின்,—கலவி யுறவுதொழிலுற பொருளீட்டு ம புலவா கவாக்ரராயிருநற இப்பரசாதனங் கவலை புகுதாமற செயதறகு வல்லுநராவா, மறிநுலகைகா னீட்டம் புலவா கவலையு ம பாதந்தரமு முடையரா யிப்பர சாதன முடையறிருநற செயலீரராவா; அதன லெனக்

இவ்வனம் பொருள் டிக் கலவியினுற இப்பர சாதனம் பேணி வாழு நற்புல வா, தரு சொற டெல்லகாரல் யாக்கு முபகாரிகளாய வாழக். அவ்வன முபகாரி னளாதலை பயன நோக்கிச் செயறக், கடுகக்கொண்டு செயச. இனிச் செயறக் கொழிலெல்லாம பரமேசுராபணமாகச் செயச. தொழிலகளை தமக்கன்று கொ ண்டி செய்வோ ரவறறற றுடக்குறவா; பரமேசுராபணமாகச் செய்வோ ரவற றற றுடக்குறா அவரவறறற றுடக்குறும் யொன்றொ, பரமேசுர னுண்ணா னமு மெய்தப் பிறப்பிறப்பில் பெருவாழ்பு மெய்தப்.

“இறியயென் மருவுமவையாவு ஞானங்கிடைத்தறகு நிமித்த” மாதலின், கறும்ங் களைப் பயிடுகாதற பரமேசுராபணமாகச் செய்வோ பிரம் ஞானமெய்தி விப் பேறு கூடுவரென்பத வேதாசுமத துணிபர்ம். “அன்புமருளு மறிவுக் கடையாளம்” எனவாகலின், கலவியறிவுடைபா ரவ்விரண்டையுத் தமக்கணிபாகக் கொண்டு போற றல்வேணடும். அன்பு தொடாபுடைய வுயிரண மார்ட்டும் அருளவவாறணி யெல்லா வுயிரகளித்தது நிசுமு மறிவு வியாபாரமாதலின், அனதிறு மருள் சிறந்த ஞானசாத னமாம். அன்பு இல்லறத்தா ரறிவு வியாபாரமும் அரு டிற வறத்தா ரறிவு வியாபா ரமுமாம். இல்லறத்தி றொடாபு பறறி யெழுமணபே தறவறத்தி றொடாபு பற றுத அருளாய முத்தும். நாயனாரும் “அருளெனது மனடின் குழவ்” யென தரு

ளிச்செய்தார். பொருட் செல்வ நல்லோர்பா லனறிப் பூரிய்பாலு முளதாவதாம். அருட் செல்வமோ நல்லோர்பாற் றுளே யுளதாவதாம். ஆதலின், அருட்செல்வமே செல்வங்களுள் வைத்தச் சிறந்த நற்செல்வமாம். நாயனாரும் 'அருட்செல்வஞ் செல்வத்தட் செல்வம் பொருட்செல்வம் - பூரியா கண்ணு முள' என நெய்த்தருளிச்செய்தார். இன்னும், பொருளுடையா ரிவ்வுலக றுகாச்சியே யெய தப. அருளுடையாா இவ்வுல றுகாச்சியு மவ்வுலக றுகாச்சியுந் தப்பா தெய்தப. இன்னும், அருட்செல்வமுடையா ரிமகமயிறுளே தெய்வத்தன்மை யுறறு எல்லா வுயிர்களாலுந் தொழப்படு நீர்மையுடையரு மாவர். இங்ஙனமாதலின், கலவியறி வுடைய நன்மக்க ளெப்பொழுது மப்பெறித்தாய வருடபெருஞ் செல்வத்தைக் குறிக்கொண்டு கடைப்பிடித் தீட்டனனாரும். இவ்வருளற மிகநுணுஞ்சிறந்து நேராக ஞானசாதனமாதலினனே, "கூலிவாவா ரொயர்ஜ" எனறும், "நல்லா நெய்ப படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந - கொல்லாமை சூழு நெறி" "ஒன்றாக நல லது சொல்லாமை" "அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொறை - ஐயிசெகுத துண ணுமை என்று" எனறும், "கொல்ல விரதந குவையமெல லாமோதக - வெல லாரக்குஞ் சொல்லுவதெ னீசகை பராபாமே" "கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாற் குத்தாந் கோள்களவு - கல்லாமற் கைதல் ப்ராடிணக சாமற் கனவிழும் பொய் - சொல்லாமற் சொல்லிணுக சேனாமற் றொடியா பாயையிலே - செல்லாபற் செல்வந் தருவாய சிதம்பர தேசிகளே" எனறும், உண்மைறு தலை அகநான் முறை யிட்டனவெனக். இனிச் சேவகாருண்ணியம் பேளுற. பொலை யூறுண்போ சூலா, புலவொன்றுந் குரவொன்றுந் பிரபஞ்சுன (பாதகாசிரிய ரென்று முலாதது னிலவுகன் றார். "உண்ணுமை யுள்ள தயிரிலே யூறுண்ண - வண்ணுதல் செயமா தன்று" "கண்ணையிற் படிநகிட்டாலுந் கடைவுளைப் பூசித் தாலு-மககுலபாற் கோடி தானம் வள ளலாய வழங்கி னுலஞ்ச-நகையில் ராத ஞான தத்தவ முணாரநிட்டாலுய-பொருட்ப புலால் பூசிப்போன ப்பாயாந் கடைவ னனனே" என றுண்மைறுல்கண முறையிதிதலை யவ ரறியாா பொலுர்!

யாவாக்காயினுந் தாமனுட்டிக்காத வறுகியினைப் பிற ரனுட்டிக்கப் போகித்தல பெரும் பேதமையாம். நாயனாரும் "ஓதி யுணர்ந்தும் பிறாக்குவாதந் தானடக்காட்-பேதையிற் பேதையா ரில்" என றவ்வா நெடுததருளிச் செய்தாரென்பது. குண குற றகுகள பழிவினை காரணமாக விமசுமயின் மககணடாபு ரிமுதலின், குறறச்செய லுடையராய வொருவ ரககுறறச்செய்தீசனின் கேடுணாந், அவை தவிர்த்து நற்சண் நற்செய்கையுடையராய்த், தாமுனசெய்த குறறநீராதலைப் பிறாக் கெடுதத்சொல்லிக் குணப்பிரசங்குஞ் செய்த நக்கதேயாம். அவா அவவாறு நன்று நாடிச் செய்யுந் குணப் பிரசங்கத்தனை முனைக் குறறச் செய்தி காரணமாக வவமகித்த நக்கதனாரும்.

இனித் தமிழ்ப்புலகையுடையாா கடைப்பிடித்ததச் செயற்பாலன். தங்குலநலம் பேணல், தந் தேசநன்மைபேணல், தந் சமயநன்மைபேணல், நன்மாணுககாகுக கல்வி கற்பித்தல், நல்ல றூலுகர்களை யிழறறுசலென றிகை முதலாயின. முறகாலத்தத் தமிழ்ப்புலவ ரிப்பொதுநன்மைகளைக் கடைப்பிடித்ததச் செய்து புகழ்மடபு ரிதுவிப் பரவாழ்வு பெற்றார். இக்காலத்தத் தமிழ்ப்புலவருட் பெரும்பாலா ரிவை செய்யாத, தந் சூழிப் மோமபுத லொன்றுமே செய்து, கலவியறிவுப் பெரும்பயன கொள்ளாத, கொண்கை காலந்தழித்தீடுவர்!

இனிக் கலவியெனது நற்பொருட் புலமையாளர் இறைமுதற் கடவு டிருவரு ளுடி யவனையு மவனருள பெற்ற பெரியாரையும் பாடி உயததேநிலைநிப் பொய மையாளரான வுலக மாந்தரைப் பொருட்பேறு கருகிப் பாடுதல பெருங் குற்றமாம். “பொயமை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை புரூரா பாடுமின புலவீராகள்” என்று சமயாசாரியரும், “ஒழிவொன் நிலலாதபல ளுழிதோ ழுழி நிலாவப்போம் - வழி யைத் தருநங்குள வானவ ரீசனை நிறுட்போயக - சமியமிகு நலவ வானகவி சொண்டு புலவீரகா - னிழிபக கருகியோ மாண்டிம பாட்டுவென ளுவதே” என்று ஆழ்வாரும், பணிததருளினார்.

இனித் தஞ்சமய நன்மை நாடும் புலவா நியாயசெறிமாளனே யதனைப் பரிபூல னொ செய்க. சமயாபிமானங்கொண்டு குடாகக சமயவாத மொரு ஞானன்கு செய யற்க. சமயநகலொலா மொரு முத்தகடவ ளானையின ஒவ்வொ வகுப்பினரா கிய வதிகாரிகள் பொருட்குத் தோற்றவிக்ஷப்பட்டு திலைபெறுவனவாதலின, குதாக்கத தாற் தஞ்சமய நாட்டிப் பரசமய நிறுத்தல குற்றமாம். சமயங்கள் ஒரு முதலவ ளுணையிற்றேனறிச சொபானமாயத் தாரதமியப் முற்று நிலைபெறுமாறு ஞானுமிாத மெனலுங் கிரந்தத்தல் விசித்தக கூறினும்.

இன்னும், இக்காலத் தமிழ்ப்புலவா சமுத்திரப் பெற்று, அவரைக் கலவியறிவு டையராண்க. குடுமப்பாற் மவாமே லற்ககி விட்டுப், பிரவஞ்ச வையாக்கியமுற்றுத் துறந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவறுததப் பர வீடு பேறுகூடு மெண்ணொ சிறிது மில ராய்ச, “சொற்றாநாந்து கொலுனறிச சொந்த நடைவனராயப் பறகமுனறு பண்டம் பழிகாறு யிறசெறிந்து” மக்கன மனைவி யொகதற் பற்றுமுறுகி, அவாநெறிப்பட்டு னீராவா ‘அடலவேண்டு மைந்தன புலத்தை விடலவேண்டும் - வேண்டிய வெல்லா மொருவகு” “தலைப்பட்டா தீர்த துறந்தா மயங்கி - கலைப்பட்டா மறநை யவர்” எனது நாடனா ருருளிச்செய்தலின, விடாது வந்த விருவகைப்பற்றும விடறகுத, துவ வரத் துறந்து பற்றற்றான பற்றினைப் பற்றத்த லொருதலையற் செயற்பால தென்ச. நன்மைச் சனகலுதியரு மந்தரி முத்தலியோர் மீது பூபாரம் வைந்து ஏகாதமருவியே நினைடை கூடிப் பற்றறுத்தச ியன முத்தராயினொரனின, பரநீடுபேறு மனை வாழ்க்கை துறந்து வீரத்த பேணி ஏகாத மருவி மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்ததாக்கே யுபா யவதென்பது “தணிபாம இவ்வனமாகலின, நிலையாமை நாடி நெஞ்சிற றுற ந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்தச செம்பொருண் ஞானசசெவ்வராய வாழ்தலே ஒரு நன்மைகுக்குக் கலவியறிவின முக்கியப் பயனைப்பது கடைப்பிடியாயிற்று, “நெஞ்சிற றுறவாரா துறந்தார்போல யுஞ்சித்த - வாழ்வாரின வனகணு சில” எனறெறித்தருளிச் செய்தலின, நெஞ்சிற றுறநெனறும். “கற்றதனா லாய பயனைக்கொல வாலறிவ- னறறு டொழாஅ ரெனின;” “கற்றினி மெய்ப்பொருள கண்டாா தலைப்படு - மறநீ னிடு வாரா நெறி.”

ஒழிபியன முற்றிற்று.

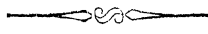
நீர்வாவடுதுறை மாதவச் சிவஞானயோகி சுப்பிரமணியதேசிகன் அருளுப் தேசர் பெற்ற சபாபதிநாவலரியற்றிய திராவிடப்பிரகாசிகை முற்றிற்று.

இந்நூலாசிரியரீயற்றிய நூல்கள்.

- (க) சிதம்பாசபநாதபூணம் — இஃது சிதம்பரமான்மிய மைந்தனு ளொன்றான ஏம்சபாநாத மானமிய மொழிபெயாப்பாயுளதது; தொல்லாசிரியர் செய்யு ணடைகரைய நடராசமூர்த்தி தலந தீர்த்த வரலாறு உணர்த்துவது .
- (உ) சீவகீணமீர்தம் — இது அபயதீக்ஷிதயோகிகள வடமொழியிலியற்றிய சிவ காணியாக மொழிபெயாப்பாயுள வசனகிரந்தம், பூவபககூஞ் சித்தாநத மென விருபகுச்சிதாடச சிவபரத்தவ னுதலுவது.
- (ங) சதுர்வேதநாற்பரியசங்கீரகம் — இது வடமொழியில் அரத்ததாசாரியரீயற்றிய சதுர்வேதநாற்பரியசங்கீரக மொழிபெயாப்பாயுள வசனகிரந்தம்; பரம சிவனே நானகு வேதங்களுனு மெடுத்தேதாத்தப்பமீம் பரம்பொரு ளென்று சாந்ப்பத.
- (ச) பாரதநாற்பரியசங்கீரகம் (ரு) இராமாயணநாற்பரியசங்கீரகம் — இவ்விர ணமீம் வடமொழியில் அபயதீக்ஷிதயோகிகளியற்றிய பாரதநாற்பரியசங் கீரகம் இராமாயணநாற்பரியசங்கீரக மொழிபெயாப்பாயுளவன , பாரத தநாணும் இராமாயணநாணு னுதலப்பமீம் பரம்பொருள பரமசிவனென்ப சரிவுறுத்தவன .
- (சு) யேசுமதசங்கீர்பநிராகரணம் — இது யேசுமததநர் கொளகை பூவபககமா த லைத் தருக்கத்திறு மெரிப்பத.
- (ஊ) இலக்கணவிளக்கப்பதிப்புமைறுப்பு — இஃது இலக்கணவிளக்கச்சூருவரி யினமே னிகழ்த்திய குதாக்கமறுத்தது அதன நியாயபலம் விளக்கும் வசன கிரந்தம்.
- (ஜ) வைதீககாவிய தூணமைறுப்பு — இது பெரியபூராணம், இராமாயணம், தனி கைப்பூராணமெனஹும் வைதீககாவியங்களை, அநியாயமாகத் துவித்ததச் சிந்தாமணியெனஹும் அவைதீககாவியம் பாராடடினரை நியாயத்தினுமறு தது வைதீககாவியமாட்சி நிலையிட வசனகிரந்தம்.
- (கா) ஞானதூடமணி — இது சிரவணமாதிரி நான்கும் பாரபராஹ்மனாயடனகுமாறு நீருப்பத.
- (கி) ஞானமீர்தம் — இது சமயநகள்ளெல்லாம், முழுமுதற்கடவு ளொருவ ளுணையிற ிருணி அதிகாரிப்பதமற்றித தாரதமய்ய முறறு நிறகு முறைமை யுணாத தம் வசனகிரந்தம்.
- (கி) தீருச்சிற்றை பலவந்தாதி.
- (கஉ) தீருவிடைமருதூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.
- (கங) மாவையந்தாதி
- (கச) சிதம்பர பாண்டியநாயக மும்மணிக்கோவை.
- (கரு) வடகோவைச் செல்வவிநாயகிரட்டைமணிமலை.
- (கசு) நல்லைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பதிக்கம்.
- (கஏ) வநிநகரீத் தண்டபாணிக்கடவுள் பதிக்கம்.
- (கஅ) புறவார் பனங்காட்டுரீப் புறவடமை பதிக்கம்.

பரிமேசாதரூபத்திரம்.

பக்கம்.	பிணை.	திருத்தம்.
க	க	புயக்கல
க	க	கோனொடையலென
33	33	இசையென்றது
க(க	அவவழகு
33	கஉ	இப்புடவிற
கக	கக	முடிவானும
உஎ	க	அகத்திரா
க(கக	இறமறமிறாராய்ச்சி
க	கக	மறுநீர்ச்சுணையும்
க	உஉ	அவிருபாற்கும
க(உஉ	வில்லறவினப
கக	உக	அரசனீதிநீதிநூனிந்தை
கக	உஅ	மலைவுடைதராம.
க	கஅ	ஒப்பமிதலானும்.
க	க(பிறழ்தம
கக	கக	வமைந்தது
க	கஅ	ஒரணிரி
க	க	ஒதநாகா
க	கஅ	வீரொற்றமு
க	கக	வீரொற்றமு
க	கஉ	முணாத்தம
க	உக	செய்ப்பட்டது
க	கக	சண்டியலங்காரம்
க	கஅ	யாப்புள
க	க	ஐலிடந
க	க	யனை
க	உஉ	பிளையார
க(உஅ	ஒதயனும.
க(உக	யுபுத்தச
க	கக	நம்பண்ணடா
க	உக	கிருவாசக
க	க	அரசாக்கு
க(உ	தருப்பாட்டுக்களானும்
க	உ	வாசியா
க(உக	முப்பாறிக்குறளொன்
க	உ	காணடாடு
		காணடாடு

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௩௨	௧௪	ஏகார	எகார
௧௩௪	௧௧	முலிய	முதலிய
௧௩௬	௧௧	பரம	பிரம
௧௪௪	௩௪	யதனை	யதனை
௧௪௪	௩௬	பொருளல்ல	பொருளல்ல
௧௪௫	௧௨	தனபால	தனபால்
௧௫௪	௩௦	முடினுறு	முடினுறு
௧௫௪	௩௪	பறறி	பறறிப
௧௬௪	௮	கிளகுகிளகுகு	கிளகுகு
௨௦௨	௩	நிராகரிதது	நிராகரித்தது
௨௦௩	௧௪	விஷு	விஷா
௨௦	௧௫	விஷு	விஷா
௨௦௭	௨௬	உறபின	உறபின
௨௦௮	௫	ஆமதநே	ஆமதநே
௨௧௦	௬	த்யாசசியருசெயது	த்யாசருசெயது
௨௧௧	௧௩	கலவியறிவு	கலவியறிவு
௨௧௩	௨௩	ஆவயர	ஆவர
	௨௫	பாரபர	பாரபர

இந்நூல் எங்கொண்க பம்பாயில் உள்ள அகாடமி நூலக பிழைகளைத் திருத்தித் துன்படி முன்னாத திருத்தகொண்ட படிக்கப்பட்டவா.

